

Jo
BEVERLEY

*Fericiune
periculoasă*

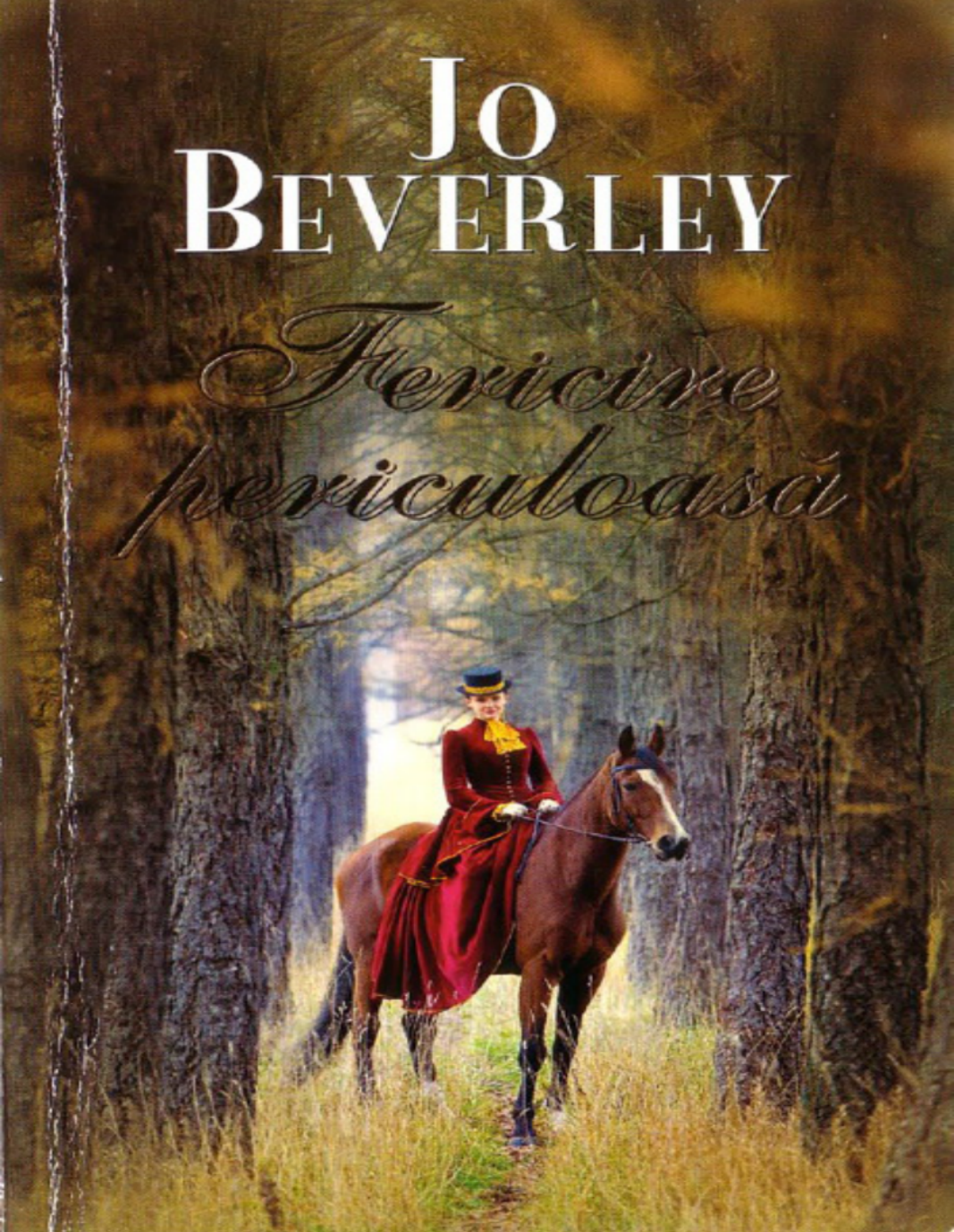

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20
capitolul 21
capitolul 22
capitolul 23
capitolul 24
capitolul 25
capitolul 26
capitolul 27

**Jo
Beverley**

Fericire periculoasă

(Dangerous Joy – 1995)

capitolul 1

Irlanda, ianuarie 1816

Miles Cavanagh își ridică încruntat privirea din documentele oficiale pe care le ținea în mână.

— Tatăl tău trebuie să-și fi pierdut mințile, Colum. Tu trebuia să fii tutorele fetei.

Noul său tată vitreg își luă o înfățișare pioasă și zise:

— Când un om e pe cale să-și ia rămas-bun de la aceste lucruri pământești, cu siguranță poate fi iertat dacă mai întâi își pierde mințile.

— Și le pierde într-atât încât să fie convingător?

Colum Monahan, un bărbat de vârstă mijlocie, încă îmbrăcat în hainele de călătorie, își flutură amenințător un deget durduliu.

— Nu încerca să dai vina pe mine, Miles. Tata era mort, iar lucrul, înfăptuit cu ore bune înainte ca eu să fi sosit la Foy.

Miles presupuse că era adevărat, dar era tipic pentru Colum să se eschiveze, într-un fel sau altul, de o sarcină împovăraătoare. Era un om plin de farmec, indolent, care găsea ceva amuzant în aproape orice lucru și cerea tot ce era mai bun de la viață. Și, în mod uimitor, viața părea să-i facă pe plac, acordându-i aceste lucruri, inclusiv pe frumoasa mamă a lui Miles. Și acum pierderea tutelei unei minore care ar fi adus numai probleme. Acest om trebuie să fi încheiat un pact cu spiridușii.

— Și atunci ce dracu' l-a apucat? Întrebă Miles pe un ton răspicat. Niciun om întreg la minte nu ar numi o persoană de douăzeci și cinci de ani, pe care abia o cunoaște, tutorele nepoatei sale.

— N-am nici cea mai vagă idee...

— O nepoată de *douăzeci de ani*.

— Dragul meu băiat, nu are niciun sens să te rățoiești la mine! Iar pe tata imposibil să-l mai tragi la răspundere.

Miles își trecu mâna prin păr și rosti.

— Îmi pare rău. Dar asta este o obligație condamabilă.

— Tț-tț. O să faci o criză dacă te lași dominat de dispoziția ta colerică.

— Nu am o dispoziție colerică.

Colum turnă coniac în două pahare și îi dădu unul lui Miles, spunând:

— Orice roșcat e predispus la accese de furie.

— Părul meu nu este *roșcat*, și sunt cel mai relaxat dintre toți cei pe care îi cunosc. Miles își descleștă dinții și sorbi din pahar. Pur și simplu, nu vreau să fiu responsabil pentru o tânără, în special pentru

una pe care îmi amintesc că ai descris-o drept Felicity Împelițata, zise el.

Colum se așează pe scaunul său preferat.

— Copila se va domoli pe măsură ce va crește. Comportamentul ei din timpul ceremoniei funerare a fost impecabil, spuse el, privindu-l pe Miles cu o licărire machiavelică în ochi, ceea ce îl făcu pentru o clipă să semene el însuși cu un spiriduș. Știi, s-a transformat într-o fată foarte atrăgătoare. Păr negru, ochi negri și un chip frumos.

— S-o ia dracu'. Dacă tot am o minoră sub tutelă, aș fi preferat să fie cât mai ștearsă. Știu și eu cum se poartă tinerii...

— Sunt convins că știi, băiete. Sunt convins că știi. Și, gândește-te, adăugă Colum zâmbind și uitându-se la mulurile de pe tavan, este o moștenitoare demnă de luat în considerare.

— Moștenitoare? Cu siguranță tatăl tău nu i-a lăsat chiar atât de mult, spuse Miles privindu-l țintă.

Colum coborî privirea și răspunse:

— Uiți de bunicul ei din partea mamei, Miles.

La naiba, așa era, își zise Miles. La urma urmei, nu se gândise niciodată că rudele materne ale nepoatei tatălui său vitreg ar fi și treaba lui. Cu o vară în urmă, când mama lui îl luase de soț pe Colum, Miles însoțise fericitul cuplu într-o vizită la casa familiei tatălui său vitreg de la Foy. La acea vreme Felicity Monahan era plecată în Anglia, la familia mamei sale, ca să discute despre o moștenire neașteptată din partea bunicului matern. Deci despre această moștenire era vorba.

— Vrei să spui că i-a lăsat ceva?

— Când mă gândesc la zarva pe care a stârnit-o tata pe seama iubitei lui Patrick, chicoti Colum, căreia îi spunea „fata aceea de miner din Cumberland“... Tatăl ei a devenit apoi proprietar de mine și a făcut o avere! continuă Colum și ridică paharul. Douăzeci de mii pe an, băiete.

— *Douăzeci de mii!*

— Poate ai vrea să te gândești la micuța Felicity pentru căsătorie, sugeră Colum.

— Micuța Felicity *Împelițata*, îi aminti Miles, dând pe gât o dușcă întăritoare de coniac.

Douăzeci de mii. Era mai mult decât venitul său. Pe toți dracii! Orice vânător de zestre din Europa s-ar avânta după ea! Totuși, Miles nu putea să nu se gândească la faptul că, dacă mama lui nu ar fi luat în serios posibilitatea lipsită de prea multe șanse de a se mărita din nou, el nu ar mai fi cunoscut familia Monahan și nu s-ar afla acum în această adevărată nebulă.

— Ușor, ușor, băiete. Un om care adoră caii ar trebui să aprecieze puțin din spiritul unui mânz.

— S-o ia dracu', Colum, vorbim despre o femeie, nu despre o iapă.

— În definitiv, e tot aia, zise tatăl său vitreg, făcând cu ochiul.

Miles își umplu paharul. Tot nu se simțea împăcat cu ideea de a avea un tată vitreg, iar unul care îi aprecia mama, într-un mod vădit, foarte lumesc, era îndeajuns să pună la încercare până și răbdarea unui sfânt. Cei doi se atingeau tot timpul și trebuia să fii un ignorant ca să nu observi felul în care se uitau mereu unul la altul. Chiar și ziua în amiaza mare. Și, apoi, inventau scuze ca să dispară împreună. Nu era decent. Dar, atâta timp cât mama lui Miles părea fericită, el era hotărât să nu facă mare caz de acest lucru. Oricum, era încântat că avea să plece în curând în Anglia. Spera că, la vremea întoarcerii sale, Colum și mama lui vor fi trecut de etapa de proaspăt însurăței și se vor purta conform vârstei lor. *Dacă* va ajunge în Anglia. Avusese ghinionul să își disloce umărul în octombrie, chiar când era pe cale să plece pentru sezonul de vânatoare. Apoi rana nu se vindecase bine. Regretând fiecare zi pe care nu o petrecea în comitate, cedase insistențelor mamei sale să stea acasă, astfel încât ea să fie sigură că el nu își va risca recuperarea călărind unul dintre caii săi preferați. Apoi venise Crăciunul și, pentru că nu își mai petrecuse sărbătorile acasă de ani buni, se hotărâse să rămână. Acum era pregătit să plece și se pricopsise cu *așa ceva*.

— Ce păcat că nu ești însurat, băiete, zise Colum. Dacă ai fi avut o soție, ar fi avut grijă de fată în locul tău.

— Da, dar nu am soție și nici nu intenționez să caut una prea curând. Nu sunt pregătit să mă așez la casa mea.

— Ești moștenitorul Kilgoran și ai responsabilități, spuse Colum nemulțumit.

Miles își aplecă umerii ca și cum ar fi purtat o povară, deși aceasta era una pe care o purtase toată viața, căci tatăl său fusese verișorul și succesorul contelui de Kilgoran. Moartea tatălui său și starea de sănătate din ce în ce mai precară a bătrânului conte însemnau că securea putea cădea oricând, punând capăt unei vieți aproape idilice.

— Dacă respectabilul meu unchi și-ar fi acceptat responsabilitățile și și-ar fi luat chiar el nevastă, nici nu aș avea nevoie de căsătorie, zise Miles.

— Destul de adevărat, spuse Colum, dar tocmai acest lucru aduce necesitatea de a te căsători urgent. Ești ultimul din linie. Ar fi cu adevărat trist să asisti la dispariția unui titlu respectabil din lipsă de moștenitori.

— Am un frate.

— Un ofițer de marină. Mda, o meserie minunată și sigură!

Miles îi aruncă tatălui său vitreg o privire gânditoare.

— Nu ești tu cel mai în măsură să predici calea datoriei.

Colum își exageră expresia de inocență, confirmându-i lui Miles

bănuiala că pune ceva la cale.

— Mama ta ar vrea să îți iei o soție, și orice își dorește Aileen îmi doresc și eu, zise el.

— Foarte bine, pentru că mă îndoiesc că mama își dorește să fie tutorele acestei fete. O să fac în așa fel ca Leonard să fie declarat nebun în ultimele sale ore de viață. Dacă acel codicil este respins, fata va rămâne în grija ta.

— Totuși, Miles, mă îndoiesc de faptul că o să meargă, zise Colum scuturând din cap. La întocmirea codicilului au fost prezenți doctorul lui Leonard și valetul său, iar ambii sunt convinși că el era în deplinătatea facultăților mintale.

— La dracu'! Trebuie să existe o cale legală să ies din asta, zise Miles.

— Nu foarte rapidă, spuse Colum, aruncându-i pentru prima dată o căutătură serioasă. Am avut treburi pe la tribunalele din Dublin, Miles, iar sfatul meu către oricine ar fi să le evite cu orice preț. În mai puțin de șase săptămâni, Felicity va fi majoră. Un astfel de caz s-ar putea prelungi cu ușurință până atunci, iar la final tot ce vei realiza va fi să îndeși bani în buzunarele vulturilor din tribunale. Nu. Ar fi mult mai simplu să îți duci crucea.

Agitat, Miles dădu un tur prin încăperea primitoare, apoi zise:

— Eu miros o conspirație aici, Colum. De ce ești așa de hotărât să eviți această sarcină? Trebuie să fie o șmecherie.

— Nicidecum.

— Deja am pierdut două luni din sezonul de vânatoare, iar povestea asta o să mă întârzie și mai mult!

— Ei, doar nu e vina mea că ți-ai scos mâna din țâțâni, Miles, chiar nu poți să spui că este! De fapt, ți-am zis acum câteva luni să dai calul ăla hrană pentru câini.

— Banshee are calități pe care nu vreau să le risipesc. Dar caii mei sunt în Melton, iar eu sunt blocat aici! Dacă accept această îndatorire, trebuie cel puțin să mă duc și să o întâlnesc pe fata asta.

— Da, cred că da, zise Colum. Dar nu trebuie să fie doar atât. Ea pare încântată să locuiască la Foy, iar sora mea, Annie, îi este o companie potrivită. Felicity are la Dublin un avocat și alți doi oameni care îi administrează averea...

Chiar atunci, mama lui Miles, doamna Aileen Monahan, își făcu apariția cu obișnuita ei aură de energie debordantă, ochi luminoși și un zâmbet larg. Deși se născuse în familia augustă a Fitzgeraldilor, prefera lipsa de pompă și de măreție. Se folosisese totuși de titlul său. Până la urmă, obișnuia ea să spună, era ceva foarte *haus frau*[1] în apelativul „doamnă”. Îmbrăcată într-o rochie de lână albastră, cu buclele de culoarea nisipului strânse într-un material dantelat ce cu greu putea fi numit bonetă, își întâmpină soțul cu un sărut pătimaș.

— Cine are o avere ce trebuie administrată? Întrebă ea cu mult interes.

Dorința lui Aideen de a administra Clonnagh îi permisesse lui Miles un stil de viață lipsit de greutate.

— Nepoata lui Colum, Felicity, răspunse Miles.

— Ah, da! Ea e moștenitoarea bunicului matern. Este vreo problemă? Aideen stătea cu urechile ciulite. Acum îmi amintesc, continuă ea. Tu ești tutorele ei, Colum.

— Nu, zise Miles. Eu sunt. Bătrânul Leonard Monahan și-a schimbat testamentul pe patul de moarte.

— Ce ciudat! zise ea răsucindu-se spre el, cu ochii albaștri scăpărând. De ce?

— Dracu' știe!

— S-ar părea că, zise Colum încet, Felicity ar putea fi în primejdie...

— În primejdie? Întrebă Miles. Cum adică?

— Nu a precizat, răspunse Colum. Sau nu a fost înțeles. Cred că vorbirea i-a fost afectată. Fără îndoială, era îngrijorat din cauza vânătorilor de averi.

— Fără îndoială, dar să vorbească de primejdie... E clar că *mintea* îi era afectată.

Aideen se uită cu atenție la Miles.

— Ești copleșit, dragule?

— Probabil că îți poți da seama de asta după felul în care mi s-a zburlit părul, răspunse el rânjind.

Ea se întinse să-i netezească freza și zise.

— Nu ar trebui să fie o povară prea grea, iar eu și Colum o să avem grijă de toate cât timp tu ești plecat. Ultima dorință a unui muribund trebuie respectată, Miles.

Acest lucru, venit din partea mamei sale, suna ca un ordin. Miles oftă.

— Foarte bine. O să mă duc mâine să mă prezint fetei. Poate chiar o să și stau câteva zile. Dar apoi mă întorc la Melton.

După-amiaza următoare, Miles își grăbi calul, în galop, de-a lungul pajiștii bogate; când atingeau pământul, potcoavele lui Argonaut aruncau noroi și pe cizmele sale, și pe pantalonii de piele. Se vedea o călătorie minunată, ce aproape că îl făcea să o simpatizeze pe tânăra care provocase toată povestea. Își struni calul către o pantă. Chiar și după o călătorie de peste patruzeci de kilometri, Argonaut începu să urce ca și cum terenul ar fi fost în continuare plat, continuându-și drumul fără să încetinească.

Râzând, Miles se opri pe coama dealului, mângâind gâtul asudat al calului.

— Ah, frumosule, ești tot ce doream, chiar mai mult. Mi se va rupe sufletul să mă despart de tine.

Murgul își aplecă botul, primind recompensa binemeritată a ierbiilor fragede.

— O să am grijă să ajungi la cineva care te va aprecia, prietene. Nu îți face griji, zise Miles.

Conducându-și calul înapoi către drum, mulțumi cerului că nu crescuse cai pentru bani. Prea mulți irlandezi procedau astfel. Fuseseră nevoiți să își asprească inima vânzând celui care oferea mai mult, chiar și unui neghiob cu mâna grea sau unui vânător nemilos, care mai degrabă își omora caii decât să se pună pe el în pericol. În schimb, Miles își putea alege clienții. Obişnuia să adune un grup de vânători la Melton Mowbray, când începea sezonul de vânatoare. Acolo călărea chiar el caii sau îi împrumuta prietenilor de încredere, apoi negocia vânzarea, în particular. Cei din Melton – vânători pasionați avizi – ştiau reputația cailor de la Clonnagh fără să îi vadă gonind, dar oricui îi plăcea să observe un armăsar în acțiune înainte de a-l cumpăra. Astfel, când sezonul de vânatoare era în toi, Miles avea mai multe oferte decât tatăl unei moștenitoare de la Almack[2].

Gândurile la moștenitoare îi aduseră aminte de o anume moștenitoare. Se rugă cu toată convingerea să nu fie pus în poziția de a-i cântări pe pețitorii domnișoarei Monahan și ai mâinii sale bogate.

Îi dădu pinteni lui Argonaut și verifică direcția în care se îndrepta după poziția soarelui ce apunea. Era pe drumul cel bun și nu mai puteau fi mulți kilometri până la Foy, deși încă nu recunoștea nimic din peisaj. Ce păcat că fata nu fusese la Foy în timpul vizitei lui, gândi Miles. Ar fi știut acum la ce să se aștepte. Își făcuse o impresie din comentariile lui Colum, cum că era o ființă prost crescută, care călărea ca un bărbat, venea și pleca oricând avea chef. Sălbăticia ei nu era de mirare. Rămăsese orfană la zece ani, când părinții săi se înecaseră în drum către Anglia și fusese lăsată în grija bunicului. După părerea lui Miles, bătrânul Monahan fusese la fel de fermecător ca fiul său, Colum, dar de două ori mai indolent. Pământul lui Leonard fusese lăsat de izbeliște de un arendaș trândav, iar casa era în grija fiicei sale, Annie, la fel de nepăsătoare și a cărei unică pasiune în viață erau pisicile. Nimic altceva nu conta pentru ea. Da, fără îndoială, Felicity fusese liberă să zburde, dar Miles nu avea niciun interes să corecteze această neglijență. Spera doar ca pupila sa, deloc bine-venită în această poziție, să se poarte frumos în următoarele câteva săptămâni. La o răscruce, un indicator îi arată că mai erau trei kilometri până la Foy. În timp ce-l întorcea pe Argonaut în direcția indicată, un alt călăreț veni în galop, la cotitură, și se opri lângă el.

— Rupert Dunsmore de Loughcarrick, zise bărbatul, ridicând cravașa cu mâner decorat cu incrustații de argint și atingându-și

pălăria lucioasă, din blană de castor, așezată eu dezinvoltură studiată peste părul strălucitor, de culoare blond-deschis. Deși calul gri, arătos, nu îl impresionează prea mult pe Miles, hainele sale elegante – mai degrabă prea elegante pentru călărit – îl recomandau ca pe un gentilom. Miles nu avu încotro decât să răspundă.

— Miles Cavanagh de Clonnagh.

Nu era sigur de ce nu îi plăcea de domnul Dunsmore. Poate că era expresia de dispreț de pe chipul său îngust și palid sau accentul englezesc foarte pronunțat. Ori era englez și exagera cu aceasta, ori era un gen de irlandez care încerca să îi imite pe invadatori.

— Ești foarte departe de casă, domnule Cavanagh, îi zise el lui Miles.

Dunsmore se uita la Miles ca și cum îl bănuia de ceva. Furt de cai, probabil? Fiind educat în Anglia, Miles putea să fie la fel de englez ca și Regentul, dacă își puna mintea, însă acum își luă intenționat accentul irlandez.

— Din câte știu, domnule Dunsmore, englezii nu au făcut din asta ceva ilegal. Încă.

Porniră unul lângă altul, dar în atmosferă nu plutea armonia. În mod cert, Dunsmore era convins că nu merita să își răcească gura de pomană cu irlandezul. Miles putea să galopeze și să îl lase în urmă, însă Argonaut merita un repaus, iar lumina era din ce în ce mai slabă.

— Eu mă îndrept spre Foy. Dumneavoastră? întrebă el, în speranța că Dunsmore mergea în altă direcție.

— Loughcarrick e aproape de Foy.

„La naiba”, gândi Miles.

— Aceasta este o zonă foarte frumoasă, zise.

— Într-adevăr.

Puteau continua această conversație fără sens până ar fi murit de plictiseală dacă Dunsmore nu ar fi tresărit brusc. Se întoarse spre Miles.

— Cavanagh! Nu sunteți... Nu puteți fi nepotul bătrânului Leonard Monahan de la Foy!

— Într-adevăr, nu sunt. Și până ca Dunsmore să răsuflă ușurat, adăugă: Sunt nepotul său vitreg, dacă există un astfel de grad de rudenie.

— Dar... sunteți moștenitorul Kilgoran!

Dunsmore îl măsură încrezător pe Miles, de la încălțările din piele, murdare, până la jacheta cafenie tocită.

— Nu mă îmbrac elegant pentru o călătorie de o zi, domnule Dunsmore, zise el și se uită, la rândul său, cu o privire similară la straiile prea elegante ale celui alt.

Dunsmore se adună puțin și îi aruncă un zâmbet studiat.

— Înseamnă că mergeți să vă întâlniți pupila, pe domnișoara

Monahan.

Miles nu îi putea suferi pe cei care erau amabili doar cu cei cu rang înalt, dar nu avea sens să se ia la hartă cu acest specimen.

— Chiar așa. Sunteți o cunoștință de-a ei? Întrebă el.

— O foarte bună cunoștință. Suntem vecini. Ea și răposata mea soție erau apropiate.

Un fior ușor pe șira spinării îl avertiză pe Miles că era unii mult decât ce spuneau cuvintele.

— N-am întâlnit-o niciodată pe fată, spuse.

— Este foarte de treabă. Mă scuzați că vă spun, domnule, dar trebuie să fie foarte ciudat ca ea și averea ei să fie date în grija unui bărbat atât de tânăr. Prietenii ei trebuie să fie îngrijorați.

„Așadar, te consideri prietenul ei, nu? Sau poate mai mult?“ gândi Miles. Omul era, aparent, văduv. Unul în căutarea celei de-a doua soții? A uneia bogate?

— Prietenii ei nu au de ce să își facă griji, domnule Dunsmore, rosti Miles sec. Atâta timp cât domnișoara Monahan nu încearcă să se mărite cu vreun vânător de averi înainte de luna martie, ar trebui să ne înțelegem destul de bine.

Fața lui Dunsmore deveni parcă și mai îngustă.

— Nu am intenționat să par disprețuitor, domnule Cavanagh, dar se pare că...

Până să apuce să își termine propoziția, Dunsmore fu tras de pe cal de un cocoș gigantic. De fapt, o ceată de animale dădu buzna dintr-o pădure deasă. O gâscă. Un berbec. Un cal. Un taur... Miles își veni în fire și realizează că erau oameni deghizați, care purtau măști și pelerine. Apoi un porc îi sări în spate, înjurând într-o galeză fluentă și încercând să îl arunce din șa. Miles izbi cu cotul în spate și îl înghionti pe Argonaut reușind astfel să îl îndepărteze pe atacator. Struni calul și îl văzu pe Dunsmore înconjurat de patru oameni care îl loveau fără milă. Porni spre ei ca să îi împrăstie, însă doi dintre ei îl apucară, fiecare agățându-i-se de câte un picior, iar Argonaut nu era antrenat pentru așa ceva. Turbat, animalul începu să se învârtă și să lovească cu picioarele din spate. Miles pocni una dintre creaturi cu biciul, însă cealaltă reuși să îl tragă jos și să îl pună la pământ. Ceilalți doi bărbați se trântiră cu toată greutatea peste el și fu imediat imobilizat. Argonaut dădea cu copitele în toate părțile, iar Miles văzu cum unul dintre atacatori îl lovi cu o bâtă.

— Blestematele! țipă el luptându-se din răputeri, dar se trezi imediat cu un căluș îndesat cu cruzime în gură.

Argonaut o luă la fugă de-a lungul drumului împleticindu-se puțin în goana lui. Zbătându-se, în ciuda legăturilor care îi strângeau încheieturile și gleznele, Miles jură că îi va jupui pe fiecare dintre acești ticăloși pentru că i-au rănit calul. Dar, pentru moment, era scos

din luptă, iar cei patru bărbați fugiră înapoi pentru a se alătura celorlalți trei care îl băteau pe Dunsmore. Pentru ce, oare, se întrebă Miles în timp ce încerca fără succes să se elibereze din strânsori. Motive personale sau politice? În aceste zile, în Irlanda, orice e posibil, își zise el. Rănit și furios, văzu Gâsca bătându-l pe Dunsmore cu o bâta groasă, loviturile fiind, evident, menite să producă durere, dar nu și răni grave. Toată afacerea aceasta era, în mod clar, un avertisment, dar trebuia să fie nebuni să îi facă așa ceva unui englez, gândi Miles. Până mâine, toată zona va fi înțesată de armată. Dunsmore fu urcat înapoi în șa, cu pălăria din blană de castor îndesată strâmb pe cap. Căzu în față și se agăță de gâtul calului său nervos în timp ce acesta fu lovit pentru a pomi în goană pe drum. Acum Miles avea un răgaz ca să se întrebe care îi va fi soarta. Cea mai mare parte a ciudatelor animale se topiră în umbrele cețoase, lăsând Calul și Gâsca în urmă. Ultima încă mai ținea în mână bâta.

— Ce dracu' facem cu ăsta? mormăi Gâsca, în galeză, către Cal.

— Lasă-l aici. Probabil o să treacă cineva.

— Dar a început să plouă.

— Hristoase, doar n-o să se topească! răspunse cel cu masca de cal.

— Coliba lui Connor e puțin mai încolo.

— Iisuse! Și vrei să-l car eu? E ditamai omul. De ce să nu-l lăsăm pur și simplu să plece dacă ești așa de moale?

— E genul care se luptă, spuse Gâsca. Uită-te la părul roșcat. După ce o să se liniștească, va înțelege.

„Nu conta pe asta“, gândi Miles cu sete de răzbunare. Încercă să rețină orice amănunt care îl putea ajuta să îi identifice pe bărbați, dar lumina era din ce în ce mai slabă. Cel cu masca de cal era solid și, probabil, cu un cap mai înalt decât cel care era gâscă, dar și acesta din urmă era destul de înalt. Hainele le erau acoperite cu pelerine, iar capetele de animale ascundeau fețele și le distorsionau vocile.

— O să îți lărgesc legătura de la picioare ca să poți să mergi până la adăpost, zise cel cu masca de cal. Dacă îmi faci probleme, băiețașule, te bat de nu te vezi.

Miles îl crezu pe cuvânt. Fu ajutat să se ridice și condus printr-o poartă, sub un acoperiș dărăpănat exact când burnița se transformă în ploaie. Geamurile și obloanele colibeii lipseau de la ferestre, iar ușa atârna într-un unghi ciudat spre afară, însă înăuntru era uscat. Miles fu împins pe podea, iar picioarele îi fură din nou legate.

— O să vină cineva mai târziu ca să te dezlege. Dacă ești deștept nu vei face probleme atunci sau mai târziu.

La acel moment, Miles era în stare să stranguleze pe oricine încerca să îl dezlege, așa că le înțelesese strategia. Probabil că trecerea timpului îl va mai calma, dar trimise blesteme tăcute după cei doi bărbați care plecară și îl lăsară în întunericul jilav și mirosind a

mucegai. Se prăbuși pe spate, rezemat de vatra goală, și începu să își numere vânătăile pe care le simțea. Nu erau prea multe. Probabil că fusese doar pur ghinion că se aflate în compania lui Dunsmore și pățise toate acestea și, de aceea, ticăloșii fuseseră mai blânzi cu el. Presupuse că erau Băieții Fermieri, care acționau în ținuturile de est de câțiva ani încoace, aplicând pedepse aspre oricărui proprietar care își asuprea oamenii sau oricărui irlandez care se avea bine cu englezii. Ce-i drept, jugul englezesc atârna greu asupra Irlandei, cu legi aspre și cu douăzeci și cinci de mii de soldați care să le aplice, dar aceste fapte nu erau un mod de a îmbunătăți starea lucrurilor.

Dacă Argonaut era în regulă, Miles se gândi că ar trece cu vederea cele întâmplate. În timp ce întunericul se adâncea, stăpânirea de sine îl părăsea încet, încet. Legăturile îi tăiau încheieturile. În unele locuri era amorțit, în altele avea crampe. Călușul îi forța buzele și îi absorbea saliva din gură. Începu să tremure. Doar era o noapte de ianuarie. Blestемate să le fie inimile haine! gândi el. În ciuda durerii, se concentră pe funiile din jurul încheieturilor, în speranța că le va slăbi puțin astfel încât să își scoată mâinile.

Auzi un sunet înfundat și se opri. Era și timpul! Apoi se întrebă de ce oare era așa de sigur că acea persoană avea să vină să îl ajute. Era, până la urmă, un martor... Ușa ce atârna se crăpă puțin dezvăluind o siluetă neagră ce se profila pe griul întunecat al nopții cețoase. Înaintă spre el, fără zgomot, cu excepția unui fâșâit produs de pelerina ce se freca de pământul bătătorit. Ceva scoase un zgomot metalic. O armă? Neputincios, Miles se încordă așteptându-se la o luptă.

capitolul 2

Era un felinar. O fereastră fusese deschisă pentru ca razele aurii să se reverse în bordei. Lumina descrie un halou în jurul siluetei în mantie care așază felinarul pe un raft din perete, ferit de curenții de aer. Ceva din croiala mantiei și din forma mâinilor îl făcu pe Miles să suspecteze că eliberatorul era o femeie. Respiră ușurat. Era o mișcare inteligentă pentru că, indiferent câtă supărare acumulase, era improbabil să și-o reverse asupra unei femei. Care erau șansele să fie o fetișcană drăguță?

Ea își îndepărtă gluga. Avusese dreptate. Bucle roșcate, o față în formă de inimă și niște ochi întunecați, uimitori, plini de o duioșie îngrijorată.

— Ah, bietul de tine! spuse ea ducându-și mâinile la pieptul generos într-o postură ce semăna cu o Madona ceva mai sentimentală.

Vocea ei o trăda că făcea parte din tagma țăranilor, însă era în același timp plăcută. Miles ar fi zis ceva politicos dacă nu ar fi avut blestematul de căluș în gură. Oare era o femeie simplă? Continua să stea acolo și să se uite la el, copleșită de emoție. Când el se hotărî să scoată câteva sunete sugestive, ea bolborosi:

— O, gura dumneavoastră, domnule! Aveți dreptate, domnule. Vă eliberez numaidecât. Nu vă faceți griji!

Fugi spre el ca să îi scoată călușul. Însă, în loc să meargă în spatele lui, așa cum ar fi fost normal, ea se întinse în față, astfel încât pieptul ajunsese la câțiva centimetri de fața lui Miles. Era, practic, sufocat de carnea moale și caldă și de parfumul de trandafiri.

— O, v-au legat atât de strâns. Monștrii! Cum pot fi atât de nemiloși?

Se aplecă și mai mult. Era bine înzestrată și purta un corset demodat, cu șireturi, ce îi împingea sânii în sus, la vedere. Partea superioară, generoasă, era acoperită doar de o cămașuță aproape transparentă de la atâta spălat. Miles nu era tocmai în situația în care își putea permite gânduri amoroase, dar corpul său reacționează involuntar la o asemenea revărsare de splendoare. Mirosea remarcabil de dulce pentru o țăranuță, cu un iz calduț de femeie și un strop de aromă de trandafiri. Îi lipsea totuși, cu siguranță, istețimea, pentru că încă se chinuia să îl elibereze, strângându-și brațele în jurul lui.

„De ce naiba nu încercă prin spate?“ gândi Miles. Încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată decât câteva sunete înfundate. Bâjbâind în continuare la ceafa lui, ea se uită în jos la el, cu ochii negri la doar câțiva centimetri de fața lui Miles. Avea gene lungi, negre, așa de groase încât păreau date cu funingine, dar în lumina slabă nu se putea ghici culoarea ochilor. Păreau negri-tăciune, ceea ce îi dădea o

expresie de îngrijorare continuă. Miles își spuse că aceasta era o iluzie și că ea nu ar fi avut destulă istețime ca să vină în acest loc singură, prin ploaie. Mormăi din nou, mârâind, practic, la ea.

— O, Doamne. Sărmanul de dumneavoastră. Aveți dureri *îngrozitoare*? O, am o idee! Ia să încerc prin spate.

Se mută și se așază în spatele lui. În doar câteva momente călușul căzu. Miles își mișcă falca pe care abia o simțea de durere și încercă să găsească salivă suficientă ca să își umezească gura.

— De băut? croncăni el.

— O, domnule. Desigur, domnule!

Luă o sticlă din buzunarul rochiei de modă veche și îi scoase dopul.

— Cu siguranță asta o să vă facă să vă reveniți într-o clipită, domnule! spuse ea în timp ce ținea sticla la buzele lui.

Instinctiv, Miles înghiți, dar tresări și cea mai mare parte din lichid curse pe jos.

— Ce-ați pățit, domnule? Țsta-i cel mai bun whisky irlandez! Jur pe mormântul mamei mele!

Miles tuși:

— Sunt sigur că este, draga mea. Dar nu e tocmai bun pentru sete. Nu ai apă? întrebă el.

Ea sări în picioare, și mâinile – ce țineau sticla – se adunară din nou la piept.

— Ce proastă sunt, domnule! Vin într-o clipită, zise.

Se năpusti pe ușă și apoi îngheță, ca și cum ar fi fost prinsă într-o teribilă dilemă. Se uită la sticla din mâini, apoi la Miles, apoi plecă vărsând conținutul în timp ce mergea.

Miles zăcea uimit. Cu siguranță, era o femeie simplă. Poate era adevărat că nu avea în ce să pună apă, dar de ce naiba nu îl dezlegase ca să meargă singur la pârâu? Oftă, recunoscând o altă lovitură de geniu din partea cuiva. Dacă era puțin probabil să atace o femeie, cu atât mai puțin ar fi făcut-o cu una atât de simplă. Totuși, unii bărbați nu ar ezita să profite de ceea ce oferea acel piept generos. S-or fi gândit la asta? Poate făcea parte din plan. Din nou, corpul său reacționează necontrolat. Ea se întoarse și îi ținu sticla la buze. De data aceasta curse apă rece, dulce.

— Îți mulțumesc, dragă, zise el pe cel mai calm ton pentru că nu avea nicio intenție s-o alarmeze. Poate acum îmi vei dezlega mâinile și picioarele.

Ea se așază în genunchi și își puse un deget pe buze, ca un copil.

— Vedeți, domnule, mi s-a spus să fiu foarte atentă cu dumneavoastră. Că ați putea deveni violent.

— Atunci una dintre acele brute ar fi trebuit să te însoțească.

— Nu a fost premeditat, admise ea în timp ce-și rodea o unghie. Chiar nu a intenționat nimeni să vă rănească, domnule.

Pe Miles îl durea falca din cauza încheștării dinților, dar știa că cel mai mic semn de furie o putea face pe această sărmană fată să dispară în noapte.

— Am înțeles asta, șopti el. Ți promit că nu o să te rănesc. Dezleagă-mă, te rog. Sforile astea sunt tari și foarte dureroase.

Ea își mai roase puțin unghia, apoi se ridică și își ridică rochia astfel încât i se văzură ciorapii albi și pantofii zdraveni. Dovedeau un nivel de trai ceva mai ridicat decât își imaginase Miles. Dar ce naiba făcea? Rochia se ridică și mai mult, încet, iar ochii lui păreau ghidați de mișcare, în sus, către genunchii frumos conturați, spre jartiere și apoi spre coapsele goale. Era uluit și, în timp ce se întreba unde se va sfârși această călătorie, rochia se opri în dreptul unei legături de piele ce susținea un toc. Fata trase un cuțit, atât de lung și de periculos încât Miles se retrase instinctiv. Lama luci în lumina felinarului. Ea rânji și apoi se năpusti spre el. Miles înjură și încercă să se dea din calea fetei, dar ea apucă sfoara ce îi lega picioarele.

— Stați potolit, zise ea veselă în timp ce Miles simți că lama mușca din sfoară.

Ușurința cu care aceasta cedă îi confirmă suspiciunea că acel cuțit era foarte bine ascuțit. Ea se mută în spatele lui.

— Sunt convinsă că sforile astea v-au ars sărmanele încheieturi, domnule. Numai puțin și gata, o să fiți liber.

Frânghiile cedară, iar Miles își aduse mâinile în față ca să își frece locurile dureroase, tresărind din cauza junghiurilor. Încercă să se ridice, dar era așa de înțepenit încât căzu în genunchi. Se ridică în picioare clătinându-se, ținându-se de pietrele aspre ale căminului. Mormăi blesteme la adresa acelor animale și schiopătă prin încăpere încercând să se dezmoștească și să își alunge acele din picioare. Apoi, atenția îi fu atrasă de fată. Era în continuare ingenuncheată și ținea cuțitul lung în dreptul bustului, între sâni, cu vârful în sus, într-un fel în care pe un bărbat nu-l putea duce cu gândul decât la un falus.

— Durerea cedează, zise el.

— Vreți să vă frec picioarele, domnule? întrebă ea și întinse o mână către coapsa lui.

Dar era mâna care ținea cuțitul. Miles sări înapoi cu un țipăt scurt, iar piciorul îi cedă, ceea ce îl făcu să aterizeze în fund, pe pământul tare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fată, pune chestia aia deoparte! strigă el.

Cu o privire rănită, ea se ridică, își suflecă din nou rochia dezvăluind coapsa goală și, încet, sugestiv, înfipse cuțitul. În mod sigur avea mai multe în minte decât eliberarea lui din legături. Era o perspectivă care dădu târcoale și anumitor zone ale trupului lui, dar nu se simțea nici pe departe în formă să întreprindă ceva în acest sens.

Se ridică în picioare observând cu uşurare că cea mai mare parte din amorteală şi durere trecuse.

— Unde mi-e calul, fato? întrebă.

— Murgul acela minunat, domnule? Este la Shamrock. Hanul din satul Foy.

— Şi se simte bine?

— Desigur, domnule!

Acum, odată ce principala sa preocupare se risipise, Miles se întinse şi o studie pe fetişcană cu mai multă relaxare. Cu siguranţă, era un exemplar interesant. Înălţută pentru o femeie, cu bustul generos şi apetisant şi o faţă plină şi rumenă. Şi picioare lungi şi puternice. Totuşi, capul nu îi era prea dotat. Blestemaţi să fie golani ai că trimiseseră aşa o fată să le facă treaba murdară. Miles îi atinse obrazul.

— Deci, care e legătura ta cu animalele acelea ciudate? o întrebă el. Ea îşi coborî genele.

— Nu vă puteţi aştepta să vă răspund, nu-i aşa, domnule? răspunse frecându-se de mâna lui ca o pisicuţă. Apoi se uită la Miles, deşi el se îndoia că putea vedea ceva în lumina foarte slabă. Nu o să faceţi nicio plângere la magistraţi, nu-i aşa, domnule?

La dracu'. Nu putea fi mai directă de atât. Îşi oferea trupul în schimbul tăcerii lui. Era tentant, chiar foarte tentant... Miles îi atinse buza de jos cu degetul mare, jucându-se puţin cu ea, imaginându-şi buzele moi despărţindu-se pentru el.

— Păi, eu nu o să fac nicio plângere, nu-i aşa, iubito? Pentru tine, aş putea să îmi ţin gura, dar domnul Dunsmore cu siguranţă a alertat deja armata. Numai dacă nu l-aţi omorât...

Ea se uită direct la el, cu ochii plini de inocenţă.

— Să îl omorâm, domnule? Pe Sfântul Patrick şi pe Sfânta Bridget! El este acasă, în siguranţă. Puţin mai rău decât înainte, dar vă garantez, nicidecum aproape de moarte.

— În acest caz, o să pună mâine armata pe urmele prietenilor tăi. Ai vreun loc în care să te ascunzi?

Fata îşi coborî capul, dar nu înainte să strâmbă din buze.

— O, mă îndoiesc, domnule, răspunse. Deşi este un englez hain, domnul Dunsmore nu va aduce soldaţii în aceste locuri. Aşa că, dacă *dumneavoastră* nu faceţi scandal, nimeni nu va face.

El îi ridică bărbia cu un deget, căutând adevărul în ochii ei dezarmaţi.

— Pari remarcabil de sigură de această tăcere. Mă întreb de ce. Şi mă mai întreb la ce mijloace v-aţi gândit, tu şi prietenii tăi, ca să fiţi siguri că *eu* nu voi face nicio plângere.

— Cu siguranţă nu o să rănim un roşcat, domnule, doar sunteţi irlandez, până la urmă. Şi văd după faţa dumneavoastră că nu sunteţi

prieten cu tiranul englez!

Abia atunci Miles realizează că fata juca – exagerat – un rol. Se dădu înapoi ca să o studieze.

— Eu nu sunt prieten cu bandiții, fetiță, fie ei irlandezi sau englezi.

Ea se încruntă ușor, își puse o mână pe piept și spuse:

— Mă bănuieți de ceva, domnule? Am venit la dumneavoastră fără mască.

Miles îi prinse mâna ca să i-o imobilizeze, dar și ca să o țină lângă el.

— Poate a fost o prostie.

— A fost, oare? zise ea punându-și cealaltă mână pe obrazul lui și îl sărută repede, tentant, cu buzele deschise.

Mâna de pe piept se întoarse ca să o apuce pe a lui și să o tragă spre sâni. Se frecă de ea și îl invită din priviri. Poate că intervenea relaxarea după toate cele prin care trecuse, dar Miles se simțea foarte pregătit pentru o femeie. În mod special pentru această fată. O cuprinse cu cealaltă mână ca să o apropie.

— Ai un mod foarte interesant de a cumpăra siguranța, dragă, dar eu sunt dispus. Totuși, aș prefera să îmi asociez iubita cu un nume. Cum te cheamă?

— Ar fi o prostie din partea mea să vă spun numele meu, nu-i așa, domnule? întrebă ea, întorcându-și fața.

Miles își lipi buzele de obrazul ei și îi spuse:

— Ei, haide, dacă o să vreau să te găsesc, nu o să fie prea greu.

După un moment, fata se întoarse pentru a-i întâlni buzele și șopti:

— Joy[3]. Numele meu este Joy.

— Mă îndoiesc, dar e bine. Sunt convins că aduci fericire multor bărbați.

Dintr-odată, ea se încordă.

— Ce? De ce!...

— Nu ai făcut același lucru și cu Dunsmore?

— Nu, *ticălosule!*

Miles rezistă zbaterilor sale.

— Presupun că el nu este încă în stare de asta, îi zise.

O sărută ușor, gustând-o, anticipând și explorând corpul ei generos. Ea se relaxă din nou, iar buzele îl primiră. Dar ceva, încordarea poate, îi spuse lui Miles că aceasta nu era pasiune, ci doar un sacrificiu plănuuit. Se retrase cu un oftat de regret. Ca tutore al lui Felicity Monahan avea o poziție în această comunitate. Dacă Joy nu era cu adevărat doritoare să primească ceea ce îi oferea nu ar fi însemnat decât probleme. Fără îndoială că ea crezuse că el va ceda, că îi va putea cumpăra tăcerea și apoi nu îl va revedea niciodată. Pe de altă parte, dacă devenea iubitul ei, ar fi putut sfârși prin a-și face dușmani din familia ei, poate și-ar fi pus în cap chiar tot satul. În Irlanda, astfel

de lucruri pot fi cu adevărat periculoase, așa cum o aflase și Dunsmore.

Îi sărută mâna lui Joy – un gest care impresionează multe femei, în special pe cele de clasă joasă. Dacă ar fi știut că este o fată ușoară poate i-ar fi acceptat oferta, pentru că era cea mai ademenitoare bucățică pe care o întâlnise în toată viața lui.

— Mă tem, la fel ca și Dunsmore, că nu sunt în stare să îți fac pe plac în noaptea aceasta, draga mea. Poate cu altă ocazie.

Fata nu protestă, dar îi ținu mâna.

— Și nu o să reclamați ce s-a întâmplat, domnule?

— Dacă Dunsmore vrea să păstreze tăcerea, nu voi zice nimic, îi răspunse el.

Ea îi sărută mâna cu o fervoare aproape religioasă și îi spuse:

— Ah, vă mulțumesc, domnule, vă mulțumesc! Fie ca Iisus și Maria să vă păzească!

Fata își interpreta din nou în mod exagerat rolul. Miles replică, așa cum era obiceiul:

— Iisus, Maria și Iosif să te păzească. Dacă mă conduci la calul meu, dragă Joy, eu o să plec.

— Plecați? Dar e târziu, domnule. Ar trebui să stați la han până dimineța. Acolo vă este calul, până la urmă.

— Nu credeam că vrei să mai zăbovesc prin preajmă.

Privirea pe care i-o arunca denota inteligență era conștientă de toate aspectele acestei situații.

— Legea de aici nu e prea blândă cu cei care se plimbă noaptea, domnule.

„Interesant. Poate că se tem că o să cad în mâinile armatei și o să povestesc prin ce am trecut”, se gândi el. Călătoria pe care o avea de făcut, desigur, nu mergea mai departe de conacul Foy, care se afla în partea veche a așezării, aproape de sat, dar, desigur, ei nu aveau de unde să știe acest lucru. Se decise să se lase prins în joc. Poate va mai avea și alte lucruri de aflat.

— Foarte bine, dragă Joy. Condu-mă, te rog, la hanul Shamrock.

Ea își luă felinarul, dar stinse flacăra înainte de a ieși cu Miles pe drumul către Foy. Poate chiar se temea să nu atragă vreo patulă. La lumina palidă a lunii, Miles trebuia să aibă mare grijă pe unde călca.

— Așadar, zise el, când ajunseră la drum, ce a făcut Dunsmore ca să merite așa o bătaie?

— Dar ce nu a făcut? răspunse ea.

— Din moment ce nu îl cunosc pe acest om, îmi e greu să mă pronunț. Părea destul de curtenitor în atitudinea lui superioară.

— Superioară. Uite un cuvânt pentru el. El, un englez de doi bani până a luat-o de nevastă pe Kathleen Craig.

— S-a însurat pentru bani, zici? Și englez până în măduva oaselor.

Există și o serie de păcate la mijloc, în mod sigur.

— Omul a cheltuit din banii soției cât i-au permis mâinile lacome, zise fața. Acum, ea e moartă, iar el fură din averea fiului și stoarce fără milă și ultimul bănuț de la cei pe care îi are în arendă.

Ajunseră în satul micuț.

— Nu este neobișnuit pentru proprietari să îi exploateze pe cei aflați sub ei, draga mea. Dar poate că a meritat bălaia pentru asta. Aș fi foarte interesat să aflu de ce crezi că nu o să raporteze cele întâmplare.

Ea se opri sub firma hanului ce se bălăngănea în vânt, iar el auzi în interior un scârțâit de vioară. Obloanele erau trase și doar o rază palidă de lumină răzbătea în stradă.

— Are niște afaceri pentru care ar prefera să țină tăcerea, răspunse fata.

Miles observă cu interes că ea își trăsese din nou gluga. Înseamnă că nu era o femeie ușoară, până la urmă. Se cocoță pe o piatră folosită pentru prinderea frâielor cailor și spuse:

— Dacă puteți să îl convingeți să nu reclame cred că puteți, la fel de bine, să opriți și opresiunile lui.

— Începe să fie disperat. Vedeți, domnule, este un cartofor. În seara asta a fost un simplu avertisment, zise ea și îi atinse mâneca. Este un om cu adevărat rău, domnule. Vă rog să nu ne trădați.

Fata i se părea lui Miles o ființă cu adevărat fermecătoare, iar corpul lui se recupera rapid. Îi luă mâna și, după o clipă de uimire, ea nu se opuse.

— Mi-ai făcut o ofertă pentru tăcerea mea, dulce Joy, îi spuse el ridicându-i un deget și mușcându-l cu blândețe.

Ea avu o tentativă de a se retrage și zise:

— E târziu acum, domnule. Ar trebui să fiu acasă.

Miles îi mușcă următorul deget.

— Părinții tăi știu ce pui la cale? Sau locuiești la un stăpân? Spune-mi cum să dau de tine când îmi voi recăpăta puterile, zise el și îi supse degetul, în mod sugestiv.

Ea își trase mâna, dar nu și-o putu elibera.

— Vreți să spuneți că nu o să țineți secretul decât dacă mă culc cu dumneavoastră? Întrebă fata.

Tonul de furie îi spuse lui Miles că ea nu intenționa să plătească folosindu-și trupul. Poate se gândise că bătaia pe care o încasase îl făcea neputincios. O viziune ciudat de naivă la această bucatăică, gândi Miles. Se decise să vadă cât de departe ar merge și ce ar putea învăța din toată povestea asta. O înconjură cu cealaltă mână și o trase între picioarele lui:

— Nu la culcat mă gândeam, *copilă*. Nu te voi ține toată noaptea.

Îi putea auzi răsuflarea sacadată pentru că fața ei era la doar câțiva

centimetri de a lui.

— Nu pot aici, domnule. Toată lumea ar afla.

— Înseamnă că ții la reputația ta.

Miles îi eliberă mâna și îi apucă un sân, lucru pe care și-l dorise de când o văzuse. Era magnific – plin, cald și tare. Se aplecă să îl sărute.

— Nu îți voi strica reputația, Joy. Ai cuvântul meu. Ești logodită cu unul dintre animalele alea? Este el oare dispus ca tu să plătești prețul ăsta, sau va veni după mine ca să se răzbune?

Degetul lui mare îi găsi sfârcul întărit și îl frecă încet. Ea tremură și se trase înapoi.

— Nu sunt logodită, spuse ea și, după un moment, renunță să mai opună rezistență. Dar voi face ceea ce trebuie ca să-i salvez pe toți.

O adevărată patrioată martiră și, mai ales, una așa de apetisantă. Răspunsul corpului ei îi dădu de înțelese lui Miles că nu era totul numai un sacrificiu. Sau poate era doar răspunsul corpului lui, care spera că nu era totul numai un sacrificiu.

— Fericită? o șicană el mângâind-o.

— Domnule, vă rog! Nu aici, în public! zise ea și îi apucă mâna.

El se uită în jur și la strada goală.

— Public? Nu este niciun alt suflet în preajmă și este întuneric beznă. Putem să o facem chiar aici fără niciun martor, draguță. Hai măcar să ne sărutăm.

De data aceasta ea nu mai era așa de moale în mâinile lui, dar el îi ridică bărbia și o sărută, folosindu-și toată îndemânarea pentru a-i învinge scrupulele. La dracu' cu toate secretele ei! Ideea unei nopți cu Joy devenea din ce în ce mai atractivă.

Într-un final, buzele ei se deschiseră pentru el. Murmurând cuvinte frumoase îi mângâie formele minunate. Îi deschise și mai mult gura și o sărută pătimaș, gustându-i dulceața. Nu-și dădu seama că mâna îi ajunsese între coapsele ei decât când ea se trase cu un țipăt. Îi acoperi repede gura, amintindu-și că trebuia să fie cu băgare de ramă în aceste locuri.

— Din păcate, dulce Joy, nu este nici locul și nici momentul.

Când fu sigur că ea nu va țipa, îi eliberă gura.

— Du-mă la calul meu, dragă. Când o să-l văd, o să îmi ling singur rănile.

Fata îi apucă mâna cu putere și spuse:

— Nu aveți nevoie să verificați calul, domnule! Michael Flaherty are grijă de el, iar el e cel mai bun îngrijitor pe o rază de cinci comitate.

Miles își răsuci mâna și se eliberă.

— Obişnuiesc să nu-mi las calul în grija altora, în special unul așa de valoros ca Argonaut. Grajdurile sunt în spate, presupun.

Porni către poteca de după clădire, însă ea îl prinse de jachetă.

— Domnule, vă rog. Nu mă lăsați! strigă și i se aruncă în spate. Nu puteți fi atât de nemilos! M-ați făcut să fiu nebună după dumneavoastră!

Stătea în spatele lui Miles, iar greutatea ei îi putea răni, cu ușurință, spatele.

— Draga mea, spuse el, încă nu am părăsit nicio femeie disperată. Lasă-mă un moment să văd că Argonaut este bine și o să-ți alung imediat nebunia.

— Nu mai am răbdare! O să puteți să vedeți calul dimineață.

Miles îi apucă mâinile și se luptă ca să se elibereze, îi trebui ceva forță pentru că ea era destul de puternică pentru statura pe care o avea.

— Destul! răcni el. Sau – oricât de rău mi-ar părea – o să te arunc în adăpătoare ca să te răcorești.

Respirația fetei era așa de precipitată încât suna mai degrabă a suspin.

— Vă rog...

Disperarea ei mai că îl făcu să își piardă controlul și aproape că cedă, dar Argonaut... Trebuia să vadă că Argonaut era bine. O cuprinse pe după umăr și o conduse pe potecă.

— Șșșt, micuță. Numai o clipă și îți dau tot ce dorești. Haide! Aprinde felinarul și să vedem ce face flăcăul meu.

Nebunia ei trecu și reuși să deschidă geamul felinarului și să îl aprindă pentru a căuta în boxe. Văzură doi cai solizi și apoi îl găsiră pe Argonaut. Calul scoase un nechezat de salut și își împinse capul în pieptul lui Miles. El îl mângâie bucuros.

— Au avut grijă de tine mai bine decât mine, văd, ei?

Apoi observă bandajul de la încheietura unuia dintre picioarele din spate. Nu, nu era de fapt un bandaj, ci un fel de cataplasma. Pofta sexuală se risipi. Se năpusti în boxă pentru a cerceta rana. Mișcă bidiviul și observă că schiopăta.

— Să-i ia dracu' pe toți! urlă și se uită la femeie. Tu și golanii tăi mi-ai schilodit cel mai bun cal!

— N-am vrut să facem niciun rău.

— N-ați vrut să faceți niciun rău? Am văzut pe unul dintre ei lovindu-l cu o bâță. Dacă Argonaut nu își mai revine, o să am grijă ca toți să ajungeți în Golful Botany[4].

Brusc, ea deveni bătoasă și spuse:

— Înțeleg. Oamenii nu contează. Doar caii, și aceștia doar pentru valoarea lor din Anglia.

Avea pe față o expresie de aroganță potrivită pentru o regină din Irlanda antică. El o repezi imediat.

— Mulți cai merită mai multe decât majoritatea oamenilor. Mai ales decât curvele.

— Curve? Blestemată să-ți fie inima haină, eu nu sunt o curvă!

— Ți-ai fi desfăcut picioarele numai să mă faci să nu aflu despre asta, nu-i așa? Să mă oprești să raportezi faptele voastre magistraților. Asta e curvie, după mine.

Ea râse cu dispreț:

— Nu ai ezitat deloc la oferta mea, nu-i așa? De ce este ăsta un lucru mai nobil, dragul meu gentilom?

El se întoarse către boxă și zise:

— Roagă-te ca acest cal să fie bine, dulce Joy, altfel cineva va suferi.

— Mick zice că nu e nimic serios și că o să fie mult mai bine dimineață. Dacă ai fi așteptat până atunci nu ai mai fi fost așa de supărat. De ce naiba nu mi-ai acceptat oferta?

Miles se întoarse spre ea și fu impresionat de frumusețea ei – părul roșcat se apropia de culoarea focului în lumina felinarului, iar mândria și supărarea ei o făceau să stea dreaptă și țeapănă. La dracu', încă o mai dorea din tot sufletul!

— Doare, nu-i așa? Draga mea, puteai fi Elena din Troia sau surorile Gunning[5], unite într-una și nu m-ai fi putut opri să văd ce face Argonaut. Ai dreptate. Țin la caii mei mai mult decât la majoritatea oamenilor, în special la cei care atacă semeni lipsiți de apărare la drumul mare.

Înainte ca ea să aibă vreo reacție la cele spuse de el, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre Argonaut. Chiar atunci ușile grajdului se deschiseră revărsând lumina și zgomotul din curte.

— Cine e acolo? A, dumneavoastră sunteți, domnișoară Felicity. Unde e străinul?

Miles încremeni și se dădu înapoi din calea luminii.

— Este aici, zise ea.

El se întoarse către tânăra femeie.

— Felicity?

— Un alt cuvânt pentru fericire, răspunse ea ridicând din umeri.

— Sunt convins că ești o fericire pentru toți cei care te cunosc. Felicity Monahan, presupun.

Neliniștea sclipi în ochii ei, dar nu spuse nimic.

— Ce tânără interesantă ești, observ. Permite-mi să mă prezint. Sunt Miles Cavanagh, tutorele tău.

capitolul 3

Nu mult după aceea, Miles și pupila lui ajunseră la conacul Foy unde fură întâmpinați de praf, frig și un miros persistent de pisici. Miles presupuse că Felicity Monahan se simțise întru câtva jenată de situație, dar singurul lucru pe care îl putea citi pe chipul ei frumos și împietrit era furia. Nu scosese niciun cuvânt, nicio explicație și nicio scuză. Din moment ce Michael Flaherty – pentru că el îi întrerupsese – se părea că se pricepea foarte bine la cai, nu avea sens să rămână pe lângă Argonaut. De aceea, își escortase pupila către casă, neprimind altceva din partea ei decât tăcere și un aer plin de dispreț. Aștepta totuși o explicație în legătură cu tot ceea ce se întâmplase. La naiba, știa că este sălbatică, dar nu și că era o femeie ușoară sau o rebelă irlandeză! Un foc ce ardea mocnit îi întâmpină în imensul șemineu din holul de la intrare. El aruncă un buștean înăuntru și zise:

— Se întâmplă des să fii amestecată în astfel de nereguli?

— Nu ai niciun drept să mă interoghezi. Noapte bună!

Miles o prinse de mantie înainte ca ea să scape și o ținu bine.

— Nu am? Dumnezeu îmi e martor că aș vrea să nu am niciun drept în toată povestea asta, dar am nenorocul de a fi fost numit tutorele tău, domnișoară Monahan. În mod cert, cineva trebuie să-ți bage mințile în cap. Ai cea mai vagă idee cu privire la gravitatea faptei comise în această noapte?

Cu mândrie în glas, Felicity răspunse repezit:

— Nu sunt o naivă. Bineînțeles că am.

— Atunci de ce naiba te-ai băgat în așa ceva?

Ea rămase tăcută, așa că Miles o scutură.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! Faci parte din gașca aia de nebuni?

Ceva din seriozitatea din glasul lui trebuie să o fi impresionat, pentru că răspunse precaut:

— Nu. Mi-au cerut ajutorul, asta e tot. Aveau nevoie de cineva care să te elibereze. Cineva pe care să nu îl ataci. Cineva care nu ar fi avut cine știe ce probleme dacă ai fi făcut reclamație.

El îi dădu drumul și zise:

— Nu ar fi avut cine știe ce probleme? Ce dracului crezi că s-ar fi întâmplat dacă mergeam și reclamam armatei cele petrecute și te-aș fi indicat drept complice?

— Sigur nu m-ai fi găsit, spuse ea și clătină din cap. Ai fi căutat o țărăncă roșcată, în timp ce eu – își scoase peruca deasă dezvelind un păr negru, prins în coc – sunt brunetă!

Miles simți o dorință arzătoare să o pocnească.

— Te-aș fi găsit. O frumusețe ca tine nu trăiește în fiecare bordei. Și, când aș fi epuizat bordeiele, aș fi trecut la casele mai bune.

— Chiar dacă m-ai fi găsit, ce i-ar fi putut face englezii domnișoarei Felicity Monahan de la conacul Foy?

— Fata mea, ai nevoie de o doză serioasă de realitate.

O prinse de umeri și o împinse pe un scaun tare, de lemn.

— Așa, zise el cu mâinile sprijinite de brațele scaunului, astfel încât fața îi era la doar câțiva centimetri de expresia ei răzvrătită. Să zicem că oficialii din armata locală sunt nemiloși și își doresc foarte mult să îi prindă pe Băieții Fermieri. Cred că domnișoara Felicity Monahan s-ar putea să dispară brusc...

— Nu ar putea face asta!

— Nu permanent. Dar, odată aflată în mâinile lor, ai avea de ales. Mărturisești sau ești violată.

Ea păli și se lăsă pe spate în scaun.

— Nu ar îndrăzni!

— Cine i-ar opri? Englezii din Irlanda respectă legea? Chiar dacă ar ieși la suprafață, ești o răufăcătoare, iar ei ar câștiga dreptul de a acționa împotriva ta. Legal, te-ar putea lega de un copac și te-ar biciui până ți-ar jupui pielea de pe spate, așa cum s-a mai întâmplat cu alte femei despre care se credea că ascund ceva.

— Nu ar îndrăzni, zise ea din nou, dar era doar o șoptă acum.

Miles se îndepărtă, el însuși tulburat de tabloul pe care tocmai îl zăgrăvisese. Unul adevărat.

— Nu te păcăli singură, Felicity. Dacă cineva chiar ar pune întrebări, armata ar spune că a fost o greșeală, în special dacă te-ar prinde îmbrăcată ca o țărăncuță. Scuzele lor ar fi umile, desigur, însă tu ai rămâne marcată pe viață.

O văzu cum își strânse buzele ca să le oprească tremurul. Doamne sfinte, ce o fi fost în mintea bunicului ei și a mătușii de nu îi explicaseră realitățile vieții din Irlanda în aceste vremuri tulburi? Apoi își aminti de Monahani. Cel mai bine se pricepeau să evite orice problemă le ieșea în cale în loc să o înfrunte.

— Același lucru s-ar fi petrecut și în cazul unui viol, spuse el, de data aceasta cu o voce mai calmă. Ar fi zis că a fost o greșeală. Sau că tu ai vrut. Nu ar fi atâtea de spus la reputația de sălbatică pe care o ai?

— Nu chiar așa...

— Și oare ai fi îndrăznit să recunoști? Ce tânără domnișoară ar fi în stare să spună lumii că a fost jucăria unui regiment?

Părea că i se făcuse rău. Foarte bine, gândi Miles. Ura să facă asta, dar voia ca ea să își facă griji. Apoi ea își îndreptă umerii și revolta îi sclipi din nou în ochi.

— Eu. Aș prefera să fiu proscrisă decât să îi las să scape cu așa ceva. Și poporul irlandez nu ar crede așa ceva despre mine.

— Ești prea încrezătoare, copilă, zise el.

Însă ferocitatea ei renăscută îl îngrijoră. Curajul nesăbuit era de admirat, dar putea băga o persoană în bucluc. Un exemplu în acest sens era ruda lui îndepărtată, lordul Edmund Fitzgerald, care murise pentru cauza irlandezilor.

— Aș duce acest caz la tribunal, declară ea. La cea mai înaltă curte din țară.

— Ei ar spune că tu ai vrut-o, iar reputația pe care o ai ar fi o dovadă ce ar fi împotriva ta.

— Ce reputație?

— De împielițată. Și de femeie ușoară.

Ea roși și apoi păru rănită.

— Reputația mea este nepătată! Și nu le-aș spune nimic soldaților, chiar dacă m-ar viola.

— Atunci te-ar tortura. Sunt o mulțime de tehnici prin care se pot lăsa doar puține semne.

— Se pare că știi multe despre astfel de lucruri, domnule Cavanagh. Te-ai ocupat chiar tu de tortură?

Miles oftă. Ce făcuse, oare, ca să merite așa ceva? Fusesse agresat, cel mai bun cal al lui era posibil să fie nenorocit, iar el trebuia să răspundă pentru această ființă încăpățânată pe care, cu siguranță, nu o putea scăpa niciun moment din ochi. Și, dacă această listă de probleme nu era de ajuns, încă o dorea pe Felicity Monahan. S-ar bucura să o sărute și, cu siguranță, abia aștepta șansa să o ducă pe „Joy“ în pat și să profite de fiecare centimetru al corpului ei.

Era totuși tutorele ei, iar asta însemna că era singura femeie din Irlanda pe care nu o putea seduce. De fapt, era sarcina lui să se asigure că ea își va păstra virtutea pentru încă două luni foarte lungi. Și asta cu orice bărbat care pune ochii pe ea și încerca să își bage mâna sub fusta ei sau să posede corpul ei minunat. Și poate că ea nu va opune chiar așa multă rezistență.

— Unde îți e mătușa? o întrebă iritat. Nu îi pasă deloc de tine?

Era o întrebare stupidă. Bineînțeles că nu îi păsa. Uitându-se la fata speriată și rebelă care îi fusese lăsată în grijă de astfel de oameni fără rost, simți un sentiment de milă. La fel cum simțise pentru superbul cal nenorocit de un comportament nemilos. Uneori ar fi acceptat provocarea de a încerca să salveze un cal, dar aceasta era o persoană și se îndoia că ea simțea nevoia de a fi salvată.

Obosit, își trecu mâna prin păr și zise:

— Hai să încercăm să gândim realist. Ești sigură că Dunsmore nu va alarma armata? Sau a fost doar o dorință?

Panica se aprinse în ochii ei, dar și-i coborî rapid.

— Nu este un om rău, spuse ea. Nu o să vrea să agite apele.

„Ce nebunie mai era și asta?“ gândi el.

— Nu e un om rău? Nu o să vrea să agite apele? Dacă nu este un

om rău, de ce a fost stălcit în bătaie mai devreme? Și dacă nu voia să facă probleme, de ce ai sugerat că îl putești forța să tacă?

— Ai înțeles greșit! zise ea și se ridică în picioare. Am vrut să spun că el o să realizeze că nu merită să aducă armata aici. Toată lumea ar avea de suferit.

Miles se holbă la ea. Era prima oară când părea neliniștită. Și aceasta se întâmpla în legătură cu Rupert Dunsmore, pe care el îl vedea ca pe ticălosul din toată această poveste. Se simți dintr-odată epuizat.

— O, să le ia naiba pe toate! Dacă tu crezi că el nu o să facă plângere, toate celelalte pot aștepta până mâine. Este ceva de mâncare în casa asta?

Părea o cerință rezonabilă pentru un oaspete, însă ea răbufni:

— Desigur. Dar din moment ce servitorii merg la culcare odată cu mătușa Annie, trebuie să o găsești singur.

— Nu ai de gând să faci pe gazda?

— În mod sigur, nu. Acum, pot să mă duc la culcare, dragă tutore?

Miles vru să se înfișă din nou în ea, dar lupta cu Felicity era epuizantă. Începu să aibă mai multă simpatie pentru rudele ei. Mai era totuși o luptă de dus, ce nu putea fi evitată. O apucă de braț și o întrebă:

— Am cuvântul tău că nu o să părăsești casa din nou la noapte?

Ceva îi spuse că exact asta intenționa să facă. Se simțea obosit, îndurerat, înfometat și teribil de mânios.

— Cuvântul tău de onoare, Felicity, repetă el, sau o să te leg cu lanțul de mine la noapte. Oh, nu îți face probleme. Nu ca să îți pun în pericol castitatea, dacă acest lucru există, dar ești în grija mea. Intr-un fel sau altul, pentru următoarele șase săptămâni va trebui să fii la fel de ascultătoare, și de cinstită precum cea mai bine-crescută fată din regat.

Ochii ei magnifici aruncau flăcări.

— Nu ai niciun drept să îmi comanzi! spuse ea.

— Nu numai că am dreptul, îi răspunse el trăgând-o mai aproape, am și responsabilitatea și dorința. Nu te pune cu mine! Sunt un om periculos atunci când sunt nervos. Dă-mi cuvântul tău de onoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce m-ai crede?

Era o întrebare bună.

— Pari să ai onoarea unui patriot sălbatic. O să am încredere în cuvântul tău.

Aproape că putea simți resentimentul ridicându-se din ea ca un abur.

— Foarte bine, zise ea repezit, într-un final. Ai cuvântul meu de onoare. Nu o să părăsesc această casă la noapte.

Imediat ce el îi dădu drumul, se întoarse și fugi în sus pe scări,

lăsându-l să se descurce singur. Miles presupuse că valetul lui ajunsese devreme și îi aranjase bagajele, dar nu părea să aibă rost să îl găsească pe Hennigan, care era tot atât de străin de acest loc ca și el. Așa că reuși să găsească singur bucătăria. Un flăcău dormea pe o placă de lemn, lângă foc, dar nu îl deranjă. Trei pisici se strecurară înăuntru, curioase să vadă ce se întâmplă, dar, din moment ce ele nu se oferiră să îl servească, le ignoră. În cămară găsi o plăcintă rece și o carafă cu bere. Își turnă lichidul într-o cană și se așeză la masă bucurându-se de cina frugală și contemplând viitorul. Afacerea asta va pune bețe în roate sezonului de vânatoare.

Dimineața următoare luă micul dejun în compania lui Annie Monahan și, prin urmare, mâncă înconjurat de o duzină de pisici. Ghemuită, căruntă și neîngrijită, Annie era, evident, ușurată să îl aibă în preajmă.

— Așa un copil nesăbuit, spuse ea umplându-și farfuria cu ouă și suncă și oferindu-i câteva bucățele pisicii de culoarea marmeladei, care îi stătea pe un umăr. O fată drăguță și dulce în multe momente, dar cu o inimă sălbatică. Eu cred că vina e a celui Dunsmore.

Miles îndepărtă o pisicuță ce părea foarte dornică să îi stea în poală. Poate că pisicile negre aduc noroc, dar nu avea nicio intenție de a mângâia una la masă.

— Dunsmore? Întrebă el amintindu-și modul ciudat în care Felicity reacționase la acest subiect noaptea trecută.

— Un vecin al nostru, răspunse Annie îndepărtând o pisică albă ce voia să se urce pe masă ca să îi mănânce din farfurie. Nu când avem musafiri, Yffa!

Miles dădu din nou la o parte pisica neagră.

— Un englez alunecos și mizerabil, continuă Annie cu o urmă din temperamentul înflăcărat al nepoatei ei. Cum a putut Kathleen Craig să se mărite cu el, nu o să înțeleg niciodată. Dar ea a fost mereu înnebunită după bărbați, știi, deși nu avea nimic din ce îi atrage pe domni la o femeie...

Continuă să depene povești despre rivalele sale mai tinere. Din moment ce Annie și domnișoara Craig fuseseră contemporane, ultima se pare că era mult mai în vârstă decât soțul ei. Un caz clar de vânător de avere, gândi Miles care realizează că, până la urmă, nu era treaba lui. Pisica neagră se întoarse și, când încercă să o îndepărteze din nou, se agăță cu ghearele ca niște ace de pantalonii lui de călărie. Annie zâmbi.

— Ia te uită, Gardeen te place.

Miles eliberă ghearele animalului, îl luă în brațe, înconjură masa și îl adăugă la colecția din poala lui Annie. În timp ce se întorcea la scaunul lui, o auzi murmurând:

— Liniștește-te, micuț. Bărbații sunt ființe temperamentale și el

face parte dintre ei. O să fie mai drăguț cu tine data viitoare.

„Nu paria pe asta“, gândi Miles. Nu avea nimic împotriva pisicilor – erau folositoare într-un grajd dar nu le vedea rostul la masă. Voia totuși să afle de ce Felicity se tulburase într-atât când menționase numele lui Dunsmore. Era oare posibil să fie îndrăgostită de el? Putea să jure că lui „Joy“ nu îi plăcea deloc tipul, dar femeile păreau să obișnuiască să ofere afecțiune în special celor pe care îi considerau ticăloși. Un lucru era sigur: Felicity Monahan nu își va oferi nurii și averea lui Rupert Dunsmore atâta timp cât el îi era tutore.

Annie vorbea în continuare, făcând slalom printre subiecte ca fumul într-o zi apăsătoare, și se adresa când lui Miles, când pisicilor, și chiar persoanelor absente, precum tatăl ei mort. Când se apropie de finalul interminabilei saga despre un bal pe care îl dăduse cu ani în urmă, Miles interveni:

— Dunsmore?

— Dunsmore! zise Annie, care părea mulțumită de noul curs al discuției. Un om îngrozitor, și englez până în măduva oaselor. Felicity s-a îndrăgostit de el în adolescență, însă el se însurase deja cu Kathleen. Tata a gonit, desigur, canalia, iar pe fată a trimis-o departe pentru o vreme. Asta a pus capăt la toate, dar Felicity nu a mai fost niciodată la fel. Încăpățânată, încăpățânată, rosti ea nas în nas cu o pisică de culoare gri. Și așa de *energetică*.

Pisica deschise larg botul și căscă, iar Annie se apucă să atace mâncarea rece, sleită, din farfurie. Miles sorbi cafeaua, dezamăgit. În ciuda tuturor greșelilor ei, Felicity Monahan părea să aibă inteligență, curaj și idealism. El nu și-ar fi imaginat-o tipul de fată care să cadă în mrejele unui bărbat ca Dunsmore.

Chiar în acel moment, protejata lui intră în bucătărie cu un vesel „Bună dimineța!“ și luă loc la masă. Cu mare dificultate, Miles își stăpâni râsul. Spre deosebire de atitudinea ei de noaptea trecută, Felicity Monahan juca acum rolul fetei bine educate, așa cum îi ceruse el. Purta o rochie din lână, bej, cu o croială cuviincioasă și cu ornamente modeste, din fundă verde. Decolteul era decent acoperit de o bluză cu un guler ce semăna cu cel al călugărițelor. Nici măcar acest ansamblu vestimentar nu putea ascunde bustul ei generos, dar nu putea fi învinovățită pentru generozitatea lui Dumnezeu, gândi Miles. Deși era clar părul ei arăta splendid purtat liber, în bucle întunecate, fusese strâns la spate, într-un coc legat cu funde verzi, ce se asortau cu ornamentele rochiei.

— Sunt foarte încântată că vă simțiți ca acasă, domnule Cavanagh, spuse ea zâmbind. Sper că aveți tot ceea ce vă trebuie.

Și el care se îndoise de abilitățile actricești! O adevărată vulpe, și încă una șmecheră. Trebuie să se fi descurcat bine jucându-i pe degete pe Annie și pe bunicul ei.

— Ospitalitatea de la conacul Foy este excelentă, domnișoară Monahan.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, însă zâmbetul lipsit de griji reveni rapid la locul său. Sună din clopoțel. Când o servitoare își făcu apariția, Felicity ceru mai multă cafea și ouă proaspete.

— Pot să vă comand ceva dacă doriți, domnule Cavanagh? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, răspunse el.

În timp ce aștepta, ea luă o chiflă, o rupse și o unse cu unt. Nervozitate? Poate, mai degrabă, un apetit sănătos. Așa cum remarcase Annie, Felicity era o domnișoară foarte *energică*, în ciuda faptului că avusese o noapte extrem de agitată.

— Cât timp vom avea plăcerea să vă avem în preajmă, domnule Cavanagh? întrebă ea cu dulceață în glas. Sper că veți sta suficient de mult ca să ne cunoașteți vecinii. Am putea să dăm și o mică petrecere în cinstea dumneavoastră.

— Ar fi minunat, domnișoară Monahan. Oricum, mă îndoiesc de faptul că voi putea sta multe zile. Am întârziat deja la vânătoarea din comitate.

Zâmbetul deveni mai sincer.

— Într-adevăr! O să vă ducem dorul, dar, totodată, vă și invidiem. Am auzit că vânătoarea din comitate este de neegalat.

— Destul de adevărat, spuse Miles în timp ce sorbea din cafea și o privea. Nu este nevoie să fiți invidioasă. M-ați putea însoți.

Observă cum o străbate un fior, care aproape o făcu să se panicheze. Dar sosirea cafelei și a ouălor o salvă, dându-i posibilitatea să se ascundă în spatele gesturilor.

Felicity Monahan era un puzzle ce îl intriga, unul pe care Miles trebuia să îl rezolve dacă voia să se ocupe de responsabilitățile sale din următoarele luni. Nu își putea permite să își lase protejată să alerge bezmetică și să fie arestată de magistrați pentru răzvrătire.

Miles era, prin natura lui, o persoană directă și ar fi preferat să aibă o discuție sinceră cu Felicity prin care să ajungă la o înțelegere convenabilă pentru ambele părți. Însă nu avea încredere că o astfel de perspectivă ar fi avut sorți de izbândă aici.

Ea tăie un ou, iar gălbenușul se scurse, însă nu făcu niciun gest pentru a mânca.

— Credeam că femeile nu au voie să călărească la vânătorile din comitate.

— Da, este interzis. Însă femeile au dreptul să viziteze casele din apropiere. Eu o să locuiesc la prietenul meu, lordul Arden, și am înțeles că și soția sa este acolo în acest sezon. Nu ar fi inadecvat să mă însoțiți.

Ea diseca acum șunca.

— Nu văd ce este interesant la a sta închisă într-o casă.

Miles își turnă cafea proaspătă în timp ce se gândea la tactica pe care o va aborda în continuare. Ideea îi venise din întâmplare. Dacă o putea convinge pe Felicity să vină cu el la Melton, avea ocazia să vâneze liniștit și își putea etala caii, iar în același timp să stea cu ochii pe ea ca să nu intre iar în vreun bucluc. Astfel, nu ar mai fi alergat după Dunsmore sau cu Băieții Fermieri. Mai erau și alte avantaje. După atâția ani cât fusese profesoară, Beth Arden știa cum să se comporte cu tinerele. Era posibil să o aducă pe Felicity pe drumul cel bun. De asemenea, o putea prezenta pe pupila lui unor bărbați mai potriviți, care ar fi putut să o facă să își dea seama că Dunsmore era un pierde-vară. Sărmana fată, mai mult ca sigur că nu întâlnise și alți candidați la mâna ei. Da, era planul perfect!

— Nu va fi plictisitor, o asigură el. Marchiza primește mulți oaspeți și sunt o grămadă de petreceri acolo. Poți fi sigură că vei participa la câteva evenimente la castelul Belvoir, poate chiar alături de personalități regale.

Prea târziu își dădu seama că aceasta nu era o atracție deosebită pentru o irlandeză rebelă – decât dacă ar fi avut o armă în mână.

— Alături de cel nebun sau de cel gras? Întrebă ea cu răutate. Dacă mi-ați putea oferi un adevărat monarh – un Stuart – aș merge cu plăcere.

— Dinastia Stuart a dispărut, Felicity. Nu îți place să mergi la petreceri și la dans?

Ea îl săgetă cu o privire disprețuitoare.

— Asta este tot ceea ce vi se pare potrivit pentru tinere, domnule Cavanagh? Petreceri și dans? Asta este tot ceea ce faceți în timp ce așteptați ca unchiul dumneavoastră, contele, să dea ortul popii? Dansați și beți?

— Felicity, interveni Annie, ți-am spus că bărbaților nu prea le place să danseze. Cu excepția celor care taie frunze la câini, desigur. Nu o să faci decât să îi enervezi dacă îi duci mereu la baluri și astfel de evenimente.

Miles și Felicity o ignorară și, oricum, nu avea nicio importanță pentru că Annie părea să se adreseze pisicii cu blană de culoarea marmeladei.

— Nu aștept ca Kilgoran să moară, spuse Miles, încercând să-și păstreze un ton plăcut. Sincer, sper să trăiască încă multe decenii de acum înainte. Eu sunt ocupat cu creșterea cailor.

— Atunci, și eu la fel! i-o întoarse Felicity. Administrez grajdurile de aici de ani buni și nu pot pleca oricând.

— Este adevărat, zise Annie, care ținea acum în poală trei pisici mulțumite. Tata a fost lipsit de puteri mulți ani. Felicity i-a fost de mare ajutor.

— Și cum îi vinzi? o întrebă Miles.

O privire rapidă aruncată de Felicity îi spuse că i-o luase înainte și că plănuia deja cum să contracareze următoarele lui mutări. Pe Sfânta Bridget, spera să aibă ocazia să se confrunte o dată cu ea la o partidă de șah!

— Printr-un broker din Londra, la începutul toamnei.

— Înainte de sezon. Ai obține prețuri mai bune mai târziu, la Melton, spuse Miles.

Ea puse pe masă cuțitul și furculița după ce mărunțise tot ce avea în farfurie, dar fără să mănânce nimic.

— Sunt o mulțime de domni care cunosc calitatea cailor de la Foy și ar cumpăra numai la auzul acestui nume. Nu trebuie să fie tentați cu trucuri ale călăreților profesioniști plătiți să facă dintr-un cal amărât unul excelent la sărituri peste obstacole.

Miles puse cu grijă cana pe masă, deși îi venea să o sfărâme.

— Eu îmi călăresc singur caii, domnișoară Monahan, sau îi împrumut prietenilor, și nu e niciun truc la mijloc, zise el și se ridică de la masă înainte să își piardă cumpătul. Apropo de cai, trebuie să mă duc să văd ce face Argonaut. Dacă nu este bine, va ieși măcel.

Annie se uită la el.

— V-ați rănit calul, domnule Cavanagh? Este foarte trist. Trebuie să îl lăsați pe Mick Flaherty să îl vadă. Este un ajutor neîntrecut când e vorba de cabaline.

— Vă mulțumesc, domnișoară Monahan. El s-a ocupat deja de problemă.

— O, atunci va fi bine, zise ea ridicându-se de pe scaun și plecând, risipind astfel pisicile.

O singură pisicuță neagră rămase în urmă, uitându-se fascinată la Miles. Felicity se ridică și ea, abandonând rolul jucat până atunci.

— Îmi pare rău pentru calul dumneavoastră, domnule Cavanagh, dar nu ar fi trebuit să vă folosiți de el ca să vă apărați.

— Nu aveam de unde să știu că atacul nu este unul criminal. Țin la caii mei, dar nu cu prețul vieții mele.

Ea se îndreptă brusc spre ieșire, furioasă, cu rochia care se transformase, parcă, într-o ținută prea provocatoare, ce se învâртеjea împrejurul trupului ei armonios. La ușă se întoarse.

— Să dăm lucrurile pe față, domnule. Eu nu părăsesc Irlanda. De fapt, nu plec din locul acesta. Dacă ții neapărat să o fac, va trebui să mă legi ca pe o găscă.

— Dacă o să te porți așa, copilă, o să mă port cu tine ca atare.

Ea sâsâi aproape ca o găscă.

— Nu încerca să mă conduci, Miles Cavanagh. Eu *nu* sunt o „copilă”. Sunt o femeie periculoasă.

Și, în timp ce o privea părăsind încăperea, Miles o crezu pe cuvânt.

Putea să pună pariu că fusese Gâsca Băieților Fermieri.

capitolul 4

Miles cântărea toate cele întâmplate în timp ce se îndrepta către Shamrock pentru a vedea ce face Argonaut. Oamenii care treceau pe lângă el îl salutau voioși, iar el nu avea nicio idee dacă vreunul dintre ei făcuse parte din gașca de atacatori de seara trecută. Era conștient însă de masca pe care țăranii irlandezi o afixau în fața autorităților. Oricum, ei nu îl cunoșteau încă și nu ar putea obține nicio informație de la ei până nu ar ști cine e. Până la urmă, era posibil ca niciunul dintre bărbații care îi urau o zi bună ducându-și mâna la tâmplă să nu facă parte dintre Băieții Fermieri. Deseori, aceste grupuri veneau din afara locului în care acționau ca să facă „dreptate” și apoi dispăreau, îngreunând și mai mult sarcina autorităților de a-i găsi. În general, acest lucru îi afecta pe oamenii de rând deoarece soldații, frustrați de eșec, se răzbunau pe restul populației. Miles putea înțelege furia care le mâna pe aceste grupări de „patrioți” și agreea modul în care țăranimea le susținea. Irlanda fusese nedreptățită secole de-a rândul. Dar îmbunătățirea situației – atunci când se va întâmpla – se va petrece prin mijloace pașnice, legale, nu prin acte de violență la nivel local. Credea că o femeie inteligentă, precum Felicity, va înțelege acest lucru.

În grajdurile de la Shamrock îl găsi pe Mick Flaherty care spăla un cal proaspăt sosit.

— A, bună dimineța, Înălțimea Voastră! spuse omul robust, de vârstă mijlocie. Și chiar e o dimineată frumoasă, sunt sigur de asta.

— O să fie frumoasă în cazul în care calul meu e sănătos, domnule Flaherty.

— Cred că o să vă convingeți că este, domnule, zise omul conducându-l pe Miles către boxă. Locul mai este umflat, desigur, dar va trece. Hei, frumosule! Ești în formă, nu-i așa? i se adresă lui Argonaut, care îl întâmpină pe grăjdar cu devotament.

Miles îi atrase atenția calului și primi un răspuns mai degrabă dezinteresat. Cercetă rana și îl duse pe Argonaut în curte pentru a-i studia mișcările. Observă o mică ezitare, dar nimic nu sugera o rană profundă. Grăjdarul avusese dreptate. Argonaut se va reface complet. Strecură câteva guinee în mâna lui Mick Flaherty și îi spuse:

— Îți mulțumesc. Ai făcut o treabă foarte bună.

— O putea face oricine, Înălțimea Voastră, zise el.

Dar monedele dispărură rapid în buzunar.

— Unii oameni au chemare. Sper că o să continui să ai grijă de Argonaut cât timp sunt pe aici. Și, dacă ai nevoie vreodată de o slujbă, vino la Clonnagh.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, sir, este o onoare pentru mine.

Clonnagh este faimos în toată Irlanda. Dar mie mi-e dat să îmi trăiesc viața în satul Foy, așa cum a făcut și tatăl meu și tatăl lui înainte, dacă bunul Dumnezeu și dracii de englezi vor permite asta. Niciun loc nu e mai presus pentru un om decât cel în care și-a trăit zilele.

— Destul de adevărat, zise Miles.

Îl lăsa pe Argonaut în grija lui Flaherty, gândindu-se că acela era unul dintre motivele pentru care își dorea ca unchiul său, contele de Kilgoran, să aibă o viață lungă. Nu avea nicio dorință să plece din Clonnagh ca să intre în posesia mării moșii a contelui, în apropiere de Kilkenny. Chiar își dorea ca bătrânul să își ia o soție și să aibă un moștenitor, deși acest lucru părea puțin probabil după ce contele depășise vârsta de șaiszeci de ani și căzuse bolnav la pat.

Afecțiunea lui Miles pentru Clonnagh era un alt motiv pentru care îi încurajase pe mama lui și pe tatăl său vitreg să locuiască acolo – ca să țină casa în bună stare timp de jumătate de an cât intenționa el să petreacă în Anglia, la început la vânatoare și apoi bucurându-se de Londra sau de petrecerile din țară. Oricum, vânatoarea era cea care îl atrăgea cel mai mult și își aminti că o vrăjitoare irlandeză încăpățânată era pe cale să îl țină departe de aceasta.

Miles plecă, lăsându-l pe Mick să pună o nouă catapasmă pe piciorul lui Argonaut. Se îndreptă către han, sperând să stea la taclale cu cineva care să-l ajute să rezolve problema pe care o avea. Hangiul, un tânăr grasuț, se grăbi să îl întâmpine:

— Calul e bine, stăpâne?

— Nu sunt stăpân, răspunse Miles cu un zâmbet, îndepărtând temerea omului.

Mai mult ca sigur că el, împreună cu mulți alții, trebuie să își fi făcut griji că Miles le va aduce probleme. Trecu pe faleză. Cu hainele sale comune, spera că cei de pe aici vor începe să îl considere unul de-al lor.

— Eu sunt Miles Cavanagh de Clonnagh, nepot prin alianță cu bătrânul Leonard Monahan de la conacul Foy.

— Brian Rourke, domnule, zise proprietarul hanului scuturându-i mâna cu căldură. Suntem onorați că vă avem aici.

— Vă mulțumesc, domnule Rourke. Argonaut se vindecă. Am aranjat cu grăjdarul să aibă grijă de el cât timp rămân pe aici. Pare foarte priceput.

— Într-adevăr, domnule. Mick este un ajutor neprețuit când vine vorba de cai. Bătrânul domn Leonard îl chema la conac dacă se întâmpla ceva. Este un dar, să știți. Un dar divin.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Pot să vă aduc ceva care să vă potolească setea, domnule? Am o bere bună. Sau niște whisky fin.

— Berea ar fi bine-venită.

Când halba înspumată îi fu adusă, Miles luă o gură și îl lăudă pe hangiu. Apoi se uită în jur, în încăperea plină de fum și întunecată. Fiind devreme, nu era decât o singură persoană acolo, un om în vârstă, cocoșat, lângă foc.

— Tatăl meu, zise hangiuul care îi urmărise privirea. Nu prea se mișcă din locul ăla.

— E norocos că are locul lui aici, unde a trăit toată viața, ghici Miles, se pare, corect.

— Destul de adevărat, domnule, și m-aș simți binecuvântat dacă bunul Dumnezeu și dracii de englezi vor permite asta.

Se părea că aceasta era o vorbă de prin partea locului, destul de des întâlnită, iar faptul că o foloseau în fața lui îi dovedea lui Miles că aveau încredere în el.

— Ați avut ceva probleme cu englezii pe aici?

— Nu multe, domnule, nu multe. A fost destul de liniște, mulțumim Sfântului Patrick.

— O viață liniștită este o binecuvântare, asta e sigur, zise Miles și luă încă o gură din berea concentrată. Și totuși, dacă aș fi în locul vostru, nu aș vrea să se repete anumite probleme cum a fost cea de seara trecută.

Hangiuul deveni dintr-odată teribil de preocupat să lustruiască un vas din cositor.

— Sigur că nimeni nu vrea astfel de lucruri, domnule! Teribil, teribil. Și nu erau oameni de pe aici.

Și atunci, se întrebă Miles, cum ajunsese domnișoara Felicity Monahan să se implice?

— Sunt sigur că nu, spuse el cu voce tare. Dar trebuie să fi avut un motiv ca să-l provoace pe domnul Dunsmore.

— Adevărat, zise hangiuul clătinând din cap. Domnul Dunsmore și-a căutat-o de când s-a întors din Dublin.

— Asta s-a întâmplat recent?

— Da, domnule. Nici nu se așezase bine pământul peste mormântul lui Kathleen Craig că soțul ei a și șters-o cu toți banii pe care i-a putut duce. Acum s-a întors și încearcă să stoarcă mai mult de la sărmanii arendași.

— Și de aici o mică lecție...

Vasul din cositor fu luat din nou la lustruit.

— Presupun că ăsta poate fi motivul, domnule, da, ar putea fi, spuse hangiuul.

Era de înțeles de ce domnul Rourke nu voia să dezvăluie prea multe informații despre atac, dar Miles se gândi că îndoielile omului privind motivul atacului ar putea fi reale.

— El e un englez sadea, spuse gânditor Miles.

Rourke puse la loc vasul pe un raft, se întoarse, sprijinindu-se de

teighea și zise:

— Așa este, domnule. Englez pe de-a-ntregul. Dar sper ca niciun irlandez să nu fie așa de nesăbuit încât să atace un om numai pentru nenorocul țării de origine. Se poate întâmpla chiar ca și dumneavoastră să fiți luat drept englez!

Ochii albaștri erau sinceri, dar cuvintele puteau fi interpretate ori ca un avertisment, ori ca o amenințare. Miles îndepărtă ambele posibilități cu un zâmbet.

— Am avut nenorocul să merg la școală în Anglia, domnule Rourke, și acolo te învață cu biciul tonul și manierele corecte. Dar nu am nicio picătură de sânge englezesc în vene.

— A, sunteți binecuvântat atunci, domnule. Cu adevărat binecuvântat.

Așadar, faptul că Dunsmore nu era popular nu era cauzat numai de faptul că era un stăpân crud sau că era de viță englezească. Atunci ce naiba era la mijloc?

— Părea un om destul de plăcut pentru un englez, se aventură Miles în discuție.

— Are un luciul plăcut, destul de adevărat, spuse hangiuul afabil. La fel ca luciul apei în soarele verii.

Miles se înecă cu berea. Un gunoi de pe fundul lacului, cu alte cuvinte. Când își recăpăta suflul, zise:

— Am înțeles că a făcut o căsătorie pe cinste aici.

Hangiuul se întoarce ca să îndrepte un rând de halbe.

— Într-adevăr, domnule. Se pare că știe să se orienteze când vine vorba de femei.

„Interesant. Așadar, la mijloc e ceva despre Dunsmore și femei.” De asta se temea Miles. Aruncă nada după mai multe informații în această problemă.

— Dacă domnișoara Craig și-a folosit moșia ca să cumpere șarmul unui bărbat chipeș, poate că a făcut o afacere bună...

— O moșie pentru puțin șarm?

Nu fusese vocea hangiuului, ci a unei femei, ce venea din spate. Vorbea într-o galeză clară. Miles se întoarce și își văzu pupila.

— Vedeți femeile ca pe niște lucruri ieftine, nu-i așa? Îl acuză ea.

Era îmbrăcată într-o rochie mai îndrăzneță, din lână albastră, pentru plimbare, și părea din nou *energică*. Ce pusese la cale? Oare era nevoit să fie cu ochii pe ea în fiecare moment din zi și din noapte?

— Nu văd deloc femeile ca pe lucruri ieftine, domnișoară Monahan. De fapt, în general, le consider niște lucruri prețioase, spuse el. Când îi văzu licărirea din ochi, adăugă repede: Dar o moșie bună și singurătatea nu fac casă bună.

— Nimeni de pe aici nu e singur, domnule Cavanagh. Noi ținem unul la altul.

— Unii oameni au nevoie de mai mult decât de bunătatea vecinilor. Și, dacă sunteți așa de binevoitori, de ce nu a luat-o un alt bărbat de nevastă pe domnișoara Craig, din moment ce asta și-a dorit?

Miles crezu că pusese astfel capăt discuției, dar bătrânul de lângă foc începu să râdă scoțând un șuierat ca un fâșâit de hârtie uscată.

— Marry Kathleen Craig! exclamă el. Urâtă ca garguiul de pe biserică și cu o limbă ca o lamă ruginită. Și mândră peste toate astea. Nu ar fi luat orice bărbat care nu era de rangul ei și niciun om de pe aici nu era îndeajuns de disperat.

— Ține-ți limba, domnule Rourke! izbucni Felicity. Poate că nu o fi fost fermecătoare, însă Kathleen era bună la suflet. Avea nevoie de iubire mai degrabă decât de tratamentul de care a avut parte pentru că era piele și os și avea o problemă la un ochi.

Miles își ascunse grimasa golindu-și halba. Era un om binevoitor, dar i-ar fi trebuit mult mai mult decât o moșie irlandeză moderată ca să fie tentat să o ia de soție pe Kathleen Craig în aceste condiții. Întrebarea era dacă Felicity o apăra pe ea sau pe omul cu care ea se căsătorise.

— Atunci, zise el, dacă domnul Dunsmore i-a oferit dragostea și bunătatea lui, poate că a fost o treabă bună.

— Poate că a fost, răspunse Felicity cu o fermitate ce sugera îndoiala.

— Acel Dunsmore are bunătatea unei pietre ascuțite într-o zi friguroasă, spuse bătrânul domn Rourke. Nu m-ar mira să o fi vorbit de rău atât pe la spate, cât și în față.

Miles își aduse aminte de ce îi spusese „Joy“ și spuse:

— Și totuși, au avut un fiu.

— Adevărat, domnule, adevărat. Și ce băiat minunat este tânărul Kieran!

Felicity începu dintr-odată să se plimbe între fereastra micuță și înapoi.

— Pentru Kathleen, Kieran a valorat mai mult decât orice altceva, zise ea. Orice. Nu și-a dorit atât de mult acea căsătorie, cât un copil, iar Rupert i-a dăruit unul. Ultimii trei ani din viața ei au fost cei mai fericiți din câți a avut. Pe patul de moarte a plâns pentru că a trebuit să îl părăsească. Pe Kieran, vreau să spun, adăugă Felicity și vocea îi pieri.

— Ai fost acolo? o întrebă Miles cu blândețe.

Ea se întoarse brusc.

— Desigur că am fost. Era prietena mea.

Părea o prietenie greu de imaginat.

— Pe patul de moarte m-a rugat să am grijă de copil, adăugă ea. Așa că, nu îl pot părăsi ca să plec în Anglia.

Miles nu avea nicio intenție să discute despre planurile lor în față

sătenilor. Se ridică.

— Băiatul îl are pe tatăl său și, cu siguranță, una sau două dădace, spuse. Dar o să discutăm asta mai târziu. Acum, dacă ești drăguță, mi-ar prinde bine un tur al satului.

Pentru un moment bănuia că o să îl refuze, dar, cu un oftat iritat, ea deschise drumul către strada principală, făcând comentarii concise în timp ce se plimbau. Lui Miles i se păru un tur interesant, nu pentru sat, care nu avea nimic deosebit, ci pentru ceea ce aflase despre Felicity Monahan. Până acum, întâlnise o femeie ușoară, o scorpie și iluzia unei domnișoare bine-crescute, însă se pare că repertoriul lui Felicity putea include și o domnișoară cu o fire plăcută.

În mod clar, impunea respect și afecțiune printre oamenii din sat. În orice loc era întâmpinată cu zâmbete și cu frânturi de informații personale. Copiii fugeau să îi iasă în cale, arătându-i mici animale, pietricele frumoase sau câte o mostră de scris de mână executat cu grijă. Din câte înțelese el, ea pusese pe picioare o mică școală în sat și oferise toate cele necesare pentru asta, cărți și tăblițe de scris.

Deși pupila sa încerca din răputeri să păstreze față de Miles o atitudine rece și rezervată, acest lucru se dovedi imposibil. Părul începu să i se desprindă din coc, iar obrații i se umplură de culoare. Se întorcea frecvent spre el cu rămășițe de zâmbete luminoase, iar atunci frumusețea ei îi tăia respirația. Dar da, avea dreptate. Era o femeie periculoasă.

Părăsiri satul și urcară de-a lungul străduței ce ducea la grajdurile de la conacul Foy. Miles încercă să îi păstreze strălucirea ei veselă, dar aproape imediat Felicity reveni la răceala anterioară.

— Mă întreb ce vrei să cred despre tine, Felicity, și de ce.

Ea continuă să privească înainte și spuse:

— De ce ar trebui să îmi pese de ceea ce crezi, domnule Cavanagh?

— Asta este o întrebare din cale-afară de prostească. Și tu nu ești o femeie proastă.

— Ce recunoaștere! Ar trebui să mă simt flatată.

— Numai dacă nu este adevărat.

O sclipire din ochii ei arăta plăcerea cu care gusta acest joc, însă fură întrerupți de un zgomot de roți. Se dădură la o parte din drum pentru a permite vehiculului să treacă, însă șaretă cu un singur cal poposi lângă ei și un băiețel blond, chipeș, de circa patru ani, strigă:

— Sissity!

Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama că era băiatul lui Dunsmore pentru că exista o asemănare izbitoare. Fu ca și cum cineva aprinse o lumină în interiorul lui Felicity.

— Kieran, puiul meu! Ce bine îmi pare să te văd așa, pe neașteptate.

Îl apucă pe băiat de mijloc și îl învârti în aer în timp ce femeia de

vârstă mijlocie care conducea șareta zâmbi.

— Acum, zise Felicity în timp îl așeza la locul lui, ia spune-mi ce aventuri mai pui la cale astăzi?

— Nici-o aventură. Doar prune.

Femeia în vârstă explică:

— Bucătăreasa a vrut mai multe prune murate de-ale doamnei Dooley, așa că m-am oferit să merg până acolo. Să-i ofer băiatului o pauză, înțelegi?

Această remarcă fusese făcută cu subînțeles, dar nu era nevoie de ghicit interpretarea deoarece băiatul își împinse în afară buza de jos și zise:

— Tata nu e bine.

Miles presupuse acest lucru. Nu era de mirare că Kathleen Dunsmore fusese încântată de acest copil, venit pe lume târziu. Era un băiețel minunat. Nu era de mirare nici că Felicity se lipise de el. Ea se întoarse către Miles, încă o dată schimbată de întâlnirea cu ceilalți.

— Domnule Cavanagh, permite-mi să îți prezint doi dintre vecinii noștri. Acest băiat minunat este Kieran Dunsmore de Loughcarrick, iar cea de acolo este doamna Edey, însoțitoarea lui. Acesta este domnul Miles Cavanagh de Clonnagh, care are marele nenoroc de a-mi fi tutore pentru scurt timp.

Doamna Edey spuse toate cele convenite, iar Kieran îi dădu mâna într-un mod foarte politicos, spunând:

— Părinții lui Sissity sunt morți, domnule.

— Știu, răspunse Miles.

— Și bunicul ei e mort.

— Și asta e adevărat.

— Așa că o să ai grijă de ea? întrebă băiatul.

— O să fac tot ce pot.

Miles percepu obiecția tăcută de lângă el.

— Mama mea a murit, se confesă băiatul.

— Știu. Condoleanțele mele.

Micuțul păru nesigur de înțelesul cuvântului.

— Mi-e dor de ea, spuse.

Miles simți impulsul de a-l îmbrățișa.

— Sunt sigur că îți e. Tatăl meu a murit de curând și îmi e dor de el.

Băiatul nu zise nimic, dar ceva de pe fața lui dezvăluia gândul: „Nu m-aș supăra dacă tatăl meu ar fi murit“. Miles spera că Dunsmore nu se poartă urât cu bietul băiat. Dar dacă ar fi făcut-o, nu era treaba lui. Felicity păși înainte și spuse:

— Îndeajuns cu discuția asta tristă. Nu vă mai reținem. Dar, dacă ai timp doamnă Edey, trebuie să te oprești la conac în drum către casă. Sunt sigură că o prăjitură și niște lapte vor fi pe placul lui Kieran.

Băiatul se înveseli.

— Prăjitură cu stafide?

Ea îl sărută pe obraz și îi răspunse:

— Nu știu ce avem, puiule, și e prea din scurt ca să facem prăjitură cu stafide, chiar și pentru tine. Îl împunse ușor în burtică, iar el chicoti. Dar nu cred că există vreo prăjitură care să nu-ți placă, tinere! completă ea.

Doamna Edey atinse calul, iar șareta dispăru după colț, în timp ce băiatul făcea cu mâna către Sissity. Ea rămase pe loc și îi făcu la rândul ei cu mâna, chiar și după ce șareta dispăru. (Cu o întristare ciudată pe chip.)

— Un băiețel minunat, zise Miles, încercând să îi atragă atenția să nu se atașeze prea mult de copilul altcuiva.

— Da, chiar este, răspunse ea și coti brusc spre grajdurile de la Foy. Ai vrut să vezi armăsarii. Avem doi. Acesta este Finn.

Finn era un murg ce părea perfect și avea o postură mândră, dar prietenoasă. Pe Miles nu l-ar fi deranjat deloc să îl folosească pentru ipele sale.

— Iar acesta este Brian.

Brian, de culoarea alunei și cu „picioare” albe, era de o calitate asemănătoare, dar mult mai țănoș. Se mișca fără încetare când era băgat în seamă și trebuia să fie dominat cu prietenie. Miles aprecia un cal cu temperament atâta timp cât totul era ținut sub control. Mângâie gâtul lui Brian, care deveni până la urmă prietenos.

— Aceștia sunt cai de la Foy?

— Finn este, răspunse ea. E urmașul lui Angus Og, mândria și bucuria bunicului meu. Angus Og era un pic cam lung în spate. Încercările bunicului meu de a corecta acest lucru sunt împrăștiate prin toată Europa și toți sunt acum cai minunați, dar departe de a fi perfecți. Finn este marele lui succes. Mama lui este Fionuala.

Îl conduse afară în padoc astfel încât să poată vedea ipele de pe pășune. Felicity fluieră ca un bărbat, iar o iapă solidă și mai bătrână își înalță capul și veni la trap dând din coadă. Celelalte iepe, circa douăzeci, o urmară. Miles avu impresia că voiau să o întrecă pentru a o întâmpina primele pe Felicity, dar Fionuala mergea la trap cu atâta mândrie, așa că celelalte rămaseră în spate. Nu era nicio urmă de îndoială cine era conducătoarea hergheliei. În timp ce Felicity o saluta pe iapă, Miles se împrietenii cu celelalte, dar se simțea ca un obstacol în calea altor ființe care o adora pe Felicity Monahan.

— Este o herghelie minunată. Câte vinzi pe an? întrebă el.

— În general, avem zece în vârstă de cinci ani. Cai castrați și câteva iepe, zise Felicity în timp ce începu să se plimbe de-a lungul gardului despărțitor.

— Pe cele pe care nu le țineți pentru prăsilă.

— Exact, spuse ea în timp ce mângâia urechile unui exemplar de culoarea alunei, cu stea albă în frunte. Eileen de aici a dat naștere la doi mânji. Nu o să mai încercăm să o împerechem, așa că va pleca în Anglia anul viitor. Sper ca mai degrabă, să ajungă la ham decât la un vânător. Mă îngrijorează modul în care voi, bărbații, călăriți ființele astea.

Se întoarse să se uite la el, iar Eileen își puse capul pe umărul ei, așa că Miles avea de-a face cu două fețe acuzatoare.

— Nu am omorât decât doi cai până acum, și oricărui cal i se poate întâmpla să-și rupă un picior dacă este călărit altfel decât la trap.

— Este o prostie totuși să riști viața cailor doar ca să vânez o vulpe cu care, oricum, nimeni nu are ce face.

— Vulpoiul este de mare ajutor pentru vânători, din moment ce este scopul principal al goanei călare. Mărturisesc faptul că sunt surprins, Felicity. Nu mă așteptam să fii așa de sensibilă.

Ea clătină din cap și se îndepărtă de gard, conducându-l înapoi în casă.

— Nu sunt deloc sensibilă. Dar, după ce am văzut cum se naște un mânz, după ce am lucrat cu el câțiva ani, să aud că a fost omorât de un călăreț neîndemânatic, dacă nu chiar beat, care l-a forțat să sară peste un gard pe care nu ar fi trebuit niciodată să îl încerc...

— Și eu gândesc la fel, zise el încet. De aceea îmi vând eu însumi animalele. Ca să îi știu pe cumpărători. Vino la Melton cu mine și o să vezi cum se face!

Ea se întoarse dintr-odată către el.

— O, deci despre asta e vorba! Nu o să rezolvi nimic, domnule Cavanagh. Nu o să mă târăști la Melton Mowbray nici măcar pentru o lecție despre vânzarea cailor!

Se îndepărtă rapid pe cărare, cu Miles pe urmele ei întrebându-se dacă tutela i-ar permite să o lege ca pe o găscă la sărbătoarea de Sfântul Mihail și să o ducă în Anglia.

— Ne grăbim? întrebă el cu blândețe.

— Da, îl repezi ea. S-ar putea să mă aștepte Kieran.

Îl emoționa felul în care ea ținea la băiat, dar îl și îngrijora. Mări pasul ca să o ajungă și îi spuse:

— Dacă îți plac atât de mult copiii, poate că ar trebui să te măriți.

Spre surprinderea lui, ea se opri și îi răspunse cu destul de mult calm:

— Poate că ar trebui.

— Ce alt loc mai bun pentru vânătoria de soți decât Melton? Este ticsit cu tineri eligibili.

Ochii ei se măriră a uimire batjocoritoare.

— Ce? Să încerci să atragi privirea unui bărbat care este înconjurat de cai de prima mână? întrebă ea cu ironie. Ești nebun, domnule! Și,

pe lângă asta, cum aş putea să îmi găsesc un soţ irlandez acolo? Eu nu mă mărit decât în Irlanda.

Avea dreptate în ambele situaţii.

— Sunt şi irlandezi în Anglia din când în când, replică el.

— Dar cu siguranţă sunt mai mulţi în Irlanda, nu-i aşa? Tocmai de aceea o să mă ocup de vânătoria de soţi aici, zise ea şi se întoarse către casă.

În timp ce intrau într-o seră în care singura plantă sănătoasă era iarba-mătei, Miles avu sentimentul că pierduse runda aceea.

Spre dezamăgirea lui Felicity, Kieran nu venise încă la Foy, dar se folosi de sosirea lui iminentă ca scuză să se ducă în camera ei şi să îşi schimbe rochia prăfuită. De fapt, voia să scape de Miles Cavanagh. La naiba cu omul ăsta! Părea să o aducă mereu pe culmile dezastrului. Şi, la naiba cu bunicul ei pentru că îşi schimbase testamentul în ultima clipă! Ar fi putut să se descurce cu unchiul Colum la fel de uşor cum o făcuse cu familia tatălui ei. Nu era deloc sigură că o va putea face cu Miles Cavanagh. Trase cu putere de sonerie. Un tutore isteţ şi insistent putea strica totul şi nu suporta să se gândească la consecinţe. Se uită în oglindă la părul încurcat de vânt şi scoase agrafele şi pieptenii, admitând că ar fi putut să îl placă pe Miles dacă ei doi s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe.

Era un om bun – nu avea acel farmec de care Dunsmore era foarte mândru, dar avea un aspect robust şi realist, ce îi plăcuse foarte mult. Ochi albaştri, clari, mereu gata să râdă, păr roşcat, puţin ondulat, şi o bărbie pătrătoasă, denota fermitate. Bineînţeles, ultimul lucru pe care îl voia la tutorele său era fermitatea. Începu să îşi treacă o perie prin buclele încurcate, spunându-şi că Miles avea un pic prea mult din tipicul englezesc. Dar ceva îi şoptea că era la fel de irlandez precum roua pe iarba verde şi la fel de plăcut. Până la urmă, putea să fi făcut un tâmbălău mare în legătură cu ce se întâmplase noaptea trecută. Putea să fi făcut mult mai mult scandal în legătură cu amestecul ei în poveste. Îi ţinuse o predică moralizatoare, dar astăzi nu pomenise nimic. Bineînţeles, el ar fi putut presupune, la cât de arogant era, că acele avertismente tăioase au speriat-o.

Atacă părul cu atâta determinare încât îi dădură lacrimile, murmurând pentru ea cuvinte despre o altă turnură dezastruoasă. Dunsmore, Kathleen, Kieran, Miles... De ce? De ce? Ştia că nu fusese o sfântă, dar nu făcuse niciodată nimic astfel încât să merite durerea pe care o suferise şi emblemele teribile ce se abătura asupra ei. Oftă şi lăsa jos peria. Nu avea rost să se gândească la trecut. Viitorul era cel care conta. Viitorul şi planurile ei. Miles Cavanagh nu avea voie să i le distrugă.

Unde naiba era Peggy? Trase din nou de sonerie şi începu să ia la pas încăperea, încercând să caute o soluţie ca să îşi îmbuneze tutorele.

O idee îi răsări în minte și își contemplă farmecele în oglindă, cu un ochi obiectiv. Știa că atrăgea bărbații – părea să îi transforme în idioți conduși de ce aveau în pantaloni – dar nu se folosise niciodată în mod deliberat de asta împotriva lor. Până aseară, desigur. Roși la acest gând și își acoperi obraji cu mâinile. Iisuse și Maria, ce o fi crezut el despre ea când a jucat rolul de femeie ușoară? Își pusese sânii pe jumătate goi pe fața lui. L-a lăsat... Amintirea mâinii lui pe sânul ei îi produse din nou o furnicătură.

Se îndepărtă de oglindă. Nu era o stricată. Nu era! Jucase un rol ca să își ajute prietenii pentru că încercaseră să o salveze. Și nu îi plăcuse absolut niciun moment. Nu. Jucase jocul acela pentru că un om nevinovat fusese prins în plasa pe care o întinsese pentru Dunsmore și simțise că trebuia să îl elibereze fără să își pună în pericol prietenii. Părușe o idee bună la momentul acela să îl îmbete de dorință, iar Denzil și alți câțiva să fie în preajmă în caz că se întâmpla ceva rău...

Renunță să o mai aștepte pe Peggy și se răsuci ca să își desfacă nasturii de la spatele rochiei. Noaptea trecută fusese convinsă că statutul ei ar fi pus-o în siguranță în fața tiraniei engleze, dar trebuia să recunoască faptul că avertismentul lui Miles avea sens. De ce, nu cu mulți ani în urmă, când unii irlandezi încercaseră să se alieze în războiul francez, englezii biciuiseră și torturaseră oameni nevinovați – inclusiv femei – doar ca să stoarcă frânturi de informații care îi puteau conduce la capturarea rebelilor? Încetă să se mai lupte să își desfacă naturii de la mijloc, întrebându-se cum o fi să fii legat de copac, dezbrăcat până la brâu și biciuit. Imaginea era greu de imaginat și se rugă să rămână mereu așa.

Peggy intră grăbită și lăasă jos un urcior cu apă caldă. Ignorând dojana lui Felicity legată de întârziere, îi desfăcu rapid restul de nasturi și o dezbrăcă de rochia albastră.

— Conașul Kieran tocmai a ajuns, domnișoară.

Felicity uită de corecția servitoarei și se spală repede amintindu-și de ce trebuia să îl convingă pe nepoftitul tutore să o lase în pace. Își dorea ca viața să îi fie la fel de simplă cum fusese în urmă cu două luni. Înainte de moartea lui Kathleen. Înainte ca Dunsmore să se întoarcă și să îi facă pe toți nefericiți. Înainte ca bunicul ei să își schimbe testamentul. Nu putea părăsi Irlanda pentru că asta ar fi însemnat să îl lase pe Kieran la mila îndoielnică a tatălui lui. Pur și simplu nu putea! Pentru că Kieran Dunsmore era fiul ei.

Îi auzi vocea pe hol și o lăasă pe Peggy să îi pună rochia bej și să îi strângă șireturile la spate. Apoi își prinse părul cu o panglică și fugi în jos pe scări.

capitolul 5

În holul spațios de la intrare, Miles îi aruncă o minge micuțului Kieran, surprins de faptul că jocul cu băiatul îl încânta peste măsură. La sunetul pașilor ușori, se uită în sus și o văzu pe Felicity alergând pe scări, cu fața luminată de veselie. Frumusețea ei îl uimi, dar o asemenea strălucire nu ar trebui să fie provocată de copilul altei femei. Era o cale sigură către tristețe.

Cu câteva zile în urmă nu o cunoștea pe Felicity. Acum, bunăstarea ei era o preocupare presantă. Oare toți tutorii dau piept cu astfel de responsabilități? În timp ce își luau ceaiul și mâncau biscuiți crocanți cu ghimbir, o observă cum se purta cu cel mic și își întări hotărârea. Trebuia să o ducă departe de Irlanda și de Kieran Dunsmore. Chiar dacă Felicity promisese că va avea grijă de copil, nu trebuia să își sacrifice cei mai buni ani din viață pentru el. Până la urmă, nu putea face nimic concret pentru Kieran. Dacă Dunsmore se purta urât cu fiul lui, ea nu avea nicio putere.

Apoi se gândi la atacul din noaptea precedentă. Să fi fost, oare, un răspuns al ei față de cruzimea lui Dunsmore? Un fior îi străbătu șira spinării. Dacă da, nu era cu adevărat lipsită de putere, dar ce risc implica! Îl studie pe băiat, care se juca fericit cu niște cuburi de lemn. Avea obraji rozalii și era mereu deschis la glume și la pălăvrăgeală în mod clar nu era în pericol.

Gardeen profită de neatenția lui Miles și i se urcă în poală. El o îndepărtă, hotărât să o ducă pe Felicity departe de Foy, departe de Dunsmore și departe de pericol. Cu forța, dacă va fi necesar. Oricum, înainte de a recurge la forță, va încerca să apeleze la rațiune și la farmecul său, chiar dacă va însemna să stea la Foy mai mult decât intenționase inițial.

În următoarele zile, Miles nu mai spuse nimic despre intenția de a o duce pe Felicity în Anglia. În schimb, jucă rolul oaspetelui prietenos, într-un fel care îi permitea să petreacă cea mai mare parte din timp împreună cu ea. Când Felicity pleca pentru a se ocupa de diverse treburi, Miles o acompania ca să vadă cât mai multe din acea zona. Când ea mergea în oraș, el îi ducea coșul de cumpărături. Încerca să nu dea impresia că o păzește, cu toate că și acest lucru făcea parte din plan.

Așa cum sperase, ei îi fu imposibil să își păstreze răceala artificială. Până la urmă, împărtășeau pasiunea pentru cai și își petreceau o mare parte din timp în grajduri, supraveghind activitatea și luând parte la dresaj. Așa cum i se spusese, când lucra cu caii, Felicity călărea ca un bărbat și purta pantaloni speciali pentru aceasta.

— Este o treabă afurisită să antrenezi animalele astea și nu poți s-o

face în haine de damă, îi spuse ea când el abordă acest subiect. Nu pentru asta este cunoscut Foy.

Miles descoperi că, atunci când avea pantaloni, Felicity se purta mai ceva ca un bărbat. Se mișca iute și rareori avea grijă la limbaj. El considera bine-venite aceste lucruri pentru că îl ajutau să nu ia în seamă formele corpului ei scoase în evidență de costumația strâmtă, din piele. Nu avea o alură ce s-ar fi putut numi băiețoasă.

Majoritatea serilor, după cină, și le petreceau împreună. El descoperi, așa cum se așteptase, că ea era foarte bună la șah. Stilul ei se baza pe atac inteligent, iar el avea o strategie mai degrabă precaută, dar erau, în general, egali. Împărtășeau și aceleași pasiuni cu privire la lectură, amândoi fiind aplecați spre filosofii moderni și spre romanele umoristice. Uneori își citeau unul altuia, împărțindu-și rolurile. De asemenea, le plăcea muzica. Ea era pricepută la clavecin. El, la flaut.

Această apropiere era periculoasă totuși, pentru că Annie nu era o însoțitoare scrupuloasă. Fie se retrăgea lângă foc, fie se ducea la culcare. În general, una sau două pisici rămâneau în urmă, iar micuța Gardeen, care foarte rar îl scăpa din ochi pe Miles, era una dintre ele. Dar, în ciuda faptului că Gardeen se purta ca un mic paznic, Miles nu se putea baza pe pisici ca să apere cinstea lui Felicity. Desigur, tutorele unei tinere putea face acest lucru, dar când era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât cea pe care o proteja și extrem de conștient de farmecele ei, nu era tocmai potrivit.

Lui Miles îi plăceau femeile și se bucura de ele în toate privințele, dar nu își amintea să fi simțit pentru vreuna dintre ele ceea ce simțea pentru Felicity. Se bucura de prezența ei, iar dacă nu se afla în preajma lui i se făcea dor de ea. Când era aproape însă, prezența ei îl puneă în dificultate. Nu putea să nu observe că ei nu îi plăcea să poarte corsete. Seara, când se întindea să mute o piesă de șah, sânii acoperiți decent se clătinau ușor, implorând să fie atinși. Lui Miles îi zbura imediat gândul la acel piept pe jumătate acoperit de lenjerie, la greutatea și la căldura dulce pe care o simțise în palme când îl atinsese. Își dorea ca ea să îi poată potoli dorința ascunzându-și sânii sub câteva straturi de lenjerie și de vatir[6].

Când ea se sprijinea de gardul padocului vorbind despre mersul vreunui cal, el îi simțea corpul lângă al lui ca și cum ar fi fost dezbrăcați. Când se întorcea spre el să facă un comentariu amuzant, de multe ori el abia se abținea să nu îi sărute buzele pline și roșii. Începu să evite să o atingă, pentru că nu mai putea fi sigur că o atingere nu va duce la mai mult.

Impulsul inițial al lui Miles de a respinge tutela fusese egoist, însă acum stătea treaz toată noaptea și se gândea că un băiat onorabil ar fi dat înapoi din această situație, înainte de a se purta nepotrivit. De

asemenea, nu putea să nu se gândească la faptul că, dacă ar fi procedat astfel, un bărbat onorabil ar fi liber să își curteze pupila. Ar fi putut să sărute acele buze tentante, dacă ea i-ar fi permis, să atingă acel corp senzual... Dar aceleași argumente rămâneau în picioare. Până când formalitățile legale s-ar fi încheiat, Felicity ar fi atins oricum vârsta majoratului. Iar el nu putea lăsa afacerile ei în aer, știind ce pericole o pândeau. Nu era de mirare că Leonard își schimbase testamentul în ultimul moment. Colum nu ar fi putut face față.

În momentele de luciditate, Miles își spunea că, de fapt, nu avea nicio dorință de a o cuceri pe Felicity Monahan. E adevărat, avea puterea frumoaselor irlandeze Deirdre și Grania, care îi înnebuniseră pe bărbați. Avea, în plus, șarm, inteligență și umor, ce lipseau, de obicei, acelor eroine din trecut. Dar avea și o tendință nesăbuită de a se arunca în situații periculoase. Și, după prima lor întâlnire, el se îndoia că ea era așa de pură și de inocentă cum ar fi trebuit să fie. Viitoarea contesă de Kilgoran trebuia să fie dincolo de orice reproș. Dacă se adaugă la toate acestea posibila implicare a lui Felicity în răzvrătirea irlandezilor, orice om înțelept ar fugi mâncând pământul la antipozi înainte de a se trezi complice cu o femeie de moravuri îndoielnice.

Zvârcolindu-se și răsucindu-se în pat, Miles se convinse că cel mai bun lucru era să o ducă pe Felicity în Anglia și să spere că un englez puternic și, totodată, blând se va căsători cu ea și o va ține acolo, departe de probleme.

Cu multă delicatețe, Miles își petrecu două săptămâni obișnuind-o pe Felicity să aibă încredere în el și să îl placă, în timp ce o urmărea cu atenție ca să fie sigur că nu plănuiește ceva cu Băieții Fermieri sau cu alte astfel de elemente nelegiuite.

Kieran venea în vizită aproape în fiecare zi făcând-o, inevitabil, pe mămoasa Felicity să se topească de încântare.

Cel puțin nu exista nicio dovadă de brutalitate din partea tatălui, deși Miles auzise zvonuri în sat că Dunsmore se întorsese la vechile sale metehne, amenințându-și arendașii cu mărirea sumelor cerute și refuzând să plătească facturile negustorilor. Miles își alungă din minte astfel de probleme. Să se ocupe Băieții Fermieri de asta dacă voiau. Atâta timp cât nu o implicau din nou pe Felicity.

Odată ce se aflase că Miles este în zonă, reprezentanții micii nobilimi locale veniseră în vizită și își lăsaseră cărțile de vizită. În curând, aveau să urmeze invitațiile și serile petrecute pe la casele lor. Aceste obiceiuri pastorale nu erau tocmai pe gustul lui Miles, mai ales că era vorba de un număr mare de domnișoare cu ochi sclipitori, care așteptau să fie prezentate moștenitorului de la Kilgoran.

În timp ce se întorceau cu trăsura într-o noapte, Miles îi spuse lui

Felicity:

— Se pare că există un număr considerabil de domnișoare tinere și drăguțe în această localitate. Este ceva în aer?

Annie sforăia mulțumită într-un colț, cu boneta într-o parte și cu gulerul cu volane în cealaltă.

— Desigur, e ceva la conacul Foy, nu în aer! chicoti Felicity. Nu și-a trimis fiecare familie din Irlanda, care are rude prin părțile astea, cele mai frumoase pretendente în vizită? Curând o să găsești un pantof pierdut pe trepte, Făt-Frumos, și o să pornești în căutarea piciorului potrivit.

— Doamne ferește! Atâta doar să nu înceapă să își taie degetele ca să se potrivească pantoful.

— Și eu care credeam că voi, bărbații, vă bucurați când vedeți femeile torturându-se pentru ochii voștri.

Era pentru prima oară când își exprima posibilă antipatie față de bărbați.

— Ei, de ce crezi asta?

— Nu e adevărat? replică ea privind afară, în întuneric.

— Nu în cazul tău. Tu ești o mare moștenitoare. Bărbații și-ar tăia ei degetele ca să te câștige.

Ea se uită la el.

— Tu ai face-o?

Miles nu putu să își dea seama de subînțelesul întrebării provocatoare.

— Ai uitat? Sunt tutorele tău.

— Eu nu uit. Nu era altceva decât o șoptă. După un moment, adăugă: Mi-aș dori să nu fiu așa de bogată.

— Averea nu este o povară dacă știi cum s-o folosești. Poate fi folosită în beneficiul altora.

Felicity părea să se scuture de melancolie.

— Da, desigur, spuse ea. Așa și intenționez să îmi folosesc averea. Și asta foarte curând.

— Nu poți să o folosești încă, până nu împlinești treizeci de ani, îi reaminti el.

— Sau până mă căsătoresc.

— Dar în acest caz ar fi condiționată de testamentul bunicului tău, iar soțul ți-ar fi curator. Ce vrei să faci de ești așa de nerăbdătoare? Sunt convins că banii ar fi eliberați acum dacă...

— Poate să aștepte.

Miles avu sentimentul că nu ar fi fost de acord cu acele fapte bune. Oare ce plănuia? Finanțarea unei armate de răzvrățiți?

— Sunt un om rezonabil, Felicity. De ce nu vrei să îmi spui ce ai de gând să faci? Nu te mărita doar ca să ai acces la banii tăi. Un bărbat despre care crezi că va fi un soț și un curator maleabil te-ar putea

surprinde.

Ea se uită la el prin întunericul din trăsură.

— Nimic din ce poate face un bărbat nu mă poate surprinde.

Nu era deloc un comentariu potrivit pentru o tânără bine-crescută.

Până la urmă, Felicity trebui să onoreze propria ofertă de a da o petrecere la conacul Foy în onoarea lui Miles.

— Dacă tot o facem, măcar să fie una mare, murmură ea, deloc binevoitoare, într-o seară. Să dăm un bal. Până la urmă, ești moștenitorul Kilgoran.

— Este o povară atârnată de gâtul meu, te asigur. De ce nu organizăm mai bine o cină restrânsă?

Era una dintre ocaziile periculoase. Annie se retrăsese în camera ei imediat după cină, iar Felicity se cuibărise într-un fotoliu, cu părul desfăcut pe umeri și cu o pisică neagră în poală. În încăpere era o atmosferă intimă, luminată doar de două lumânări și de foc. Miles nu își dorea decât să o ia la el în brațe și să facă dragoste cu ea. Spera doar că pisica era acolo ca să se opună unui astfel de act. Felicity nu părea impresionată de această atmosferă.

— O cină restrânsă? repetă ea, zâmbind răutăcios. Dar asta le va împiedica pe toate acele aspirante importate să danseze cu tine! Nu, Făt-Frumos, o să eliberăm holul pentru a face loc ringului de dans și o să întoarcem casa cu susul în jos în onoarea ta. Pisicile vor urî chestia asta, zise ea și o ridică pe cea din brațe. Nu-i așa, Neill?

Motanul scoase un mieunat straniu, parcă răspunzând acestei întrebări. Pisicile de la conacul Foy i se păreau lui Miles destul de neobișnuite.

— Atunci să nu încerci să pretinzi că a fost ideea mea. Din moment ce felinele conduc în acest loc, nu mă îndoiesc de faptul că mă vei găsi într-o dimineată făcut praf, feliuțe.

— N-aș spune că ele conduc aici, dar este adevărat că sentimentele lor sunt luate în seamă. Ar trebui să o ții pe Gardeen lângă tine. Ea o să te apere.

Miles se uită la micuța pisică neagră încovrigată de lângă cizmele lui. După prima zi, Gardeen nu mai făcuse nicio încercare de a se urca în poala lui, dar la fel ca multe dintre admiratoarele lui, îl urma aproape peste tot, oferindu-i daruri ocazionale – o pană, o bucățică de mătase și, o dată, o jumătate de biscuit ce se rătăcise, probabil, sub canapea. Măcar avea bunul-simț să nu îi aducă păsări moarte.

— Celelalte o s-o mănânce, zise el.

— O, mă îndoiesc. Gardeen este specială. În primul rând, Annie nu știe exact de unde a venit pisica asta. În general, știe toate pisicile și cine sunt mamele lor.

— O vagaboandă, nu? întrebă Miles și se uită în jos.

Dintr-un impuls – poate unul protector –, o ridică. Imediat, ochii argintii se deschisera și pisica începu să toarcă sonor. Cum putea o faptură atât de mică să scoată un asemenea sunet? Gardeen radia atâta mulțumire încât Miles nu avu inima să o pună înapoi jos. După un moment, o lăsă în poală. Felicity chicoti.

— Te-a câștigat până la urmă, nu-i așa? O femeie insistentă întotdeauna câștigă, să știi.

Pentru prima oară, Miles se întrebă dacă Felicity nu îl urmărea așa cum făcuse și Gardeen. Poate că aceste seri intime nu erau, până la urmă, o întâmplare.

— Nu paria pe asta, zise el bucurându-se de blana mătăsoasă și caldă a lui Gardeen. Pur și simplu ți-am urmat sfatul și am recrutat o felină ca aliat.

Felicity zâmbi într-un mod ciudat, ca o pisică. Miles își reaminti că ea pretindea că este o femeie periculoasă și o crezu. Ar fi o greșeală gravă dacă ar uita acest lucru.

Ziua următoare, Felicity nu era prezentă la micul dejun. Miles se alarmă până când află că ea mâncase și era acum în bibliotecă. După ce luă masa, plecă să o caute, condus de pisicuța ce mergea mândră, cu coada ridicată, anunțând stăpânilor că aducea o pradă deosebită. „Femeile astea!” își zise el.

În bibliotecă, o văzu pe Felicity la birou arătând neobișnuit de tulburată. Părul lung îi curgea în bucle în jurul obrazilor îmbujorați, iar degetele îi erau pătate de cerneală. Miles o luă în brațe pe Gardeen și se apropie.

— Arăți ca o școlăriță care trudește asupra unui abecedar, copilă.

Se încruntă la el.

— Este numai vina ta, Miles Cavanagh!

— Ei, dar cum ai ajuns la concluzia asta? Întrebă el și ridică o foaie de hârtie.

Observă că era o invitație, scrisă cu grijă, cu o caligrafie destul de curată. Problema, presupuse el, era teancul de încercări eșuate de pe podea.

— Nu ai fost la școală?

Ea aruncă penița roasă și îi răspunse:

— Am avut o guvernantă.

— Pe care ai terorizat-o, așa cum îi terorizezi pe toți din viața ta, așa că ea nu te-a învățat nimic util.

— *Terorizat?* zise ea și se ridică furioasă în picioare. Ah, ticălosule, dacă e vreun terorist aici, tu ești acela. Dacă nu îți place caligrafia mea, de ce nu scrii tu astea singur?

Miles o dădu la o parte și se așeză punând-o pe Gardeen pe birou, la distanță sigură de călimară.

— Foarte bine. Dar să nu crezi că ai fost la fel de înțeleaptă ca

pisicuța asta. Nu scapi așa ușor. Cântă-mi ceva în timp ce eu scriu în locul tău.

Ea făcu o reverență.

— E plăcerea mea, domnule. Vezi, domnișoara Herries m-a învățat ceva folositor până la urmă. Doar că nu pune mare preț pe caligrafie.

Felicity se așază la clavecin și începu o melodie veselă. Trei pisici dădură buzna, așa cum făceau întotdeauna când ea cânta, ca să sară pe instrument și să se bucure de muzică, parcă ținând ritmul cu cozile. Gardeen rămase pe birou, dar coada ei se mișca la fel ca a celorlalte. Lemnele trosneau în cămin, muzica umplea aerul, iar Miles se aventură din nou într-un gând periculos, în care se imagina trăind așa pentru tot restul vieții. Își scutură capul amețit, ascuți penița uzată și începu să scrie invitațiile. Totul merse de minune până când ajunse la un nume.

— Îl inviți de Dunsmore? întrebă el.

Degetele ei pricepute săriră o notă.

— Ar fi nepoliticos să nu o fac, răspunse.

Miles presupuse că era adevărat, dar se întrebă dacă ea *voia* să îl invite pe bărbat. Realiză că el evitase acest subiect, sperând că va trece de la sine.

— Cum este Dunsmore privit de mica nobilime de pe aici? întrebă el în timp ce scria invitația. Nu l-am întâlnit în casa nimănui.

— Știi cum e. Nimeni nu își alege vecinii, așa că fiecare se descurcă așa cum poate. Ceea ce nu înseamnă că cineva trebuie să îi întâlnească tot timpul.

Notele curgeau lin din degetele ei.

— Iar Kathleen a fost mai acceptată? întrebă el.

— Kathleen a trăit aici toată viața.

— Așadar, ca soț al ei, Dunsmore a fost acceptat peste tot?

Era ca și cum ar fi scos răspunsurile cu cleștele.

— El și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la Dublin sau în Anglia.

Miles se dădu bătut și trecu la următoarea invitație. Se îndoia că va obține răspunsuri de la pupila lui prin întrebări directe, dar ar fi interesant de văzut cum se va comporta Dunsmore și cum vor reacționa ceilalți față de el.

Miles avea sentimentul că tatăl lui Kieran ar putea fi un inconvenient pentru el. Era curios dacă Dunsmore ar fi în întregime acceptat, fiind un străin. Dar, dacă nu era un ticălos dovedit, lumea îl va trata civilizat. Desigur, Dunsmore ar putea să nu onoreze invitația. Mai mult ca sigur, își dădea seama că era nepopular aici și că toți cei prezenți s-ar delecta cu povestea bății pe care o primise de la Băieții Fermieri.

Totuși, în noaptea cu lună plină în care se ținea balul, Rupert

Dunsmore își făcu apariția, arogant față de vecinii lui mai inimoși. Miles observă că era, practic, ignorat de localnici, dar era tratat cu mai multă căldură de aspirantele de import. Probabil că făceau deja pariurile matrimoniale.

Lui Miles nu îi plăcu deloc privirea din ochii lui Dunsmore când o întâmpină pe Felicity. Avea o atitudine aproape de stăpân. „O, nu, n-o să faci asta. Nu o să pui laba pe o altă moștenitoare!” Nu că Miles ar fi putut învinovăți vreun bărbat care era atras de Felicity Monahan în această seară. În mod normal, purta veșminte comode și practice, dar se dovedi că avea și haine rafinate în garderobă. Rămăsese înmărmurit când o văzuse pentru prima oară în această seară, împodobită cu o rochie de mătase fină, de culoarea fildeșului, a cărei croială nu îi acoperea în totalitate formele apetisante. Parcă inconștientă de efectul pe care îl provoca, ștregărița îi spusese:

— Știu că bunicul a murit recent, dar el ura doliul. Am scos câteva dintre ornamente, ca să o fac să arate mai simplă.

— Înțeleg, îi spuse el.

Ornamentele, presupuse el, umpleau inițial decolteul adânc.

— Și port mărgelile mamei, completase ea.

Într-adevăr, le purta în ceea ce se numea „stilul grecesc”, ce presupunea ca șiragul lung de mărgele să fie prins la capete de mânecile scurte și de broșa cuibărită între sâni. Dădea impresia că aceasta era singura responsabilă de faptul că rochia nu cădea de pe purtătoare. Și se achita cu greu de această sarcină. Annie aprecie cu entuziasm frumoasa ținută a lui Felicity și, într-adevăr, avea și de ce – părul avea o coafură elaborată, iar un șal din mătase, negru cu argintiu, îi învelea într-un mod elegant umerii. Era frumoasă pentru Dublin. În schimb, Miles simțea un puternic imbold să o trimită în camera ei ca să se schimbe în ceva mai potrivit. „Are douăzeci de ani”, îi spuse el. „Multe femei sunt deja măritate la vârsta ei.” În plus, scurta lui perioadă ca tutore nu îi oferise până acum ocazia să îi administreze garderoba.

Chestiunea fu lăsată așa din cauza sosirii primului oaspete. Miles nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva Felicity își întârziase apariția tocmai ca să fie salvată de invitați. Oare ce punea la cale? Să îl atragă pe Dunsmore? Cu siguranță, nu. Să înmoaie intransigența tutorelui ei? Probabil. I-ar fi plăcut să îl joace pe degetele ei frumoase. Tot nu știa care sunt planurile ei, dar bănuia că intențiile de a o duce în Anglia erau în pericol. Iar el era hotărât să o ducă în Anglia, indiferent cât de frumoasă și de seducătoare era.

Pășind cu grijă printre pisicile care o însoțeau pe Annie, Miles se duse să îl întâmpine pe Dunsmore și să îl atragă departe de Felicity, către bolul cu puncte. O perie moale la gleznele lui îi spuse că are și el o mică și neagră însoțitoare. La dracu'! Intenționase să o încuie pe

Gardeen în dormitor.

— Cavanagh, îl recunosc Dunsmore salutându-l din cap, deși zâmbetul nu era în concordanță cu privirea și arăta mai mult a rânjat.

Ori îi disprețuia compania, ori avea un tic nefericit. Miles își păstră un zâmbet vesel și o culese pe Gardeen înainte de a fi călcată în picioare.

— Am avut norocul să îl cunosc pe fiul tău, Dunsmore. Un băiat pe cînte.

La vederea pisicii, Dunsmore se dădu înapoi.

— Eu și Kathleen am fost norocoși să avem așa un fiu.

Miles observă că urmărirea cu atenție pisicile, ca și cum s-ar fi ferit să nu îl atace. Unul dintre bărbații de lângă bolul cu puncte îi întinse un pahar lui Dunsmore.

— Dumnezeu v-a zâmbit, într-adevăr, domnule. Fără copil, moșia Loughcarrick ar fi ajuns la Michael, verișorul lui Kathleen.

— Adevărat, fu de acord Dunsmore, deși falca îi tremura.

Asta putea fi mai degrabă din cauza pisicilor decât a comentariului. Gardeen își găsi locul pe umărul lui Miles, de unde îl privea atent pe Dunsmore ca și cum era un șoarece deranjant și totodată apetisant. Bărbații zâmbitori din jur aveau aceeași atitudine. Fără îndoială, le plăcea un intrus, și pe deasupra un englez, care deținea cel puțin posesiunea temporară a uneia dintre cele mai bune moșii. Miles se asigură că paharele tuturor erau pline și zise:

— Nu cred că l-am cunoscut pe Michael Craig. Locuiește în preajmă?

— Nu. În Liverpool, răspunse Dunsmore, care se uita dincolo de grupul ostil. Deci, indiferent ce se întâmplă, Loughcarrick va rămâne pe mâini englezești.

— A, sângele contează, remarcă cineva.

— Chiar așa, replică Dunsmore. Sunt mândru că am sânge englezesc.

Miles – sigur fiind că Gardeen tocmai șuierase – îi acordă bărbatului o bilă albă pentru curaj și una neagră pentru discreție.

— De fapt, Kieran deține moșia, iar el e pe jumătate irlandez, născut și crescut aici. Așa că toate se vor sfârși cu bine, zise el. Aud că începe muzica pentru dans. Sper că unii dintre dumneavoastră, domnilor, veți face pereche cu soțiile. Dacă nu, avem pregătite în bibliotecă mese la care se joacă cărți.

Invitația lui dispersă grupul. Miles îl văzu pe Dunsmore uitându-se lung spre camera unde se juca, însă apoi se întoarse și se îndreptă spre sala unde avea să înceapă dansul. Trebuia să fie, într-adevăr, un cartofor disperat ca să dorească să joace cu cei care nu îl plăceau. Când Miles văzu că primul dans al lui Dunsmore era cu Felicity, își dori ca bărbatul să fi ales cărțile.

Conacul Foy nu era o casă mare, dar adăpostea o sală spațioasă la intrare, ce fusese pregătită în seara aceea pentru dans. Putea cuprinde două cupluri, poate chiar trei, dacă era necesar. Avea chiar și o mică galerie la primul etaj, iar doi violoniști și un flautist își făceau numărul acolo. Din păcate, erau mai multe femei interesate de dans decât bărbați. Miles se întreba dacă Felicity nu ar trebui să se asigure că toate aveau ocazia să danseze. Era, de fapt, treaba lui Annie, desigur, dar ea era în salon, cu prietenii și cu pisicile ei, vorbind despre... prieteni și despre pisici. El culese mica felină de pe umăr, o ținu în dreptul feței și îi spuse:

— Nu pot să dansez cu tine acolo, micuț. Și nici nu poți să stai pe podea cu toate învârtelile și țopăielile astea. Cred că ar trebui să mergi în dormitor.

De data aceasta, șuieratul se auzi neîndoielnic.

— Știi că îți place muzica. Dacă te pun în galerie, o să stai cuminte acolo?

Pisicuța dădu din coadă și nu mai șuieră, așa că Miles presupuse că aceasta era o confirmare. O duse în micul balcon și o așeză lângă flautist, care zâmbi înțelegător.

— Așa. Acum poți să mă păzești de aici și să intervii dacă e nevoie ca să mă salvezi din mrejele altor femei hotărâte.

Felina sări pe balustrada balconului și luă o poziție ce părea a fi de pază. Miles se întoarse jos, convins că acest conac Foy îi întuneca mințile. Însă nu destul încât să cedeze farmecelor pupilei seducătoare. În schimb, își făcu datoria de gazdă și o invită la dans pe cea mai neatrăgătoare dintre toate femeile prezente.

capitolul 6

Nuala Yeates era o fată robustă și mai degrabă plictisitoare în conversații, dar dansa cu plăcere și cu energie, așa că Miles era încântat. Când dansul se termină, el se antrenează într-o conversație cu un cuplu, ca să fie sigur că atunci când îi va cere dansul următor doamnei, soțul acesteia nu va avea încotro și o va invita pe Nuala. Mai departe, ea va trebui să își încerce singură șansele. Acționează în acest mod conștiincios până când cina fu servită și câștigă o binemeritată pauză.

Aruncă o privire spre Gardeen și observă că aceasta era în continuare de gardă, ceea ce îi indică lui Miles că încă nu făcuse niciun gest greșit. Apoi clătină din cap la acest gând prostesc și se duse să se delecteze cu friptură de rață, rulouri de hering, creveți și prăjituri delicioase.

După masă, ambiția îi cedă și se îndreaptă spre Felicity ca să o invite la dans. Ea acceptă, dar apoi spuse:

— Știi, sunt prea plină de hering murat și de prăjituri ca să mă zbânțui. Nu vrei mai bine să stăm jos și să vorbim?

Nu erau scaune în sală, așa că el vru să se îndrepte spre salon, însă ea îl trase de mânecă.

— Nu acolo.

Îl conduse către scările late care se curbau în sus, iar el observă câteva cupluri care ședeau acolo. Felicity găsi un loc și se așează într-un vârtej de stofă ivorie și parfum de trandafiri, de care el își aducea prea bine aminte.

— Nu dai astfel de petreceri la tine acasă? Întrebă ea.

— Părinții mei obișnuiesc să organizeze cine. Un bal e un eveniment foarte rar. De ce întrebi?

Ochii ei licăriră răutăcioși.

— Pentru că te străduiești prea mult.

— Poftim?

— Încerci să îi organizezi pe toți. Nu știu cum este la Clonnagh, dar aici oamenii nu au nevoie decât de mâncare, de băutură și de muzică. De restul se ocupă singuri. Dragul meu tutore, parcă ești un englez nesuferit în seara aceasta.

Miles nu aprecie deloc dojana.

— Este ceva englezesc să fii politicos? Dacă nu o invitam pe domnișoara Yeates la dans, fără îndoială ar fi stat lângă perete toată noaptea.

— Nuala? Prostii! Cred că toată lumea o place. Își aștepta rândul. Acum, dacă te simți așa de generos, ocupă-te de domnișoarele Hill și Manning.

Iritat, Miles realizează faptul că cele două fete drăguțe – două dintre frumoasele de import – stătuseră pe margini aproape toată seara. Se uită întrebător la Felicity, iar aceasta spuse:

— Sunt niște străine arogante. Am convins niște bărbați să le invite la dans, dar totul are o limită.

— Foarte bine, o să dansez cu ele, dar numai dacă îmi acorzi tu mai întâi un dans.

Felicity își desfăcu evantaiul și îl privi cochetă de după el.

— Dar este potrivit?

— Cu siguranță. O să te protejez de bărbații josnici.

— Josnici? Dar îmi sunt prieteni de când eram copilă.

— Crede-mă, Felicity, rochia asta îl poate transforma și pe cel mai apropiat prieten în cel mai josnic ticălos.

— Da? Întrebă ea și îndepărtă evantaiul, uitându-se cu surprindere la pielea descoperită, atrăgând ochii lui Miles în aceeași direcție, până ce el își dădu seama de asta și ridică din nou privirea. Ca să o vadă cum râdea.

— La dracu'! zise el. Ce mai pui acum la cale?

— Mă amuz.

În acel moment, Gardeen veni lângă Miles și îi sări în poală. De pază? Dar pe cine păzea? Felicity ridică din nou evantaiul, astfel că i se vedeau numai ochii.

— Poate că sunt la vânătoare de soț, dragă tutore. Dacă vreau să am control asupra banilor mei înainte de a împlini treizeci de ani, am nevoie de un soț.

Miles o mângâie pe Gardeen, sperând că era un talisman folositor împotriva pasiunii nestăvilite.

— Lasă-mă să te duc în Anglia, atunci. Ai de unde alege acolo.

Ochii ei negri se întoarseră, vigilenți.

— Vreau să mă mărit cu un localnic.

El se uită în jos la dansatori.

— Dacă asta este tot ce oferă zona asta, copilă, opțiunile tale sunt foarte limitate. Doar câțiva sunt singuri și este clar de ce.

Ea închise evantaiul cu o plesnitură, jucându-se cu el.

— Este mai bun un rău pe care îl cunoști.

— Mai bine niciun rău. Felicity, lasă-mă să te ajut în alegerea ta.

— Nu cred, zise ea și își deschise din nou evantaiul, privind peste marginea lui dantelată. Ești sigur că nu vrei chiar tu să te însori cu mine, Miles Cavanagh?

Imitând-o, Miles ridică pisica și își ascunse fața după ea. Îi răspunse printre urechile negre:

— Nu.

— De ce nu? Întrebă ea roșind și coborându-și ușor evantaiul.

— Ți-am rănit sentimentele? Poate că vreau o gospodină mai bună.

— Atunci ar trebui să angajezi una!

Ochii ei scânteiau de furie. Ar fi fost interesant de văzut acei ochi luminați de o emoție mai caldă... Miles lăsa jos pisica protectoare și o mângâie.

— A, dar sunt un tip zgârcit, draga mea, și aș prefera să am parte de una gratis, prin mariaj.

— În acest caz, o moștenitoare cred că ar fi o partidă bună.

Miles o întoarse către el pe Gardeen și i se adresa:

— Ia te uită, se pare că femeia se dă la mine! Mai întâi își etalează sânii, apoi își etalează averea, zise el și se uită înapoi la pupila lui a cărei față era acum stacojie. Pune-mă din nou la încercare, draga mea, când vei fi majoră și o să iau în considerare oferta.

Felicity închise din nou evantaiul și îi lovi tare încheieturile degetelor cu el, dar se controlează imediat, ceea ce era atât interesant, cât și alarmant. Miles nu era sigur că o cunoștea pe adevărata Felicity sau jocul pe care ea îl juca. Muzica se opri, iar ea se ridică.

— Cred că ai cerut un dans, domnule.

Fără să se uite înapoi, se îndreptă spre sală, cu un foșnet de mătase. Miles puse pisicuța protectoare în micuța galerie și coborî fără grabă. Felicity îl aștepta, dând din picior a nerăbdare. Muzica începu pentru un dans în linie și ei se alăturară dansatorilor.

Poate pentru că în ochi mai avea încă sclipiri de furie, Miles rămase din nou uluit de frumusețea ei. Cu siguranță nu era o domnișoară inocentă. Era puternică, isteță, curajoasă, bună... Apetisantă. Poate era mai bine ca el să fi ținut pisica în brațe. Dacă Felicity plănuise să îi trezească dorința, reușise pe deplin în această seară. Dansul implica multe răsuciri și curând se trezi atingând-o pe Felicity mai mult decât în prima noapte. Apoi își dădu seama că ea se folosea de dans ca să se lipească și să se frece de el. Cu o altfel de femeie, ar fi putut crede că era pregătită pentru o noapte de desfrâu, dar Felicity nu era genul. Sau era? Își aminti de „Joy“. Enervat de comportamentul ei, o strivi de el, o mușcă tare de lobul urechii și îi spuse:

— Nu te juca cu animalele, copilă. Au dinți ascuțiți.

Ea era furioasă, dar în același timp șocată. Asta îl convinse pe Miles de inocența ei. S-o ia dracu', trebuia oprită de la astfel de jocuri înainte ca vreun bărbat să profite! Odată ce melodia se termină, o văzu că își alege un partener de vârstă medie, care prezenta siguranță, iar el o invită pe domnișoara Hill. În ciuda perfecțiunii fizice, a unui efort evident de a se face plăcută și a faptului că era, fără îndoială, bine antrenată în astfel de practici sociale, domnișoara Hill nu îi stârni absolut deloc interesul. Miles aruncă o privire către locul unde o lăsase pe Gardeen și o văzu spălându-se. Se simți în siguranță. La naiba, dacă mai continua jocul ăsta va ajunge să creadă în el!

Când muzica încetă, Miles realizează că Felicity nu se mai afla în sală.

La început nu fu îngrijorat pentru că erau, fără îndoială, multe sarcini ce o puteau solicita. Dar chiar și așa, trebuia să știe unde era. Nu se afla în salon cu doamnele mai în vârstă și cu pisicile, și nici în bibliotecă. Nu era nici în salonul unde se serveau băuturi sau pe scări. Deci nu se ocupa de vreo urgență domestică. Afară era foarte frig, așa că erau slabe șanse să se fi dus în grădină. Mai existau doar câteva posibilități, și una îl alarmă.

Se duse la ușa camerei ei. Nu fusese niciodată în dormitorul lui Felicity și ezită să intre. În timp ce se gândea ce să facă, Gardeen se apropie și se încolăci în jurul gleznelor sale, mieunând. Luând acest lucru ca pe un semn, el bătu la ușă. Pentru că nu primi niciun răspuns, întoarse clanta rotundă și intră. Felicity era înăuntru și stătea foarte aproape de Rupert Dunsmore. Se întoarseră amândoi, cu expresii de dispreț pe fețe.

— Ce dracu' faci aici, Dunsmore? întrebă Miles.

— Domnișoara Monahan m-a invitat, răspunse bărbatul scoțând o tabacheră și inhalând puțin tutun.

— Felicity?

Ea își răsuci brusc capul și răspunse:

— Pe Dumnezeu, Miles, ai de gând să faci pe gardianul neîndurător? Am vrut să discut cu domnul Dunsmore despre Kieran, asta-i tot.

— În dormitor?

Nu avea nicio dovadă, dar Miles ar fi putut paria pe Argonaut că cei doi tocmai se sărutaseră. Felicity îl invitase pe Dunsmore aici ca să îl lase să o sărute? Măinile lui se strânseseră în pumni. Ea oftă nerăbdătoare.

— Casa este plină de oameni și am vrut puțină intimitate.

— Sunt sigur că discuția voastră ar fi putut aștepta până mâine, zise Miles și se îndepărtă de ușă. Cred că tocmai plecai, Dunsmore.

Bărbatul se uită la el cu ostilitate evidentă și îi spuse:

— Dar asta înseamnă ca Felicity să rămână aici singură cu dumneata, domnule.

— Sunt tutorele ei.

— Ce îngâmfare amuzantă!

— Ba deloc. Este legal. Și, pentru că sunt tutorele ei, s-ar putea să mă răzgândesc cu privire la comportamentul tău nepotrivit și să transform acest lucru într-o faptă ce se poate rezolva printr-un duel.

— Ei, hai! exclamă Felicity.

— Te rog să taci! răbufni Miles.

— S-ar putea să mă încante această rezolvare, răspunse Dunsmore cu răceală.

— Pe mine cu siguranță mă va încânta.

Felicity păși înainte.

— Eu nu o să tac. Și vă interzic să vă duelați pentru mine!

Miles o ignoră, uitându-se fix la Dunsmore. Voia neapărat să îl facă să înțeleagă faptul că, dacă mai făcea vreun pas nepotrivit cu Felicity, va muri. Poate că Dunsmore îi înțelesese mesajul, pentru că își umezi buzele frumos conturate.

— Din moment ce domnișoara Monahan nu dorește să facem caz pe această temă, o să evit acest lucru, zise el. Pentru moment.

— Foarte înțelept.

În timp ce Dunsmore se îndrepta spre ușă, Gardeen sări pe spătarul unui scaun din apropiere și scoase un șuierat. Bărbatul sări alarmat, apoi se încruntă la pisică înainte să se năpustească afară. Miles închise ușa și se uită la protejată sa.

— Nu este deloc potrivit, spuse Felicity îmbujorată. Să intri aici, deși ușa era închisă...

— Este și mai nepotrivit să fii aici cu Dunsmore.

— Am încredere în el mai mult decât în tine!

— Și ce am făcut eu ca să merit asta?

— M-ai *mușcat*!

— Ăla era un avertisment, nu un mod de seducție.

Se uită la el cu ochii tulburați.

— Mă dorești, zise ea.

— Nu.

— Nu nega! O simt, îi spuse și își trecu evantaiul dintr-o mână în cealaltă.

La naiba, avea dreptate.

— Și Dunsmore te dorește.

— Nu în același fel.

Oare era aici cu Dunsmore pentru că se *simțea* în siguranță cu el? Avea nevoie de o lecție.

— Felicity, ești o femeie foarte atrăgătoare și foarte bogată, și mulți bărbați te vor. Da, într-un fel și eu te vreau, dar eu nu o să te atac. Nici măcar nu o să încerc să te seduc. Nu pot spune același lucru și despre Dunsmore.

— Nici el nu m-ar ataca.

— La naiba cu toate! Ești oarbă?

— El nu o să mă atace pentru că nu va avea de ce, spuse și își ridică bărbia. O să îl sărut de bunăvoie. Oriunde, oricând.

Miles luă o gură de aer, simțindu-se ca și cum ar fi primit un pumn.

— Adică așa cum făceai înainte de a intra eu?

— Exact, răspunse ea și se întoarse ca să se uite la flăcările ce dansau în șemineu.

— Felicity, Dunsmore nu e o partidă bună.

— Nu încerca să hotărâști tu în locul meu, spuse ea întorcându-se către el. Eu știu ce vreau.

— Nu știi nimic! Ce te atrage la el? Este destul de chipeș, dar rece ca un pește și ar fi sărac lipit dacă nu ar avea banii fiului său. Miles se opri, trăsnit. Despre asta e vorba nu? Întrebă el. Kieran.

— Asta, ce? Întrebă ea, dar fără să-l privească.

— Încerci să te măriți cu Dunsmore ca să ai grijă de Kieran.

Culoarea din obraji o trădă.

— Și ce e în neregulă la asta?

— Totul! La dracu', Felicity, chiar dacă te măriți cu el, nu poți proteja copilul. Dacă Dunsmore decide să se poarte urât cu Kieran în fiecare zi sau să îl trimită departe, la cea mai cruntă școală din țară, nu o să îl poți opri. Și dacă vei încerca să prezinți cazul unui tribunal, poziția ta nu te va avantaja. Vei fi doar mama lui vitregă. Și, între timp, vei fi soția lui Dunsmore. Gândește-te ce presupune asta!

În ciuda faptului că nuanța din obraji ei îi trăda agitația, Felicity își păstră privirea sigură și neclintită într-a lui.

— Te referi la patul conjugal? Sunt convinsă că Rupert este un amant excelent.

— Mă îndoiesc de asta. Nu este genul de bărbat binevoitor după ce a isprăvit de curtat. Gândește-te la comportamentul față de soția sa!

— Kathleen a zis că era un amant pasional.

— Fără îndoială a zis așa pentru că încerca să facă un copil căruia să-i lase averea.

— Oricare ar fi cauza, ea nu s-a plâns de lipsa lui de atenție decât după... după Kieran.

— La naiba, Felicity, nu trebuia să povestească lucrurile astea unei copile!

— Oh, pentru Dumnezeu, de ce s-ar fi ascuns de mine? Am ținut iepe la împerecheat. Nu sunt o inocentă leșinată. Credeam că ți-ai dat seama de asta după prima noastră întâlnire. În deplinătatea facultăților mintale, plănuiesc să mă mărit cu Rupert Dunsmore. Așa că, putem pune punct subiectului legat de târârea mea în Anglia? Nu va face niciun bine și așa prefera să mă mărit cu Rupert imediat.

— Bine sau rău, vii în Anglia cu mine, Felicity. Trebuie să întâlnești niște bărbați adevărați.

Ea plesni evantaiul în palmă și spuse:

— Nu trebuie să întâlnesc *bărbați adevărați*. Sunt convinsă că te consideri un *bărbat adevărat*. Te-am întâlnit pe tine și nu m-am răzgândit!

Ar fi ieșit din dormitor, însă el îi prinse mâna și o trase mai aproape.

— Atunci poate că ai nevoie de mai mult decât o întâlnire, ca să vezi cu adevărat cine este Rupert Dunsmore.

Ea se răsuci nervoasă.

— Ai de gând să te dovedești mai bun ca el? Dar, nu! Tu ești

tutorele meu și îțiiei rolul în *serios*.

Tonul era caustic, iar ochii ei oglindeau o furie magnifică.

— Din moment ce eu nu o să te mai păzesc, este o cauză pierdută, îi zise el.

O aruncă pe pat și o strivi sub greutatea lui. Ea se luptă cu fiecare centimetru al corpului puternic, dar el o imobiliză fără milă. Încercă să îl zgârie, dar îi prinse mâinile.

— Dă-te jos de pe mine, idiotule...

El îi astupă gura cu buzele. Ea îl mușcă, iar el se smuci și îi răspunse cu un sărut. Felicity se zbatu din nou și aproape reuși să scape, dar Miles o apucă din nou. O durere arzătoare îl aduse în simțiri. Văzu un șir de zgârieturi pe mână, care deja începuseră să sângereze, iar o picică șuiera la câțiva centimetri de nasul său. Oripilat de acțiunile lui, Miles eliberă strânsoarea și îi dădu drumul lui Felicity, așteptându-se să fie zgâriat și de ea. Fata se târî într-un colț îndepărtat al patului, frecându-și încheieturile rănite, cu părul în dezordine și cu ochii arzând.

— Dacă mai încerci asta vreodată, Miles Cavanagh, o să îți trag un glonț acolo unde o să îți faci cel mai bine. Jur pe crucea Sfântului Patrick!

Se ridică în picioare și fugi din încăpere. Miles se prăbuși într-un scaun, holbându-se la pisica agitată.

— Pe crucea Sfântului Patrick, Gardeen, o merit. Ți mulțumesc, micule păzitor.

Felicity urmări din apropiere când plecă Miles. Apoi fugi înapoi în camera ei, trânti ușa și o încuie. Se prăbuși pe taburetul din fața oglinzii și încercă să își prindă părul la loc. Mâinile tremurânde erau nefolositoare și își îngropă fața în palme, luptându-se cu lacrimile. Nu ar fi plâns pentru orice bărbat, în special nu pentru unul ca Miles Cavanagh. Fusesse și vina ei, nu numai a lui. Nu trebuia să se fi jucat cu el așa cum o făcuse mai devreme, dar era ca și cum o nebulie pusese stăpânire pe ea, cerându-i să-și dovedească faptul că poate trezi bărbatul din el. Îi scăpă un suspin când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla.

Își imaginează cum ar fi fost dacă ei doi s-ar fi cunoscut în alte circumstanțe, el fiul vitreg al unchiului ei, într-o vizită la conacul Foy; ea o fată simplă, bine-crescută. Apoi ar fi urmat conversațiile plăcute, melodiile cântate împreună... Momentele în care se înțelegeau bine ar fi fost atât de prețioase. Dacă ar fi flirtat cu el atunci și el ar fi reacționat cu acea privire intensă, pasională, s-ar fi sărutat. S-ar fi atins...

Își imaginează că era demnă de un om onest. Își imaginează că nu l-ar fi cunoscut pe Rupert Dunsmore. Se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Să-l ia dracu' pe Rupert Dunsmore! Era

disperat și forța lucrurile. Cu o săptămână în urmă, interzisese vizitele lui Kieran. În seara aceasta îi spusese că îl lovise pe băiat pentru obrăznicie, înainte să plece de acasă. Gândul că micuțul ei iubit plângea și avea parte de un astfel de tratament îi frânse inima, în special deoarece cauza nu era ceva ce făcuse copilul, ci ea.

Se opri și încercă pentru a mia oară să vadă o altă ieșire din această încurcătură cu excepția căsătoriei cu omul pe care îl ura. Dar, pentru a mia oară, eșuă. O fată de numai cincisprezece ani, nesupravegheată și nesfătuită, care îl lăsase pe Rupert Dunsmore să o seducă. Îi înghițise poveștile legate de căsnicia lui nefericită. Avusese încredere în promisiunea că nu va rămâne însărcinată. Când tocmai asta se întâmplase crezuse în cuvintele lui pline de vină și de căință și îl lăsase să o ferească, împreună cu bunicul ei, de consecințe. Ba chiar fusese *recunoscătoare* la acea vreme! Ei aranjaseră ca ea să plece în vizită la „rudele din Anglia”, însoțită de domnișoara Herries. În același timp, Rupert își dusesse soția „însărcinată” la Cheltenham. Apoi, familia Dunsmore se întoarse triumfătoare la Loughcarrick cu un băiat sănătos. Puțin mai târziu, Felicity reveni cu o garderobă nouă și cu povești despre atracțiile Londrei, menite să îi motiveze lunga absență. Unii oameni, își aminti ea, remarcaseră că Anglia nu îi priise cu adevărat. De fapt, pierderea copilului nu îi priise, dar situația se îmbunătățea. Odată ce fu sigură că Felicity nu îi va fura copilul, Kathleen o primea binevoitoare la Loughcarrick, iar tânăra începu să își cunoască fiul.

Biata Kathleen, era atât de devotată lui Kieran și atât de profund recunoscătoare pentru „dar“, așa cum îi spunea, încât durerea lui Felicity fu alinată. Din moment ce Rupert era mai tot timpul plecat, bucurându-se de viața din Dublin și din Londra, iar Kathleen era întotdeauna încântată să o aibă pe Felicity aproape, viața urma un curs tolerabil. Peste câțiva ani, ca mătușă de onoare a lui Kieran, Felicity se simțise binecuvântată că nebunia ei din adolescență avusese până la urmă un sfârșit fericit. Însă Kathleen murise. Atunci Felicity fusese cu adevărat îndurerată, pentru că ajunsese să o placă pe femeie. La început, nu realiză și felul în care decesul lui Kathleen avea să îi distrugă viața. Oare Rupert ar fi vrut să o ia de nevastă dacă nu era la mijloc moștenirea ei? Nu avea cum să știe răspunsul la această întrebare. Știa doar că, de când descoperise că ea era moștenitoare, devenise de neînduplecat. La început, încercase să o îmbuneze cu accese de devotament, pretinzând că întotdeauna o iubise, dar că fusese ținut în frâu de jurămintele de căsătorie. Felicity nu mai era naiva de cincisprezece ani și realizase de mult că intenția lui era de a obține copilul de care avea nevoie pentru a avea acces la averea lui Kathleen. O urmărise pe Felicity deoarece era destul de sălbatică pentru a fi accesibilă, dar și dintr-o familie suficient de sus-pusă ca să

fie disperată să evite un scandal. Planul lui avusese un succes deplin, dar ea nu mai avea de gând să îi încredințeze și controlul asupra propriei persoane și a moștenirii ce îi fusese lăsată. Acest lucru îl determinase să îi sublinieze consecințele refuzului ei.

— Draga mea Felicity, îi spusese el, sunt un om plin de dorințe. Dacă nu te măriți cu mine o să mă însor cu alta.

— Atunci fă acest lucru, cu binecuvântarea mea.

Acceptase să îl întâlnească într-un crâng situat între moșiile lor, iar ea intenționa să se suie înapoi pe cal și să plece.

— Acest lucru va face ca o altă femeie să devină mama lui Kieran, continuase el.

Felicity simțise un junghi.

— Kathleen a fost mama lui Kieran, cel puțin așa știe lumea.

— Dar noua mea soție nu va ști adevărul și nu te va primi cu brațele deschise la Loughcarrick, răspunsese el zâmbind ușor. O să mă asigur de asta. De fapt, s-ar putea să îmi duc familia undeva departe.

Fusese ca un cuțit în inima ei.

— Tu... *nenorocitul!* Nu ai niciun pic de preocupare pentru fericirea fiului tău?

El îi prinsese mâna cu putere.

— Absolut deloc. De fapt, draga mea, Kieran ar putea muri și mâine fără ca eu să vărs o lacrimă. În acest caz, partea mea de avere nu va fi afectată, știi asta.

Era o amenințare ca o lamă de cuțit lipită de beregată.

— Ce vrei? îl întrebase ea.

— Pe tine, în patul meu. Averea ta, în mâinile mele. Știu că e bine dosită, dar odată ce te vei mărita, nu vei mai avea control asupra ei pentru că soțul tău va fi curatorul ei, îi răspunsese el eliberându-i mâna și apucând-o de gât. Ideal, nu crezi?

Ea se smucise, eliberându-se. I

— Și ce vei face când vei pune mâna pe bani? întrebase ea frecându-și încheietura rănită, îngrozită la perspectiva mariajului cu acest nenorocit. Aș fi mirată dacă ți-ar, ajunge zece ani.

— Poate că o să te las să te bucuri și tu de ea, Felicity. Dacă mă vei satisface, în pat și în afara lui.

Era o invitație la sclavie, o amenințare constantă la adresa lui Kieran.

— Creditorii mei mă presează, continuase el. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede. Sunt sigur că Leonard va fi de acord dacă o facem cum trebuie...

Însă bunicul ei, binecuvântat fie el și totodată blestemat, nu fusese de acord. Pentru prima oară fusese încăpățânat, iar cicăleala ei contribuise la criza ce îi provocase decesul. O moarte ce o lăsase în seama lui Miles Cavanagh, care părea atât de decis să împiedice

mariajul ei cu Rupert, cu orice preț.

Începu să se plimbe din nou prin încăpere. Știa la fel de bine ca Miles că puterile sale ca soție a lui Rupert ar fi limitate, iar îndatoririle neplăcute, dar era convinsă că viața lui Kieran ar fi fost mai bună dacă ea accepta acest sacrificiu. Enervat, Rupert ar fi fost capabil să îl bată pe Kieran în fiecare zi până când îi dădea sângele. Putea chiar să îl omoare în cazul în care credea că va scăpa basma curată. Odată ce va pune mâna pe bani, va pleca la Dublin sau la Londra, la băutură, la curve și la jocuri de noroc. Atâta timp cât avea bani, ea și Kieran ar fi în siguranță, iar a fi mama lui Kieran ar fi meritat orice sacrificiu. Și, dacă lucrurile ar lua o întorsătură nefericită, poate și-ar găsi curajul să îl omoare pe ticălos. Ar lua un pistol încărcat la una dintre întâlnirile lor și i-ar trage un glonț în inimă. Ar trage chiar dacă el ar fi cu spatele. Când ea l-ar arma, el s-ar întoarce cu fața și s-ar face palid de frică.

Dar, la naiba cu firea ei bună de nimic! Nu ar fi capabilă să apese pe trăgaci și să curme viața unui om. Și-ar blestema slăbiciunea, ceea ce făcea și acum, dar se pare că nu avea tupeul să săvârșească o crimă cu sânge rece. Așa că rămânea doar căsătoria.

Trase adânc aer în piept, își controlează respirația, se așeză din nou în fața oglinzii și își rearanjă părul. Apoi își șterse fața cu o cârpă rece și coborî pentru ultima oră dintr-o petrecere dezastruoasă.

capitolul 7

Dimineața următoare, un observator neavizat ar fi putut spune că Miles Cavanagh și Felicity Monahan făcuseră exces de băuturi alcoolice. În cazul lui, adevărul era că abia dacă închisese un ochi. Poate că cearcănele de sub ochii lui Felicity erau provocate de aceeași cauză. În mod normal, ea avea un apetit sănătos, iar el ura să o vadă acum jucându-se cu șunca și cu ouăle din farfurie, mulțumindu-se doar cu o bucățică de pâine prăjită. Ar fi vrut să o asigure că nu are de ce să se teamă de el, însă Annie era și ea la masă, înfulecând de zor dintr-o farfurie plină. Se uită la ei brusc.

— Sunteți foarte tăcuți, voi doi. De obicei, trăncăniți și iar trăncăniți. Dansul v-a epuizat.

— Ai dreptate, mătușă. Cred că ar trebui să mă odihnesc, spuse Felicity slab și ieși din încăpere.

Miles o urmă imediat.

— Felicity.

Ea îngheță, cu un picior ridicat pentru a urca treptele.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el.

— Nu trebuie.

Avea de ales între umilință și ordin, iar Miles alese cea de-a doua variantă.

— Ba da. În bibliotecă. Acum.

— Cum *îndrăznești* să îmi dai ordine?

— Sunt tutorele tău, ai uitat?

— După noaptea trecută, ai nerușinarea...

— În bibliotecă. Acolo mă poți certa.

După un moment de opoziție, ea se îndreptă spre camera prăfuită. Miles o lăasă pe Gardeen să se strecoare înăuntru înainte de a închide ușa. Era posibil să mai aibă nevoie de ajutorul ei salvator. Felicity îl înfruntă cu furie.

— Mă îndoiesc de faptul că sunt în siguranță cu tine.

— Vei fi în siguranță atâta timp cât nu îmi pui răbdarea la încercare.

— Și de ce ți-aș pune răbdarea la încercare? Pe a mea ai pus-o la încercare din greu!

El se rugă să poată să se abțină și îi spuse:

— Felicity, am greșit atacându-te. Îmi cer scuze. N-o se mai întâmplă.

— Într-adevăr, nu o să se mai întâmple pentru că o să te împușc.

— Felicity...

— Ah, termină! îl repezi ea. Ai crezut că o să mă farmeci ca să fac ceea ce vrei și ai eșuat, așa că, tipic bărbătesc, ai trecut la agresiune.

Acum, ascultă-mă. Am intenționat să mă mărit cu Rupert Dunsmore încă de când a murit soția lui. Eu *nu* îmi fac iluzii despre el. Știu că asta vreau să fac. Și *o să o fac* imediat ce ating majoratul. Tu doar creezi dificultăți.

El se sprijini de birou și o întrebă:

— De ce graba asta? Ești însărcinată?

— Da, răspunse ea și roși.

— Minți.

— Nu mint. Sunt gravidă și vreau să mă mărit cu Rupert înainte să intervină un scandal.

— Dacă te măriți cu Dunsmore o să fie un scandal, cu sau fără copil. Foarte bine. O să chemăm un doctor. Dacă el confirmă că ești însărcinată, o să permit nunta.

Ea scoase un sunet de nemulțumire și scutură din cap.

— Bine, în regulă. Am mințit. Dar este o idee excelentă. Nu mi-ar trebui prea mult ca această minciună să se adeverească.

Miles strânse marginea biroului până când degetele începură să-l doară.

— Va fi nevoie de magie. Ești consemnată în casă și o să o părăsești doar în compania mea.

Ea se plimba prin cameră ca un animal în cușcă.

— Nu ai niciun drept să faci asta, niciunul! Nu știi nimic despre mine, despre viața mea și despre ce vreau, îl zise ea, după care se opri. Păru să se adune și se uită la el cu o aparentă sinceritate. Cu ochii deschiși și cu mintea întreagă, Miles, vreau să mă mărit cu Rupert Dunsmore.

Controlul ei îl ajută să se calmeze.

— Pentru Kieran. Înțeleg. Dar nu te las să îți faci asta, îi spuse.

Lacrimile umplură ochii lui Felicity și era prima oară când el o vedea plângând.

— Te rog, șopti ea.

Miles i-ar fi oferit orice ca să îi ușureze nefericirea, dar acesta era singurul lucru la care nu putea ceda.

— Nu, zise el.

— Să te ia dracu'! îi aruncă ea și ieși din cameră.

Gardeen scoase un mieunat supărat, dar Miles nu era sigur cui îi era adresat. Probabil că amândurora. Își frecă fața cu mâinile, simțindu-se foarte rănit. Putea înțelege disperarea lui Felicity, dar nu o putea lăsa să își ruineze viața. Fără îndoială, Dunsmore era o amenințare la adresa copilului, dar Miles tot nu îi putea permite lui Felicity să se sacrifice. Era ca și cum ai lăsa pe cineva să se întoarcă într-o clădire în flăcări în care se afla un copil a cărui supraviețuire era lipsită de șanse. Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să o ia din acest loc. Îi acordă o zi și își propuse să stea cu ochii pe ea de la

distanță. Apoi, ca prim pas al ruperii ei de Dunsmore, îi va propune o vizită acasă la el, la Clonnagh.

Era ora cinei, iar apetitul ei își reveni, chiar dacă buna dispoziție nu.

— Și de ce ar trebui să accept asta? întrebă ea.

— Doar pentru a fi sociabilă. Tatăl meu vitreg este un-chiul tău. Mama mea este acum mătușa ta.

— Este o idee bună, zise Annie, dar mie nu îmi place să călătoresc. Mi se face prea dor de pisicuțele mele.

— Iar eu nu pot călători fără o însoțitoare, spuse Felicity cu un surâs.

— Ce păcat.

— Nimicuri, zise Miles. Putem călători într-o trăsură deschisă. Este o călătorie de mai puțin de o zi.

Așteptă următoarea ei obiecție, dar fu surprins.

— Foarte bine, spuse ea. Dar o să călărim.

— O astfel de călătorie e prea lungă pentru o doamnă.

Ea îi aruncă o privire caustică.

— Nu sunt o floare și prefer să fiu independentă.

— Foarte bine, spuse el, decis să nu se certe cu ea. Argonaut este pregătit și ar face față unei călătorii lungi. Ce iapă vei lua?

— Pe Cresta, cred. Vorbisem să o împerechem cu Midas al tău în primăvară, așa că ar fi o modalitate de-a o duce acolo.

Era atât de cordială, încât Miles deveni suspicios.

— Și cum o să te întorci?

— Poate că o să fiu atât de epuizată încât va trebui să mă trimiți înapoi cu o trăsură.

Acum ea începea să devină insistentă. O alarmă sună în urechile lui Miles.

— Dar, nu, zise ea încet. Trebuie să ai o iapă bună pe care ai vrea să o împerechezi aici în schimb. O să mă întorc pe ea și cu un îngrijitor care să mă însoțească.

El înțelese acum de ce ea era așa de binevoitoare.

— Ai înțeles greșit, Felicity. Dacă vii călare înapoi, eu te voi însoți. Pentru următoarele câteva săptămâni vom fi inseparabili.

Ea deveni palidă.

— Adică vei *sta* aici?

— Nu. *Tu* vei vedea mai mult din lumea asta.

Ea deschise gura și apoi și-o închise brusc.

— O să vezi tu.

Și el ar fi putut spune același lucru. Când venea vorba despre o confruntare de voință avea toate armele la îndemână. De ce nu putea această femeie să priceapă asta?

De când se declarase război – sau, cel puțin, revoltă – Miles

încercase să nu o scape pe Felicity din ochi.

Nu putea totuși să o vadă în fiecare secundă, iar când el folosi toaleta, ea fugi. Cu siguranță, gândea el în timp ce o căuta, nu putea fi departe într-o rochie de casă și fără pălărie. După ce cercetă anexele și întrebă servitorii, Miles îmbrânci un grăjdar ca să îl forțeze să spună tot. Se pare că nesuferita femeie plecase călare, fără șa, arătându-și picioarele până la jartiere. La dracu'! își zise Miles. Îl luă pe Argonaut și se lansă în galop, bănuind unde se dusesse Felicity. Dar ea îl păcăli.

Când el ajunse la Loughcarrick, descoperi că ea nu trecuse pe acolo. Cel mai rău era că nici Dunsmore nu era. Plecase călare în urmă cu o oră. Gândul că pupila lui ar putea fi cu Dunsmore, încercând să rămână gravidă, era ca un acid. Se hotărî ca, și dacă ea ar rămâne însărcinată, să nu îi permită să se mărite. Doamna Edey rămase perplexă când auzi toată tărașenia.

— Domnișoara Monahan nu ne-a mai vizitat de când a murit doamna Dunsmore. Nu îmi imaginez de ce credeți că ar fi aici astăzi.

— Înseamnă că m-am înșelat, spuse el și se întoarse ca să plece, dar Kieran veni în fugă.

— Sissity e aici? întrebă micuțul.

— Nu, puiule, îi răspunse doamna Edey luându-l de mână ca să îl țină pe loc. Este domnul Cavanagh, îl ții minte.

Băiatul făcu îmbufnat o plecăciune și zise:

— Eu vreau să o văd pe Sissity.

— În altă zi, dragule.

Miles își aduse aminte că băiatul nu mai venise în vizită la conacul Foy de o săptămână.

— De ce nu îl aduceți după-amiază? Eu și Felicity plecăm pentru câteva zile și sunt sigur că o să îi facă plăcere să îl vadă înainte de plecare.

Doamna Edey scutura deja din cap trimițându-i un semnal tăcut, apoi zise:

— Mă tem că nu se poate, domnule. Tatăl lui Kieran i-a interzis să iasă din casă o perioadă.

— Nu este corect și îl urăsc, spuse băiatul cu furie.

— Șșșttt! făcu doamna Edey. Este un păcat să spui așa ceva, Kieran.

Băiatul se încruntă și lovi cu vârful cizmuliței de piele în podeaua lustruită a vestibulului. Miles își spuse că avea destule pe cap și că nu trebuia să se amestece în acest conflict sordid, deși îi părea rău pentru copil. Presupuse că, odată ce îi va fi clar lui Dunsmore că nu îi este permis să se însoare cu Felicity înainte de majoratul ei – de fapt, odată ce ea va fi în siguranță în afara razei lui de acțiune – nu vor mai exista aceste chinuri pentru copil.

Îi ciufuli buclele micuțului și îi spuse:

— Până când Felicity se va întoarce, sunt sigur că tatăl tău va ridica

această interdicție.

Nu avea niciun rost să îi spună băiatului cât timp va însemna asta. O lună ar însemna pentru totdeauna la vârsta lui. În timp ce ieșea din casă, Miles realizează că averea lui Kieran era un alt motiv pentru care o ducea pe Felicity în Anglia. Ar fi mai sănătos pentru ambele tabere dacă această legătură va fi slăbită. În timp, Dunsmore avea să se dea bătut și își va găsi altă femeie cu care să se însoare, iar Kieran va învăța să își iubească mama vitregă.

Miles își dădu seama că nu avea nicio intenție să o lase pe Felicity să se mărite vreodată cu Rupert Dunsmore. Voia doar să știe cum naiba o va opri, odată ce va atinge vârsta majoratului. Primul pas era să o împiedice să rămână însărcinată.

Luă frâiele lui Argonaut de la îngrijitor și cercetă împrejurimile. Avea oare vreun sens să caute în depărtări? Nu și-o putea imagina pe Felicity fugind în acea ținută ca să păcătuiască cu Dunsmore, dar începu să se gândească unde s-ar fi putut întâlni o astfel de pereche. Nu afară, într-o zi geroasă de ianuarie. În hambare sau în grajduri. Petrecu o oră frustrantă verificând fiecare hambar și fiecare colibă abandonată dintre Foy și Loughcarrick, și nu găsi nicio urmă a cuplului.

Când ajunse la grajdurile de la Foy era epuizat, furios și peste măsură de îngrijorat. Fu întâmpinat de două femei. Gardeen stătea mândră lângă un perete, emanând disprețul unei pisici abandonate. Felicity se rezemă în apropiere, arătând plină de sine și proaspătă, ca și cum nu ar fi călărit în acea zi. Ca să nu îi scarmene spinarea cu cravașa, Miles îi spuse:

— L-am văzut azi pe Kieran. Își dorește foarte mult să te vadă. Să mergem până la el, din moment ce este consemnat în casă?

Ea își ținu respirația de parcă ar fi lovit-o, dar își mască reacția ridicând din umeri.

— Nu are rost. O să îl văd când o să mă întorc. Și, desigur, curând vom fi o familie, spuse ea și ieși din grajduri.

Miles descălecă și aruncă frâiele unui îngrijitor, întrebându-se dacă ea își dusese la capăt amenințarea și încercase să rămână însărcinată. Ridicând pisica încă țăfnoasă, își urmă pupila în casă, amintindu-și și analizând privirea lui Felicity de mai devreme.

— Nu arăta ca o femeie care tocmai făcuse dragoste într-un hambar, îi spuse el felinei.

Gardeen decise să fie de acord și începu să toarcă.

— Dar, continuă Miles cu o grimasă, nu arăta nici ca o femeie care călărise prin ținut în rochia de dimineață, la naiba cu ușuratică asta! E capabilă de orice.

Și asta o făcea așa de fascinantă, gândi el apoi.

Miles încercă să facă tot posibilul să stea cu ochii pe Felicity în tot

restul zilei, păzind-o și căutând în același timp semne ale recente depravări. Tot ce vedea era o tânără cu un comportament adecvat, care se pregătea de o vizită. Organizează conținutul unui cufăr, ce urma să plece spre Clonnagh cu o diligență, la prima oră, împreună cu bagajele lui Miles și cu valetul lui. Se ocupă de câteva afaceri și se asigură că servitorii de la Foy primiseră toate instrucțiunile necesare. Trimise apoi câteva mesaje pentru a informa oamenii în legătură cu absența ei.

Miles rezistă tentației de a-i verifica scrisorile. Singura persoană de care îi păsa era Dunsmore și presupuse că orice mesaj îi era adresat acestuia fusese comunicat personal. Cu ușurare, se gândi că escapada ei grăbită fusese doar un mijloc de comunicare cu admiratorul interzis. Era imposibil ca o femeie care tocmai își pierduse virginitatea să arate atât de imperturbabilă. Dacă, bineînțeles, era virgină. Cu siguranță era. Trebuia să fie. Îndrăzneala de care dăduse dovadă fusese doar un rol. Era foarte bucuros că o lua de acolo și o ducea sub supravegherea mamei lui.

Dimineața următoare, ea era deja la micul dejun, îmbrăcată ca de obicei. Nu arăta nicio urmă de resentiment și mânca plină de poftă.

În scurt timp călăreau împreună, iar gheața trosnea sub potcoavele cailor, în acord perfect. Miles considera acest fapt ca fiind mai obositor decât îmbufnarea, dar în fața bunei ei dispoziții nu avea cum să rămână impasibil. În curând, erau la fel de relaxați ca doi vechi prieteni. Undeva, în interior, el știa că „prieteni vechi“ nu era deloc ceea ce își dorea. Își înăbuși gândul. Îi păsa de această fată. Nimic mai mult.

După vreo doi kilometri, în timp ce încălzeau caii, un „miau“ îl făcu să își întoarcă privirea. O formă neagră fugea după ei.

— Pe tot iadul, este mica drăcușoară!

— Normal, zise Felicity râzând după ce se răsuci ca să privească și ea înapoi. Normal! Gardeen te-a adoptat și nu vrea să fie lăsată în urmă.

— Am lăsat-o închisă în camera mea.

— Poate ai ceva de învățat de la obiceiul de a ține femeile captive.

Înainte ca el să apuce să răspundă, pisica ajunsese din urmă caii și sări. Nu reuși să se înalțe până în poala lui, dar se prinse cu ghearele de pantaloni și apoi se cățăără. Miles o ridică și îi spuse:

— Nu înțelegi ce înseamnă *nu*?

Gardeen făcu un comentariu supărat probabil referitor la el și la toată lumea, în general. Felicity izbucni în râs și glumi:

— Mamă, dar are o limbă ca a unei soții de pescar. Nu primești mâncare în seara asta, domnule!

Miles izbucni și el în râs și așeză pe un picior pisica nervoasă, mângâindu-i blana și alinându-i sentimentele. Gardeen îi frământă

coapsa, iar el avu impresia că săpa cu ghearele în carnea lui. Din fericire, purta pantaloni de piele, așa că era în siguranță. Îi gădilă bărbia și îi șopti:

— Liniștește-te, micuțo. Nu o să te mai las în urmă. De unde aveam să știu că vrei cu adevărat să vii cu mine? Dar cum o să călătorești?

— În urmă cu cincizeci de ani, zise Felicity, ai fi purtat o haină cu poale lungi și buzunare enorme.

— În timp ce acum singurele buzunare sunt la pantaloni și nu sunt deloc potrivite pentru asta. Ah, nebuniile epocii moderne!

— În schimb, eu aleg lucruri practice în locul celor moderne, așa că am buzunare foarte mari și aş putea să o duc, dacă îmi permite.

Deși dădu din coadă a suspiciune, Gardeen se lăsă în mâna lui Felicity, care o băgă în buzunar. Odată ce ajunsese acolo, se poziționă cu nasul afară și îl fixă pe Miles cu o privire păzitoare.

— La naiba, oare ce mă mai așteaptă într-o simplă zi de călătorie?

— Chiar așa, ce? Întrebă Felicity înghiontindu-și calul pentru a se pune în mișcare.

Mai târziu se opriă la un han pentru a lua prânzul. Gardeen acceptă lapte cald și câteva bucățele de pui. În schimb, Felicity refuză oferta lui Miles de a prânzi ușor și elegant și se repezi asupra unei farfurii cu plăcintă de iepure și bău o halbă cu bere. Nu părea deloc obosită de atâta drum. Uneori, Miles își dorea ca ea să se poarte mai mult ca o femeie, dar, în același timp, se gândea ce companion deosebit era. În timp ce mâncau, discutară și despre istoria Irlandei, dar despre cea antică, ce nu includea la fel de multe capcane pentru neatenți ca cea prezentă.

— Mama ta e o Fitzgerald? Întrebă ea la un moment dat.

— Da, și este foarte mândră de asta.

— Așa și trebuie să fie, din moment ce curge sânge vrăjit în acea linie.

— Vorbind despre sânge vrăjit îmi vine în minte Foy. E ceva cu locul acela.

— Sunt doar pisicile. Pisicile sunt magice, spuse ea.

Ca și cum ar fi fost chemată, Gardeen apără și sări în poala lui Miles.

— Cu siguranță, aceasta este. Cine a numit-o „micul gardian”?

— Mătușa Annie le botează pe toate, deși pretinde că ele îi spun ei numele lor. Se întâmplă rar ca vreuna să părăsească Foy.

— Nu îmi pot imagina de ce am fost favorizat, zise Miles.

— Încercând să înțelegi pisicile irlandeze nu vei ajunge nicăieri.

— Sau orice altceva irlandez, am senzația.

Mâncând un măr până la cotor, Felicity se uită pe fereastră, dincolo de dealurile rotunde.

— Irlanda se schimbă atât de puțin. Uneori, am senzația că însuși

Finn Maccool[7], o să vină să ne salveze.

— Dacă o va face, va trebui să se lupte cu Arthur. Englezii au și ei eroii lor mitici.

Ochii ei îl străfulgerară.

— Arthur a fost celt. El nu s-ar fi alăturat niciodată saxonilor și regelui lor germanic împotriva rasei celte pure!

Era amuzant și plăcut să stai și să te bucuri de o discuție nevinovată, gândi Miles. Prea plăcut, poate, pentru un tutore și pupila lui...

— Mitul lui Arthur s-a împrăștiat prin Normandia, Galia și Scoția, spuse el cu grijă să-și păstreze tonul academic. El era atașat de pământ, cred, mai degrabă decât de monarhie.

— Sigur, zise ea, iar irlandezii nu au nicio ambiție pentru pământul englez. Îl vrem doar pe al nostru.

— Ai uitat, poate, că sunt irlandez, copilă?

— Uneori te porți ca un nenorocit de englez.

— Și presupun că Dunsmore nu o face.

O furie pură se trezi în el, furie pe care o prefera în locul omului însuși. Furie precum cea pe care o simțise în acea noapte în dormitorul ei... Poate că ea o percepu acum. Aruncă pe jos cotorul de măr, apoi se ridică și spuse:

— Mai bine un englez onest decât un englez-irlandez care nu știe ce este!

Apoi se repezi către toaletă. Sau în căutarea unei scăări. Gardeen sări de pe genunchiul lui Miles și se năpusti asupra cotorului de măr ca și cum acesta era un șoarece. Miles își goli halba. Încercă să se convingă că atacul fusese un moment temporar de nebunie, dar nu fusese deloc temporar. Ardea de nerăbdare să își pună mâinile în jurul gâtului slab al lui Dunsmore – nu ca răzbunare a păcatelor lui, ci din pură și amară gelozie. Nebunie pe care trebuia să și-o controleze. Era tutorele lui Felicity, nimic mai mult. Iar singura ei preocupare în legătură cu el era să îl joace pe degete.

Folosi și el toaleta, și apoi plecă în ultima parte a călătoriei către Clonnagh. Nu fu o zi anevoioasă pentru cai, așa că acum le dădură piteni și goniră peste câmpuri. Miles era cu ochii pe însoțitoarea sa. Deși Felicity era o călăreață excelentă, nu era sigur că era antrenată pentru o zi întreagă în șa, în special o șa specială, pe care stătea în lateral. Însă nu părea deloc istovită. Această regină războinică irlandeză cu pielea de culoarea laptelui, cu un păr incredibil de negru și o inimă la fel de sălbatică precum o furtună se irosea însă pentru Dunsmore...

Mai făcură o oprire cu opt kilometri înainte de Clonnagh ca să adape caii la un pârau de lângă un mic han. Felicity o scoase pe Gardeen din buzunar, iar mica felină se repezi în urmărirea câtorva

smocuri de lână de oaie. Când conduseră caii către apă, lui Miles i se păru că însoțitoarea sa este puțin amărâtă.

— Nu mai e mult, zise el. Putem să închiriem o cabrioletă, dacă vrei.

Șchiopătatul pe care îl văzuse dispăru.

— Nicidecum! răspunse ea, dar după un moment se strâmbă. Dacă vrei să știi cu adevărat, sufăr din vanitate.

— Poftim?

Ea își ridică rochia pentru a-și arăta cizmele arătoase și lucitoare.

— Sunt noi, am vrut să fac o impresie bună, dar mă rod. La naiba cu cizmarii! Nu sunt rele pentru călărit, dar mersul devine dureros.

— Este o bancă acolo, pe care ne putem așeza. Vrei să te duc în brațe?

— Doamne ferește, greutatea mea o să te doboare. Nu sunt un fulg... *Miles!*

El o luă în brațe și se apropie de bancă.

— Gata, gata! declară ea, roșie în obraji de atâta râs și cu pălăria strâmbă. Sunt impresionată de puterea ta de Atlas. Acum pune-mă jos înaintea să te sinucizi.

Vocea ei se pierdu, iar culoarea din obraji se accentuă. El își dădu seama că respirația i se accelerase. Da, se dădea mare ca un băiețuș de la țară care îi arată mușchii fetei de care îi place, dar privirea din ochii ei nu era doar un artificiu? Unde era Gardeen când avea nevoie de ea?

— O, Miles, aș vrea...

— O, Miles aș vrea să nu fi fost tutorele meu? Întrebă el încet.

Dar momentul trecu. Ea se uită în altă parte.

— Da, cu siguranță. Îmi faci viața foarte complicată. Pune-mă jos.

El o lăsă jos, ușor, dorindu-și ca acel moment să se întoarcă, cel puțin ca să îl savureze, poate să îl analizeze și, poate, să îl exploateze. Cel puțin aveau să petreacă vreo câteva zile acasă la el, departe de Dunsmore și de Kieran, care complica situația. Poate atunci va fi capabil să gândească normal. Ea se îndepărtă de el și începu să-și aranjeze ținuta.

— Cred că mi-ar prinde bine niște ceai înainte de a pleca mai departe. Este din ce în ce mai răcoare.

— Se face târziu, dar cred ca ne putem permite să întârziem o jumătate de oră, zise el după ce se uită la cerul care începea să se întunece.

Însemna că lumina va dispărea în apropiere de Clonnagh, însă el știa foarte bine ținutul acela și putea călări chiar dacă era legat la ochi, iar Argonaut își putea găsi grajdul chiar și fără a fi ghidat. Adevărul era că părea o călătorie de vis, în care realitatea pierdea consistența, iar imposibilul părea probabil. Privirea din ochii ei, ca

răspuns la simțămintele lui, nu putea fi reală sau practică, dar era prețioasă.

Micul han nu oferea condiții deosebite, dar era gol la acea oră. Bătrâna de acolo fu fericită să le ofere ceai și biscuiți cu unt, dar și o farfuriuță cu lapte pentru Gardeen. Micuța încăpere, cu tavanul jos și luminată doar de focul din șemineu, părea tot din povești. Nu existau basme despre oameni care se bucuraseră de o masă ca din povești și apoi fuseseră vrăjiți pentru totdeauna?

— Spune-mi câte ceva despre casa ta, îi zise ea.

El scutură din cap și îndepărtă acele vise nebunești. Se lansă într-un monolog despre Clonnagh și despre copilăria lui acolo, cu referiri frecvente la cele două surori ale sale și la unicul frate.

— Și niciunul dintre ei nu mai stă acolo? îl întrebă Felicity.

— Nu. Ellen și Moira sunt amândouă măritate, iar Declan e căpitan de navă. Împopoțonat cu galoane și cu tot mai multe recompense.

— Și mama ta? Ce fel de femeie este?

— O femeie de treabă, una puternică. Ne-a educat pe toți la cele mai înalte standarde și nu a avut niciodată timp să trândăvească.

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar nu pare tocmai soția potrivită pentru unchiul Colum, zise Felicity încruntată, cu un picior sub ea, pe o sofa mare.

Miles râse și îi răspunse:

— Nu ai crede că se potrivesc, nu-i așa? După ce soțul i-a murit și copiii au crescut, avea nevoie de cineva pe care să îl conducă.

— Săracul Colum, zise Felicity roșind.

— Ei, comedie! El divinizează pământul pe care ea calcă și acceptă conducerea ei, deși am observat că face tot ceea ce vrea. Și, în mod clar, amândoi se bucură de intimitatea căsătoriei.

Apoi își dori să nu fi mers atât de departe.

— Dar sunt la fel de bătrâni ca Annie! replică uimită.

Pe Miles aproape că îl pufni râsul de mirarea ei și de plăcerea cu care îi constată naivitatea.

— Știi, astfel de lucruri nu sunt doar pentru cei tineri.

— Astfel de lucruri nu ar trebui să fie deloc pentru tineri, zise ea cu un ton hotărât, apoi păru că și ea regretă cele spuse.

Intrase, parcă, în panică. Oare ce s-o afla în spatele celor spuse? se întrebă Miles.

— Ce înțelege prin tânăr?

Felicity se uită în altă parte, îmbujorată și încurcată.

— Copii. Mai tineri ca mine, răspunse.

— Tu ai douăzeci de ani. Multe fete sunt deja măritate la această vârstă. Dar sunt de acord ca mariajul nu este pentru copii.

Încă încercând să caute o explicație pentru tulburarea ei – pentru că nu era deloc un cuvânt exagerat – el se întrebă dacă nu cumva

Dunsmore s-ar fi coborât atât de jos încât să o amenințe că îi va face rău fiului lui într-un mod sexual.

— Este ilegal pentru copii să se căsătorească, sublinie el, căutându-și cu grijă cuvintele. Iar cei care se poartă urât cu ei intră sub incidența legii.

Ea se uita prelung în ceaiul din cană și răspunse:

— Dacă este făcută vreodată o plângere. Fiecare este foarte preocupat de reputație. Chiar și un copil inocent este întinat de astfel de fapte. Își puse cana pe masă, se ridică în picioare și continuă: Ar trebui să pornim la drum. Lumina pălește.

El se ridică mai încet, deși era adevărat. Întârziaseră mai mult decât intenționaseră. Vor trebui însă să se întoarcă la această discuție mai târziu. Dacă Dunsmore folosea astfel de amenințări, era cu atât mai mult scoasă din discuție ideea căsătoriei, iar problema putea fi rezolvată în alte moduri. În Miles începea să crească o dorință puternică de a-l potoli pe Dunsmore cu pumnii, asigurându-se a acel bărbat nu va mai amenința niciodată o femeie sau nu copil.

Era un amurg încețoșat și rece, și, în timp ce se puneau în mișcare, Miles avea senzația că se îndepărtau de vraja de mai devreme. Cărarea șerpuită din fața lor se pierdea într-un cenușiu uniform, topit de ceața ce venea dinspre marea aflată în apropiere. Mirosul de apă sărată plutea în aer, și nu departe o pasăre scoase un strigăt.

Nu puteau să meargă mai repede de atât, la pas, dar ritmul domol îi dădu lui Miles răgaz să se gândească la Kieran și la Dunsmore. Înțelegea dilema lui Felicity. Pentru ea, refuzul lui de a o lăsa să se sacrifice pentru copil părea, într-adevăr, egoist. Ar fi fost o problemă și dacă cel mic ar fi fost un străin. Dorința ei de a se sacrifica era una dintre marile ei virtuți. Încercă să își imagineze ce ar face în locul ei dacă ar fi să aleagă între viața lui și cea a unui mic copil. Cum ar putea cineva să nu aleagă să salveze micuțul? A împiedica asta, în schimb, ar putea fi gestul salvator al unui prieten. Problema era că, în mai puțin de o lună, Felicity era în stare să se ofere pe ea și averea ei lui Dunsmore fără nicio ezitare, și o va face chiar dacă ar fi convinsă că este o nebunie. Cel mai bun mod în care i-ar putea deschide ochii ar fi să se îndrăgostească. Cu siguranță nu îl iubea pe Dunsmore.

Miles își trecu în revistă prietenii pe care ar putea să îi întâlnească la Melton, căutând unul capabil să o atragă pe Felicity. Poate Stephen Ball. Nu. Preocupările lui erau politice – urbane, nu rurale. Miles nu și-o imagina pe Felicity ca pe o nevastă de om politic. Con Somerford. Parcă ar merge. Un om liniștit, cu o fire plăcută și cu o moșie vastă. Dar ea voia să se mărite cu un irlandez. Ceea ce conduse, așa cum știuse tot timpul, la el...

— *Stai!*

Miles alungă starea de meditație în care se afla și văzu doi călăreți

acoperiți cu glugi care îi amenințau cu pistoale.

— Ce dracu'...

Nu auzise niciodată de tâlhari la drumul mare prin părțile astea.

— Haide, Felicity!

Miles recunoscuse vocea lui Dunsmore. Se întoarse ca să se uite la pupila lui.

— Fug, îi spuse ea arogant, cu spatele drept și bărbia ridicată, însă ferindu-și privirea.

— O, nu, nu o faci.

— Nu mă poți opri.

El înghionti calul ei în burtă, iar iapa se ridică pe picioarele din spate, dezechilibrând-o pe Felicity. O prinse de mijloc și o trase de pe Cresta.

— *Să te ia dracu'!* îi aruncă ea zvârcolindu-se și zbătându-se cu o voință ce îl înfurie. O lovi peste spate încât îi tăie respirația și îl struni pe Argonaut ca să se învârtă în cerc astfel încât oamenii să nu poată ținti. Se întinse cu greu către pistol în timp ce strunea atât calul, cât și femeia care se zbătea, dar când duse mâna la spate simți că ceva îl apăsa între picioare.

— Stai liniștit, zise ea.

Miles îl calmă pe Argonaut și se potoli. Ea scosese pistolul din tocul seii și acum îl ținea între picioare! Nu își putea da seama dacă ea trăsesese cocoșul armei sau cel puțin dacă știa cum, dar nu își dorea să parieze pe asta.

— Gata. Aici se termină tirania ta. *Denzil!* strigă ea.

Dunsmore rămase în spate, însă îngrijitorul se apropie și îi înmână lui Felicity frâiele Crestei. Pistolul lui era atât aproape de Miles încât omul nu avea cum să rateze.

— Puteți coborî acum, domnișoară, zise îngrijitorul. Miles auzi cocoșul armei revenind la loc. Nu ar fi trebuit să se îndoiască de faptul că Felicity se pricepea la pistoale. S-o ia dracu' de femeie șireată, căpoasă și periculoasă! Ea alunecă jos, aterizând nesigură, dar se adună repede. Apoi se uită la Miles.

— Dă-te jos.

— Du-te dracu'!

— Dă-te jos sau Denzil îl va împușca pe Argonaut.

Miles simți o puternică dorință de a o pocni în față. Se supuse, în schimb, și îi dădu drumul lui Argonaut. Felicity duse calul lângă un copac și îl legă, spunând:

— Nu vrem ca el să se ducă în goană la grajduri și să dea alarma, nu-i așa? Se întoarse la Cresta și se uită la Miles: Ajută-mă să mă urc.

El ar fi vrut să îi spună din nou să se ducă dracului, dar Denzil încă îl ținea pe Argonaut cu pistolul. Se întrebă ce ar fi în stare omul acesta să facă pentru un copil. Dar se părea că făcea mai multe pentru

un cal. Felicity nu va scăpa cu asta. Se îndreptă către ea, căutând în privirea ei o urmă de stânjeneală sau de regret, dar nu găsi niciuna. Își împreună palmele.

— Nu face vreun gest prostesc, spuse ea înainte să își pună piciorul încălțat în palmele lui.

Era, cu adevărat, tentant să o arunce dincolo de șa, în schimb o săltă la locul potrivit. Ea dădu din cap a aprobare. Miles crezu că este un semn de apreciere, însă avea să afle curând că se înșelase.

capitolul 8

Capul îl dureau înfiorător. Când încercă să își ducă mâinile la cap, realizează că acestea erau legate la spate. Murmură un șir de blesteme în iarba plină de noroi și jură că Felicity Monahan va plăti cu vârf și îndesat pentru fiecare durere și crampă. Zăcea cu fața în jos, în spatele gardului viu, și îi era imposibil să se ridice. Luptându-se să facă asta, își dădu seama că sfoara din jurul încheieturilor fusese legată foarte bine. Avea să dureze. Îi luă mult mai mult decât putea să îndure, mai ales pentru că fiecare mișcare îi făcea capul să plesnească de parcă tocmai fusese lovit, însă reuși să își elibereze o mână, apoi și pe cealaltă. Înțepenit, se ridică în genunchi și apoi în picioare, ceea ce îl făcu să-și simtă capul duduind ca o tobă, iar privirea i se încețoșă. Dar îl zări pe Argonaut în apropiere și se îndreptă într-acolo pentru a se odihni lângă corpul lui cald.

— Bine că nu te-au rănit, zise el, iar calul pufni, ceea ce păru a suna ca o îngrijorare cabalină.

După câteva momente, Miles își dădu seama că nu o să vomite, ceea ce presupuse că era o binecuvântare, iar dacă stătea nemișcat durerea de cap era suportabilă. Cu grijă, își pipăi ceafa și descoperi un cucui mare și sânge lipicios. Din moment ce era viu și destul de vioi, presupuse că ce era mai rău trecuse. Nu mulțumită lui Felicity Monahan. Nu ar fi crezut niciodată că e capabilă de o asemenea cruzime. Își dădu seama cât de puțin o cunoștea pe ticăloasa aceea vicleană. Poate că ea și Dunsmore se meritau unul pe altul. Dar nu vor scăpa.

Încet-încet, lumea nu se mai învârti, iar Miles putu să cerceteze cu privirea bezna cețoasă ce îl înconjura. Nu era nimeni în apropiere, normal, dar știa exact unde se afla. Răscrucea Tyfahan, la trei kilometri de Clonnagh. Îi păru ciudat că Felicity și ticălosul acela așteptaseră să ajungă aici ca să atace. Fuseseră mult mai multe locuri potrivite, izolate, de-a lungul drumului. Oare de ce o făcuseră aici? Ea spusese că fuge. Asta însemna că intenționau să se ducă în Scoția. Miles se mișcă brusc și înjură când durerea îl îngrețoșă iar. Însă mintea îi rămase limpede și pricepu planul lor.

Răscrucea Tyfahan era la numai un kilometru de micul port de la Barragan. Fără îndoială, Dunsmore avea o barcă ancorată acolo, pregătită pentru o astfel de evadare. Așteptând înserarea, cuplul avea și avantajul întunericului și a faptului că oamenii cinstiți se aflau la această oră în case, bucurându-se de cină. Miles se uită la cer, încercând să estimeze cât trecuse de la atac. Nu mult. Amurgul tocmai se instala când Dunsmore își făcuse intrarea în scenă, iar acum abia se întunecase. Cu ceva noroc, cei doi se așteptau ca legăturile să îl țină în

loc pe Miles mai mult timp. Verifică dacă avea pistoalele și le găsi în tocurile de la șa. Din moment ce niciun glonț nu fusese tras, presupuse că erau gata de a fi folosite.

Îl dezlegă pe Argonaut și se aruncă în șa, înghiontind calul ca să o ia la goană. Mintea îi era destul de limpede, și, la răscruce, o luă pe drumul vestic și apoi porni în viteză, rugându-se să nu întâlnească patrulare care să îl încetinească. Capul îl durea la fiecare zguduitură, dar asta nu îl făcea decât să fie și mai hotărât să o oprească pe Felicity de la imbarcare. O să o strângă de gât. După ce o va bate. După ce își va vărsa fiecare picătură de furie și de sentiment de trădare din suflet.

În cătunul Kilgloch, câțiva oameni se aruncară din drum în fața călărețului care trecu în galop; apoi Miles văzu la orizont Barragan. Nu era mai mult de o adunătură de case de pescari, întinse de-a lungul țărmului, cu bărci legându-se în ancore ceva mai departe. Dar una era trasă chiar la mal! Înseamnă că nu plecaseră încă. O mână de oameni vorbeau, iar caii stăteau cumiți în apropiere. Când îl auziră, își întoarseră capetele, și grupul începu să se agite. Se porni o luptă. Miles scoase un pistol, îl armă și trase în apropierea grupului. Oamenii se împrăștiară, iar unul dintre ei alergă spre cai, ridicându-și poalele rochiei. Felicity. Ce naiba mai pune la cale? Ea se aruncă în șa și se îndepărtă pe țărm.

Miles se gândi un moment, nesigur ce țintă să aleagă. Apoi Dunsmore fugi către cal, iar Miles îi dădu piteni lui Argonaut și se interpuse între englez și Felicity, cu pistolul în mână. Ceilalți patru bărbați – Denzil, un servitor și doi pescari – aleseră să stea deoparte. Dunsmore porni spre Felicity, ca și cum avea de gând să treacă prin Miles. Acesta ridică pistolul pregătit să tragă. Poate că Dunsmore realizează asta și trase hăturile, oprindu-se la doar câțiva metri.

— Ce tutore conștiincios, spuse el, dar era mai mult un mârâit.

— Să ții minte asta.

— Nu o poți proteja zi și noapte.

— Nu va fi nevoie pentru că tu nu vei mai fi în Irlanda.

Dunsmore își potoli calul și apoi își relua poziția de superioritate.

— Nu am nicio intenție să părăsesc Irlanda fără viitoarea mea soție.

Miles ridică pistolul.

— Te urăsc pe tine și acțiunile tale, Dunsmore. Capul îmi trosnește și sunt complet secătuit de răbdare. Urcă-te în barcă sau te împușc.

— Oamenii mei te vor omorî, se lăudă Dunsmore.

— Mă îndoiesc, dar în momentul ăsta pare că riscul va merita.

Englezul îl fixa cu privirea, arătând ca un copil neastâmpărat.

— Nu poți face asta!

Miles nu îi oferi satisfacția unui răspuns. Îl înghionti pe Argonaut înainte un pas sau doi. În loc să-l împuște pe Dunsmore, o bătaie bună părea mai atrăgătoare. Poate că englezul îi citi pe chip intenția, că își

struni calul și se îndreptă spre chei. Descălecă și strigă:

— O să mă întorc cât de curând.

Semăna și mai mult cu un copil îndărătnic. Miles îi replică:

— Nu la Barragan. Ești în ținutul Clonnagh și, odată ce răspândesc vorba, nu o să fii bine-venit aici. Ned Tooley, tu ești?

Pescarul tânăr și robust își frecă nesigur fața și răspunse:

— Da, Înălțimea Voastră.

— Presupun că domnul te-a angajat ca să îl duci în Scoția.

— Da, Înălțime, așa a făcut. Nu am văzut nimic rău în asta, Dumnezeu mi-e martor!

— Nici nu era. Du-l la destinație. Dar, adăugă Miles, nu îl aduce înapoi.

Privirea bărbatului licări și făcu cu ochiul.

— Desigur, domnule, va fi o plăcere.

Miles îl cercetă pe Dunsmore și se întrebă cum putea Felicity să se lege pe viață de un asemenea specimen.

— Nu te vei însura cu Felicity înainte de majoratul ei, Dunsmore. Cel puțin, asta pot promite.

În ciuda înfrângerii, englezul rânji:

— Nu aş paria pe asta, Cavanagh. Femeile disperate sunt în stare de foarte multe, așa cum ai văzut. Și ea așa este. Disperată.

Miles trase în jos cu pistolul, la câțiva centimetri de piciorul lui Dunsmore, făcându-l pe acesta să danseze și să înjure. Apoi se îndreptă prin nisip după Felicity. Capul îl durea îngrozitor, însă se părea că furia reușise să depășească în intensitate durerea. Pupila lui trădătoare nu se vedea nicăieri, însă potcoavele iepei ei lăsaseră urme în nisip. Încet, din pricina luminii slabe a lunii, îi luă urma la Hickey's Gully și apoi pe drumul către Kilgloch. Acolo bătu în ușa unei colibe.

— Deschide, Molan! Cavanagh sunt, strigă el.

Ușa se deschise și un bărbat cu părul cărunt privi afară.

— Sunteți cu adevărat dumneavoastră, domnule!

— A trecut cineva călare adineaori?

— Da, Înălțimea Voastră. O doamnă frumoasă, parcă adusă de mare la mal. A întrebat care este drumul către Clonnagh.

Să o ia dracu', avea de gând să călărească până acasă la el ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Îți mulțumesc, Molan. Noapte bună!

— Și dumneavoastră la fel! Aveți grijă, că Danaanele[8] se dezlanțuie pe-afară.

Miles plecă în galop, știind că, deja, noi mituri se țeseau. Oare chiar toate poveștile magice aveau origini atât de sordide? Era riscant să călărească în viteză pentru că era prea întuneric, însă nu mai avea răbdare. Spera că Felicity nu se grăbea, fiind pe teritoriu străin. Realiză că avusese dreptate când o văzu în față, călărind încet. Ea se

întoarce ca să se uite înapoi, apoi își continuă drumul la pas. Capul lui Miles pulsa, iar maxilarele i se încleștară. Își încetini mersul până ajunsese în dreptul lui Felicity.

— Dă-te jos de pe cal.

— De ce? Ca să mă bați?

— Nu o meriți?

— Nu îți recunosc autoritatea asupra mea.

Avea lacrimi pe față. Fir-ar să fie! Lacrimi că îl pierduse pe Dunsmore? se întreabă Miles. Îi luă hățurile, iar când ea nu vru să le cedeze o pocni peste încheieturi cu mânerul cravașei. Cu un șuierat, ea le eliberă.

— Asta are prea puțin de-a face cu autoritatea, spuse el. M-ai atacat și mă voi răzbuna.

— Nu te-am atins niciodată!

— Nici eu nu o să te ating. Dă-te jos!

Ea îl fixă un moment, apoi alunecă jos de pe cal, întrebându-l:

— Și acum, ce?

— Acum o să mergi. Mai sunt vreo trei kilometri.

— O, o să merg. Asta e pedeapsa pe care mi-o dai?

— Este de ajuns. Îmi aduc aminte că te rodeau cizmele.

— Nenorocitul!

— Am fost mințit, păcălit și lovit în cap, iar toate astea scot ce e mai rău din mine, răspunse Miles și plecă împreună cu cei doi cai.

Se gândi că, dacă ea va refuza să meargă, va fi nevoit să facă unele aranjamente ca să fie dusă la Clonnagh. Nu va avea voie să călărească până acolo așa că, într-un fel sau altul, va suferi așa cum suferise și el. Poate că și ea realizează acest lucru pentru că Miles auzi pași în spate. O plimbare de trei kilometri însemna mult timp de gândire. Prea mult. Miles nu putea să se împace cu admirația pe care o avea pentru inteligența și curajul lui Felicity și cu dezgustul față de comportamentul ei de astăzi. Copilul nu era o scuză. Era destul de inteligentă ca să îi dai seama că lumea era plină de copii și că, până la urmă, Kieran Dunsmore nu o ducea tocmai rău. Parcă mai lipseau niște piese din puzzle. Realiză că îl copleșea o durere mai mare decât zvâcnetul pe care îl simțea în cap. Era durerea provocată de faptul că Felicity nu avea destulă încredere în el încât să îi spună întregul adevăr.

La un moment dat i se păru că pașii ei nu mai erau regulați și se opri să se uite înapoi. Ea îngheță, stând dreaptă, părând lipsită de griji. La naiba cu femeia asta încăpățânată și mândră! își zise el. Porni mai departe. Da, ea șchiopăta și mai era de parcurs aproape un kilometru.

Asta era oare cheia misterului, mândria? Era ea, oare, genul de om care ar prefera să meargă până la moarte în loc să recunoască faptul

că a făcut o prostie? I se păru greu de crezut. După o sută de metri, se opri din nou. Ea rămase iar pe loc. La naiba! se gândi el și se întoarse în șa.

— Urcă-te înapoi pe cal.

— Nu.

— Pe toți dracii, Felicity. Măcar o dată fă ce îți spun!

— Nu. Merit să merg pe jos.

El descălecă, intenționând să o arunce în șa dacă era necesar, dar lumina lunii licări în lacrimile proaspete de pe fața ei, și îi dezvălui tristețea fără margini din ochi.

— De ce, Felicity? Întrebă el blând. Spune-mi totul.

— Nu va ajuta la nimic. Mă voi mărita cu Rupert Dunsmore.

— Nu, nu o vei face!

— Odată ce voi împlini douăzeci și unu de ani, nu mă vei mai putea opri.

— Nu paria pe asta.

— Cum? Întrebă ea, cu adevărat îngrijorată.

Neputându-se abține, el îi șterse cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

— Așa, zise el și sărută buzele ei reci, care i se predară.

Însă era un gest de epuizare și de neajutorare, fără nici-o dorință în el. O sărută, încercând să o facă să conștientizeze adevărata ei valoare.

— Felicity, murmură el lângă obrazul rece și umed. Ești o comoară. Mulți bărbați te vor vrea. Alege înțelept.

— Alegerea e făcută de mult, șopti ea. A fost făcută cu mult timp înainte și nu poate fi schimbată. Nu face asta, Miles. Va înrăutăți lucrurile.

El îi sărută lacrimile de pe gene și îi spuse:

— Țin la tine. Nu pot să te văd suferind.

— Atunci de ce merg cu picioarele pline de bășici? Întrebă ea râzând nesigură.

Râse și el, în același mod, dulce-amar.

— Pentru că ești o ființă cu o voință teribilă, iar capul meu încă doare ca dracu'.

— O, Doamne... spuse ea întinzându-se și trecându-și degetele prin părul lui până la ceafa unde se afla cucuiul.

— Asta se întâmplă când pocnești pe cineva în cap cu tocul pistolului.

— Dacă Denzil te-ar fi legat mai bine...

El se dădu înapoi și se uită la ea, ca să vadă dacă vorbea serios. Regretul ei era că el scăpase și că îi oprise fuga. Fără niciun cuvânt încălecă din nou și pomi mai departe către casă.

Până să ajungă la grajdurile de la Clonnagh, Felicity șchiopăta rău,

dar Miles nu auzi niciun sunet din partea ei. Când se opriră, ea își mută greutatea de pe un picior pe altul, încercând să își găsească o poziție confortabilă, dar nu-i reuși. Miles făcu tot posibilul să o ignore.

Doi îngrijitori veniră să îl întâmpine acasă și să ia caii, apoi Miles o conduse înăuntru, rezistând tentației de-a o căra în brațe. Pentru un moment pasager, magia se țesuse între ei, magie care – ca în majoritatea poveștilor vechi – ducea numai la tristețe. Doamne, nu putea să priceapă, iar capul îl durea atât de tare! Intrară printr-o ușă lăaturalnică, aflată lângă bucătăria plină de arome.

— Am ajuns prea târziu pentru cină, remarcă el. Presupun că vrei să te schimbi.

— Da, cred că da, dar o spuse parcă amorțită, ca și cum ar fi fost de acord să sară și de pe o stâncă dacă i s-ar fi cerut.

Miles o conduse în holul spațios și spre treptele ce urcau în curbă, dar în acel moment o ușă se deschise și apărură mama lui.

— Miles! în sfârșit. Eram îngrijorată. Și Felicity. Bine ai venit la Clonnagh, draga mea.

Felicity se lăsă îmbrățișată cu grație, însă doamnei Aideen nu-i scăpă mâhnirea ei.

— Dar ce, ce s-a întâmplat? Arăți epuizată. Iar tu, Miles, nici tu nu arăți mai bine.

Aideen fusese urmată în încăperea de cinci câini, doi dintre ei fiind ai lui Miles. El le întoarse salutul bucuros în timp ce îi răspunse mamei lui:

— Am avut un mic conflict cu câțiva răufăcători, mamă. Au încercat să o răpească pe Felicity. Cred că va fi fericită să mănânce în camera ei în seara aceasta și să se odihnească.

— Să o răpească! O, Doamne! Da, desigur, trebuie să se odihnească săracul copil. Vino!

Felicity rezistă invitației și se întoarse către Miles.

— Îmi pare rău, îi spuse șoptit.

El crezu că era o urmă de căință, dar ea scoase ceva din buzunarul încăpător. Desigur. Uitase de Gardeen. Ea puse micuța pisică în mâinile lui Miles și abia atunci el realizează că era doar o formă rece, fără viață.

— El a omorât-o, îi spuse ea.

Moartă, pisicuța era ușoară ca un fulg. Miles se uită la Felicity.

— De ce?

— L-a zgâriat, îi răspunse ea și se întoarse șchiopătând în sus pe trepte.

Posibil sau nu, se gândi el, toate lacrimile pe care ea le vărsase puteau fi pentru această mică ființă a cărei viață se stinsese. Mângâie blana neagră, nevenindu-i să creadă că nu va mai reveni la viață. Sărăcuțu Gardeen. Și săracul Dunsmore – îl va aștepta răzbunarea

pentru acest gest fără noimă.

Tatăl său vitreg își făcu apariția.

— O pisică? întrebă el. Ce i s-a întâmplat?

— Ca mulți protectori, a căzut cu onoare în luptă.

— Un protector al unui protector, ei? Platon nu ar fi fost de acord.

De unde a venit?

— Este dintre puii lui Annie.

— În acest caz, să ne apere Sfânta Bridget, spuse Colum cu ochii măriți de uimire. Ea nu o să fie deloc încântată de asta. Și nici de cel care i-a provocat moartea.

Despături un șervet de pânză și acoperi cadavrul, apoi sună dintr-un clopoțel de argint aflat pe masă. Când un valet își făcu apariția, îi zise:

— Cred că stăpânul tău dorește ca micuța creatură să fie îngropată.

Miles simți o reținere ciudată să dea corpul plăpând, dar nu ar fi putut să se plimbe prin casă cu el. Înfășură șervetul în jurul pisicii și o înmână servitorului, spunând:

— Pune-o cu grijă, Gerald. Aproape de cadranul solar, cred. În grădina cu plante medicinale.

— Da, domnule. Gerald O'Farrell se îndepărtă, cu un respect maiestuos pe care numai un irlandez l-ar putea oferi unei pisici moarte.

Miles se lăsă condus de tatăl său vitreg în sufragerie.

— Răpită, spunea? În zona asta?

— Cred că ei erau din alte părți. Nu uita că Felicity este o moștenitoare vânată.

— Chiar și așa. Un lucru teribil, teribil. Și cum a ajuns micuța pisică să fie implicată în asta?

— Ea m-a adoptat.

— Una dintre pisicile lui Annie, zici? Of, of... Pentru prima oară, Colum păru copleșit de seriozitatea unui eveniment. O să fie distrusă când o să afle. Se întâmplă rar ca una dintre micuțele ei să se lase în grija unui străin. Of...

— Cred că o să îi scriu și o să îi povestesc.

— Numai dacă vrei ca furia ei să se reverse asupra răufăcătorului.

— Nici nu mi-aș putea dori mai mult de-atât, răspunse Miles.

Din păcate, nu își putea imagina că furia ei putea face mari probleme. A lui însă putea. Acum avea o răfuiala personală cu Dunsmore și începu să se gândească la toate metodele prin care putea să îi facă viața un iad. Va începe prin a-i controla creditorii.

— Hai să mănânci, îi spuse Colum. Hai! O, nu-ți face probleme cu privire la noroi. Mama ta nu se va supăra.

Miles se gândi totuși că mamei lui nu o să-i convină să îl vadă așezat cu hainele pline de noroi pe scaunele noi din satin și mâncând

cu mâinile mizerabile. Se întrebă când se va risipi vraja dintre mama lui și tatăl vitreg și vor ajunge la cuțite.

— Prefer să mă spăl înainte, Colum. Cobor imediat.

Când părăsi sufrageria, simți nevoia să se ducă afară, să se asigure că micuțul lui gardian era tratat așa cum trebuia. Însoțit de Donn și de Dubh, merse în grădină unde îl găsi pe Gerald, care săpase deja un mic mormânt, în ciuda pământului înghețat, și așeza pisica înăuntru. Donn și Dubh rămaseră de-o parte și de cealaltă a mormântului, în mod ciudat, ca și cum alcătuiau garda de onoare și așteptară acolo până când Miles și Gerald umplură groapa și puseră un morman de pietre deasupra. Miles îl lăsă pe valet să se întoarcă la treburile sale și rămase un moment în grădina mohorâtă, să își plângă prietena și protectoarea. Și jură răzbunare.

Se duse apoi în camerele sale și îl găsi pe Hennigan așteptându-l. Valetul mormăi supărat când văzu cantitatea considerabilă de pământ irlandez lipită de îmbrăcămintea lui și începu să îi scoată pe rând hainele, depunându-le cu atenție pe podeaua de lemn, dincolo de covorul Axminster. Miles rămase în indispensabili și în cămașă înainte de a apuca să se gândească la ceva. Îi spuse valetului să pregătească baia, își spală mâinile, luă o pereche curată de pantaloni și merse repede de-a lungul coridorului pentru a bate la ușa celei mai bune camere de oaspeți. Nu răspunse nimeni. Alarmat, intră și o găsi pe Felicity abătută, în pat, în cămășuța lungă până la genunchi. Când îl văzu, se îndreptă de spate și își trase un colț de cuvertură peste picioarele goale.

— Ieși afară! îi zise ea.

Miles înaintă în cameră și închise ușa.

— Dacă mi-ai fi răspuns, chiar și spunându-mi să plec, nu aș fi intrat.

— Atunci ieși afară.

— Prea târziu acum. O să plec imediat ce am cuvântul tău de onoare ca nu o să părăsești proprietatea fără permisiunea mea clară.

— Când o să termini cu amenințările? îl întrebă ea închizându-și ochii.

— Când o să ajungi la majorat.

Felicity își deschise ochii, dar numai pentru a se uita la el cu o privire nefericită. Miles se apropie, se așeză pe pat și îi spuse:

— Crede-mă, Felicity, acum sunt și mai hotărât să împiedic mariajul tău cu mișelul ăla. Dacă va fi necesar, voi spune întregii case ce se întâmplă și te voi ține aici sub lacăt.

— O, să te ia naiba, îi zise ea, dar era mai mult o șoaptă lipsită de speranță decât un strigăt de sfidare.

— Și, în cazul în care ai speranțe, Dunsmore nu o să vină la ușă precum Lochinvar[9], ca să te elibereze. Este în drum către Scoția.

— Ce? A plecat fără mine? Întrebă ea șocată și furioasă.

Miles lovi patul, iar acesta se zgudui.

— La dracu', Felicity! Cum poți să vrei să te măriți cu un om care a omorât o pisică lipsită de apărare?

— Poate tocmai *pentru* că a omorât o pisică lipsită de apărare.

El pricepu atunci.

— Nu ai putut să îl oprești. Și, fie că ești sau nu soția lui, nu o să îl poți opri să-l rănească pe Kieran.

Ea își închise ochii, parcă vrând să facă o destăinuire, însă nu spuse nimic. Miles oftă, așezat pe colțul patului, la distanță de ea.

— Dunsmore va fi plecat aproape o săptămână, Felicity. Drumul până în Scoția va dura o zi și jumătate și apoi mai mult până să se întoarcă aici. I-am zis lui Tooley să nu îl aducă înapoi.

— O săptămână, șopti ea.

O șoptă ce părea a spune „perfect”. Miles înțelese din aceasta destul despre situația ei încât să își simtă inima frântă.

— Amândoi avem nevoie de răgazul ăsta. Dă-mi cuvântul tău că pentru o săptămână nu o să încerci să pleci din Clonnagh fără permisiunea mea.

Felicity păru atât de epuizată, încât Miles nu știa dacă ea mai era în stare să dea un răspuns coerent, însă rosti:

— Ai cuvântul meu, Miles. Însă, doar o săptămână. Nu mai mult.

— Pentru moment, copilă, o săptămână pare un dar divin.

Mânia lui Miles se topise și ar fi vrut să o țină în brațe, însă l-ar fi respins, cu siguranță. Avea să își țină cuvântul dat, așa că el simți că e în regulă să o lase singură.

Când doamna Aideen veni să îi spună nepotei sale că baia era gata, o găsi pe Felicity dormind, prăbușită pe pat ca o păpușă scăpată de un copil. Îi îndepărtă părul negru de pe frunte, conștientă că la mijloc fusese mai mult decât un atac la drumul mare. În alte circumstanțe, ar fi bănuit că era vina unui bărbat, dar erau puțini cei care puteau să întristeze astfel o femeie mai mult decât Miles.

Oare el avea o relație cu ea? Era ceva între ei, putea jura asta. În primul rând, Miles nu se dusese la Melton. Orice lucru ce îi putea distra gândul de la vânătoare trebuia să fie foarte important. Și dacă Miles făcuse o pasiune pentru Felicity, ce părere avea ea despre asta? Aideen știa că fata nu era o domnișoară ca oricare alta și bănuia că nu o prea interesau bărbații. Cel puțin, asta spusese Colum. Dar Colum nu spusese tot. Aideen respecta dreptul soțului ei de a păstra anumite secrete de familie, dar, dacă ele deveneau o problemă în familia ei, lucrurile se schimbau în întregime.

Și ce pățise, oare, pisica aceea? Nu știa ca Miles să fi avut o afinitate pentru pisici – era un bărbat care iubea caii și câinii iar acum îl văzuse uitându-se la creatura aceea ca la un copil mort. „El a

omorât-o!“ zisese Felicity. „Pentru că l-a zgâriat.” Oare cine era acest neplăcut „el?“ se întreabă Aideen. Chemă apoi o servitoare ca să o ajute să o bage pe Felicity în așternut, așteptând cu nerăbdare să descâlcească ițele acestei povești.

capitolul 9

Dimineața următoare, în timp ce Hennigan îl bărbiera, Miles se gândea la schimbările ce se petrecuseră de când fusese bărbierit astfel ultima oară acasă. Viața lui liniștită era acum o harababură. Se apropia de o confruntare cu Rupert Dunsmore ce putea să se termine într-o baie de sânge. Capul parcă îi era crăpat. La fel și inima! Ultimul lucru la care s-ar fi gândit acum câteva săptămâni era o căsătorie. Și, chiar dacă ar fi luat în considerare această chestiune, ar fi fost sigur că va face acest pas peste câțiva ani, când va găsi o femeie tânără, binecrescută pe care o va plăcea, cineva potrivit pentru a fi contesă de Kilgoran. Nu s-ar fi gândit niciodată că va fi prins în mrejele unei femei ușuratică, brunetă, prost crescută, care trecea din dezastru în dezastru. Și care își pusese în cap să se mărite cu altul. Oricum, se părea că Felicity reușise să își croiască drum către inima lui și rămăsese acolo. Unele dintre întâlnirile lor îl făcuseră să spere, dar apoi își aminti ceea ce îi spusese ea, clar și răspicat, că își dorea să fi fost în barcă, îndreptându-se către Scoția.

— Îmi pare rău, domnule! Îmi cer scuze!

Mișcarea bruscă a lui Miles îl făcu pe valet să îl ciupească cu lama. În timp ce opreau firicelul de sânge ce se prelingea, Miles remarcă faptul că aceasta era o nouă creștătură pe răbojul lui Felicity Monahan. Susținea că este o femeie periculoasă, iar cuvintele ei se dovedeau a fi adevărate. Un om înțelept ar fi dat bir cu fugiții. În schimb, Miles era legat în mod legal de ea pentru mai mult de patru săptămâni.

În timp ce își încheia cămașa, se gândi că mai avea cel puțin o săptămână de pace. Putea să aibă încredere în cuvântul lui Felicity. Cu siguranță, într-o săptămână o putea convinge că mariajul ei cu Dunsmore era pur și simplu imposibil. Râse, iar valetul lui îi aruncă o privire mirată. Dar gândul că va trebui să o convingă pe Felicity Monahan părea ridicol, în special acum, când Dunsmore îi băgase în cap ideea că îi va rupe gâtul lui Kieran la fel de ușor cum procedase cu Gardeen. O putea face. Asta era necazul. Deși, în esență, era un laș. Dunsmore avea toată cruzimea meschină a unui huligan.

Miles decise că avea nevoie de ajutorul mamei lui. Termină de îmbrăcat, ieși și bătu la ușa salonului lui Aideen. Așteptă precaut permisiunea de a intra, pentru că în zilele astea nu putea ști peste ce putea da. Mama lui era singură. Stătea la o măsuță lângă fereastră și se ocupa de corespondență.

i Intră, dragă! Tocmai îi scriam lui Ellen. Trebuie să adaugi și tu câteva cuvinte. A devenit o mamă preocupată. Este așa de comic! Uite cum se lamentează de mania micului Hugh de a se urca în copaci,

când ea însăși a încercat odată să se cațere pe spalierul cu trandafiri de pe peretele de vest!

Miles surâse în timp ce o sărută pe obraz și îi spuse:

— Nu trebuie să convingi un crescător de cai că unele calități se moștenesc genetic.

— Felicity se pare că a reușit să evite nepăsarea admirabilă a Monahanilor.

Era sigur că mama sa va aduce discuția pe acest făgaș.

— Din moment ce a ajuns aici într-o stare avansată de epuizare, nu văd cum ai putut să îți dai seama dacă este nepăsătoare sau nu.

— Nu fi copil, dragule. Felul cum scrâșnea din dinți era departe de a arăta nepăsare. Sau ceva admirabil. Ce i-ai făcut săracei fete?

— M-a vorbit cumva de rău? Întrebă el. Am încercat să o salvez de la dezastru, atâta tot.

— Nu a zis nimic, dragă. Tot ce spun e punctul meu de vedere. Așadar, ce dezastru se întrezărește?

— Este complicat.

— Un bărbat, concluzionă Aideen. Este vreo fată care să nu facă o fixație, la un moment dat, pentru un derbedeu? Dar înseamnă că tu ai gestionat situația destul de rău.

Miles se aruncă pe un scaun și îi spuse:

— Nu o lua ca pe o simplă pasiune de moment, mamă.

Și îi povesti totul. Mama sa dădu din cap gânditoare.

— Se poate observa de aici cât de mult cântărește bunăstarea unui copil pentru o fată inimoasă. Păcat că acele ființe mascate nu l-au omorât pe Dunsmore.

— Ce femeie dornică de sânge ești! Oricum, ar fi fost un dezastru. Până la urmă, el este englez. Armata ar fi ajuns acolo și ar fi ieșit urât.

— Din păcate, așa e. Dunsmore se va întoarce repede, însă, și o va lua de la păt.

— Dacă nu cumva ai de gând să recurgi la sechestru, va fi imposibil să o ții pe Felicity aici împotriva voinței ei. Și cum putem fi siguri că el nu îl va omorî pe copil dacă planurile îi sunt dejucate?

— Nu putem. Asta e partea cumplită. Miles se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere. Mi-ar plăcea să cred că Dunsmore ar ezita să își rănească propriul copil, dar asta ar însemna că optimismul meu este exagerat. Cred însă că se va abține dacă nu va avea motiv.

— Adică dacă Felicity nu va fi în apropiere, l-ar putea lăsa pe băiat în pace?

— Așa cred.

Aideen bătu gânditoare cu degetele în lemnul lucios de alun.

— Ar fi și mai bine dacă băiatul ar fi undeva în siguranță, zise ea.

— Da, și mai bine. Dar cum putem aranja asta?

— Lasă asta în seama mea, îi făcu ea cu ochiul. Tu ai grijă de pupila ta. Încearcă să o convingi să își abandoneze planurile. Dacă nu, va trebui să o duci la Melton cu forța.

— Doamne, Dumnezeu, glumeam când am spus asta!

— Ce alternativă ai? Dacă ea va fi în continuare hotărâtă, va fugi din nou. Presupun că vrei să fii la Melton, nu aici încercând să previi inevitabilul. Ia-o cu tine, iar lui Dunsmore îi va fi extrem de greu să dea de ea. Tocmește niște amici de-ai tăi, și îi va fi aproape imposibil. Din moment ce este evident că omul e afundat în datorii până în gât și a ajuns la fundul buzunarului, va stoarce tot ce poate din averea băiatului și e posibil să ajungă la un sfârșit tragic și fără intervenția ta.

— Ce s-a ales oare de ideea de sex slab? Întrebă Miles clătînând din cap.

— A fost întotdeauna o poveste de adormit copiii, dragul meu.

Felicity se trezi și deveni imediat conștientă că se află într-un pat străin. Din moment ce părea un efort considerabil să deschidă ochii, analiză alene aromele necunoscute – lavandă și trandafir, iar în foc lemn în loc de turbă. Simți lipsa mirosului de praf și de mucegai, așa cum era acasă la ea – mirosul de la Foy. Apoi își aminti totul și ridică obloanele grele pentru a admira eleganța moșiei Clonnagh. Casa lui Miles nu era mare – de fapt, era doar puțin mai spațioasă decât Foy –, dar era o construcție modernă și elegantă. Ferestrele înalte și interiorul aerisit dădeau impresia de mai mult spațiu și demonstrau o administrare excelentă. Era sigură că nu ar fi găsit niciun fir de praf nici în cele mai ascunse colțuri ale încăperii, nicio pată de mucegai la fereastră și nici cari în lemnărie. Oftă, știind că mintea ei analiza nimicuri, încercând să evite problemele profunde. Cum ar fi sunetul pe care îl scoate un toc de pistol când lovește capul unui om. Sau imaginea lui Miles căzând inconștient în noroi. Sau privirea lui Rupert când i-a frânt gâtul lui Gardeen.

Își puse o mână peste ochi. Totul părea atât de *simplic* când fusese plănuț. Din moment ce rațiunea îi spusese că nu are de ales decât să se mărite cu Rupert Dunsmore și din moment ce amenințările lui la adresa lui Kieran se intensificară, ea se hotărâse să meargă până la capăt. Și pentru că Miles o urmărea îndeaproape, iar localnicii ar fi dezaprobat-o, se decisese să nu fugă imediat de la Foy. În momentul în care Miles propusese călătoria, întrezărise o speranță. Undeva, de-a lungul drumului, îl puteau imobiliza pe Miles și, odată aflați pe mare, nimeni nu îi mai putea prinde. Nu luase în calcul dulcea intimitate dintre ei de pe drum sau forța de care ea și Dunsmore aveau nevoie pentru a-l opri pe tutorele nepoftit de la a o păzi. Pe ambii paznici nepoftiți.

Se așează din nou în pat pentru a-și studia rănilor de la călcăie. Să-l ia

naiba pe cizmarul din Dublin! Era ultima oară când cumpăra ceva de la el. Și totuși, într-un fel, era bucuroasă de pedeapsă. Fără ea, nu ar fi putut să îl vadă astăzi pe Miles. Chiar și cu rănille ce îi linișteau conștiința, tot nu aștepta inevitabila lor întâlnire. În mod sigur, el va fi supărat de renghiul pe care ea i-l jucase și pentru rana pe care i-o cauzase. Chiar dacă el ar fi dat deoparte toate acestea, tot ar fi acuzat-o de moartea lui Gardeen, Merita acuzațiile. Trebuia să își fi amintit de pisică și să o lase în siguranță, cu el.

Chiar dacă el ar putea uita toate acestea, tot ar căuta răspunsuri la nenumărate întrebări. Răspunsuri pe care ea nu dorea să le dea. Și, dacă el nu o presa să-i dea răspunsuri, va fi din nou prietenos, făcând ca orele petrecute împreună să fie plăcute, pline de înțelegere și de râs, slăbindu-i astfel hotărârea.

Își îngropă fața în palme. În fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să întoarcă spatele prieteniei calde a lui Miles și să se lase în viață vântului rece și înghețat care era Rupert Dunsmore. Mai mult, Miles o tenta la nebunie! O nebunie care aproape o determina să îi povestească tot.

Se ridică brusc din pat, ca și cum mișcarea putea să îndepărteze rapid aceste gânduri. Văzând starea jalnică în care îi era părul, luă peria și începu să-l pieptene cu furie. La ce ar fi bun adevărul dacă Miles era neputincios în a schimba lucrurile? Ea nu era o domnișoară în așteptarea unui cavaler galant, care să o salveze. Dacă ar fi existat o altă cale, cu siguranță ar fi găsit-o. Îi dădură lacrimile, dar se convinse că sunt provocate de părul foarte încâlcit. Lucrurile se rezumau la faptul că micuțul Kieran era fiul lui Rupert. Nimic nu putea să schimbe asta. Ar fi putut, dacă ar fi vrut, să dovedească faptul că ea era mama lui, nu Kathleen Craig, dar astfel doar și-ar fi privat fiul de moștenirea averii lui Kathleen. Kieran rămâne în continuare fiul lui Rupert, iar Rupert va avea toată puterea legală asupra lui. Exista și varianta de a-l omorî pe Rupert, dar aflase deja că avea în ea o parte ce se opunea suprimării unei vieți omenești. Ținea totuși această alternativă ca pe un colac de salvare. Dacă sacrificiul ei nu o va ajuta să îi ofere siguranță fiului ei, atunci, cumva, va trebui să găsească puterea să facă și acest pas cumplit. A-l omorî pe Rupert înainte de căsătorie nu avea rost totuși, pentru că micuțul Kieran ar ajunge în grija verișoarei lui Kathleen. Ar îmbunătăți cu ceva lucrurile dacă i-ar explica lui Miles situația, inclusiv faptul că lua în considerare crima? Râse cu tristețe. O să o închidă la azilul de nebuni.

Sună după menajeră și, ca să îi facă pe plac lui Miles, se îmbracă precum o tânără domnișoară bine-crescută. Descoperi, ușurată, că pantofii ușori nu îi afectau rănille de la călcâie, așa că nu era nevoită să șchioapete când cobora către salonul unde se servea micul dejun.

Întârziase, iar valetul o informă că atât doamna Aideen, cât și soțul

ei mâncaseră mai devreme. Se asigură însă că ea are toate cele necesare. Lui Felicity îi păru rău pentru primirea nepoliticoasă pe care i-o făcuse lui Miles în casa dărapănată de la Foy. Chiar atunci, tutorele ei se strecură înăuntru, cu zâmbetul pe buze, dar, pentru prima oară, cu o expresie mai degrabă distantă în ochii săi albaștri.

— Bună dimineața, dragă Felicity. Sper că ai tot ce îți trebuie.

— O, da, spuse ea simțind un ghimpe în gât. Hillsmore tocmai pregătește ouă proaspete pentru mine. În fața răcelii lui politicoase, încercă o discuție de conveniență.

— Sunt absolut hămesită. Prânzul de ieri a fost complet inadecvat pentru cineva care urma să nu ia cina.

Apoi își mușcă buza, amintindu-și de ce nu luase cina. Miles nu spuse nimic în afară de a-i atrage atenția către peștele afumat. Ea se prefăcu străbătută de un fior și spuse:

— Urăsc peștele la micul dejun.

El luă unul și începu să îndepărteze carnea afumată de pe oase, acordând acestei activități întreaga sa atenție. După câteva minute, tăcerea deveni de nesuportat pentru Felicity.

— Îmi place casa ta. Este foarte luminoasă și aerisită.

El o privi politicos.

— Ai putea obține același efect la Foy dacă ai vopsi pereții camerelor în alb.

— Uiți că este casa mătușii Annie, nu a mea. Bunicul i-a lăsat-o ei, iar ei îi place așa cum este.

— Da, cred că am uitat. Puținele lucruri făcute acolo pentru îmbunătățire par să fie făcute de tine.

— Fac ce este necesar doar pentru confortul meu, atât. Nu mă pricep la treburi gospodărești.

Felicity oftă. În ciuda bunelor ei intenții, se întorcea la obiceiul de a se ciorovăi cu acest om. Alarmant era că el nu reacționa deloc.

— Sper că aici nu duci lipsă de nimic în ceea ce privește confortul, zise el.

— Totul e perfect.

Ca să i se dovedească faptul că totul era cu adevărat perfect, sosiră ouăle, gătite minunat. Ea strecură două în farfurie.

— Nici nu vreau să mă gândesc la cât ai suferit la Foy.

— Nu se poate vorbi de suferință pentru că am avut o companie – în general – plăcută.

Felicity se decise că tăcerea era bine-venită până la urmă, așa că se apucă să mănânce. Se uita pe furiș, din când în când, la Miles, dorindu-și ca el să fie din nou prietenul cu inima ușoară care fusese odinioară. Deloc surprinzător, nu era. Dar de ce, când el era așa de rece, ea se simțea atât de atrasă de el? Așa de conștientă. Luase micul dejun cu el în majoritatea zilelor în ultimele două săptămâni fără ca

acest lucru să îi afecteze apetitul, însă acum era chiar o provocare să mănânce hrana de care corpul ei avea atâta nevoie.

După ce goli farfuria, nu știu ce să facă mai departe. Să facă un lucru cuviincios, despre asta era vorba. Muzică, îi veni deodată ideea. Timp de mulți ani, muzica fusese refugiul și consolarea ei, iar acum avea nevoie de ea.

— Ai vreun instrument aici? întrebă ea. Un clavecin?

— Ba chiar mai mult, spuse el după ce luă o înghițitură de cafea. Avem un pianoforte.

— Nu am cântat niciodată la unul.

— Niciodată? întrebă Miles cu o licărire de surpriză în ochi.

— Noi nu avem unul, după cum știi.

— Dar alte case din zona ta au. Le-am văzut și le-am auzit. Mă întreb de ce nu ai cântat la unul dintre ele din moment ce ai mai mult talent decât mulți dintre proprietarii lor.

Ea se simți stânjenită când roșeața îi invadează obraji.

— Sunt prea rușinoasă ca să cânt în public. Îmi e teamă că nu o să o fac bine.

— Dar nici măcar nu ai vizitat o casă care avea pian? Sunt o invenție nouă, dar nu mai sunt chiar atât de rare.

— Până să mă duc la Whitehaven ca să discut cu familia mamei mele despre moștenire nu am vizitat nimic niciodată.

Prea târziu, Felicity realizează că nu era adevărat.

— Colum mi-a zis că ai vizitat Anglia acum câțiva ani.

— O, da! râse ea și, chiar și pentru urechile ei, păru un sunet strident. Am stat liniștită la țară și am pus la presat flori sălbatice.

„Oare ce îi spusese Colum lui Miles?“ se întrebă ea. După ce stătu un moment încruntat, Miles se ridică încet și-i spuse:

— Hai să-ți arăt instrumentul.

O conduse în camera de muzică unde se aflau pianul și o harpă irlandeză. Ea își trecu degetele peste corzile harpei, dezlănțuind o cascadă de note.

— Nici la așa ceva nu am cântat până acum.

— Ești bine-venită să o faci, deși îmi e teamă că talentul la clape nu te va ajuta în acest caz.

— Mă tem că e adevărat, iar corzile sunt tari pentru degetele mele.

Felicity se așează pe băncuța acoperită cu mătase, admirând instrumentul frumos din mahon. Cât își dorise să exploreze unul! Și, știa prea bine, vecinii ei amabili nu s-ar fi supărat dacă era neîndemânatică. Mândria o ținuse în loc, mândria și teama de a recunoaște o slăbiciune sau o dorință. Atinse precaută o clapă. Așa cum i se spusese, o atingere ușoară provoacă un sunet mai rezonant și mai cald decât cel al clavecinului, ale cărui sunete semănau mai degrabă cu unele de harpă. Miles se așează lângă ea și apăsă încet un

acord.

— Piano, zise el și apăsă cu putere altul. Forte. Nu cred că poți să îl strici. Explorează-l.

Felicity începu să cânte o piesă familiară, dar se opri, nemulțumită de diferența pe care o simțea la atingerea clapelor.

— Este greu să treci peste obișnuința de o viață de a apăsa fiecare clapă cu putere, zise ea și se întoarse către el. Du-te, te rog. Vreau să mă fac de râs în intimitate.

Pentru prima oară de când îl trădase în favoarea lui Rupert, Miles zâmbi.

— Sunt sigur că o să cânți foarte frumos, dar o să ies, totuși, puțin.

Plecarea lui lăsă un gol adânc. Felicity îl umplu cu muzică. Miles stătea în bibliotecă ținând o carte în mână, însă nu citea, asculta Bach. Mama lui intra ca să îi spună ceva.

— Cântă minunat, spuse ea.

— E singura ei realizare.

— Mă îndoiesc de asta, răspunse Aideen și râse. Mă uimește această tânără care excelează la toate lucrurile pe care le face.

Miles închise cartea și o puse pe masă.

— Însă nu alege să facă lucruri utile, cum ar fi scrisul și treburile gospodărești. Sincer, mă îndoiesc de faptul că știe să bage o ață în ac.

— Ce trist. Până la urmă, i se poate întâmpla să treacă prin vremuri grele și atunci trebuie să se descurce.

Auzind tonul caustic, Miles realizează faptul că niciodată nu își văzuse nici propria mamă cu un ac în mână. Zâmbi, știind că, probabil, era la fel de transparent ca sticla ferestrei înalte.

— Deci, zise Aideen, spune-mi ce a mai făcut în afară de muzică. Nu o să mă convingi că este indolentă.

Miles râse.

— Este șireată la șah, călărește ca un cavalerist – și înjură ca unul, uneori – știe aproape la fel de multe despre cai ca mine și poate mânui un pistol, zise el.

— O listă interesantă de realizări.

— Pentru contesa de Kilgoran? Întrebă el, după care regretă.

— Nu văd de ce nu, fiind vorba de Irlanda... Așa... am venit să îți spun că am aranjat ascunderea lui Kieran și a guvernantei lui.

— Așa de repede? Cum ai reușit asta?

— I-am scris guvernantei că tatăl băiatului a fost chemat departe și că dorește ca micuțul să viziteze niște veri.

— Veri?

— Mica nobilime din Irlanda este înrudită, răspunse Aideen.

— Îmi aduc aminte bine că eu am fost biciuit o dată sau de două ori pentru că am denaturat adevărul.

— Și au fost multe dați în care nu ai fost, zise mama lui, făcându-i

cu ochiul. Totul e să știi cât de mult poți să minți. Acum, să îi spunem lui Felicity?

— Cu cât vorbim mai puțin despre băiat, cu atât mai bine.

— Faptul că nu vorbim despre el nu i-l va șterge din minte.

— Însă ar putea să nu mai fie principala ei preocupare, răspunse Miles.

Detectă ceea ce și mama lui auzise – o anume disperare în cascada de sunete ce veneau dinspre pian. Oftă.

— Odată ce avem vești despre locul în care se află copilul, cred că putem să îi spunem. Nu am putea înrăutăți și mai mult lucrurile. Mai devreme sau mai târziu va trebui să lase copilul în pace.

— Sunt sigură că până la urmă lucrurile se vor rezolva. Aideen zâmbi veselă și ieși grăbită din încăpere.

Să dea naiba, mama lui începea să *vorbească* precum Colum.

Miles presupuse că emoțiile lui Felicity trecuseră, așa că se duse să o asculte de aproape. Ea era atât de absorbită de muzică, încât putu să o studieze liniștit. Cânta cu întreg corpul, legănându-se în căutarea unei armonii mai bune. Ochii păreau însă concentrați la altceva, întunecat și aflat la mare distanță. Oare Dunsmore și fiul lui puteau avea o asemenea influență asupra vieții ei? Miles își dorea, cu disperare, să aducă înapoi fericirea, în ambele sensuri ale cuvântului.

Făcu singurul lucru pe care putea să îl facă și o întrerupse, invitând-o la un tur al casei. Felicity nu păru supărată să abandoneze pianul. Poate că, dacă Miles i-ar umple zilele cu lucruri banale, care să nu stârnească gânduri neplăcute, ea va învăța să zâmbească din nou. Indiferent cât de periculos ar putea fi asta...

Ar fi trebuit însă să știe că evitarea neplăcerilor nu era modul de a fi al lui Felicity. Primul lucru pe care ea dori să îl facă era să vadă mormântul lui Gardeen. Când el ezită, ea îl provocă.

— Ai îngropat-o cum se cuvine, da? îl întreabă ea.

— Desigur, răspunse Miles.

Gândindu-se că a-i aduce bucurie acestei femei va fi o sarcină eroică, el împrumută un șal de lână de la un servitor și o duse afară. Acompanied de câini, se plimbară până la cadranul solar din mijlocul grădinii cu ierburi medicinale. Nu era una dintre cele mai frumoase zile – vântul bătea destul de tare –, dar erau încântați de aroma dulce a ierburilor, ce se ridica atunci când ei călcau pe mușetelul și pe cimbrul care își făcuseră loc printre crăpăturile dintre dale. El o conduse către micul dâmb. Donn și Dubh luară din nou poziția unor santinele.

— Ea va fericită acolo, zise Felicity, ținând șalul strâns în jurul capului.

— Așa cred.

„Dar cum pot să te fac pe tine fericită, Felicity? Și de ce a devenit

ăsta un țel crucial pentru mulțumirea mea? gândi Miles. O urmări cum culege o rămurică de forsiția timpurie și se apleacă pentru a o strecura printre pietrele albe. Vorbele ei fură atât de greu de deslușit încât vântul aproape le risipi:

— Aș fi plecat cu el și am fi fost pe barcă până să ne ajungi, dacă nu ar fi fost ea. Ne-am certat dacă să o luăm cu noi sau nu.

— Și el nu a vrut-o.

Ea se ridică și se uită la el.

— Din contră. În lipsa lui Kieran a vrut-o pe ea drept ostatic.

— Felicity...

Se întinse ca să o ia în brațe, dar ea se feri și se uită la el de la câțiva metri depărtare.

— Eu eram hotărâtă să o las cu tine, în siguranță. Am luat-o ca să îi dau drumul să plece.

— Și ce s-a întâmplat apoi? întrebă Miles.

— El a încercat să o prindă. Ea l-a zgâriat.

Crezu că ea nu va spune mai multe, dar lacrimile îi inunda ră ochii și adăugă:

— I-a rupt gâtul. S-a întâmplat atât de repede...

Din nou vru să o strângă în brațe, dar era ca și cum între ei se afla un zid.

— O moarte rapidă este o binecuvântare. Și te-a ajutat să scapi de el.

Ea scutură din cap pentru a îndepărta de tot starea de slăbiciune.

— Am regretat imediat, spuse.

— Dar era prea târziu. Știi, nu m-ar surprinde să aflu că micuța Gardeen știa ce avea să se întâmple și și-a acceptat moartea ca să te salveze.

Felicity se uită la el încruntată, și mici picături de burniță i se odihneau pe părul cărlionțat și pe gene.

— E o prostie, zise ea.

— Oare? Sau nu vrei să recunoști faptul că nimeni, nicio creatură de pe pământ, nu crede că ar trebui să te măriți cu Rupert Dunsmore.

— Fac ce trebuie să fac, spuse ea și se întoarse brusc. Și să crezi că la mijloc este o conspirație a pisicilor menită să preîntâmpine căsătoria mea, trebuie să fii nebun, Miles Cavanagh!

El o urmă către casă, iar câinii îl acompaniară la picior. Vorbele sale fuseseră bizare, într-adevăr, dar acum se gândea că trăise momente când simțise, precum Hamlet, că există mai multe lucruri în rai și pe pământ decât cuprinde filosofia logică. În Irlanda, credința în magie și în mistere avea rădăcini adânci.

Se întoarse să se uite la micul mormânt, amintindu-și cum câinii lui păreau să prețuiască și să onoreze micuța movilă. Nu mai știa ce e rezonabil și ce nu. Și Felicity? Era magie irlandeză și în ceea ce o

privea? Sentimentele lui oscilau, luând amploare, fără a le putea controla conștient, astfel încât grija pentru ea și pentru fericirea ei deveniseră acum centrul vieții. Și nu aveau nicio legătură cu faptul că el îi era tutore. Dar ea, bineînțeles, își dorea în continuare cu disperare să se mărite cu Rupert Dunsmore. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să îi abată atenția, așa că insistă să facă împreună un tur al casei. Cu mult efort, reuși în curând să restabilească relațiile dintre ei și chiar să aducă și o undă de umor și de tachinare. Își dorea să se întoarcă momentul din timpul călătoriei în care o purtase în brațe, iar o coardă vibrase atunci între ei. Acum se mulțumi doar cu câte un zâmbet din când în când.

În timp ce îi arăta portretele de familie, ea începu să se relaxeze. Uitându-se la decorațiunile de pe tavanul salonului, Felicity făcu o glumă legată de zeitățile pe jumătate dezbrăcate. În timp ce admirau porțelanurile, mâinile li se atinseră. Felul în care ea tresări îi dădu speranțe. Nu fusese ca tresărirea unei femei speriate sau dezgustate, ci a unei femei tulburate de o atingere, conștiente de vibrația dintre ei.

— Mai ai astfel de minunății să îmi arăți? întrebă ea precipitată, în mod clar sperând că el va spune nu.

— Doar un lucru, îi spuse și o conduse, fără nicio explicație, către aripa vestică.

— Ce? îl întrebă ea, având grijă să nu-l atingă în timp ce mergeau.

Miles deschise ușa sălii de biliard construită în mod special de tatăl lui, care iubea acest hobby.

— O, exclamă ea înaintând. Întotdeauna am vrut să încerc. Este considerat, în general, un joc pentru bărbați.

Bănuiala lui se dovedi corectă. Un joc pentru bărbați era exact ce o va fermeca pe Felicity Monahan.

— Voi fi încântat să te învăț, îi spuse.

Cu ceva noroc, jocul îi va abate gândurile de la probleme toată după-amiaza și o va ține aproape, unde el simțea nevoia să fie ea. Această nevoie îl deranja, dar pierduse voința de a i se opune. Ea ezită, însă apoi intră ca să inspecteze rastelul cu tacuri. Cu un oftat de ușurare, și poate de predare, Miles explică regulile jocului. Descoperi în curând că intimitatea în care se aflau intensifica atmosfera plăcut tensionată. Era nevoie de un imens control în timp ce îi ghida mâna și îi poziționa corpul, cu atenție să nu transforme fiecare atingere într-o mângâiere. Iar controlul lui slăbea... Când Colum veni să li se alăture, Miles mai avea puțin și îl lua în brațe, pentru că îi adusese o doză de judecată sănătoasă. Fu tulburat însă când mama lui intră și luă un tac. În timpul vieții tatălui lui, ea nu arătase niciun interes pentru acest joc.

— Colum m-a învățat, zise Aideen. Cred că este un joc în care e nevoie de o doză mult mai mare de îndemânare și de provocare.

Spre uimirea lui Miles, pierdu în fața ei. Colum radia de bucurie și aplaudă spunând:

— Nu e cea mai tare femeie din lume? Dar nu am nevoie să îmi spui tu asta, băiatul meu.

Nu avea, însă lui Miles i se părea împotriva cutumelor ca o mamă să se schimbe așa dramatic la jumătatea vieții. Acum, că se gândi la acest lucru, îi trecu prin minte că boneta pe care ea o purtase zilele acestea era destul de îndrăzneță și, în plus, el bănuia faptul că își dăduse rochia la modificat astfel încât să fie mai mulată pe trup. Când fericitul cuplu se îndepărtă, Felicity chicoti.

— Arăți consternat. Cred că o să exersezi și eu, ca să te bat.

Nu acesta era motivul care îl deconcertase, dar nu spuse nimic. Era încântat să o audă râzând.

— Chiar te rog. Ai ochi bun pentru acest joc. O să te prinzi imediat.

Veselia din râsul ei se diminuează. Se întoarse către masa de joc și se pregăti să lovească.

— Foarte bine, din moment ce am doar o săptămână.

capitolul 10

Felicity trimise cu putere o bilă roșie în buzunarul din colț al mesei, dorindu-și... Nu mai știa ce-și dorea. Ba da, știa. *Trebuia* să își dorească să se întoarcă Rupert și să se căsătorească. Trebuia să își dorească să evadeze de lângă Miles, să scape de grija lui, de ochii lui, de umorul lui blând. De atingerea lui. Știa că el se străduia să îi facă ziua cât mai plăcută și, în același timp, îl iubea și îl ura pentru, asta. Nu. Nu iubire. Niciodată. Gândurile se războiau între ele până când aproape că îi veni să țipe sau să fugă și să se ascundă precum un copil din calea unei furtuni. Pentru că era o furtună, o energie nebună ce vibrase în aer, toată ziua, în jurul lor, ca o coardă puternică și tulburătoare, o coardă ce putea dărâma zidul de apărare al inimii ei.

Nu avea însă unde să fugă, așa că își potoli nervii și se concentrează ca să stăpânească jocul de biliard. Cu siguranță, era o metodă bună de a-și petrece timpul. Sau nu? Lecția presupunea ca Miles să o atingă – să îi corecteze modul în care ținea tacul și să îi poziționeze corpul pentru a lovi corect bilele. Nu era nimic îndrăzneț în felul lui de a se purta, și totuși, ea simțea un fior la fiecare atingere, chiar și prin hainele groase de iarnă. Fu și mai rău când el o cuprinse cu brațele, în timp ce o ajuta să deprindă tehnicile mai dificile. Putea el oare să ignore atmosfera și să nu audă sunetul strident al acelei corzi?

Îl privi pe furiș, iar el zâmbi calm. Apoi ochii lui se întunecară și părură că se concentrează asupra buzelor ei. Ea realizează că și le umezea. Precipitată, se încruntă la bila albă de la capătul tacului, deși mâna îi tremura, iar o buclă îi căzu pe ochiul drept. Dacă n-ar fi fost atât de cald! Nu era decât focul... Trebuia să fie focul, din moment ce Miles își scosese jacheta de lână. Rochia cu mâneci lungi și cu guler înalt, din stofa, o sufoca, și totuși nu avea ce să mai dezbrace. Lovitura ei atent calculată făcu bila să ricoșeze fără niciun rezultat dintr-o margine în alta a mesei.

Păși înapoi ca să îl lase pe el să joace, își dădu la o parte bucla umezită de sudoare și se simți ușurată când se îndepărtă de focul ce îi producea atâtea neplăceri. Însă nu scăpă de senzația de căldură, pentru că acum îl putea vedea foarte bine pe Miles. Cum puteau oare cămașa de pânză fină și vesta de brocart să alcătuiască o ținută atât de indecentă? El se aplecă pentru a lovi. Fără jachetă, linia puternică a corpului – de la umerii lați până la fesele pline și picioarele lungi, musculoase, de călăreț – îi pune la grea încercare simțurile ce se învolburau precum un crescendo al unei orchestre uriașe, susținute de o sută de tobe. Bila roșie pătrunse frumos în buzunarul din colț. La naiba cu el! Nu simțea nimic!

Miles se ridică și își îndepărtă cravata, cu gesturi relaxate, pentru a-

și elibera gâtul. Se uită la ea în timp ce făcea acest gest, iar ea realizează că nu era deloc surd la acea muzică.

— Este așa de nedrept... spuse ea uitându-se la gâtul lui gol, dorindu-și să-i soarbă picăturile de transpirație.

— Am câțiva ani de experiență în acest joc.

— Știi că nu la asta mă refer. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, rugători, deși nu era sigură ce anume îl ruga. Nu pot să gândesc. E prea cald.

El dădu drumul cravatei și spuse:

— Atunci, poate ar trebui să încercăm să nu gândim. Păși în jurul mesei, către ea. Felicity făcu un pas înapoi.

— Ce faci? îl întreabă.

El își puse tacul pe postavul mesei de biliard. Apoi îl apucă pe al ei și îl așază alături. Părea o intimitate absurdă între cele două tacuri frumos aliniate, unul lângă altul. Apoi o trase în brațe.

— Miles!

Buzele lui o reduseră la tăcere. Coarda se întinse, dar își pierdu disonanța amenințătoare, astfel că Felicity nu avu încotro decât să se predea armoniei pure și senzuale. Cu o tehnică uimitoare, el o sărută adânc, ușor, determinând-o să i se alăture, așa că ea nu mai știa cine oferea și cine primea. Gestul lui mări numărul de grade din încăperea, dar ei nu îi mai păsa. Poate pentru că rochia îi fu deschisă la spate.

— Miles!

Ochii lui erau plini de pasiune. Rochia îi alunecă de pe umeri, iar el o mușcă de piele. Felicity își prinse rochia la piept.

— Este mijlocul zilei!

— Nimeni nu o să vină aici.

— Mama ta...

— Este cu Colum și, probabil, are parte de un tratament asemănător. La naiba cu firea lui perversă! zise el, fără a fi însă supărat.

— Miles, suspină ea încet, ești tutorele meu...

— Nu văd niciun avantaj în asta, niciunul, murmură el cu un accent irlandez ce slăbi strânsoarea mâinilor ei, astfel că rochia alunecă pe podea. Mâinile lui se opriră în timp ce se uita la ea, sorbind-o din priviri în timp ce și ea voia să facă același lucru.

— Ai frumusețea Danaanelor, draga mea, iubirea mea. Țasta e destinul nostru.

Apoi pieptenii din păr fură îndepărtați, iar el îi împrăstie buclele în jurul umerilor, fiecare atingere delicată a degetelor lui trimițându-i fiori de-a lungul șirei spinării îi luă în palme sâni, susținuți de un corset din pânză albă, atât de vulnerabili la atingerea lui și apărați numai de cămășuța de mătase.

— Nu este corect ca o femeie să aibă o astfel de armură, murmură el în timp ce degetele mari îi mângâiau sfârcurile.

— Un corset este o armură?

El râse și îi dezlegă funda de la gât, iar cămașa îi alunecă dezvăluindu-i sânii.

— Armura ta, lebăda mea, se află dincolo de el...

Miles își trecu buzele, respirând fierbinte, peste ea.

Felicity înghiți, murmurând o rugăciune incoerentă. Deși nu avea idee ce rol juca Dumnezeu în treaba asta.

El îi eliberă corsetul din strânsoare, iar acesta alunecă.

Gura lui îi sărută urechea, gâtul, pieptul... Ea îl apucă de păr, ținându-l aproape, deși, undeva, în vârtejul fierbinte din mintea ei, realiza că ceea ce făcea nu se încadra în planurile pe care le avea. Dar la mijloc era o săptămână. Oare nu meritau o săptămână? Un val de plăcere o străbătu. Genunchii i-ar fi cedat și s-ar fi prăbușit dacă el nu ar fi luat-o în brațe și nu ar fi dus-o pe canapea.

O așeză blând, îngenunche și îi admiră picioarele în timp ce ea îl privea. Niciodată el nu arătase mai frumos. Părul roșcat-auriu ciufulit și trăsăturile relaxate îi tăiară răsuflarea și îi îndepărtară ultimele rămășițe de rațiune. Cămașa lui era desfăcută până la brâu. Poate ea i-o desfăcuse. Își strecură degetele de la picioare pe sub ea și își presă piciorul de coastele lui, încercând să îi ridice cămașa pentru a-i dezgoli cât mai mult din corp. El zâmbi și se mută pe marginea canapelei, lăsându-i cămășuța așa cum era, desfăcută în partea de sus, dezvelindu-i sânii, prinsă doar la brâu. Râzând odată cu el, ea începu să îi scoată cămașa, folosindu-și degetele de la picioare. Când marginile din față ieșiră din pantaloni, îl întrebă:

— Poți să desfaci tu nasturii?

— Nu, dar pot să te gâdil.

Îi prinse piciorul și o gâdilă, așa că se răsuciră și se zvârcoliră pe canapeaua de damasc până când și ultimele urme de decență dispărură. Apoi Miles o sărută între picioare, pe buric, pe sâni și în jurul gâtului până atinse buzele, iar ea îi răspunse la sărut. Și dacă degetele ei de la picioare nu putură descheia nasturii, cele de la mâini făcură alte lucruri interesante, pe care nu i le făcuse niciodată lui Rupert... Dar nu. Nu voia să se gândească la Rupert Dunsmore acum.

— Ești foarte mare, murmură ea.

El îi săruta sânii, pe îndelete, în întregime, dar se opri.

— Mă gândeam că poate ar trebui să te întreb dacă ești virgină.

Ea se opri. Cum își putuse imagina că ar putea face asta și ar putea totodată păstra secretul?

— Aș vrea să fiu, îi răspunse.

Miles îi întoarse fața către el și zise:

— Nu contează, iubirea mea. Și, adăugă el râzând, sunt mai mult decât încântat că sunt mare.

Felicity izbucni în râs, deși avea lacrimi în ochi. El îi sorbi zâmbetul

de pe buze și lacrimile din ochi și pătrunse în ea atât de încet încât ea abia sesiză trecerea de la două persoane la una, până când se aflau într-o armonic carnală completă. Țipă de plăcerea perfecțiunii clipei și a dulceții senzuale ce îi străbătea corpul ca o flăcără, dintre picioare până în capul amețit și învolburat de emoții. Îl sărută ținându-l strâns de păr și îl înconjură cu picioarele puternice ca să nu scape, contractându-și mușchii într-o încheștare extatică. „Al meu“, spuse o parte primitivă a ei și interzise logicii reci să intervină. „Al meu.“

În timp ce se mișcau, el îi murmură cuvinte dulci în engleză și în galeză, iar mesajul era același ca și al ei – o posesie sălbatică, ca a unui călăreț irlandez care poseda fecioară pe țărm. Precum Diarmuid[10] care a furat-o pe Grania de la Marele Rege și o ținea, împotriva omului și a magiei, împotriva raiului și a iadului, de dragul acestei nebunii, a acestui extaz prețios al sufletului. Dar chiar și în mituri, extazul se sfârșește, iar cei doi iubiți trebuie să cadă înapoi, pe pământul rece.

Din nou potoliți, uniți, schimbați. Conștienți. Oare Grania se simțise la fel când își venise în fire și realizase ce făcuse? Felicity își întoarse capul către gâtul lui fierbinte și umed și, fără să vrea, scăpă câteva lacrimi. El o ridică în brațele lui, în poala lui, ținând-o strâns și legănând-o, să o liniștească, să o aline.

— Nu trebuie să plângi, lebăda mea neagră și sălbatică.

— Dar numai pentru o săptămână, zise ea și îi simți oftatul.

— Felicity...

— Ai crezut că asta va schimba ceva? Îl întrebă ea, dându-se înapoi. Îi văzu expresia feței. Ai crezut! De-asta ai făcut-o? Ca să mă răzgândesc?

Ar fi scăpat din brațele lui dacă el nu ar fi strâns-o brutal.

— Nu de-asta am făcut-o, noi am făcut-o, răspunse el. Chiar crezi că a fost plănuit? Te doresc de săptămâni. Dumnezeu să ne ajute, *te iubesc*. Dacă mi-ai fi arătat vreo urmă de reținere, m-aș fi oprit.

Ea se prăbuși din nou peste el.

— O, Miles, nu am avut nicio reținere. Dar cum ai putut să crezi că asta va schimba ceva? Doar îngreunează puțin lucrurile.

— Vreau să le îngreuneze. Atât de mult încât să fie imposibile.

— Asta nu se va întâmpla.

— Atunci pur și simplu o să te opresc.

— Odată ce ajung la majorat, nu poți.

Ea ura genul ăsta de discuție, această ciorovăială, și o înecă în simțăminte, explorându-l din nou cu gura și cu mâinile, gustându-i dulceața și umezeala pielii.

— Avem o săptămână, Miles. Hai să ne luăm toată fericirea posibilă din ea.

El se abandona iarăși, folosindu-și mâinile pentru a vorbi pielii ei

despre nevoie și despre durere.

— Ah, este o fericire periculoasă, un vis, draga mea, precum iubirea nebună din legende, care nu duce decât la lacrimi.

Lui Felicity i se păru înspăimântător că el îi împărtășea gândul.

— Mai bine periculoasă decât deloc.

Și se bucurară din nou de toată căldura ei mistuitoare și de gustul dulce-amar, chiar dacă știau că magia va fi împrăștiată imediat de copitele nebune ale Marelui Rege al realității. Până la urmă, în ciuda opoziției lor, vor trebui să îi conștientizeze prezența. Vor trebui să își culeagă hainele și grijile zilei ce trecuse aproape pe nesimțite.

Camera era întunecată, iar focul ce fusese lăsat nesupravegheat abia mai scânteia. El îi încheie rochia; ea îi încheie vesta. Ea își aranjă părul cât de bine putu fără ajutorul unei perii, iar el îi încropi un fel de coc și îl fixă cu pieptenii. Se uitară unul la altul și râseră.

— Nu suntem chiar tiparele perfecțiunii, nu-i așa? Întrebă el.

— Ah, dar este un joc frumos și sălbatic, precum cel de biliard.

— Un joc frumos și sălbatic, într-adevăr. Pot să vin la tine la noapte?

Gândul dulce îi produse un junghi în inimă, ca niște lacrimi ținute captive acolo.

— Nu ar trebui...

— Nu o să facem gălăgie. O să am grijă de asta, o asigură el.

Odată cu luciditatea, în mintea lui Felicity răsări teama.

— Și dacă rămân însărcinată? Întrebă ea ducându-și mâinile la cap. O, Doamne! Cum am putut să fiu atât de nebună?

El se întinse să o aline și îi coborî mâinile.

— Ah, iubire. Nu mă pot gândi la ceva ce aș dori mai mult decât asta.

Felicity păși înapoi, furioasă.

— Nu! Cum aș putea...

— Cum ai putea să te măriți cu Dunsmore cu pruncul meu în burtă? Nu ai putea.

Ea văzu licărirea din ochii lui și durerea pe care o simți fu precum o sabie înfiptă în piept.

— De-asta ai făcut-o! *Diavole!* Cum rămâne cu pactul nostru?

— Nu am făcut niciodată un pact cu tine, Felicity, îi spuse el fără nicio urmă de umor pe chip. Intenționez să te opresc de la acest măritiș și o să fac orice...

Ea se depărtă de el punând masa de biliard între ei.

— Atunci îmi retrag cuvântul dat. Acum! Promisiunea mea este precum ceața în vânt. Nimic. O să plec de aici când o să vreau.

— Atunci o să te păzesc zi și noapte sau o să pun pe alții să te păzească. Sunt de neclintit în privința asta.

— La fel și eu.

Se înfruntară. Inamici care fuseseră atât de recent amănți. Dușmănia lor era prea profundă, prea puternică pentru a se manifesta prin furie sau pentru a-și arăta colții unul altuia. Felicity rupse în cele din urmă tăcerea:

— Din moment ce viitorul meu soț nu s-a întors încă în Irlanda, o să îmi reînnoiesc promisiunea, dacă acesta este prețul păcii din partea ta.

— Nu o să părăsești Clonnagh fără permisiunea mea?

— Da, pentru șase zile. Dar am o singură condiție, zise Felicity. Condiția este să nu mai încerci din nou să mă lași însărcinată.

El o privi așa cum un luptător s-ar uita la o sabie dezgolită.

— Destinul hotărăște, atunci. Îți accept condiția.

— Și dacă rămân însărcinată, acest lucru nu mă va opri să mă mărit cu Rupert.

— O să te opresc de la căsătoria cu Dunsmore, cu prunc sau fără.

Clopoțelul ce anunța cina sună, aducându-le aminte de lucrurile obișnuite. Miles scutură din cap și redeveni un gentleman civilizat.

— La naiba, spuse el, trebuie să ne schimbăm.

Cu manierele cuiva care a jucat biliard și a pierdut noțiunea timpului, el o conduse repede pe Felicity afară din încăperea rece și întunecoasă.

Ei i-ar fi plăcut să evite întâlnirea cu Miles în cadrul aparentei normalități de la cină. Dar nu suporta să se dea bolnavă și nu avea niciun motiv de invocat, cu excepția adevărului – că nu era sigură că putea sta în timpul mesei pe scaunul din fața lui Miles fără să dea de gol ceva din cele întâmplare în acea după-amiază, din extazul sau nefericirea simțite.

Se îmbracă pentru cină realizând că era posibil chiar ca unchiul și mătușa ei să își dea seama ce făcuseră. De cele mai multe ori, astfel de lucruri se pot observa. Dacă bunicul sau mătușa ei ar fi fost mai atenți în urmă cu cinci ani, cu siguranță ar fi observat schimbarea ei într-o tânără îndrăgostită. Poate ar fi împiedicat toată tragedia, o tragedie care se juca și astăzi, subminând ceea ce ar fi putut fi o dragoste frumoasă și magică. Dragoste. Era ca o plantă amară. Sosise prea târziu, într-un mod imposibil. O cuprinse o groază teribilă la gândul că ar fi putut concepe copilul lui Miles astăzi, complicând în mod groaznic situația și-așa îndeajuns de mizerabilă.

Felicity își puse pe umeri un șal de Norwich verde cu auriu. Mai aruncă o privire în oglindă, asigurându-se că avea imaginea corespunzătoare a unei domnișoare bine-crescute, una care n-ar visa niciodată la o după-amiază de desfrâu senzual în sala de biliard. Înarmată cu această convingere coborî la masă împreună cu iubitul ei și părinții acestuia. Acolo descoperi, dacă nu o știa deja, că atât ea, cât

și Miles erau niște actori iscusiți. Discutară relaxați, ca niște cunoștințe inteligente, luând parte cu ușurință la discuții despre cărți, poezie și chiar politică. Se întreba dacă după-amiaza aceea fusese doar un vis nebun. Oare acest gentilom cu zâmbet binevoitor, cu maniere plăcute și povești interesante legate de câini și de vânătoare, stătuse dezbrăcat între coapsele ei goale ducând-o pe culmile delirului?

Fu nevoită să își îndepărteze șalul de pe umeri pentru că în cameră se făcuse extrem de cald. Nici Colum și nici mama lui Miles nu păreau să se fi prins. Colum continua povestirile lui Miles, în special despre administrația din Dublin. Doamna Aideen contribuia și ea cu istorisiri din înalta societate. Felicity remarcă faptul că Miles menționa de multe ori numele unui grup.

— Cine sunt acești Sălbatici? întrebă ea la un moment dat, mai mult ca să zică ceva și să spargă tăcerea înainte ca aceasta să devină evidentă.

Oricine o cunoștea ar fi catalogat o perioadă lungă de tăcere din partea ei ca fiind neobișnuită.

— O, Sălbaticii. Sunt cea mai mare șleahță de nemernici răufăcători! zise doamna Aideen râzând. Sunt sigură că luați separat sunt toți niște bărbați de treabă, dar când sunt împreună, Dumnezeu să ne ajute! Am avut câțiva pe aici odată și aproape că au fost împușcați de paznicul terenului de vânătoare al lordului Whitmore.

— Întinsese capcane, spuse Miles, și am decis să le declanșăm.

Mamei lui Miles îi dispăru zâmbetul.

— Și acum tremur când mă gândesc la asta. Chiar dacă l-ai păcălit pe paznic, puteai să nimerești cu piciorul într-o capcană, băiat prostuț.

— Aveam doar șaisprezece ani.

— Ai avut noroc că tatăl tău a decis atunci că erai prea mare ca să te mai bată cu biciul.

— Cred că preferam să fim biciuiți decât să fim consemnați în casă pentru două zile și să învățăm bucăți întregi din Tacit.

— Dar, interveni Felicity, asta tot nu mă lămurește cine sunt oamenii aceia și de ce – pentru că îmi dau seama că te numeri printre ei – vă numiți Sălbaticii. Sunt surprinsă că te lauzi cu asta.

— Sunt chiar mândru, zise Miles cu un zâmbet cald, care trebuie să fi fost cea mai bună reprezentare a serii. Vezi tu, unchiul Kilgoran a insistat să fiu educat în Anglia. Asta nu a fost deloc pe placul meu. După ce am văzut aici cruzimea soldaților englezi, uram totul la acea nație, cu multă pasiune. Dar el a insistat, probabil tocmai pentru acest motiv.

— Exact pentru acest motiv, Miles, zise mama lui. Nici noi nu am fost încântați, dar am înțeles punctul de vedere al lui Kilgoran. În timp, vei fi o autoritate în Irlanda și trebuie să fii capabil să știi ce să faci când ai de-a face cu englezii, de la egal la egal.

Miles se strâmbă.

— Așa că, la fel ca Fitzgerald și Grattan[11] la un loc am fost trimisi la Școala Harrow unde m-am trezit înconjurat de crema gentilomilor englezi și m-am pregătit să îi provoc pe toți.

— Și tu ai trăit ca să povestești asta? remarcă Felicity intrigată.

— Numai datorită Sălbaticilor, răsese Miles. Un anume Nicholas Delaney a decis să strângă doisprezece băieți sub jurământul de a fi uniți împotriva cruzimii și a opresiunii. O lovitură contra unuia dintre noi era un atac împotriva tuturor. A descurajat cu adevărat huliganii.

Fu servită friptura de gâscă, iar el se apucă să o taie.

Felicity se întreba cum putea cineva care tăia felii subțiri din pieptul unei păsări să facă gesturi atât de senzuale. Își ridică privirea spre fața lui și îl întrebă:

— Și ce faceați voi, Sălbaticii, când nu vă opuneați opresiunilor sau când nu sabotați capcane?

— Crezi sau nu, îi răspunse el zâmbind, ne ajutam la teme din când în când. Iar în vacanțe petreceam mult timp împreună sau, cel puțin, în mici grupuri. Doisprezece dintre noi într-o casă era prea mult chiar și pentru un părinte tolerant.

Miles îi aruncă o privire amuzată mamei lui și îi făcu semn valetului să servească bucățile de came pe care le tăiasse.

— Pe lângă asta, nu cădeam mereu de acord în legătură cu vacanța perfectă. Nicholas a adunat un grup cu oameni foarte diferiți. Nu toți erau înnebuniți după cai, spre exemplu. Cu Lucien, Stephen și Hal plecam, de obicei, călare dacă ne convingeam tații să ne lase. Nicholas, Francis și Roger erau pasionați de antichități.

— Pare foarte amuzant, spuse Felicity cu melancolie în glas.

— Era. Și încă mai e, pentru că legăturile au rămas. Păcat că nu ai mers la școală și nu ți-ai făcut prieteni.

Felicity se abținu să nu plângă. La șaisprezece ani, când Miles vâna sau se furișa pe domeniul vecinului pentru a declanșa capcanele, ea era în exil, îndurând o sarcină prelungită ce se sfârșise cu aducerea pe lume a copilului ei.

— Deci încă vă întâlniți și trăiți împreună aventuri?

Miles se ridică pentru a trece mai departe platoul cu legume.

— Nu toți, din păcate. Trei au murit în război.

— Îmi pare rău.

— Cred că atunci când noi, restul, o să fim fără dinți și bolnavi de gută, o să îi invidiem pe ei, care sunt mereu tineri, în tărâmul Morților Veseli, zise Miles râzând.

— Hei, hei! îl întrerupse Colum. Fără discuții morbide la masă! Acești Sălbatici par a fi băieți de treabă, de frăție, și sper să îi întâlnesc și eu într-o zi.

— Intenționez să plec în curând în comitate și unii dintre ei vor fi

acolo. Vei fi bine-venit, Colum.

— Nu, băiete, nu, spuse Colum după un moment de visare. Nu pot lăsa în urmă plăcerile de care am parte aici, adăugă el și ciocni paharul cu soția. Poate în alt an.

— Când plăcerile vor pieri? întrebă Aideen făcând cu ochiul strengărește.

— Oh, dragostea mea! se înroși Colum. M-ai luat pe nepregătite. Adevărul este că nu am de gând să plec de lângă tine.

— Prostuțule. Sunt sigură că într-un an sau doi o să putem să stăm departe unul de altul pentru o perioadă, iar distanța va da și mai multă savoare fericirii noastre.

— Ce femeie înțeleaptă ești, iubirea mea, spuse Colum și ciocni din nou cu ea.

Miles își ridică și el paharul și spuse:

— Iar amintirile plăcute ușurează drumul călătorului singuratic.

Dar ochii lui se uitau la Felicity. Ea înțelese mesajul, încerca să o seducă pentru ca ea să accepte o nouă partidă de amor până când săptămâna avea să se sfârșească. Se gândi că ar trebui să își extindă condițiile. Nu era suficient să îi spună că el nu avea voie să încerce să o lase însărcinată. Voia ca el să înceteze complet cu intimitățile.

După cină, Felicity cântă la pian, reușind să se piardă pentru o vreme în muzică. Apoi Colum și mama lui Miles cântară în duet, vocile lor îmbinându-se perfect. Felicity se uită la Miles, iar el rânji.

— Nici să nu te gândești. Nu am voce. Dar pot cânta altfel, zise el.

Spre surprinderea ei, Miles luă harpa, se sprijini pe un genunchi și o aplecă pe un umăr.

— Nu fi așa de surprinsă, îi spuse el. Este un instrument vechi, irlandez.

— Nu am văzut niciodată unul în acțiune.

— Cred că Miles s-a decis să învețe din pură încăpățănare, când i s-a spus că va fi educat în Anglia, zise Aideen râzând.

— Poate, admise el, producând o cascadă de sunete delicate. Apoi m-am delectat cu surprinderea tuturor. Nimic nu îl poate bucura mai mult pe un adolescent decât să își surprindă părinții.

Începu să cânte cu o îndemânare uluitoare, degetele puternice răspândind o muzică veselă, de dans, printre ascultători. Acele degete puternice împrăștiu notele și prin corpul ei... Felicity își puse capul pe spătarul scaunului și închise ochii, căutând gânduri plăcute. Însă cele care îi veniră în minte erau deranjante. Rupert nu avea instrumente muzicale în casă. Ea îi sugerase lui Kathleen ca micuțul Kieran să învețe muzică, dar Rupert considera astfel de talente nebărbătești. Când fiul ei vizitase Foy, ea îl încurajase să cânte la clavecin, iar el dovedise că avea reale aptitudini. Dar Kieran fusese deja afectat de modul de gândire al tatălui lui și credea că muzica e

pentru papă-lapte. Era înspăimântător de imaginat efectul pe care Rupert îl putea avea asupra băiatului în viitor, dacă nu era oprit. Până acum îl ignorase pe Kieran, în cea mai mare parte a timpului, dar dacă alegea să nu mai facă asta... Trebuia să se mărite, și asta repede. Apoi își dădu seama că mâinile se odihneau jos, pe burtă, iar mintea îi zbură la principala ei teamă. Cum putuse să fie atât de proastă, de nebună! Deschise ochii, se uită la Miles și știa exact de ce. Era ca și cum el ar fi aruncat o vrajă asupra ei. Putea să îi poarte acum copilul. În profunzime, o parte primitivă din ea se bucura, însă era o tragedie de fapt, în special dacă era băiat, urmașul lui legal, dacă ei doi s-ar fi căsătorit. Ținând cont de posibilitatea că era însărcinată, nu i-ar fi dat drumul să plece. Apoi realizează că muzica se oprișe. Ea roși.

— Îmi pare rău, zise ea referindu-se, de fapt, la mai mult decât neatenția ei.

— Pari epuizată, spuse Miles. Vrei să mergi în pat? Cuvântul „pat“ o făcu să protesteze:

— Nu, nu. Nu sunt deloc obosită.

Miles ridică sceptic o sprânceană și zise:

— Atunci poate facem câteva jocuri de whist.

Cuplul în vârstă era de acord, iar masa fu aranjată, cu Felicity și Miles ca parteneri. Ea nu își dorea nimic mai puțin decât să petreacă o oră sau mai mult stând în fața lui Miles. A bărbatului pe care îl adora. A bărbatului pe care îl iubitise într-un mod în care, era sigură, puțini oameni o făcuseră. În fața bărbatului pe care era posibil să îl trădeze furându-i copilul. O, cum putuse să se afunde și mai mult în această mlaștină? Și își dăduse cuvântul că nu va încerca să fugă timp de o săptămână.

La zece seara doamna Aideen anunță că era prea obosită să continue. Peste puțin timp cei doi se îndreptară spre scări, însă nu păreau deloc epuizați. Felicity luă repede lumânarea care o aștepta, însă Miles o opri cu o atingere delicată.

— Chiar nu am plănuit nimic din ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, Felicity. Am fost condus de dorință! Și de iubire. Eu chiar te iubesc.

— Nu...

— Mă îndoiesc de faptul că pot schimba asta acum. Pot alege să nu vorbesc despre asta, dar de ce aș face-o? Cum te pot câștiga?

— Nu mă poți câștiga, Miles. Acceptă asta.

— Nu sunt bărbatul care acceptă ușor înfrângerea, iubire.

Ea se smuci din mâna lui.

— Te-am avertizat. Te-am avertizat de la început că sunt periculoasă. Și uite ce s-a întâmplat. Lasă-mă în pace, Miles. Lasă-mă în pace și o să fii în siguranță.

— E mai mult decât atât.

Ea se întoarce către scară, dar la prima treaptă vocea lui o opri.

— Felicity, dacă nu avem altceva în viața asta, măcar avem o săptămână. Ușa mea va fi deschisă pentru tine în noapte.

— Atunci o să ai o cameră rece, îi spuse ea și urcă fără să se uite înapoi.

Camera ei nu era rece. În conacul bine administrat Connagh focul ardea vesel în șemineu, apa caldă o aștepta, iar mânerul unui vas de încălzit ieșea promițător dintre așternuturi. Totuși, tremura și își freca mâinile, de parcă simțea curentul din casa Foy. Trase de șnurul soneriei și imediat apără o slujnică pentru a o ajuta să își scoată tichia. Felicity nu putu să nu se gândească la felul în care Miles îi deschiasse nasturii, fără ca ea să observe măcar. O, era un ticălos șiret. Lucru ce o duse cu gândul la ce urmasă – o iubire foarte diferită de amintirile ei cu Rupert, așa cum este argintul față de tinichea. Ar fi frumos să mai adune astfel de amintiri în inimă înainte ca... Dar nu avea de gând să provoace un dezastru și a doua oară!

Odată rămasă în cămășuță o trimise pe slujnică la culcare. Apoi se dezbracă și se spală, îndepărtând orice amintire a nebuniei de după-amiază. Însă, când se uită în oglindă, văzu o urmă pe umăr. Fugi să se uite mai bine.

Da! Era ceea ce se numea o mușcătură din dragoste. Și Rupert o marcase astfel, cu atenție, ca urma să poată fi ascunsă. La cincisprezece ani nu era un lucru greu, pentru că nu avea nevoie de ajutorul dădacei pentru a-și da jos rochia. Se mândrea atunci cu urma. Se mândrea cu ea, așa îndrăgostită cum era. Își aminti cât de disperată era să povestească cuiva lucrurile frumoase care i se întâmplaseră, că un bărbat chipeș și matur o iubea pe ea. Doamne, ce proaste puteau fi fetele! Și ce ticăloși erau bărbații care profitau de dorințele lor.

Urma provocată de Miles nu era la fel de atent făcută. Dacă ar fi purtat o rochie decoltată, s-ar fi văzut. Ea era sigură că o făcuse în mod deliberat. Intenționase să pretindă că era a lui. Tremurând, o atinse. Pielea nu se înăsprise și nici nu durea. Un lucru magic. Își dori să îl fi marcat și ea pe el. Zâmbi la acest gând. Un zâmbet de femeie perversă, ce o făcu pe ființa goală din oglindă să arate diferit de Felicity Monahan – care uneori era o băiețoasă ștrengară, alteori o domnișoară bine-crescută de la conacul Foy. Aici, într-o casă străină, ea devenea cu adevărat femeie, conștientizându-și puterile de femeie, cu adevărat magice, pentru bine și pentru rău. Devenea Grania. Grania, care fusese aleasă de Marele Rege, de însuși Finn Mac Cool, să îi fie soție, și care îl văzuse pe Diarmuid – Dermot cum era numit mai nou – și se îndrăgostise. Grania, care își folosisese magia feminină ca să îl seducă pe erou împotriva stăpânului și a tovarășilor lui. Diarmuid încercase să reziste, dar vraja ei se dovedise prea puternică. Ei fugiseră împreună, cu Marele Rege pe urmele lor; dar prin putere și

ingeniozitate Diarmuid era mereu triumfător, astfel că cei doi își găsiseră liniștea. Dar numai pentru un timp. În final, Finn avusese ocazia să se răzbune, iar Diarmuid plătise cu viața pentru iubirea Graniei.

Majoritatea poveștilor irlandeze se termină în sânge. Felicity se cutremură. Era oare un avertisment în asta? Deși încerca să gândească realist, era prea multă magie în Irlanda pentru a fi îndepărtată întru totul. Oare Miles era Diarmuid al ei? O grimasă îi străbătu fața. Asta însemna că Rupert era marele erou, Finn, și asta nu putea crede. Nu, dintre toți, ea era Diarmuid, încercând să își țină promisiunea pe care i-o făcuse nu lui Rupert, ci fiului ei, în timp ce Miles Cavanagh arunca vrăjile lui senzuale. Și, la fel ca în poveste, predarea nu ar putea aduce nimic altceva decât suferință.

Felicity se întoarse cu spatele la oglindă și își acoperi goliciunea deranjantă cu o cămașă de noapte din bumbac, iar părul, cu o bonetă. Apoi, blocându-și mintea la tentația insistentă de a deschide o anumită ușă, se urcă în patul cald și insistă ca trupul ei obosit să doarmă. Și după o oră sau două reuși.

capitolul 11

Felicity se trezi din visele cu peșteri magice și săbii însângerate, în care avea alături o pisică neagră. Miles nu fusese în acestea – numai dacă nu cumva era războinicul cu coif, care urla amenințător, sau prezența întunecată care se întindea după ea, chemând-o, ademenind-o, spre distrugere. Pentru o casă modernă, Clonnagh era un teren ciudat de fertil pentru astfel de lucruri. Luă micul dejun în cameră, plănuiind activitățile de peste zi, care o puteau ține departe de tutorele său.

Când nu mai putu să amâne ieșirea din cameră apelă la măsuri disperate și o rugă pe mama lui Miles să o învețe ceva despre administrarea casei. Lui Felicity i se păru că privirea doamnei Aideen se ascuți și deveni pătrunzătoare, însă acceptă destul de cordială.

— O tânără domnișoară care se gândește să se mărite ar trebui, cu siguranță, să se preocupe de astfel de lucruri, spuse ea.

Mintea lui Felicity zbură imediat la Miles și aproape că îi veni să protesteze că nu avea astfel de gânduri. Apoi își aminti că, de fapt, se gândea să se mărite. Cu Rupert Dunsmore. Își reprimă un fior și mormăi ceva vag.

— Nu că aș fi cel mai bun sfătuitor, draga mea, dacă vrei să știi cum să plivești buruienile sau să afumi șunca, îi spuse mama lui Miles. Nu am avut niciodată răbdare pentru astfel de lucruri.

— Dar Clonnagh este atât de bine condus.

— Secretul este să angajezi servitori pricepuți.

Doamna Aideen o conduse către un salon micuț.

— Și să știi să recompensezi excelența și să pedepsești trândăvia. Este ca și cum ai crește copii și, uneori, poate fi mult mai greu decât pare. Dar dacă lucrul e bine făcut, sunt și recompense. Acum, pentru că de obicei îmi petrec dimineața având grijă de astfel de chestiuni, de ce nu rămâi să observi?

Aprobând, Felicity se așează lângă gazda sa, în timp ce doamna Aideen verifică registrele contabile ale administratoarei și ale bucătarului și le trasă sarcinile din acea zi. O însoți apoi pe Aideen și asistă la descurierea dulapurilor cu alimente pentru a se face aprovizionarea cu ceai și cu vin.

— Poate ți se pare că astfel de precauții sunt rău intenționate, spuse doamna Aideen în timp ce se întorceau sus pentru a investiga o problemă legată de niște draperii uzate, dar așa e mai simplu pentru toată lumea. Dacă lucrurile de valoare nu sunt bine păzite de doamna casei, atunci un membru al personalului trebuie să fie paznicul. Apoi persoana respectivă își va face foarte multe probleme, că va fi scoasă vinovată în cazul unui furt. Desigur, într-o casă mare precum

Kilgoran, administratorul sau îngrijitorul camerelor pot fi însărcinați cu astfel de sarcini.

— Presupun că ați fi vrut să vă ocupați de Kilgoran.

— O, Doamne, nu! zise doamna Aideen. Este o monstruozitate, și chiar și cu cei mai buni servitori, e un volum enorm de muncă. Și, desigur, contele de Kilgoran trebuie aibă casa deschisă pentru prieteni și cunoștințe, așa că nu este deloc pace și intimitate acolo.

— Sună oribil.

— Într-adevăr.

Doamna Aideen făcu o pauză pentru a-și trece degetul peste spătarul unui scaun și apoi se încruntă când văzu urma de praf.

— Tatăl lui Miles, continuă ea, a trebuit să facă multe eforturi pentru a mă convinge să mă mărit cu el, având o asemenea amenințare plutindu-i deasupra capului, săracul om.

— Și săracul Miles.

— O, sunt sigură că el va găsi o femeie dornică să împartă cu el povara. Dar are de oferit multe compensații. Este un om bun, puternic și blând.

Cuvântul „puternic” trimise un fior pe șira spinării lui Felicity. Doamna Aideen o conduse într-un dormitor gol și inspectă draperiile stricate pe alocuri, pe care le descoperise o servitoare.

— Molii, declară doamna Aideen, verificând toate țesuturile din încăpere. Sunt mai multe aici, vezi?

Felicity studie conștiincioasă găurile franjurate, deși, de fapt, era foarte familiarizată cu țesăturile mâncate de molii, iar acestea nu păreau atât de afectate. În schimb, doamna Aideen luă lucrurile în serios. Sună după administratoare și ordonă ca draperiile să fie date jos pentru a fi curățate, tratate cu camfor și reparate. În același timp, toată camera avea să fie lustruită, pentru a fi îndepărtate eventualele ouă.

— Așa, vezi, spuse ea zâmbind și conducând-o pe Felicity către salon. Tot ce trebuie să fac este să aloc o mare cantitate de muncă altora. La fel va fi și pentru tine dacă organizezi bine lucrurile.

Felicity se imagină imediat la conducerea Clonnagh, preluând frâiele în această gospodărie bine organizată. Dar apoi îndepărtă acest gând. Loughcarrick era casa pe care trebuia să o administreze, care fusese întotdeauna foarte bine condusă sub supravegherea lui Kathleen. Ceea ce învățase aici astăzi o va ajuta să mențină standardele ridicate și să fie o bună nevastă pentru Rupert Dunsmore. Se înfioră din nou, deși salonul din bine administratul conac Clonnagh era călduros și bine izolat.

Miles observă că Felicity îl evita. Nu era deloc surprinzător, dar într-un fel ciudat îi dădea speranțe. Dacă ea s-ar fi simțit confortabil să

Își petreacă dimineața alături de el și-ar fi făcut mai multe griji.

După ziua de ieri, cu siguranță nu era vorba de indiferență. Putea deosebi diferența dintre sex ocazional, chiar de cel mai pasional fel, și acea unire a minților și sufletelor. Cu siguranță, trebuie să fi însemnat la fel de mult și pentru ea și ideea măritişului cu altul să îi pară imposibilă. Poate că ea avea nevoie doar de puțin timp pentru a se obișnui cu schimbarea. Așa că el se apucă de câteva treburi administrative, sperând că, la un anumit moment, pupila lui va veni să îl caute exasperată. În loc de asta, fu întrerupt din activitate de sunetul unor roți pe drumul cu pietriș. Își părăsi treaba pentru a întâmpina pe oricine sosise.

Când deschise ușa rămase stupefiat să o vadă pe doamna Edey coborând din trăsură și ajutându-l apoi pe Kieran. Era oare asta vreo șmecherie de-a lui Dunsmore? Nu putea să își imagineze ceva mai rău pentru planurile lui. Bagajele fură și ele coborâte, și arătau ca și cum cei doi se pregăteau de o ședere lungă. Doamna Edey îl conduse pe micuțul vizibil încântat către scări, în mod clar atenționându-l asupra bunelor maniere. Tocmai atunci Kieran ridică privirea.

— Bună ziua, domnule! strigă el. Sissity e aici?

— Da. Intră și o să-i spun că ai sosit.

Ce altceva ar fi putut zice? Miles încerca să fie curtenitor, însă probabil că sentimentele i se oglindeau pe față pentru că doamna Edey îl întrebă:

— Nu ne așteptați, domnule Cavanagh? Scrisoarea doamnei Aideen spunea să venim imediat aici.

Mama lui? Oare mama lui făcuse asta? El se forță să zâmbească.

— Sunt surprins mai degrabă de viteza dumneavoastră, doamnă Edey. Probabil ați plecat înainte de răsărit. Sunteți bine-veniți. Intrați și o să luăm ceaiul împreună.

Chiar când îi conducea în micuțul salon, Felicity le ieși în întâmpinare. Ochii ei se fixară imediat asupra băiețelului și se aprinseră de bucurie.

— Kieran, scumpul meu. Ce surpriză minunată!

El alergă direct în brațele deschise și fu ridicat pe șold,

— Este? Sper că este. Am venit atât de repede. Și am schimbat caii de două ori. Am văzut o coțofană mare...

Băiatul continuă să vorbească, în timp ce Felicity îl duse în salon, îl așeză pe un scaun și îi scoase ușor haina și pălăria.

— Se pare că ai avut o aventură pe cinste, dragostea mea. Dar sunt sigură că trebuie să îți fie foame. Ce ai vrei să mănânci?

— Ei, acum, zise doamna Edey ezitând, nu trebuie să îl răsfățați, domnișoară Monahan. Conașul Kieran va mânca orice i se va da. Și trebuie să își spele mâinile înainte.

Miles observă o undă de indignare pe fața lui Felicity înainte de a

accepta drepturile celeilalte femei.

— Bineînțeles că trebuie, spuse ea. Îl duc alături, într-o cameră unde este apă pentru spălat.

Aideen intră și o întâmpină pe doamna Edey, care o lăsase pe Felicity să iasă cu băiatul. Miles se uită după ea, vizibil deranjat. Kieran Dunsmore putea fi un adversar pe care nu îl putea învinge niciun muritor. Când sosi și Colum pentru a-și îndeplini obligațiile de gazdă, Miles o trase pe mama lui deoparte.

— Ce dracu' te-a făcut să aduci *aici* copilul?

— Ai vrut ca el să fie în siguranță.

Părea atât de inocentă, încât el își dădu seama că era ceva la mijloc.

— Dacă l-aș fi vrut aici puteam să aranjez și eu asta, nu crezi?

— Sunt multe lucruri pe care le-ai putea face chiar tu, însă mă lași pe mine să mă ocup, cum ar fi să îți comand cămășile. Nu înțeleg de ce te iei de mine. Copilul nu este nici pe departe un monstru.

Din moment ce micuțul tocmai se întorcea cu Felicity, încântând-o cu povești lungi și complicate, Miles nu putu nega cele spuse de mama sa.

— Este un puști, acceptabil, dar Felicity este mult prea atașată de el.

— Ceea ce nu e un lucru rău din moment ce intenționează să se mărite cu tatăl lui.

— Nu se va mărita cu tatăl lui Kieran, dar acest lucru nu va fi așa de ușor de realizat din cauza acestei răsturnări de situație.

— Dacă vrei ajutorul meu, dragul meu, nu trebuie decât să îl ceri.

— O să fie secetă în Kilkenny înainte să îți mai cer ajutorul.

Prânzul fu anunțat, iar mama lui îi aruncă o privire atotcunoscătoare înainte să se agite să aranjeze lucrurile. Doamna Edey încercă să protesteze că micuțul Kieran nu mâncase încă în preajma adulților, dar fu redusă la tăcere de toată lumea, cu excepția lui Miles, astfel că băiatul fu așezat la masă pe două cărți groase, ca să fie mai înalt. Miles nu avu nimic de obiectat în legătură cu manierele de la masă ale micuțului, dar nu agreea felul în care Felicity se concentra numai asupra lui. Era ca și cum copilul era centrul lumii ei. Aceasta era o poziție pe care și-o dorea pentru el.

Cum naiba putea să oprească mariajul ei cu Dunsmore când asta ar fi însemnat să îi fure centrul lumii? Își aduse aminte de Gardeen. Cum să o lase pe Felicity să ajungă în mâinile unui asemenea ticălos nemilos? Mintea lui oscila între furie confuză și logică. În mod clar, dacă voia să o salveze pe Felicity trebuia să găsească un mod de a-l păzi și pe Kieran. Dar cum ar putea cineva să separe în mod permanent un tată de fiul lui? În afară de crimă.

Era o variantă tentantă, dar nu putea lua viața unui om așa, pur și

simplu. Poate că Sălbaticii puteau veni cu un plan mai isteț.

După prânz, când Felicity îl luă pe Kieran în grădină, Miles îi însoți, deși era dureros să asiste la preocuparea ei exclusivă acordată copilului. Era și mai dureros să stea la distanță de ea. El îi arătă lui Kieran copacul sau preferat, în care îi plăcea să se cațere când era mic, și îl urcă pe cea mai joasă creangă. Îi prezentă câinii și îl încurajă să se joace cu ei. Discutară apoi despre caii de pe pășunea din apropiere. Răbdarea lui fu răsplătită deoarece Felicity se relaxă treptat. Acest lucru era datorat bunei dispoziții a băiatului, cu siguranță, însă Miles se mulțumi și cu firimiturile.

— Îmi place cel alb, spuse Kieran stând între ei, pe gard. Vreau un cal alb.

— Nu ți-ar plăcea ăla, flăcăule. Este un diavol.

În mod clar, micuțul nu înțelegea cuvintele, dar spuse în mod ferm:

— Este alb.

— Sur, îl corectă Miles. Caii aceștia se numesc suri.

— Eu cred că e alb.

Felicity zâmbi peste capul copilului și apoi întrebă:

— De ce să ții un cal care e atât de năbădăios? Și nu pot spune nici că are o conformație frumoasă.

— Urât ca păcatul, aprobă Miles, în ciuda liniei de sânge. Dar este viguros. Dacă ar putea fi călărit, ar fi un excelent concurent la obstacole. Bestia asta nu suportă să rămână în urmă.

— Nu e nici măcar dresat?

— O, a fost dresat și am cicatrice care dovedesc asta. Se comportă bine dacă este strunit de un călăreț bun, dar mersul nu poate fi îndurat de nimeni mai mult de cincisprezece kilometri.

— Dă-l la câini, zise ea clătinând din cap. Nimeni nu o să-l cumpere.

— Crezi că nu?

— Sunt sigură că nu, îi răspunse Felicity și vechiul său temperament îi lumină ochii.

Încântat de relaxarea și de buna ei dispoziție, el o întrebă:

— Pui pariu?

— Ce propui? Întrebă ea preocupată.

— După ce ți-am observat preocupările pentru treburile gospodărești, cred că îmi datorezi o prăjitură făcută cu mânuțele tale.

— O prăjitură? râse ea. Vrei să mori de indigestie?

— Am încredere în tine. Deci, am pus pariu? Dacă îl vând pe Banshee, îmi faci o prăjitură?

Ea îl privi suspicioasă.

— Dacă vorbim despre un pariu imposibil... Și ce vei face dacă vei pierde?

— Ce-ai vrea?

El observă o emoție care trecu rapid pe chipul ei, dar nu o putu descifra.

— Cred că miza ar trebui să fie la fel. Dacă pierzi, tu faci prăjitura.

— Cred că știu la fel de multe despre gătit ca și tine, râse el. Adică nimic. Foarte bine. Ne-am înțeles.

— A, dar așteaptă, șmecherule. Te cunosc. O să îl vinzi pe doi bani la prima colibă care îți iese în cale.

Kieran se uită la el.

— Vreți să vindeți calul alb pentru doi bani, domnule? Am eu un bănuț.

— Nu, tinere, mă tem că nu, îi răspunse Miles și îi ciufuli părul. O să îl vând unui gentilom pentru cincizeci se guinee.

Felicity izbucni în râs, iar lui Miles i se pără cel mai frumos sunet pe care îl auzise în acea zi.

— Cincizeci de guinee! Miles Cavanagh, ești nebun! O să mă bucur să te văd gătind prăjitura pentru mine.

După ce îl dădu pe Kieran guvernantei pentru a-l culca, Felicity se simți liberă, însă din moment ce Colum și mama lui Miles plecaseră să viziteze niște prieteni, își simți aripile tăiate.

— Felicity, zise Miles, poți să ai încredere în mine, chiar și fără un supraveghetor de patru ani. Lasă-mă să îți arăt grajdurile.

Curiozitatea se luptă cu precauția, dar prima câștigă.

— Foarte bine. O să mă schimb pentru că tare mi-ar prinde bine o partidă de călărit.

— Cere-i servitoarei mamei o pereche de cizme.

Ea îi aruncă o grimasă, însă în spatele acesteia se ascundea un zâmbet. Poate că erau prieteni din nou. În scurt timp se plimbau prin grădini către grajdurile uriașe.

— Tu ai construit toate astea? Întrebă ea.

— Tata a început. Am contribuit și eu cu câteva idei, totuși.

Ea merse de jur împrejur, inspectând totul cu o privire pricepută și punând întrebări potrivite.

— Este minunat, spuse în final. Sunt surprinsă că te poți rupe de locul acesta pentru a-ți irosi timpul în Anglia.

— Ai o părere proastă despre țara aceea.

Ea îi aruncă o privire care îi încălzi inima.

— Desigur, nu am nimic împotriva pământului și a copacilor. Am o părere proastă despre locuitori.

— Și totuși, mama ta era englezoaică.

— Aici greșești, spuse ea și se duse la boxa următoare, cu pas vioi. Tatăl mamei mele a fost scoțian și s-a mutat în Whitehaven, iar mama mamei mele era din Antrim.

— Aha. Fără îndoială asta explică multe.

Felicity se uită la el.

— Cel puțin șterge suspiciunile că aş avea sânge englez.

— Și demonstrează, de asemenea, că știi prea puține despre Anglia, ca să poți emite opinii, zise Miles și se apropie de ea. Sunt de acord că nația în sine nu a făcut lucruri lume în Irlanda, dar ca indivizi, englezii sunt tolerabili. Trebuie să întâlnești mai mulți, Felicity.

Ea se îndepărtă imediat, la boxa următoare, ca să îl vadă pe armăsarul lui Miles, Horatio.

— Ai putea să le dai cailor tăi nume irlandeze.

— Mama se ocupă de botezarea lor.

Se întoarce și se uită la el sceptică.

— Și de ce o urmașă a Fitzgeraldior are o gândire atât de clasică?

— Poate pentru că și ea crede că noi, irlandezii, ar trebui să ne lărgim orizonturile pentru a găsi cheia identității noastre. Desigur, nici ea și nici eu nu vrem să mergem atât de departe încât să ne înrudit cu sângele englez.

Felicity luă o expresie înțepată, deoarece săgeata lui își atinsese ținta.

— Irlanda a îmblânzit în trecut invadatorii. Chiar Fitzgeraldii sunt descendenți ai normanzilor.

— Și Monahanii pretind că au sânge pur?

— Bunicul meu zicea că ne luase urma până la Miles.

— Până la primul irlandez adevărat, eroul din mituri și legende? Cel după care eu însumi am fost botezat. Dar atunci și Fitzgeraldii pretind că au sânge mitic în ei, prin cununia celui de-al treilea conte cu Aine de Danaan.

— Desigur, și ne războim acum pe genealogie?

— De ce nu? Suntem crescători de cai și ne pricepem la astfel de lucruri, spuse Miles și mângâie gâtul frumosului armăsar. Horatio de aici are sângele lui Darley Arabian și a lui Godolphin Barb[12]. Mi-ar părea rău să îl împerechez cu o iapă comună.

Ea se încruntă și merse mai departe pentru a-i da unei iepe niște morcovi.

— Îl poți împerechea cu Cresta fără să îți faci probleme. Genealogia ei este excelentă.

— Sunt sigur de asta. Tu înțelegei astfel de lucruri.

— Parcă ești obsedat, îi zise ea. Uită-te la Kieran. Este fiul lui Rupert Dunsmore și al lui Kathleen Craig, dar este greu de imaginat că poate exista un copil mai bun decât el.

— Fără îndoială, mama lui a avut multe calități.

— Era urâtă.

— Atunci băiatul este norocos, deși urâtenia nu este un handicap.

— Era pentru ea. Bărbații nu priveau dincolo de aparențe.

— Înseamnă că avea o fire minunată.

Ea își mușcă buza.

— Nu. Dar sunt sigură că ar fi avut dacă i s-ar fi arătat mai multă bunătate.

— Poate, deși mie mi se pare că bunătatea atrage bunătate. Este însă adevărat că și un cal cu un temperament bun poate fi distrus de un tratament crud, aduse Miles discuția mai aproape de miezul problemei. La fel, și un copil bun poate fi distrus astfel.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci de ce continui să intervii în planurile mele?

— Pentru că îmi pasă. Dacă pot găsi un alt mod, o să mă lași?

Felicity se întoarce.

— O, Miles, nu este altă cale. Dar vreau să îți mulțumesc pentru că l-ai adus pe Kieran aici. Înseamnă mult pentru mine să știu că, pentru moment, este în siguranță.

— Atunci și eu sunt mulțumit pentru moment. Hai să îi pun harnașamentul lui Ahile. Cred că o să te bucuri de pasul lui.

Pentru restul după-amiezii el nu permise nici unei probleme deranjante să intervină între ei. Câteva ore mai târziu, Miles și Felicity se întorceau la grajdurile Clonnagh într-o atmosferă destul de prietenoasă. El îi făcu semn unui îngrijitor să o ajute pe Felicity să coboare, nedorind să întrerupă acea armonie.

— Deci, întreabă Miles în timp ce se plimbau pe alea ce ducea spre casă, însoțiți de câinii veseli, ce părere ai despre Ahile?

— Este minunat. Pari să te pricepi să scoți aur și din țărână.

— Talent, copilă. Talent.

Ea îi aruncă o privire vicleană.

— Și totuși, mai este Banshee. Acum îmi dau seama că este singurul de pe aici care nu are un nume clasic.

— Adevărat, râse Miles. Mama s-a uitat la el când s-a născut și a refuzat să îi spună „hrană pentru câini“.

— De ce l-ai păstrat?

— Poate că l-am pus la îngrășat.

— Sau te-ai gândit că era o provocare, iar zâna[13] o să-ți dea înapoi frumosul mânz?

— Ei, uite o idee! Asta ar explica multe, zise Miles și își scărpină nasul cu mânerul de sidef al cravașei. De fapt, mi-a părut rău pentru el, micuțul dizgrațios. Dacă aș fi știu ce temperament va avea, poate că nu aș mai fi fost atât de moale. Până să devină clar că va fi greu de strunit, am luat atât de serios provocarea de a-i găsi o latură bună, încât nu am putut renunța la el.

— Mândria tipică a bărbaților, spuse ea cu inocență, înțeleg perfect.

— Ca și cum tu ai fi lipsită de mândrie.

Râdeau amândoi în timp ce coteau în locul în care alea ce ducea la grajduri se unea cu drumul pentru trăsuri din jurul casei. Dădură nas în nas cu Annie Monahan, încruntată, într-o mantie de lână de

culoarea noroiului.

Miles crezu că are în brațe o pisică tărcată, dar apoi realizează că era un manșon enorm de blană.

— Voi râdeți, îi acuză ea, și săraca creatură a suferit în halul ăla!

Lui Miles îi luă ceva până când realizează la ce se referea.

— Îmi pare rău pentru Gardeen.

— Așa și trebuie! Trebuia să aveți mai multă grijă de ea.

— Așa este. Dar niciunul dintre noi nu a scăpat teafăr.

Felicity interveni:

— A fost vina mea, mătușă.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ai fost mereu neglijentă.

Annie căută prin manșon, scoase o pisică mică și i-o dădu lui Miles. El își dădu seama că aceasta era caldă, vie, neagră...

— Gardeen? Întrebă și apoi se simți idiot.

— Cine altcineva crezi că e? spuse Annie caustic. Sărmanul animal a venit acasă ieri, clătînându-se, murdară și epuizată. Trebuia să te gândești că va încerca să vă urmărească.

— Dar...

Miles se uită la Felicity care mângâia blănița caldă. Ea îi răspunse la întrebarea pe care nu mai putuse să o pună:

— Nu știu.

— Să aveți grijă de ea de data asta, spuse Annie răspicat. Nu o să mai aveți altă ocazie.

— Credeam că pisicile au *nouă* vieți, zise Miles.

Ochii lui Annie se îngustară.

— Și ce te face să crezi că oricărui stăpân îi este dat mai mult de una dintre ele?

Ea se întoarse și se îndreptă spre casă călcând apăsător.

— Doamne, în ce stare e, spuse Felicity.

— Și eu sunt la fel. Ce naiba...

Miles ridică mica felină ca să se uite în ochii ei argintii. Pisica îl privi fără să clipească, dar nu-și putu da seama dacă mesajul era „De ce m-ai abandonat?” sau „De ce m-ai lăsat să mor?”

Într-un acord tăcut, Miles și Felicity merseră în grădina cu ierburi medicinale, la micul mormânt marcat cu pietre albe. El observă că patrupedele canine nu aduceau niciun omagiu, ci adulmecau în jur după mirosuri interesante.

— Am îngropat-o aici, spuse Miles, conștient de pisicuța micuță și caldă pe care o ținea în mâini.

Se uită la Felicity.

— O, nu! protestă ea. Dacă tu crezi că am avut timpul și dispoziția necesară să gădesc o pisică mică, neagră, identică... Și de ce, pentru numele lui Erin, aș face asta?

— Nu știu. Dar nu am apucat să studiez cadavrul. Poate nu era

deloc Gardeen.

Fața ei deveni rigidă de mânie.

— Miles Cavanagh, îți spun o dată și numai o dată. Pisica din buzunarul meu era cea care a fost omorâtă și cea al cărei cadavru ți l-am dat. Poate că am luat de pe drum o pisică vagaboandă și am presupus că era Gardeen.

— Poate.

Însă Miles nu credea asta. Se uită din nou la pisică, dar Gardeen – sau Gardeen II – torcea mulțumită. Se întoarseră în casă și aflară că Annie avea să stea câteva nopți, deși bombănea că îi era dor de pisicile ei.

Aideen se uită la mica felină din brațele lui Miles și ridică o sprânceană.

— N-am știut niciodată că îți plac aceste creaturi.

— Nu sunt sigur nici acum că îmi plac, însă degetul lui atinse involuntar blana mătăsoasă. Aceasta se pare că m-a adoptat.

— Seamănă foarte mult cu cea moartă.

Miles ridică din umeri.

— Suntem în Irlanda. Poate nu ar trebui să punem atâtea întrebări, răspunse el și se duse sus să se schimbe pentru cină, având grijă să ia pisicuța cu el.

Odată eliberată în cameră, Gardeen deveni alertă plimbându-se prin noul teritoriu, explorând cu atenție toate colțurile.

— Nu o să găsești șoareci aici, micuțule vânător. Miles sună după Hennigan și începu să se dezbrace. Mă întreb ce ai fi făcut ieri. Ai fi intervenit ca să mă protejezi? Sau să o protejezi pe Felicity? Al cui gardian ești tu până la urmă? zise el și se opri în timp ce își descheia nasturii.

Se uită la pisică, întrebându-se dacă înnebunise complet. Era foarte tentat să dezgroape cadavrul, dar nu ar fi avut niciun rost. În mod cert, pisica aceea era moartă. Și fusese cea pe care o aduseseră de la Foy, pentru că atunci când Felicity vorbea așa cum o făcuse mai devreme, era întotdeauna sinceră. Se întoarse în timp, în momentul în care părăsiseră Foy, și își aminti de pisica neagră ce alergase după ei. Poate că nu fusese Gardeen. Poate erau două pisici identice, surori. Sau poate că asta nu era Gardeen. Nu ar trebui să conteze. Dar Miles bănuia că era posibil să aibă nevoie de un gardian în zilele ce aveau să vină.

Hennigan sosi cu apă fierbinte, proaspătă, și își îndreptă nasul subțire către creatura neagră ce sărea și se rostogolea pe cuvertura de damasc.

— Da, s-a întors, zise Miles. Și va rămâne. Sper.

Când Miles coborî la cină, lăsă pisica în cameră, cu o farfurie cu lapte și câteva resturi de pește și de pui. Se gândi că închisese ușa, dar

după masă, când muzica începu, Gardeen apăru, ținând ritmul cu coada. El o ridică și o puse pe pian, însă ea sări imediat pe umerii lui, dar lăbuțele îi alunecaseră pe lemnul lucios de mahon.

— Se pare că este foarte atașată de tine, Miles, zise mama lui.

— E speriată că îl va pierde din ochi pe acest neglijent! spuse Annie, încă supărată.

— Domnișoară Monahan, vă promit să am cea mai mare grijă de ea de acum înainte.

— Așa să faci, rosti Colum cu aparentă seriozitate. Diverse lucruri se întâmplă celor care n-au grijă de pisicile lui Annie. Îmi aduc aminte că un flăcău a legat o cârpă de coada uneia dintre ele și i-a dat foc. După câteva săptămâni, el și-a rupt piciorul.

— Într-adevăr? întrebă Miles ai cărui ochi îi întâlneau pe cei ai lui Annie. Fă tot ce poți mai rău.

Știa că lumea va crede că se referă la el, dar el era cu gândul la Dunsmore. Ochii lui Annie se îngustară.

— O, asta și intenționez, tinere. Toate la timpul lor.

— Știi, zise Colum, este un privilegiu rar să primești o pisică de-a lui Annie. Pe mine nu m-a adoptat niciuna. Nici pe Felicity.

— Se duc acolo unde este nevoie de ele, bombăni Annie cu gura plină de prăjituri.

Miles îi aruncă o otheadă pisicii sale gardian, care îi răspunse cu o privire plină de automulțumire. Ba mai mult, își puse coada în jurul gâtului lui, într-un gest surprinzător de senzual și de posesiv. El se uită la Felicity care cânta la pian și își dori ca gestul să fi venit din partea ei. Nu se va întâmpla, însă. O prinsese o dată neatență, dar ea va avea grijă să nu se mai repete. Ce-ar fi dacă, în loc să o aștepte cu ușa întredeschisă, s-ar duce în camera ci? Era sigur că o putea convinge să mai facă o dată sex. Cu cât făceau dragoste mai des, cu atât legătura lor ar fi mai puternică. Și cu atât mai multe șanse erau ca ea să rămână însărcinată. Dar asta era exact ceea ce o ținea pe ea în frâu.

Miles se uită din nou la pisică. Ce-ar face Gardeen dacă el ar încerca să o constrângă pe Felicity? Cicatricea de pe mână îi oferi răspunsul. Privirea îi fu atrasă irezistibil de tulburătoarea sa pupilă. Tânjea să își treacă mâna tu jurul gâtului ei elegant acoperit de buclele negre ce scăpaseră din coc. Aproape că îi putea simți degetele iscusite dansând pe corpul lui în loc de clapele tari de sidef și abanos... Dar, deocamdată, astfel de probleme erau în mod evident departe de mintea ei. Era pierdută în muzică și relaxată, iar el nu voia să îi răpească aceste clipe. Atât de des îi lipsea relaxarea. Annie o numise activă și capricioasă. Cuvântul mai potrivit era tulburată, chiar chinuită, și asta într-un sens profund. Ce o tulbura pe Felicity Monahan, în interior, atât de profund încât ținea atât de mult la copilul orfan de mamă al unui vecin?

Ea se uită în sus ca și cum ar fi devenit, dintr-odată, conștientă de întrebările lui. Degetele terminară melodia mai repede și se ridică.

— Cred că mă duc să văd dacă a adormit Kieran. Aș vrea să îi citesc.

Plecă înainte să aibă cineva ocazia să comenteze, dar nimeni în afară de Miles nu păruse deranjat. Oricum, el știa că micuțul Kieran progresase de la stadiul de barieră între el și Felicity la cel de scut pe care ea îl ridica în mod deliberat când avea nevoie.

Miles se duse să se uite pe fereastră, mângâind-o pe Gardeen. Era jenant să fie gelos pe un copil, dar era. Kieran era principalul lui rival, nu Dunsmore. Fără Kieran, Felicity s-ar fi topit în brațele lui a doua zi. Dar cum ar putea cineva să lupte cu ispita unui băiat fermecător, de patru ani, care avea nevoie de iubire și de protecție?

capitolul 12

Ziua următoare – a treia din săptămâna de grație a lui Miles – se desfășură cam la fel ca cea de dinainte. El și Felicity își petrecură dimineața cu micul Kieran. Miles împrumutase un ponei gri, iar Kieran era încântat să îl călărească în jurul padocului. Era ambițios, deși continua să ceară să fie lăsat să îl călărească pe Banshee. Miles se aplecă peste gard mestecând un fir de iarbă și bombăni:

— Dacă aș ști că va supraviețui l-aș pune pe cal doar ca să îi dau o lecție. Nu își dă seama?

— Șșșt. Uneori e încăpățânat.

— Ca cineva cunoscut, zise el scoțându-și firul de iarbă din gură și gâdilând cu el nasul lui Felicity. Ea îl îndepărtă, dar zâmbi. Nu ai venit în camera mea în ultimele două nopți, continuă Miles.

— Nu o să vin niciodată, zise Felicity căreia i se colorară obrajii.

— Niciodată? E destul de mult.

— Așa e. În ambele sensuri.

El îi atinse pielea albă de sub bărbie cu firul de iarbă.

— Dacă ți-aș promite că nu ai fi în pericol de a rămâne gravidă ai veni?

— Nu.

Roșeața din obraji se intensifică și nu mai îndepărtă firul de iarbă.

— Mai avem doar câteva zile din armistițiu, iubire. Ar fi păcat să le irosim.

Buzele ei se depărtară ușor.

— Eu nu le irolesc.

Miles trecu firul de iarbă peste obrazul roșu și atinse buzele apetisante.

— Nu stai trează noaptea, gândindu-te?

Ea se întoarse și dădu la o parte firul de iarbă.

— La ce să mă gândesc? îl întrebă.

— La bile și tacuri... de biliard.

Felicity se înecă râzând. După un moment spuse:

— Nu te cred că stai treaz din cauza mea.

— Nu? răspunse Miles care își trecu firul de iarbă peste propriile buze și privi în ochii ce îi urmăreau gestul. Atunci de ce nu mă pui la încercare? Vino în camera mea în noaptea asta. Dacă mă găsești dormind, vei ști că ai avut dreptate. Dacă mă găsești trează...

— Da?

— Atunci trebuie să stai și tu trează.

Ea își umezi buzele și Miles abia se stăpâni să nu o sărute.

— Poate, șopti ea înainte de a fugi să îl coboare pe Kieran de pe ponei.

Și seara trecu aproape la fel ca cea de dinainte – Felicity plecă să îi citească lui Kieran și nu se mai întoarse în încăperea unde erau adunați toți. Miles, extrem de nerăbdător în ceea ce privea noaptea care avea să înceapă, fu forțat de ceilalți să petreacă două ore jucând whist cu mama lui, tatăl vitreg și cu Annie Monahan. Mai degrabă se temea că Annie va sta trează ca să fie cu ochii pe el și pe Gardeen și spera că ea nu va face acest lucru prea mult timp. Gardeen era îndeajuns de protectoare. Stătea încolăcită în fața focului, dar de câte ori Miles se uita la ea, ochii argintii îi întorceau privirea ca și cum nu ar fi avut încredere că el n-o să dispară.

Tot nu găsisese o explicație rațională cu privire la existența pisicii și mai ales la întrebarea dacă juca un rol în problemele lui. Spera din toată inima că Gardeen nu avea de gând să intervină în orice s-ar fi întâmplat la noapte.

Se gândi că jocul de cărți s-ar putea prelungi până la miezul nopții, dar până la urmă Annie anunță că se duce la culcare pentru că urma să se întoarcă la Foy ziua următoare. Se îndepărtă de masă.

— Săracele pisici, cred că sunt deja supărate, zise ea.

— Sunt sigură, spuse Aideen în timp ce toată lumea se ridica politicos.

Miles încercă din răputeri să nu își arate ușurarea.

— Trebuie să spun că, de când o avem pe Gardeen aici, aproape că îmi vine să îmi iau o pisică în casă, puse Aideen.

— O idee excelentă, răspunse Annie și îl fixă pe Miles. Iar tu ai face bine să nu mai fii neglijent cu a ta, altfel eu nu o să fiu răspunzătoare.

El își ridică mâna, într-un gest ce semăna a jurământ.

— Promit.

Annie aprobă din cap și se îndepărtă. Aideen adună cărțile.

— A devenit destul de feroce pe acest subiect, observă ea.

— Un cuvânt mai potrivit nici că se putea, declară Colum, afundându-se în scaun. Miles, băiatul meu, dacă îți prețuiești pielea, ai grijă ca acea mică ființă să nu pățească nimic rău.

Miles își studie tatăl vitreg și se încruntă.

— Foarte bine, Colum, ia să vedem ce părere ai tu despre Gardeen și despre pisica îngropată.

— Părere? răspunse Colum și ochii i se măriră. La naiba, vrei o opinie despre astfel de lucruri? Presupun că trebuie să spun că pisicile au nouă vieți.

Miles știa că e mai mult de atât.

— Da, dar, potrivit lui Annie, un stăpân se poate bucura numai de una dintre acestea.

— Desigur, și asta ar putea fi adevărat. Până la urmă, mereu se întâmplă să observi pisici care pur și simplu apar parcă de nicăieri. Dar pisicile sunt doar pisici.

— Asta nu este ce ai spus adineaori.

— Spuneam că pisicile nu sunt doar pisici pentru Annie.

Pentru prima dată, Colum părea aproape agitat. Interesant. Foarte interesant. Miles pocni din degete. Nu era deloc sigur că pisica va răspunde, dar după o ezitare, ca și cum ar fi vrut să își păstreze demnitatea, Gardeen se cabră și sări cu eleganță în poala lui.

— Deci, micuțule gardian, mă întreb câte vieți ți-au mai rămas.

Gardeen nu scoase niciun sunet, însă, din moment ce mama lui Miles se uita la el ciudat, o duse pe misterioasa felină în dormitor.

— Și acum, îi zise el lui Gardeen în timp ce intrau în cameră, începe partea interesantă.

Pisica nu arăta niciun entuziasm, dar se tolăni încovrigată în fața focului și păru că va adormi.

— Oare ăsta o fi un semn bun sau unul rău? Întrebă Miles în timp ce Hennigan intră.

— Poftim, domnule?

— Nimic, zise repezit.

La naiba, o să ajungă la azilul de nebuni înainte ca toate acestea să se termine, se gândi el. Imediat ce fu gata de culcare îl expedie pe Hennigan, întredeschise ușa, alege o carte și se hotărî să stea treaz. Acest lucru nu ar trebui să fie o sarcină prea grea, pentru că avusese parte de două nopți neliniștite. Dar acum, cum se întâmplă în astfel de clipe, oboseala îl năpădi. Bătu de miezul nopții, iar el căscă. Oare când va veni ea, dacă va veni? Ar putea risca să tragă un pui de somn? Nu. Ar fi prea extenuat dacă ea ar sosi în mijlocul nopții? Nu. Ar putea să adoarmă cu un astfel de preț? Posibil. Înghionti pisicuța cu vârful degetului de la picior.

— Hei, Gardeen. Te poți gândi la un mod ca să mă ții treaz?

Pisica se mișcă și deschise ochii. Apoi se așează din nou ca să se culce, burtica ei ridicându-se și lăsându-s e cu un calm hipnotic. Miles se apucă să citească *Oedip* în greacă, sperând că această provocare îl va ține treaz.

Felicity îi citi lui Kieran și apoi stătu cu doamna Edey în camera ei pentru o vreme, vorbind despre diverse. Știa că va veni momentul în care va trebui să se întoarcă în dormitorul ei, la tentații. Până la urmă va trebui să părăsească acest sanctuar. În timp ce se îndrepta spre cameră auzi voci de jos și își dădu seama că ceilalți erau încă treji. Era bine. Poate reușea să adoarmă înainte ca marea întrebare să apară.

Se pregăti de culcare și se așează în pat, simțind, nu știa exact de ce, că trebuie să îi dovedească servitoarei că nu are nicio intenție să plece undeva în acea noapte. Ar fi vrut să își poată dovedi și sieși. Bunul-simț nu lăasă loc la îndoieli. O tânără virtuoasă ar rămâne cu siguranță în propriul pat la noapte. De fapt, o să încuie ușa! Atunci de ce dorința aceasta de a se da jos din pat, de a se furișa pe coridor la numai două

uși distanță era atât de puternică? Felicity se întoarce și își aranjează perna, dorindu-și ca somnul să vină și să îi alunge toate opțiunile. Nu se întâmplă asta.

Se foi de o mie de ori în așternut înainte să o audă pe Annie călcând apăsător pe scări, către camera în care fusese cazată. Nu mult după aceea, auzi alți pași. În curând, stând pe spate, deschise ochii și se uită la umbrele de pe tavan, știind că toți din casă se duseseră la culcare și sosise timpul să ia o decizie. Nu avea îndoieli morale. Atunci, în sala de biliard, nu își mințise conștiința și nici conștientizarea păcatului nu o ținea departe de patul lui Miles. Era un caz pierdut, și pentru că virtutea îi fusese răpită la o vârstă atât de fragedă nu putea să se simtă vinovată pentru ce simțea. Singura ei ezitare era cauzată de faptul că nu voia să riște să rămână din nou gravidă.

Își puse mâinile pe abdomen, întrebându-se dacă nu cumva în ea creștea deja un prunc ce avea să aducă dezastrul. Deoarece Rupert fusese atât de convingător când îi spusese că nu avea cum să rămână gravidă, îi trebuiseră câteva luni ca să realizeze că purta un copil în pântece. Dacă fuseseră semne care indicau asta, ea le ignorase complet. Miles îi promisese că, dacă se va duce la el în noaptea aceasta, nu vor exista astfel de riscuri, dar și Rupert promisese la fel. Bărbații ar spune orice ca să obțină ceea ce doresc. De ce ar avea încredere în Miles Cavanagh? Dar avea, profund și absolut. Avea încredere în cuvântul lui.

Mâinile i se mișcău pe corp, pe burtă, pe sâni și în jos între coapse, aducând dulcea plăcere pe care el i-o putea produce. Dar, de fapt, nu după această plăcere tânjea, ci după apropierea corpurilor lor, pielea pe piele, respirația în respirație, șoaptele din întuneric... Toate barierele căzură. Dacă ar putea doar să stea unul lângă altul în căldura patului lui și să vorbească, nu își imagina ceva mai atrăgător. Chiar dacă nu puteau discuta despre cel mai important lucru.

Se dădu jos din pat aproape fără să-și dea seama, pășind prin cameră, nesigură de următorul pas. Cu siguranță se va duce. Își puse pe ea halatul din lână moale de culoare crem și apoi, în mod impulsiv, îi dădu drumul jos și se dezbracă de cămașa de noapte. Se uită în oglindă, surprinsă de conturul corpului în lumina slabă a focului. Studiindu-se, își desfăcu părul. Când acesta deveni un nor negru în jurul umerilor își puse halatul și deschise cu mare grijă ușa spre coridor.

Casa era tăcută și nu se auzea decât ticăitul ceasurilor,

O mică lampă străjuia holul, dar abia lumina îndeajuns ca să transforme beznă în semiîntuneric. Trăgând adânc aer în piept, Felicity se furișă cu picioarele goale pe covor, către ușa lui Miles. Pentru un moment, un moment devastator, crezu că este încuiată. Dar

apoi văzu că este întredeschisă. Ezită, deoarece prudența o îndemna să se întoarcă în pat, unde planurile ei nu puteau fi clintite. Dar inima îi dădu un avânt, spunându-i că merită această scurtă bucurie.

Cu o atingere ușoară împinse ușa. Și ce o să facă dacă el dormea și sforăia? Acest lucru nu se întâmpla. El se uita în foc, ținând un deget între două pagini ale unei cărți și nici măcar nu o auzi intrând. Gardeen fu cea care își ridică capul și mieună. Miles se uită spre ea și apoi un zâmbet atât de frumos îi luminează fața încât ochii ei se umeziră.

Îi întinse o mână, iar ea se apropie.

— Nu este o idee bună, Miles Cavanagh.

— Mie îmi pare o idee excelentă, iubirea mea.

Cum putea o femeie să răspundă atât de puternic la atingerea mâinii unui bărbat? Era singura zonă în care bărbații și femeile aveau voie să se atingă. Și acest lucru se întâmpla, deseori, cu mânuși. Degetul lui mare se frecă de al ei.

— De ce ai venit? Întrebă el.

— Sunt vrăjită.

El coborî privirea și împunse pisica neagră cu papucul.

— Asta e opera ta, Gardeen?

Pisica se frecă de piciorul lui, se întinse și apoi fugi prin cameră și sări pe pervaz.

— Cel puțin, nu are de gând să se pună între noi doi de data aceasta.

Un fior de dorință o străbătu pe Felicity.

— Ai spus...

— Am spus că nu o să te pun în pericol de a rămâne însărcinată. Sunt multe lucruri pe care un bărbat și o femeie le pot face care nu implică niciun risc, îi zise el și o trase în poală. Ești destul de inocentă, nu-i așa?

Să fie ținută în poală și mângâiată, încălzită pe spate de focul din șemineu, pentru Felicity era raiul pe care și-l imaginase, dar trebui să întrerupă clipa.

— Știi că nu sunt.

El îi mângâie părul.

— Nu ești nici ignorantă și nici neatinsă. Dar inocență încă mai ai. Ca și mine, mulțumesc lui Dumnezeu.

Ea se întoarse ca să se uite la el.

— Inocență?

— Faptul că nu ai trăit partea întunecată a sexului. Am un prieten care a explorat acel tărâm și care încă are cicatrice.

Felicity nu era sigură despre ce vorbea el; dar trebui să admită că, deși se simțise rănită de trădare și de pierdere, intimitatea fizică pe care o împărtășise cu Rupert Dunsmore nu îi lăsaseră cicatrici, nici pe corp și nici în suflet. Poate că trebuia să fie recunoscătoare pentru

asta. Era târziu, iar ea se simțea mult mai bine decât își amintea că se simțise vreodată. Își închise ochii și căzu în visare El îi mușcă ușor urechea.

— Ai venit aici să dormi?

Felicity se foi aproape nemulțumită.

— Da, răspunse. Este așa de plăcut și, până la urmă, nu avem prea multe de făcut, nu?

— Putem să ne sărutăm înainte de a adormi, spuse el și zâmbi.

— Presupun că asta putem face.

Buzele ei le întâlniră pe ale lui, îndulcite de gândul că acesta nu era preludiul seducției, ci o simplă plăcere.

O dată sau de două ori, își aminti ea, Rupert o sărutase astfel înainte de a o convinge să facă și alte lucruri. După ce deveniseră amanți, nu se mai ostenise. După Rupert nu îi mai permisesese nici unui bărbat privilegiul unui sărut prelung până ce Miles dărmase zidul de rezistență.

Uimită de intensitatea unui simplu sărut, Felicity își mută mâinile pe umerii lui Miles și le urmări forma în timp ce îl gusta, respira cu el și devenea una cu el. Se trezi la realitate numai când el se ridică ținând-o în brațe. Aproape că o duru să își separe buzele de ale lui.

— Ce faci?

— O să stăm mai confortabil în pat.

Ea se încordă.

— Dar nu putem...

— Putem face la fel de multe sau de puține în pat ca și pe scaun. Doar că vom avea mai mult confort. Crede-mă.

Ea se relaxă destul de mult să îl lase să o strecoare sub cuvertură, încă în halat. El i se alătură. Corpul lui se atinse de mâna ei, iar Felicity realizează că el era gol. Se rușină.

— Să nu îndrăznești...

— Să nu îndrăznesc să fac ce? o întrebă el prinzându-i mâna și sărutându-i fiecare deget.

— Să mă păcălești. Să mă seduci.

— Ar trebui să te bat pentru că sugerezi asta. Nu ai cuvântul meu de onoare?

Nu era nervos, dar părea serios.

— Dă-mi-l din nou.

— Felicity, îți promit că nu o să fac nimic aici în noaptea asta care te poate face să rămâi însărcinată.

Ea se relaxă, iar el o trase spre el. Îi desfăcu cordonul halatului. Acoperit de cuverturi îi exploră abdomenul, coapsele, sânii. Era aceeași călătorie pe care mâna ei o făcuse nu cu mult timp în urmă, dar diferită, atât de diferită. Ochii i se închiseră pentru a savura pasiunea delicată. Era așa de relaxată, încât el nu trebuia decât să îi

împingă puțin coapsele ca să le despartă, permițându-i să o pătrundă cu degetele. Ochii ei se deschiseră și încercă să își strângă picioarele.

— Ușor, lebăda mea albă, murmură el. Degetele mele chiar nu te pot lăsa însărcinată. Dar pot face aproape orice altceva.

Miles începu să îi demonstreze acest lucru.

— Ah, gâfâi ea.

Când el își coborî capul ca să îi sărute sânii, ea îi prinse părul și se predă pasiunii din ce în ce mai aprinse, încercând că își înăbușe sunetele, de teamă să nu fie descoperiți. Dacă ceva ar fi întrerupt... Dar nimic nu interveni, iar el, parcă simțind că se apropia extazul, își încetini mișcarea mâinii, ținând-o pe culme până când ea imploră, până când îl rugă, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Apoi, și numai atunci, îi oferii extazul. Moale, umedă și sătulă, Felicity se lipi de el.

— Mi se pare uimitor că oamenii riscă să facă copii.

— Poate că nu sunt prea mulți bărbați generoși ca mine, râse el.

Mâna lui iscusită începu să se plimbe din nou, dar ea o prinse.

— Nu vrem ca tu să fii prea mândru de generozitatea ta, nu-i așa?

Felicity alungă nesiguranța pe care o simțea și își strecură mâna pentru a-i apuca carnea fierbinte și tare. Pe Miles îl trecu un spasm.

— Te doare?

— Nu aș numi-o exact durere.

Simțindu-se uimitor, mult mai perversă decât se simțise prima oară când îl lăsase pe Rupert să o pătrundă, Felicity se mișcă pentru a-l încăleca pe Miles, punându-și ambele mâini în jurul lui. Îi urmări fața și își mișcă mâinile în sus și în jos. Buzele lui se întredeschiseră și scăpă un geamăt.

— Este bine? întrebă ea, repetând mișcarea.

— O să țiip când nu e bine.

Ea chicoti și, ca un experiment, își coborî buzele către micile lui sfârcuri plate ca să se joace cu ele cu dinții. El scoase un sunet, iar ea se uită în sus.

— A fost un țiipăt? îl întrebă.

El rânji, iar ochii îi erau plini de pasiune.

— O să știi când o să țiip. Dar ar trebui să te gândești ce o să faci când o să erup.

Pentru un moment ea fu confuză, apoi zise:

— O, nu ar trebui să fac așa?

— Nu am zis asta.

Ea își mișcă mâna aproape absentă. Apoi se opri.

— Presupun că se va murdări patul.

— Servitorii vor crede că mi-am făcut asta singur, un păcat teribil care, cu siguranță, îl face pe orice bărbat să orbească.

— O, *asta* este ceea ce bărbații nu ar trebui să facă?

— Ești o inocentă, râse el. Vrei să spui că niciodată nu te-ai atins în felul ăsta?

Felicity știu că roși.

— Puțin. Dar niciodată n-am știut că aș putea... că pot face tot.

— Nu am zis că poți face *tot*. Acum, ai de gând să mă lași aici între rai și iad?

Simțind coapsele lui între picioare, începu să se miște, ceea ce îl făcu pe el să se încordeze. Era fascinant. Își mișcă mână și observă că respirația lui se schimbă.

— Dar ce trebuie să fac? îl întrebă.

— Ești o femeie plină de ingeniozitate. Mă las, la propriu, în mâinile tale.

Ca răspuns la acea glumă proastă, ea se întinse și își înfipse dinții în carnea din jurul unui sfârc și mușcă, ceea ce îl făcu să tresară puternic.

— Ar trebui să te hotărăști, zise el nesigur.

Nu voia să îl lase așa, dar fugi la lavoar și se întoarse cu un prosop. Apoi, uitându-se la fața lui, își folosi mâna din nou. Miles își ținu ochii la ea atâta timp cât putu, rostind mistere pe care ea nu le putea înțelege altfel decât în adânci niveluri ale sufletului ei, unde astfel de lucruri erau atât de reale. Mâinile lui aveau să lase urme pe picioarele ei, dar ei nu îi păsa de durere. El se arcui, ridicând-o ca și cum ar fi călărit. Ea îl forță să se întindă din nou, luptându-se cu el, simțind cât de mult îl excita asta. Știind cât o excita și pe ea. Aproape își pierdu controlul și plecă împreună cu el în această călătorie. Când îi văzu pielea înroșindu-se și umezindu-se cu sudoare, căldura îi pătrunse în nervi încălzind-o, iar respirația îi deveni la fel de sacadată ca și a lui. Ar fi fost așa de simplu să se mute puțin, să îl lase să intre în ea... Dar nu. Avea destulă voință o să reziste. Amintindu-și cum făcuse el, încetini mișcarea. El gemu, dinții îi scrâșniră și o apucă tare de picioare.

— Acum, acum...

Ea îi oferă extazul, dar aproape că uită de prosop. Apoi îl urmări cum își revine în simțiri. Când ochii i se deschiseră, ea îl tachină.

— Serios că nu pricep de ce oamenii riscă să conceapă copii nedorți. A fost cu adevărat foarte interesant.

— A fost interesant?

El o întoarse cu spatele pe pat și se așeză deasupra.

— Ai uitat prea repede cum e să împărțim clipele astea, dragostea mea. Și, pentru păcatele mele, onoarea mă obligă să nu îți reamintesc.

Dar sărutul lui îi aminti, iar corpul începu să îi spună, destul de insistent, că nu degetele ofereau adevărata plăcere. Îl îndepărtă.

— Nu!

— Ce s-a întâmplat? spuse Miles înghețând.

— Trupul vrea mai mult.

El se relaxă și o sărută din nou.

— Și al meu. Dar corpurile pot fi conduse. Sau satisfăcute. Lasă-mă să distrug încă un pic din inocența ta...

Își plimbă gura între sâni ei, pe burtă și apoi între picioare.

— O, nu...

El se opri.

— Nu?

— Nu știu, spuse ea respirând adânc.

— Țipă dacă vrei să mă opresc, îi zise el râzând.

Felul în care limba i se freca de cele mai sensibile zone o făcu să tipe.

— Țsta a fost un țipăt?

— Da. Nu. Nu!

— Doi din trei câștigă.

După aceea, ea se încolăci în jurul lui, dorindu-și să crească în el ca iedera pe un stejar.

— Nu am știut niciodată...

— Nu ai știu ce? o întrebă plimbându-și mâna pe fiecare curbă a corpului ei.

— Asta. Toate astea.

Apoi i se făcu rușine dintr-odată.

— Miles, șopti ea, nu cred că pot să îți fac și ție la fel.

— Dragostea mea, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Și, pe lângă asta, am auzit că ceasul a bătut de ora două. Nu crezi că e mai bine să ne culcăm?

— Nu pot dormi aici.

— Ah, dar e așa de bine să stăm unul în brațele celuilalt. Mai stai puțin, iubire. Nu te las să dormi mult.

Moleșită, Felicity își lăasă pleoapele grele să cadă și adormi în brațele iubitului ei. Miles îi mângâie părul frumos, bucurându-se de somnul ei și se decise că o s-o adore pentru totdeauna. În ciuda ei. Însă câte zile mai erau înainte ca Dunsmore să se întoarcă precum un șarpe în Eden ca să distrugă totul? Când își aminti de Dunsmore o strânse ușor pe Felicity. La un moment dat, grija lui fusese să o protejeze de chiar generozitatea ei. Acum, preocuparea lui era condusă de nevoia posesivă de a o păstra pentru el. Poate că motivația de dinainte fusese nobilă, dar aceasta nu mai era deloc. Era pur egoistă. Avea nevoie de Felicity așa cum avea nevoie de aer.

Miles așteptă atâta timp cât putu, apoi, când ceasul bătu ora patru, se eliberă de sub ea și își puse halatul. Luă prosopul umed și îl aruncă în foc uitându-se să vadă dacă arde. Apoi își ridică iubita în brațe și o duse în camera ei și în patul ei acum rece. Ceea ce însemna că trebuia să stea puțin lângă ea ca să o încălzească. Dar, adormi.

Fu trezit, slavă Cerului, nu de o servitoare care venea să o servească

pe Felicity cu ciocolată caldă, ci de mama lui. Nu fu însă o bucurie prea mare. Ochii lui Aideen scăpărau de furie. Cu un deget încovoiat îl chemă din dormitor, pe coridor, până în camera lui, unde dezordinea spunea toată povestea.

— Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă te prindea altcineva!

— Am adormit.

— Nu asta e problema, și știi și tu! Cum ai *putut*?

Miles se duse să pună niște bucăți de lemn pe tăciunii care licăreau în șemineu.

— Fac ce trebuie ca să o împiedic să se mărite cu Dunsmore.

— Lăsând-o însărcinată?

— Nu după jocul din nopțile astea.

— Miles, trebuie să încetezi asta. Este de datoria mea să o supraveghez.

— Probabil că mai mult de atât nu pot să fac.

Ea se încruntă și mai mult.

— Asta e tot? O încercare făcută cu sânge rece de a i-o fura lui Dunsmore?

El simți sângele invadându-i obraji.

— Nu, răspuse.

— Foarte bine, rosti ea pe o voce moderată. Pentru că dacă asta ar fi fost, nu te-aș ajuta.

— Să mă ajuți?

— Să o scoți pe Felicity din Irlanda. În timp ce tu jucai jocurile tale necurate, eu m-am ocupat de lucruri importante. Ned Tooley s-a întors din Scoția în siguranță, dar zice că Dunsmore a găsit o barcă care să îl ducă la Lame. În dimineața asta, spionul meu de la Loughcarrick mi-a spus că s-a întors. Ne putem aștepta să vină aici astăzi, cred.

— La dracu'. Speram să îl întârzii mai mult.

— Ai eșuat. Acum trebuie să acționăm. Eu și Colum mergem în vizită la castelul Kilgoran și îi luăm pe Kieran și pe domnișoara Edey cu noi. E posibil ca Dunsmore să ne urmărească acolo, dar nu va reuși să își sustragă fiul de sub nasul unchiului tău.

— Tu urăști să vizitezi castelul.

Răspunsul mamei lui fu sarcastic:

i În mijlocul unei asemenea povești de dragoste dramatice, îmi pot permite să fac un mic sacrificiu sau două. E probabil ca Dunsmore să fie cu ochii pe principala sa preocupare – Felicity. Du-o la Melton și el vă va urma. Ce veți face acolo, tu și Sălbaticii, e treaba ta, dar trebuie să găsești o soluție convenită la această problemă, nu doar una provizorie. O să îl țin pe băiat în siguranță pentru o săptămână sau două.

Nepregătit pentru așa ceva, după o noapte furtunoasă și nedormită, Miles își trecu mâinile prin păr.

— Nu o să fie niciodată de acord să meargă.

— Asta nu e o noutate. Cum ai vrut să o duci până acum? Nu-mi spune, ai sperat să o seduci și să o convingi. Miles, când o să înveți? Când sunt forțate să facă ceva, femeile au voință de fier și rezistă și la cele mai devastatoare farmece bărbătești. Dă-i sedative și du-o cu forța.

Miles se holbă la mama lui.

— Nu pot face asta.

— Atunci așteaptă să fugă din nou cu Dunsmore.

În acel moment, Gardeen se descolăci și sări jos din pat pentru a se freca de gleznele lui Miles, mieunând.

— Și asta ce ar trebui să însemne? întrebă el iritat.

Aideen se lăsă pe vine și luă în brațe pisica pentru a o ține în fața lui.

— Miles, asta este o *pisică*. Ea nu îți poate fi ghid. Eu, în schimb, sunt mama ta și pot. O să îi dau lui Felicity o cană cu ciocolată care o va ține adormită toată după-amiaza. Ce faci tu cu această oportunitate e treaba ta.

O lăsă pe Gardeen în mâinile lui și ieși cu un fâșâit nervos de mătase. Miles mângâie felina până realizează că aștepta un fel de semn mistic de la ea. Își scutură capul, o puse pe pat și sună după Hennigan. Când acesta sosi, îi spuse să pregătească totul pentru o plecare iminentă în Anglia.

capitolul 13

Felicity se trezi din visele intime cu un zâmbet jucându-i pe buze. Nu era de mirare că lumea părea surprinzător de instabilă. Nu era nici ciudat că, după o asemenea noapte pleoapele ei erau atât de grele încât abia și le putea ridica. Se întinse, devenind conștientă de senzațiile din corp. Realiză că o durea capul. Asta *era* ciudat. De fapt, deși amintirile ei erau plăcute, nu se simțea deloc bine. Mai degrabă așa cum se simțise când făcuse experimente cu vinul de Porto al bunicului ei. Greoaie, amețită și ușor îngreșoșată. Apoi realizează că mirosul din aer nu era cel din camera ei. Smoală. Sare. *Mare*? Se forță să își deschidă ochii și se trezi pe un pat îngust, într-o cabină mică, la bordul unei nave ce se balansa pe apă.

Miles stătea așezat, uitându-se printr-un hublou. Se întoarse spre ea cu o expresie îngrijorată. Felicity își îngustă ochii din cauza luminii puternice.

— Unde suntem? Vocea ei se auzi ca un croncănit pentru că își simțea gâtul foarte uscat. De ce...

— Suntem pe mare, spuse el, ne îndreptăm către Anglia. Vrei niște apă?

El se îndreptă către o carafă aflată într-un suport pe micuța masă.

— Nu!

Dar apoi Felicity își opri refuzul instinctiv. Avea nevoie de apă, avea nevoie de claritate, avea nevoie de un timp de gândire. Anglia?

El turnă apă într-un pahar și apoi o ridică ușor și o ajută să bea. Îi reveni puțin puterea, deși durerea de cap se accentua când se mișca. Sau poate erau de vină muchiile ascuțite ale gândurilor care îi zornăiau în cap.

Când el o așeză cu spatele pe pernă, ea se luptă să se elibereze și se ridică.

— Du-mă înapoi!

— Nu.

— Miles, nu poți face asta. Săptămâna nu s-a terminat.

— Înseamnă că ți-ai respectat promisiunea.

— *Promisiunea mea*? Trebuie să fii nebun! Cum rămâne cu a ta?

El se îndepărtă și se așeză din nou lângă hublou.

— Eu nu ți-am făcut nicio promisiune.

După o clipă de gândire își dădu seama că el avea dreptate.

— Miles...

El se întoarse suspinând.

— Nu implora și nu amenința, Felicity. Te duc la Melton Mowbray unde intenționez să fac tot ce pot ca să îl țin pe Rupert Dunsmore departe de tine. Dacă vrei să îți prelungești cuvântul dat, vom călători

confortabil. Altfel, o să mergi în orice mod te va face să ajungi acolo.

Felicity se întinse ca să se dea jos din pat, dar se opri cu un geamăt din cauza capului care îi pulsa.

— Blestemată să fie inima ta haină! Ce mi-ai dat?

— Nimic. Mama a fost cea care ți-a dat ceva, nu știu ce a folosit.

În ciuda voinței, lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O, Doamne. Cum rămâne cu Kieran?

— Este cât se poate de în siguranță, îi spuse el cu primele accente blânde pe care le auzise din partea lui în ziua aceea. Mama l-a dus la castelul Kilgoran. O să facă tot ce poate ca el să fie în siguranță, iar tot ce face mama face formidabil de bine.

Felicity se holbă la Miles, încercând să îl facă să pară monstrul care era.

— Nu îl poate ține departe de tatăl lui!

— Și Dunsmore crezi că o să pretindă că ea și Kilgoran l-au răpit? Oricum, cred că el o să te urmărească pe tine.

O sclipire de umor lumină expresia sumbră a feței lui. Tooley zice că suferă de rău de mare.

Acest lucru îi provoacă și lui Felicity puțină satisfacție, dar refuză să cedeze.

— Așadar, Rupert s-a întors deja. Și asta înainte să te aștepți tu. Mă întreb când ai aflat asta.

— Azi-dimineasă.

Dar ceva din purtarea lui – poate stânjeneala – o făcu pe Felicity să nu aibă încredere în vorbele lui.

— Nu cred. Cred că știai de ieri, când m-ai convins să mă împlânzesc. Aveai nevoie de o altă șansă să mă farmeci așa că mi-ai jucat această farsă. A fost totul plănuit...

— Nu. Pe cuvânt...

— Nu o să mai las niciodată garda jos cu tine, Miles Cavanagh, îl întrerupse ea. Îți jur. Este război între noi acum. Cu satisfacție, îl văzu tresărind. Adăugă: Îmi iau înapoi cuvântul dat. Nu o să ai nicio cooperare din partea mea. Niciuna.

— Felicity...

Ea se uită în ochii blânzi.

— Niciuna, îi spuse din nou. Acum aș vrea să rămân singură.

Crezu că el o să insiste, însă clătină din cap și părăsi camera. În timp ce se lăsă pe patul tare, auzi cheia răsucindu-se în broască. Tristețea o lovi ca un val și o făcu să se rostogolească pe spate, cu mâinile peste ochii plini de lacrimi. Dincolo de termenii înțelegerii lor, el îi trădase încrederea. O folosisese așa cum făcuse și Rupert. O trădase așa cum făcuse și bunicul ei. Învățase acum mulți ani că niciun bărbat nu trebuie crezut. De ce uitase această lecție cu greu învățată? Ei mințeau; ei înșelau; luau ca lege a lui Dumnezeu faptul că trebuiau să

conducă viața unei femei.

Felicity era înspăimântată pentru Kieran, dar, mai mult de atât, era devastată de modul în care Miles îi răpise libertatea și o lăsase neputincioasă în fața voinței lui. Dar Kieran trebuia să fie principala ei preocupare.

Se ridică și mai bău niște apă, forțându-se să analizeze situația. Cu sinceritate, trebuia să admită că planul lui Miles ar putea funcționa, cel puțin pentru o vreme. Rupert va ezita să se ia de contele de Kilgoran. Da, cu excepția cazului în care Miles mințise, Kieran era în siguranță pentru moment. Așadar, ce va face Rupert? În primul rând, va avea unul dintre accesele sale de furie nebună. Nemaivând ce să stoarcă de la arendași, vânat de creditorii, trădat în planurile de fugă cu ea, dus fără voie în Scoția, se întorsese acasă – suferind de rău de mare – numai pentru a afla că atât Felicity, cât și fiul lui îi scăpaseră. Își înăbuși râsul, deși era amuzant. Probabil că era în acea stare de furie pură în care era capabil de orice, atâta timp cât acest lucru nu presupunea curaj fizic. Ea își dori să fi putut trimite un avertisment în ținutul Meath. Cruzimi mărunte se puteau întâmpla. Asta dacă el nu era în urmărirea ei. Ea spera că era. Cel puțin, ea și Miles se aflau în gardă.

Înfiorându-se, își aminti de felul în care Rupert o omorâse pe Gardeen. Accidental, dar încântat de durerea și de teroarea pe care i le provocase lui Felicity. Recunoscuse avertismentul. Dacă se mărita cu el și era ascultătoare, se putea aștepta de la el să se comporte într-un mod rezonabil, convențional. Dacă l-ar fi nemulțumit, el ar fi terorizat pe cineva doar ca să îi facă ei în necaz. O trecu un fior la amintirea acelor săptămâni dintre propunerea lui Rupert și moartea bunicului ei, când acesta din urmă refuzase să îi permită căsătoria. Kieran căzuse pe scări și se lovise destul de rău. Domnișoara Edey era sigură că tatăl băiatului încercase să îl împiedice să cadă, dar Felicity știa adevărul. Începu, disperată, să încerce să își convingă bunicul că era nebună de dragoste și că trebuia să se mărite cu Rupert imediat. Dar atunci bunicul ei murise, lăsând destinul ei în mâinile lui Miles Cavanagh. Ea nu știa atunci ce avea să însemne asta. Cât de puține știa despre bărbatul de care auzise că este la fel de inefficient ca unchiul Colum. Fusesse sigură că îl va învărti pe degete.

— Ha, ha! exclamă ea, uitându-se la închisoarea în care se afla.

Desigur, poate lucrurile ar fi mers mai bine, așa cum plănuise, dacă l-ar fi cunoscut pe Miles ca o domnișoară irlandeză sfoasă și nu ca femeia ușuratică pe nume Joy. Chiar și acum, tresări la amintirea rolului pe care îl jucase în seara aceea. Miles o avertizase că este un om periculos și că era bine să nu fie înșelat. A doua zi îi întorsese aceste cuvinte, referindu-se la ea în aceiași termeni. Amândoi spuneau adevărul, iar pericolul o înspăimânta. Puteau ajunge să se distrugă

când tot ce voiau de fapt era tandrețea plăcută de care se bucuraseră noaptea trecută...

O mișcare caldă o făcu pe Felicity să își revină din gânduri și să creadă că Miles se întorsese. Dar Gardeen era cea care îi atinsese brațul. Luă pisicuța caldă în brațe și îi netezi blănița.

— O, Gardeen. Ești aceeași care s-a întors? Pot să mă bazez pe tine să îmi aduci speranță?

Felina torcea.

— Sau ești doar o altă pisică dintre cele ale lui Annie? Oricum, micuțo, nu pari să îmi aduci cine știe ce noroc.

Felicity se dădu jos din pat cu Gardeen în brațe. Capul o durea mai puțin și făcu vreo câțiva pași până la hublou pentru a privi afară. Tot ce putea vedea erau valurile gri, dar erau pescăruși în jur, așa că nu puteau fi departe de țărm. Și totuși, care țărm?

Astfel de lucruri erau irelevante. Nu putea să-l oprească pe Miles s-o ducă în Anglia, dar când aveau să acosteze, ea va scăpa și va fugi la Rupert înainte ca acesta să aibă ocazia să facă vreun lucru cu adevărat rău. Cum?

Puse pisica jos și începu să caute prin micuța cabină în sertarele de sub pat găsi unele dintre hainele ei. Se dezbracă de cămașa de noapte. Cămașa de noapte? Se dusesse în camera lui Miles fără ea. O îmbrăcase el? Gândul o deranjă, dar era totodată ciudat de excitant.

— Femeie slabă ce ești! murmură pentru ea în timp ce îndesa cămașa de noapte în sertar, în locul hainelor pe care le scosese.

Își puse cămășuța și corsetul ușor, care se închidea în față. Rochia, slavă Cerului, era una dintre cele de lână moale, pentru plimbare, creată pentru a fi ușor de îmbrăcat, permițându-i să se miște în voie și să se simtă confortabil în orice circumstanțe. Când venea momentul evadării, avea libertate de mișcare.

Peria de păr era și ea acolo, așa că își aranjă buclele într-o coadă pe care și-o prinse apoi în coc, la spate. Fixă și acele de păr, gândindu-se că s-ar putea să fie de folos. Nu știa exact cum, dar acele sârme îndoite erau lucrul ce se apropia cel mai mult de o armă. După ce se înarmă cât de bine putu, Felicity cercetă mai atentă cabina, căutând arme, bani sau orice putea fi vândut. Nu găsi nimic, cu excepția unor haine și a câtorva cărți. Se muștră că nu avea la ea peria din argint în locul celei de lemn. Astfel de extravagante păreau frivole, dar acum ar fi fost utilă. Argintul se vindea bine. Cercetă din nou camera, sperând totuși să găsească vreun bănuț pierdut în vreun colț. Nimic. Ce va face când va veni cineva? Ar putea fugi pe ușă... și să facă ce? Să sară peste bord? Era îndeajuns de disperată, însă nu avea niciun rost să facă ceva înainte de a ajunge în port.

Încercă să se liniștească și să citească una dintre cărți, dar era o poveste plictisitoare despre triburile din America. Cealaltă carte era

despre istoria Angliei sub dinastia Tudorilor. De parcă i-ar fi păsat. Dădu târcoale micii încăperi dorindu-și să vină cineva – chiar și Miles – doar ca să spargă monotonia. Se făcuse întuneric când auzi pași, iar Miles intră ducând o lampă și o tavă.

— Sunt sigur că ți-e foame.

Felicity luă în nume de rău curtoazia lui distantă. „Ar trebui să-i fie rușine”, gândi ea, „să se simtă rușinat sau să argumenteze situația.” El nu făcu aceste lucruri, așa că ea se așeză pe pat și cercetă mâncarea. Șuncă, pui, cartofi, varză de Bruxelles și budincă. Începu să mănânce.

— Mă bucur că nu te înfometezi.

— O să am nevoie de putere.

— Felicity, nu o scapi. De ce nu accepți asta?

Ea îi aruncă o privire dură și continuă să își refacă forțele. El nu mai spuse nimic, iar ei i se păru din ce în ce mai greu să înghită. Prezența lui în micul spațiu începu să o copleșească. Se uită în sus, îl văzu privind-o și i se păru la fel de tulburat.

— Te iubesc, Felicity.

Cuvintele pătrunseră ca o lamă în inima ei. Își luă răgazul necesar ca să își adune salivă în gură, apoi îl scuipă. El își ridică mâna ca să se ferească, iar fața îi păli din cauza șocului. Felicity se uită în jos la mâncare și continuă să mănânce, în ciuda lacrimilor ce îi blocau gâtul. Era conștientă că el se întorsese ca să se uite la mare. De ce mai stătea aici? Probabil ca să păzească furculița și cuțitul. Se uită la cuțitul de argint și se întrebă dacă era capabilă să îl folosească asupra lui. Dar dacă nu ar fi în stare să îl împuște pe Rupert Dunsmore, cu siguranță nu putea să îl înjunghie pe Miles. Simplul gând îi făcea rău. Sau poate era doar mâncarea din stomacul agitat. Se uită la borcanul cu budincă și decise că nu era esențial pentru nutriție și că putea, prin urmare, să îl ignore.

— Am terminat, spuse ea.

El se întoarse, din nou impasibil, și veni să ia tava. Dar în loc să o apuce, o întoarse pe Felicity cu fața pe pat, își puse genunchiul pe spatele ei și îi legă mâinile. Ea se luptă, dar nu putu să se miște. Încercă să țipe, dar fața ei era presată pe pernă și abia putea respira. Ceva îi fu legat de încheieturi în doar câteva momente și un căluș îi fu pus în gură. Picioarele erau prinse nu la glezne, ci puțin mai jos de genunchi, sub cămășuță. Fără niciun rost încercă să spună tot ce avea pe suflet despre șarpele trădător în călușul care îi umplea gura.

— Îmi pare rău, Felicity, spuse el nesigur, aș fi vrut să călătorim confortabil. Totuși, văd că intenționezi să te lupți cu mine și nu îți pot subestima inteligența sau curajul, așa că n-am încotro. Suntem deja în Mersey și în câteva ore vom ajunge în Runcom. Te voi duce la trăsură ca și cum ți-ar fi rău de la mare. Odată ajuns acolo o să încerc să te fac să te simți mai confortabil. O întoarse încet, astfel că ea era acum

pe o parte, dar o puse astfel încât ea putu să vadă placajul lucios de pe perete. Nici măcar nu avu satisfacția de a se uita la el în timp ce ieșea din cabină.

Din moment ce era mijlocul nopții, erau puțini oameni în zonă ca să îl vadă pe Miles cărând pe cineva cu glugă de pe vasul *Ellen Jane* într-o trăsură, motiv pentru care el nu putea fi decât mulțumit. Ea dădea din picioare și urla înfundat, așa cum se așteptase, dar el o acoperi spunându-i:

— A, o să te simți mai bine imediat, draga mea, acum că suntem pe pământ... Nu, te asigur că nu vrei să mergi acasă, pentru că asta ar însemna o altă călătorie pe mare... Ei, acum, mă tem că va trebui să mergi acasă într-o zi, dar poate că până atunci o să îți crească aripioare de pește...

Miles își adusese propria trăsură pe vas, cu oamenii care să o conducă. Închiriasse aici cai care să îi ducă până la Nantwich, unde putea să apuce drumul obișnuit din Holyhead. De acolo, proprietarii de hanuri îl știau prea bine și se vor putea deplasa cu diligenta. Nu voia ca străinii să asiste la răpire.

Felicity făcu tot ce putu ca să reziste să fie urcată în trăsură, fapt ce îl determină să o lase să dea cu capul de ușă. Acest lucru o ameți destul încât el să o urce și să o așeze pe banchetă. Asudat, ciufulit și dezgustat de ceea ce fusese nevoit să facă, îi spuse lui Hennigan să se grăbească și imediat porniră la drum. Valetul o ținuse destul de refractar pe Gardeen, care sări acum în brațele lui Felicity și se uita la Miles la fel de furioasă ca femeia. Hennigan se ghemui într-un colț, în spatele cailor, dezincându-se de aceste fapte scandaloase. Legănându-se odată cu mișcarea trăsurii ce gonea, Miles se aplecă pentru a desface călușul. Ea se zbătu nedorind să fie atinsă.

— La naiba, Felicity, nu te mai lupta cu mine sau o să te trag de păr.

Ea se opri, încruntându-se. Imediat ce el îi scoase călușul umed din gură, ea începu să îl înjure, rostind cuvinte pe care el însuși ar fi ezitat să le folosească.

— Gata! spuse el răspicat. Sau o să îți pun din nou călușul.

Când ea se cufundă într-o tăcere sumbră, el o întrebă:

— Vrei niște apă? Îmi aduc aminte din experiența mea de a fi legat și cu căluș în gură că ai avea nevoie.

Putea să observe cât de mult dorea să îi refuze oferta, dar până la urmă acceptă. Miles ținu plosca la buzele ei și o lăsă să bea. Spera că își amintea de prima lor întâlnire în circumstanțe similare. După câteva sorbituri, ea scutură capul ca să îi arate că a terminat de băut. Miles puse capacul la ploscă.

— Dacă îmi dai cuvântul de onoare, te dezleg.

Din nou ea clătină din cap.

— Dacă nu plănuiești să te arunci din mers, nu ai nici măcar o șansă să scapi pentru o perioadă. O să te leg înapoi când o să ne oprim să schimbăm caii.

De data aceasta ea nu răspunse. „La naiba cu muierea asta căpoasă!” gândi Miles. Era sigur că era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse în viața lui. Numai gândul la Dunsmore, la măritișul ei cu Dunsmore îl putea face să continue.

— Cel puțin, îți leg mâinile în față.

Ea rezistă, dar el o întoarse, desfăcu legătura și, până ca ea să aibă timp să își recapete puterea în mâinile amorțite, i le trase în față și i le prinse din nou, dând-o pe Gardeen la o parte. Atât felina, cât și femeia șuierară, iar el se temu că sunetul scos de Felicity provenea de la durerea din mâinile amorțite. Când două lacrimi i se prelinseră pe obraji, Miles fu sigur de asta. Scoase batista pentru a-i șterge obrajii.

— Nu mă atinge, rosti ea printre dinții încleștați.

Trebuie să îi permită acest drept, așa că îi lăsă batista în mâini și se așeză înapoi în colțul de pe bancheta lui. Ea ridică, stângace, batista către ochi și apoi suflă în ea. Era atât furioasă, cât și nefericită, iar el se îndoi de acel gest patetic. Oare ce va face mai departe această femeie isteată? Absolut orice ca să își recapete libertatea. Gardeen se învârti în cerc, neliniștită, pentru un moment, apoi se așeză în brațele lui Felicity, sub mâinile ei legate și se uită la Miles. Ce spunea acest lucru despre corectitudinea acțiunilor lui nu își putu da seama.

Drumul era liniștit, iar balansul trăsurii avea efect soporific. Miles nu dormise mai mult de o oră în noaptea precedentă și era periculos să ațipească acum. Dar nu trebuia...

Fu zguduit din picoteală de virajul strâns pe care vehiculul îl luă pentru a intra la hanul din Nantwich. El se întinse și își puse palma peste gura lui Felicity exact înainte ca ea să țipe. O trase în poală și îi puse gluga de la pelerină ca să arate ca și cum dormea. Ea lovi în stânga și-n dreapta și nimeri ușa trăsurii, dar, din fericire, purta pantofi ușori. El îi prinse picioarele între ale lui și îi ținu capul între coapse. Îi trebui toată puterea ca să o ținuiască pe loc.

— Domnule... protestă Hennigan, cu fața albă.

— Taci.

Apoi, după schimbarea rapidă a cailor erau din nou pe drum și o putu elibera. O împinse în sus așteptându-se la mai multe injurii. Felicity păru mai degrabă amețită și doar stătea și se uita la el, cu fața roșie și gâfâind.

— Îmi pare rău, Felicity. O să mă asigur că o să ai călușul înainte de schimbarea următoare ca să nu mai fie nevoie de astfel de lucruri.

Ea începu să plângă. Efortul pe care îl făcuse ca să își reprime lacrimile fusese foarte dureros și o copleșise. Se lăsă pe spate și spuse:

— Te urăsc!

— Iar eu te iubesc.

Cu un geamăt de râs amar, ea își întoarse capul pe canapeaua capitonată cu satin și plânse în hohote. Miles nu văzuse niciodată atâta durere. Se uită la Hennigan, dar valetul privea fix pe fereastră, cu buzele strânse. Se uită la Gardeen care îi întoarse o privire supărată din poala lui Felicity. Bolborosind un blestem, Miles se întinse și îi dezlegă mâinile, în ciuda opoziției.

— Nu uita că o să te opresc dacă încerci să fugi, prin orice mijloace.

Ea își apăsă batista de față, luptându-se cu lacrimile. După un moment se liniști și își desfăcu legătura de la picioare. Apoi aruncă bucata de piele în brațele lui și se întoarse ca să se uite pe fereastră. Miles vru să-i vorbească, să încerce să o facă să vadă că nu avea cum să procedeze altfel, dar nu știa dacă avea cuvintele potrivite. Și, oricum, nu își putu imagina o astfel de conversație cu valetul ca spectator. La dracu'! Oare cum ajunsese într-o astfel de situație penibilă?

Când se apropiară de următoarea schimbare, spuse:

— Trebuie să te leg dacă nu vrei să îmi dai cuvântul de onoare.

Ea se întoarse cu fața împietrită și îi întinse mâinile. El le legă și apoi îi puse călușul. Îi trase gluga peste cap și își trecu mâna peste spatele ei, ținând-o aproape, întrebându-se dacă era vreo șansă ca fericirea dintre ei să supraviețuiască acestei călătorii. Ea se ținu dreaptă ca o scândură, iar el știa că ea va profita de orice ocazii ca să scape.

Un zâmbet își făcu loc pe buzele lui pentru că știa că la mijloc erau trei sferturi de mândrie. Felicity Monahan nu se va pleca în fața nici unui bărbat. Cum, atunci, intenționa să supraviețuiască vieții ca soție a lui Rupert Dunsmore? Pentru prima oară se întrebă dacă ea aven de gând să îl omoare pe Dunsmore. O înțelegea, dar era un gând înspăimântător. Când un bărbat murea în mod misterios, prima suspiciune cădea asupra soției, în special dacă erau indicii că existaseră neînțelegeri. Știa, oare, că era posibil ca o femeie să fie arsă pe rug pentru uciderea soțului? Mică trădare, o numeau. Revoltă împotriva capului familiei și stăpânului.

capitolul 14

În timp ce prindeau viteză cu noii cai, Miles își dezlegă iubita. Primul lucru pe care ea îl spuse fu:

— Trebuie să mă ușurez.

Miles nu se gândise la această problemă. Ajutat de luna plină intenționase să meargă fără opriri lungi, dacă vremea permitea. Conducătorul trăsurii și ajutorul lui puteau face cu schimbul. Desigur, plănuise opriri ocazionale pentru dezmoștire și alte nevoi, dar până atunci crezuse că ea va ceda de bunăvoie. Ce naiv.

— Dă-mi cuvântul tău de onoare și ne oprim la următorul han.

— Nu.

El se uită la ea.

— La dracu', Felicity...

— Nu-ți mai dau cuvântul meu niciodată. Prefer să-mi ud rochia.

Ar fi făcut-o. De-asta o iubea la nebunie, chiar și când îi venea să îi rupă gâtul. Încercă să o convingă să fie rezonabilă, dar era ca și cum ar fi vorbit cu o statuie de marmură. În final, într-o zonă pustie a drumului către North Shropshire, el deschise trapa și strigă la conducător să oprească. Felicity îl privi atentă, iar el simți speranța ei și planurile pe care și le făcea în minte.

— Nici să nu te gândești. Suntem la kilometri distanță de orice locuință. Dar, ca să fiu sigur, o să îți iau pantofii.

Ea își ascunse picioarele sub ea.

— Să fii blestemat dacă îndrăznești!

— Cu forța, dacă e necesar.

— Nu o să-ți fie ușor să mă domini, Miles Cavanagh, fără surpriză sau cooperare.

— Dar o pot face dacă sunt destul de crud. Nu ești singura cu voință de fier.

Ea se încruntă, și lui Miles i se păru că și Felicity își dădu seama de același lucru ca el – că tocmai punctele forte care îi atrăgeau la celălalt erau cele care făceau ca această bătălie să fie atât de feroce.

— Sau poți să îți uzi rochia, adăuga el.

Era o cacealma, dar funcționă. Cu un oftat indignat, ea își desfăcu pantofii și îi aruncă lui Miles. În el, de fapt. Apoi își ridică cămășuța deasupra genunchilor, își desfăcu jartierele și își scoase încet ciorapii.

— Nu are rost să îi distrug, spuse ea, fluturându-și picioarele frumoase, goale până la coapse.

Își știa prea bine arsenalul. Hennigan se uita intenționat în direcția opusă, dar gâtul lui era roșu. Stăpânindu-și atât firea, cât și pofta, Miles deschise portiera și coborî treptele.

— Te poți duce în spatele gardului viu de acolo.

De îndată ce coborî însă, el realizează că pământul era înghețat. Își ridică mâinile către ea.

— Te duc în brațe până pe iarbă.

Ea stătea în cadrul ușii.

— Nu vreau să mă mai atingi niciodată, îi spuse.

Felicity așteptă până când el își lăsă jos mâinile și se dădu din drum. Apoi coborî și călcă cu delicatețe până la gardul viu lipsit aproape total de frunze. Miles verifică dacă cel care conducea trăsura și ajutorul său se uitau în altă parte. El însă trebuia să fie cu ochii pe pupila lui, iubita lui, tortura și plăcerea lui. Un moment de neatenție și ea ar fi dispărut. Încurcătura de crengi dese și lumina slabă a lunii ofereau oarecare intimitate, dar nu o ascundea pe Felicity întru totul. Putea vedea că ea nu plecase desculță pe pășunea aspră. Numai dacă nu își scosese rochia și și-o agățase... O privire mai atentă îl asigură că ea încă purta rochia. Nu voia să scoată din calcul nicio șmecherie și bănuia că nimic nu era prea îndrăzneț pentru ea, nici măcar să fugă în cămașuță. A, dar Felicity Monahan era o regină între femei și merita să poarte o coroană în Tara[14]. Soarta amară îi făcuse dușmani în această poveste.

Gardeen apăru la ușa trăsorii, mustăcînd, și sări jos ca își facă și ea nevoile. Însă pisica se întoarse înaintea lui Felicity. Miles bănuia că întârzierea era intenționată, ca să îl enerveze, în special pentru că picioarele ei sigur înghețaseră. Până la urmă, apăru și se întoarse în trăsură. Miles profită de moment și se ușură, apoi își puse oamenii să facă la fel. Când se întoarse, Hennigan întrebă, cu chipul înghețat, dacă poate să stea în scaunul inconfortabil din spate. Miles aprobă, deși se gândi că putea să o lege pe Felicity și să o pună să călătorească acolo. Doar încăpățănarea ei cauza toate problemele acestea. Când totul fu aranjat, Miles se urcă înapoi, stînd pe banchetă în fața lui Felicity, din moment ce acum erau numai ei doi înăuntru. Încerca să o scutească de prezența lui atât cât putea. Ea își puse ciorapii și pantofii, iar el observă că nu părea să fi suferit degerături.

Era o poveste al naibii de ridicolă. După un timp se decise că trebuiau să oprească să mănânce. Conducătorul, cel puțin, avea nevoie de asta pentru a căpăta puteri. Cine să știe că o răpire era așa de complicată? Se uită la Felicity.

— Ți-e foame?

— Nu destul de foame.

Deși catadicsi să răspundă, se întoarse la rolul de statuie de marmură.

— La naiba, te-ai gândit să îți câștigi traiul dînd astfel de reprezentații, domnișoară Monahan? Ai putea să joci mânia atât de bine!

Buzele ei se strânseseră, dar nu răspunse. Lui îi lipseau vremurile

când măcar răspundea mândrească.

— Felicity, nu sunt dușmanul tău. Trebuie să înveți să ai încredere...

La această remarcă ea reveni la viață.

— Să am încredere în tine? Am adormit în brațele talc, Miles Cavanagh, și m-am trezit prizonieră! Este surprinzător că nu am încredere în tine?

El se crispă.

— Nu a fost nimic plănuț.

— Plănuț sau nu, eu sunt aici unde nu am nicio dorința să fiu, amenințată cu violența dacă nu mă supun.

Miles nu o scotea la capăt cu ea și știu că, dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi simțit la fel.

— O să opresc la următorul han pentru a le da ocazia oamenilor să mănânce. Poți petrece timpul stând lângă foc, bucurându-te de cină, sau captivă aici.

Ea se întoarse ca să se uite pe fereastră.

— Captivă, spuse.

El își trecu mâinile prin păr de exasperare.

— Felicity, nu este un păcat să cedezi într-un caz de *forță majoră*.

Se uită la el cu o privire directă și sinceră.

— Ești prea șmecher, Miles Cavanagh. Nu te ajut.

El o înțelese atunci, puțin, pentru că se simțise în același fel. Ar fi fost mult mai ușor pentru amândoi să își folosească atracția ca armă. Era întuneric înăuntru pentru că nu aprinseseră nicio lampă. Un întuneric ce aducea secrete și discuții intime.

— Fără șmecherii, Felicity, spuse Miles blând. Am vrut să spun ceea ce am zis și nimic mai mult. Intenționez să te duc la Melton și să te țin acolo.

— Nu contează ceea ce intenționezi și nici măcar ce faci. Șmecheria vine din felul în care ești.

— Vrei să spui că mă iubești.

Ea se întoarse din nou și privi în altă parte.

— Nu pot iubi un bărbat care mi-a trădat încrederea.

— Atunci să zicem că ești mișcată.

— Până la exasperare, râse ea amar. Până la furie.

— Până la emoții mai mari de atât, Felicity. Nu putem măcar să fim sinceri?

Lui i se păru că ea oftează.

— Aș putea să te iubesc dacă ar fi posibil, rosti Felicity încet.

Miles simți o nevoie disperată să o strângă în brațe.

— Dragostea este atât de stăpânită?

— Așa cred. Ai putea să iubești soția unui prieten, spre exemplu?

— N-aș putea iubi soția nimănui.

— Atunci, zise ea cu o asprime șocantă, gândește-te la mine ca la soția lui Rupert Dunsmore.

— *Niciodată!*

O rază de lună rătăcită luminează ochii ei ca de pisică.

— Cu el mi-am pierdut virginitatea, să știi.

El bănuise, dar nu îi plăcea ideea, în special când era rostită cu voce tare.

— Ți-a furat-o, vrei să spui.

— Ba nu. Am fost stânenitor de dornică.

Miles își strânse fălcile.

— Nu avea niciun drept să ia ceea ce îi oferiseși.

— La naiba, ești un susținător al castității pentru bărbați așa cum ești și pentru femei?

Miles avu grijă să îndrepte discuția spre drumul principal până ce ea nu avea să îl închidă complet.

— Dacă Dunsmore a fost primul tău iubit, nu a fost cine știe ce.

Ea se întoarse, ca și cum era neinteresată.

— Părea destul de excitant la acea vreme.

— Și au fost și alții?

Felicity luă o atitudine înțepată.

— Nu sunt nevoită să răspund la asta.

— Adevărat, zise el și îi studie fața întoarsă. Dar nu cred că au fost și alții. Chiar dacă ai fi fost înclinată către promiscuitate, nu sunt mulți bărbați potriviți în împrejurimile conacului Foy și chiar mai puțini ar fi riscat să se încurce cu una ca tine. Și nu ai dus o viață aventuroasă.

— Nici măcar nu am găsit un pian până când nu mi-ai oferit tu unul, spuse ea și își înclină capul către el. Un pian și câteva partide minunate de iubire. Ar trebui să fiu sclava ta, nu-i așa?

— Nimic din toate astea n-a fost plănuț. Nimic.

— Negi că ai sperat să mă lași însărcinată?

— Abia după ce s-a întâmplat. Crede-mă.

— Nu sunt sigură că pot. Mi-ai distrus încrederea în tine, Miles, și poate că nici nu poate fi restabilă.

Miles își blestemă mama și planul ei, chiar dacă nu putea întrezări o alternativă. Ar fi putut să o trezească pe Felicity și să îi explice situația. Și apoi să se lupte eu ea ca să o ducă la bordul vasului. În ciuda chinului, poate că ar fi fost un mod mai bun. Dar el știa că, de fapt, noaptea de plăceri de dinainte era cea care o deranja pe Felicity cu adevărat. Călătoriră în tăcere până când conducătorul începu să încetinească pentru că se apropiau de orașul Leek.

— Legată sau nu? o întrebă.

Ea râse, deși sunetul tăie aerul ca o sabie.

— La naiba, Miles Cavanagh, ești la fel de încăpățânat ca mine!

— Suntem o pereche potrivită, nu-i așa?

— Da, sigur. Ai văzut vreodată doi cocoși care se bat până la moarte? Îl întrebă ea și întinse mâinile pentru a fi legată.

Deși ura fiecare moment, Miles o legă destul de strâns, și îi puse călușul, apoi deschise trapa pentru a vorbi cu cel care ținea frâiele.

— Tu, O'Grady și Hennigan puteți intra în han ca să mâncați. Noi rămânem aici. Aduceți un coș cu merinde cu voi.

Apoi lăasă storurile și o luă pe Felicity în brațe, pregătindu-se pentru orice eventualitate. Fu o jumătate de oră foarte lungă, dar ea nu făcu nicio mișcare de a se opune sau de a scăpa. Miles nu se simți în stare să vorbească, pentru că ar fi fost nedrept față de ea, care nu putea nici să îi oprească spusele, nici să răspundă. Se întrebă dacă și ea resimțea confortul amar de a fi în brațele lui, așa cum simțea el având-o pe ea aproape. Sau aceeași frustrare, era foarte tentat să își mute mâinile, să o țină în brațe altfel. Reuși să se abțină și mulțumi lui Dumnezeu pentru asta. Ar fi fost un abuz al situației în care ea se afla. Avea două roluri diferite – de tutore și de iubit – și nu trebuia niciodată să le confunde. Această legătură avea să o țină pe Felicity în siguranță, să o protejeze de ea însăși. Ar fi fost la fel de josnic precum Dunsmore dacă ar fi profitat de situație.

Într-un final, portiera se deschise și apără un cap. Hennigan puse cu delicatețe un coș cu mâncare și o sticlă cu vin pe podeaua trăsorii. Miles se întrebă dacă valetul lui îi va înmâna demisia la sfârșitul călătoriei. O ținu ferm pe Felicity până când ieșiră din oraș și începură să capete viteză. Numai atunci îi dădu drumul, o dezlegă și aprinse lampa ca să poată căuta în coș.

Gardeen mieună așa că el îi oferă câteva bucăți de somon. Apoi o invită pe Felicity să se servească, în timp ce el deschidea sticla cu vin. Era sigur că se va bucura să îl refuze, însă, la fel ca pe vas, fu practică și mănca îndeajuns de mult ca să își păstreze puterile. Miles turnă vinul roșu în două pahare și îi dădu și ei unul, uitându-se atent ca nu cumva să i-l arunce în față. Ea sorbi apreciativ.

— O vechime excelentă, spuse ea. Ai parte de servicii bune.

— Sunt bine cunoscut pe acest drum. În general, mi se aduce brișcă și conduc singur, dar oricum aș călători, ei mă cunosc.

— Așa că, dacă aș scăpa și te-aș acuza de răpire, mai mult ca sigur că ei nu mă vor crede.

— Tot ce e posibil, răspunse el calm. În special, dacă am la mine hârtiile în care scrie că sunt numit tutorele tău. Aș explica faptul că te apăr ca să nu te măriți cu un om nepotrivit. Ceea ce este foarte adevărat.

Ea aruncă o bucată de coajă de pâine în coș.

— Ai idee cât de exasperant este?

— Am o amintire clară despre cum e să fii legat și cu căluș în gură.

Roșeața îi invadează obraji.

— Te-am ținut legat până te-am putut elibera cu un risc cât mai mic posibil. Ai fi preferat să fi fost bătut ca Dunsmore?

— Nu trebuie să îmi amintești ce înger ai fost, dulce Joy, în special când ți-ai fluturat frumoasele picioare cu puțin timp în urmă.

Buzele ei se strânseseră, dar nu pierdu șirul discuției.

— Te-am luat prizonier ca să te țin în siguranță. Această răpire este o încercare de a-mi călca în picioare dorința.

— Și tu mi-ai încălcat dorința și te-am luat prizonieră ca să te țin în siguranță.

— Nu ai niciun drept! Chiar dacă planul meu *era* dezastruos, am dreptul să aleg.

— Nu atâta timp cât sunt tutorele tău. Despre asta e vorba între un tutore și persoana ocrotită – protecția tinerei și inocenței de propriile nebunii și de șmecheria altora.

Un sunet scăpă de pe buzele lui Felicity și, deși ar fi putut fi produs de furie, el crezu că era mai degrabă un râs reținut. Dar ura ei nu se diminuea.

— Asta nu are *nimic* de-a face cu tutela. Are legătură numai cu pasiunea ta.

— Nu, spuse Miles ferm. Și dacă aș fi fost dezinteresat de tine așa cum sunt față de... Nuala Yeates, tot aș fi făcut pe dracu'-n patru ca să opresc măritișul tău cu Dunsmore. Ce este între noi este o complicație foarte nefericită.

Ea scutură din cap.

— Nefericită, ha?

— La dracu', Felicity, nu juca astfel de jocuri în această problemă. Mi-ai oferit mai multă plăcere și mai multă durere în ultimele săptămâni decât m-aș fi așteptat să am parte toată viața.

— Împărtășim durerea, cel puțin.

— Și plăcerea. Tu ai venit în camera mea, îți amintești?

Ea icni ca și cum ar fi fost lovită.

— Să te ia naiba! Trebuie să îmi arunci slăbiciunile în față?

— Dacă este slăbiciune, atunci sunt la fel de slab ca tine. Tânjesec după tine și acum.

— Carnea este slabă, spuse ea, dar nu la fel de ferm precum, poate, și-ar fi dorit. Apoi vocea ei căpătă tărie. Dacă ești un sclav al cărnii, sunt dispusă să folosesc asta împotriva ta.

— O să faci dragoste cu mine dacă îți dau drumul?

Ea își mușcă buza și apoi spuse:

— Da.

— Foarte bine atunci. O să fac și eu dragoste cu tine dacă îmi promiți că rămâi.

Se înroși toată.

— Să te ia dracu'!

— Felicity, dacă ne duelăm cu armele astea, cu siguranță o să ne omoram unul pe celălalt, pentru că suntem egali. De-asta dragostea noastră...

— Nu e dragoste!

— Ba da, e dragoste, spuse el ferm. De-asta dragostea noastră este atât de nefericită. Ne poate distruge. Trebuie să fim foarte atenți până găsim o soluție la problema legată de Dunsmore.

— Soluție! Miles, înseamnă că tu crezi în zâna din povești! De ce nu vrei să accepți că nu există o altă soluție? Eu nu îmi caut siguranța cu prețul lui Kieran.

— Atunci va trebui să găsesc o soluție definitivă la problema cu Kieran.

— Nu este niciuna...

— ... în afară de moartea lui Dunsmore. Știu. Dar asta poate fi aranjat.

Dintr-odată ea deveni palidă.

— Dar, Miles, asta nu va rezolva nimic decât dacă mă mărit înainte cu el. La moartea lui, Kieran va ajunge în grija verișorului lui Kathleen, Michael.

— Va fi bine acolo, cu siguranță...

— Va fi, dar...

Se întorseseră la obsesia nesănătoasă legată de copil.

— Felicity, în timp o să ai copiii tăi. Păstrează-ți devotamentul pentru ei.

Ea se uită în altă parte, confuză.

— Cum aş putea să știu că ei vor fi buni cu el? Orfanii în familii străine sunt deseori neglijăți. Și nu o să îl crească în Irlanda. Săracul Kieran, va fi dus departe de tot ceea ce știe și trimis unor străini. Și, mai mult, spuse ea și se întoarce spre el, este singurul lucru care stă între Michael Craig și Loughcarrick. Trebuie să existe altă cale. Promite-mi că nu o să îl ucizi pe Dunsmore curând. *Promite-mi!*

Disperarea ei îi smulse promisiunea înainte de a avea timp să se gândească. Regretă apoi imediat.

— Și nu trebuie nici să îți pui prietenii să o facă, îl imploră ea întinzându-se ca să îi prindă mâinile.

El se întoarce ca să îi țină palmele.

— Felicity, omul ăsta merită moartea.

— Nimeni nu merită moartea.

— Asta e o prostie.

— Promite-mi, Miles. *Te rog!* Promite-mi că nu vei face nimic ce îi poate aduce moartea.

Și cum era un om slab, îi promise.

Vremea fu bună, iar lumina lunii destul de puternică încât reușiră

să călătorească fără probleme toată noaptea. Se mai opriră o dată lângă drum pentru ca Felicity să se ușureze. Miles nu îi mai luă pantofii. Însă, când poposiră la Derby pentru un alt coș cu merinde o legă și îi puse călușul la fel ca mai înainte.

În cea mai mare parte a timpului, Felicity păru că doarme. În ciuda epuizării apăsătoare, Miles nu îndrăznea să facă același lucru.

Când ajunseră în final în Vauxhall, la Melton, terenul de vânătoare al ducelui de Belcraven, Miles se simți de parcă ar fi ajuns în rai. Era amiază, într-o zi limpede, iar soarele îi săgetă ochii obosiți. Era vineri, așa că toată lumea era plecată. Într-o asemenea zi frumoasă niciun Sălbatic nu ar fi acasă. Beth Arden însă ar trebui să fie. Cel puțin așa spera Miles. Nu era sigur cum să procedeze cu protejata sa rebelă fără contribuția ei. Ea stătea nemișcată și îl urmărea. Se asigură că nu lasă nicio ezitare să i se observe și întrebă:

— Legată sau dezlegată?

Buzele ei se despărțiră într-o expresie de uimire, apoi ochii i se îngustară.

— Blufezi.

— Încearcă-mă.

Hennigan deschise ușa și coborî treptele. Ușa către Vauxhall se deschise și prin ea pătrunseră servitorii care se grăbiră să se ocupe de musafiri.

— Deci? întrebă el încercând să nu lase să se vadă nicio urmă din epuizarea pe care o simțea.

capitolul 15

Felicity se uita la Miles, simțindu-se ca și cum ar fi fost transportată într-o stare de vis unde nimic nu era real. Această casă mare, modernă, cu geamuri înalte și strălucitoare și teren atent îngrijit făcea parte din înalta societate. Cum putea Miles să o amenințe că o va duce acolo legată și cu călușul în gură? Erau chiar și servitori în preajmă. Servitori cu aspect respectabil care nu puteau – precum Hennigan și restul – să îi jure credință lui Clonnagh. Se uită din nou la Miles, căutând o urmă de nesiguranță, de ezitare, dar nu văzu niciuna. Hotărârea lui o uimi, ba chiar îi aduse un grad de admirație. Se transforma cu adevărat într-un adversar pe măsură. Dacă lucrurile nu ar fi fost atât de serioase ar fi putut chiar să se bucure de acest război.

Portiera trăsurii se deschise. Felicity ezită, tentată să îl facă pe Miles să o lege și să îi pună călușul doar pentru faptul că știa că el ar fi urât acest lucru... Dintr-odată însă, se simți sătulă de tot. Se va odihni și va trece la recunoașterea terenului înainte de a continua războiul.

— Nu îți fac nicio promisiune, spuse ea, dar o să merg în casă de bunăvoie.

Răsuflarea ușurată îi arătă că el fusese mai puțin sigur pe sine decât crezuse ea, dar acest lucru nu schimba nimic. Reușise să o aducă aici. Prima luptă câștigată de el. Felicity se îndoia că o putea ține aici, numai dacă nu avea cumva o temniță în care să o închidă.

O ridică pe Gardeen, îl lăsă pe un valet să o ajute să coboare și păși către casă. În tot acest timp studie zona ca un general care se pregătește de luptă. Casa se afla aproape de drum, iar moșia nu era împrejmuită. Nu că un gard ar fi ținut-o în loc, dar efectul de deschidere către pășunile întinse, pe toate părțile, făcea din acest loc o închisoare foarte nesigură.

O doamnă apărui în ușă, o brunetă frumoasă într-o rochie albastră, din lână fină, confortabilă, cu un șal, indian, scump.

— Miles! Ce încântare. Aproape că nu mai aveam nicio speranță că apari. Lucien călărește unul dintre caii tăi astăzi. A zis că i-ai scris și i-ai spus să o facă.

— Așa am făcut, altfel ar fi fost grași și înceți ca niște melci până acum. Beth, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Felicity Monahan de la conacul Foy din Meath. Are marele nenoroc de a fi pupila mea. Felicity, ea este Beth, marchiză de Arden, gazda noastră.

Felicity intenționase să fie ursuză, dar doamna Arden era atât de plăcută, atât de simplă, încât nu reuși. Făcu o reverență.

— Bună ziua, doamnă Arden. Îmi pare rău că am venit neinvitată și neanunțată.

— Stai liniștită, îi spuse veselă gazda, conducând-o într-o sală bine luminată, lambrisată. Sălbaticii vin și pleacă atunci când poftesc.

Sala era decorată cu multe capete de vulpi, printre care se găseau tablouri cu scene de vânătoare și câteva picturi în ulei magnifice ce reprezentau cai. Nu era nicio îndoială cu privire la scopul acestei locuințe.

— Trebuie să fie o binefacere pentru ei, spuse Felicity, să aibă reședința atât de aproape de o zonă bună pentru vânătoare.

Doamna Arden zâmbi.

— Cineva ar putea crede că la asta s-a gândit Nicholas când l-a ales pe Lucien să fie unul dintre Sălbatici. Nicholas, adăugă ea râzând, este Regele Sălbaticilor. O, dar nu vrei să mă auzi pe mine pălăvrăgind. Pari epuizată. Lasă-mă să te conduc în cameră.

— Mulțumesc.

În timp ce Beth o ducea către treptele late, din lemn, Felicity îl auzi pe Miles venind în urmă.

— Cine e aici? întrebă el.

— Doar Lucien și cu mine, și Hal cu Blanche, îi răspunse Beth peste umăr. Stephen și Con au fost aici până ieri. Con a plecat să își viziteze moșia. Stephen are niște treburi politice la Belvoir. Se va întoarce mâine.

— Foarte bine, pentru că am o problemă.

Ajunseră la etaj, iar doamna Arden se întoarse spre el.

— O problemă?

— Felicity.

Marchiza se uită când la unul, când la altul, surprinsă.

— Nu mi se pare că ar avea o problemă.

— Ha! Este un drac împielițat.

— Miles! obiectă doamna Arden.

Felicity simți că obrajii i se înroșiseră de rușine și de nervi.

— Nu are niciun sens să te uiți urât la mine, Felicity, spuse el. Ai refuzat să îmi dai cuvântul tău de onoare, așa că trebuie să iau alte măsuri. Miles se întoarse către doamna Arden și continuă: Face pe dracu'-n patru ca să se mărite cu cel mai josnic om care s-a târât vreodată prin Irlanda și sunt hotărât să o opresc. Fuge ori de câte ori arc ocazia. Trebuie să dorm. Este vreun loc aici unde să o țin în siguranță?

Doamna Arden îi studie cu atenție. Felicity se gândise să spună o pledoarie în favoarea ei, însă ceea ce zisese Miles era adevărat. Oricum, și ea avea nevoie să doarmă.

— Am camere cu uși care se încuie, spuse doamna Arden, și dacă punem un om să stea de pază la fereastră, ea va fi în deplină siguranță.

— Îți mulțumesc, zise Miles, vizibil relaxat.

— Acelui om nu i se va părea ciudat? Întrebă Felicity în timp ce era condusă pe coridor.

— Sunt foarte bine plătiți ca să nu gândească prea mult despre astfel de lucruri, îi răspunse doamna Arden, ca și cum sechestrarea era ceva obișnuit. Și, oricum, de când s-a sfârșit războiul, ducatul a angajat foarte mulți servitori în plus doar ca să le dea de lucru. Uneori e o provocare să le găsești ceva de făcut. Deci tu faci un act de caritate, îi spuse lui Felicity zâmbind.

— O să mă simt mai bine acum, că știi asta.

Camera ei nu avea nicio asemănare cu o temniță. Era un dormitor obișnuit, cu draperii cafenii țesute la jacard[15] și cu un covor pătrat pe dușumeaua din lemn lustruit. Vederea unui pat adevărat o făcu pe Felicity să se prăbușească pe el.

— Bagajele tale vor fi aduse imediat, îi spuse doamna Arden, iar o slujnică va veni să te ajute. Va fi făcut și un foc aici, în câteva momente.

— Mai bine nu, spuse Miles.

— O, Doamne, vrei să înghețe? Este ianuarie!

— Niciun foc, numai dacă promite că nu va da foc casei.

Doamna Arden se holba uluită, ceea ce o înfurie pe Felicity.

— Mă crezi nebună? Îl întrebă pe Miles.

— Cred că ești capabilă de orice.

Într-un mod straniu, se simțea măgulită. A da foc casei nu îi venise în minte lui Felicity, dar își dădu seama că era un mod de a scăpa de acolo – dacă s-ar fi putut feri să nu se transforme în cenușă. Nu i-ar fi pus pe alții în primejdie.

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse ea înghețată, lucru ușor de vreme ce respirația ei provoca mici norișori în timp ce vorbea. Nu o să folosesc focul în vreun fel în lupta noastră.

El aprobă din cap.

— Atunci ar trebui ca totul să fie în ordine. Poți să ai încredere în cuvântul ei, îi spuse Miles doamnei Arden. Dar niciodată în zâmbetul ei.

— Miles Cavanagh, este foarte nedrept!

— Felicity Monahan, sunt prea obosit ca să fiu drept. Sper că și tu ești, și să știi că n-am uitat călătoria plăcută pe care am făcut-o împreună nu cu mult timp în urmă și ce ai făcut apoi când am lăsat garda jos.

— Fac ce trebuie să fac.

— Exact.

Un valet intră aducând cufărul ei și un altul sosi cu cărbuni pentru a face focul. În câteva momente, veni și o menajeră cu un vas cu cărămizi încinse pentru pat, însoțită de alta care ducea un vas cu apă caldă. Cea din urmă rămase ca să despacheteze cufărul. Miles se

strecură înăuntru ca să încerce o ușă de pe peretele alăturat. Se deschise într-un alt dormitor.

— Camera asta e goală, Beth?

— Da. Dar nu este camera ta obișnuită.

— E foarte bună.

Spunând aceasta, el intră și încuie ușa. Doamna Arden ridică din umeri către Felicity.

— Sunt sigură că putem lămuri toate astea. Hainele tale trebuie să fie reci. O să trimit înăuntru o cămașă de noapte încălzită.

Ieși și ea din încăpere. Felicity încă o mai ținea pe Gardeen în brațe și fu puțin surprinsă că pisica nu insistase să stea cu Miles. Dar Gardeen II nu arătase la fel de mult devotament pentru Miles ca cea de dinaintea reîncarnării – sau ca surioara ei moartă.

Suspînând, își dădu jos pelerina, o aruncă pe un scaun și puse pisica jos pe hainele calde. Gardeen se încovrigă și deveni un ghem somnoros. Felicity știa cum se simțea. Ațipise puțin în timpul călătoriei, dar în majoritatea timpului se prefăcuse că doarme pentru a evita discuțiile. Acum și ea, ca și micuța felină, nu voia nimic altceva decât să se ghemuiască în pat și să uite de lume.

Servitoarea o ajută să își scoată rochia ca să se poată spăla. Focul încălzea deja camera, dar Felicity tremura din cauza extenuării. Se grăbi să intre în cămașă de noapte dată de Beth. Apoi servitoarea mai trecu o dată prin așternuturi tigaia fierbinte înainte de a pleca. Felicity se strecură între cearșafuri și se ghemui ca Gardeen, simțindu-se confortabil, și adormi imediat.

Miles se trezi când fu scuturat de umăr.

— Scoală-te, Miles! Ai dormit șase ore, ceea ce trebuie să fie suficient ca să te pună pe picioare.

Se rostogoli amețit și văzu trăsăturile aristocratice și părul blond ale lui Lucien de Vaux, ce păreau macabre în lumina lumânării pe care o ținea în mână.

— La dracu'. Gata. Sunt treaz. Nu mă pica cu ceară!

Marchizul se mută din loc pentru a aprinde un mănunchi de lumânări de lângă pat și să arunce câțiva cărbuni în foc.

— Cina este gata într-o jumătate de oră și trebuie să vorbim în timp ce te îmbraci.

Miles văzu că Lucien era deja îmbrăcat în hainele elegante de seară.

— De ce este esențială prezența mea la masă?

Se ridică și își scutură capul în timp ce își freca bărbia.

— Am nevoie de un bărbierit. Probabil că am nevoie și de o baie, dar mă îndoiesc de faptul că este suficient timp. Dar trebuie neapărat să mă bărbieresc.

— Așa este. Presupun că Hennigan este la fel de epuizat ca tine. O

să îl chem pe omul meu. Imediat ce totul fu aranjat, zise: Chestia e, Miles, că treaba asta cu păzitul pupilei tale o face pe Beth nesigură. Știi ce gândește ea despre asuprirea femeilor și consideră chiar și protecția ca fiind o asuprire uneori.

Miles căscă și își frecă ochii adormiți.

— Pot să explic totul, Luce. Dă-mi un moment să mă adun.

Dar în acele momente, valetul lui Lucien apără cu apa caldă și toate cele necesare, pregătit să îl bărbierească. Cei doi Sălbatici se mulțumiră să discute alte chestiuni, mai sigure.

— Cine e aici? întrebă Miles în timp ce valetul îi trecu lama ascuțită peste obraz.

— Hal și Blanche.

— O, da. Mi-a zis Beth.

— Asta creează o problemă.

— Pentru tine și Beth?

— Nu, nu pentru mine și Beth. Te rog, adună-te. După cum ziceam, Hal o are pe Blanche cu el – ea a luat o pauză de la carieră. Beth nu are nicio problemă cu asta, dar tu s-ar putea să ai.

— De ce? Trebuie să fie destul de furtunos să ai la Melton și nevasta, și amanta în aceeași casă, dar, să știi că nu mă deranjează.

— Fosta amantă, spuse Lucien hotărât. Gândește-te. Ca un tutore conștiincios, s-ar putea să ai o problemă dacă pupila ta tânără și inocentă o întâlnește pe Porumbița Albă din Drury Lane la micul dejun.

— O, Doamne, gemu Miles.

Blanche Hardcastle era o actriță talentată, dar se știa că ieșise din sărăcie stând întinsă pe spate. Fusesse amanta lui Lucien mai mulți ani până când el se căsătorise. Recent, devenise amanta unui alt Sălbatic, Hal Beaumont. Deși comportamentul lui Blanche din anii precedenți nu era deloc lăudabil, acum avea o purtare impecabilă. Îi fusese credincioasă lui Lucien ca o soție, iar acum îi era la fel lui Hal. Prezența ei crea, într-adevăr, o problemă. Pentru un bărbat care avea în aceeași casă soția și fosta amantă, chestiunea putea crea neplăceri, chiar dacă cele două doamne erau prietene bune. Să aduci o domnișoară tânără și inocentă într-un asemenea menaj ar putea fi considerat scandalos.

— La dracu'. Trebuie să o țin pe Felicity aici pentru o perioadă, Luce. Nu e numai faptul că vreau să mă bucur de puțină vânătoare...

— Atunci poate ar fi mai bine dacă Hal și Blanche ar pleca.

Valetul se opri, curățând lama, astfel că Miles putu să scuture din cap.

— Nu. Cred că Blanche ar putea fi de ajutor. Și, ca să fiu sincer, când toate acestea se vor sfârși, nu sunt sigur că încălcarea unor anumite conveniențe sociale vor mai conta.

— Oho. Asta sună ca o problemă pentru Sălbatici.

— Este.

În timp ce valetul îndepărta spuma cu o cârpă caldă, Lucien atinse un alt subiect.

— Ai auzit că Leander s-a însurat acum câteva săptămâni? O văduvă cu doi copii, dacă îți vine să crezi, cădem ca muștele.

Era o întrebare în acea afirmație, iar Miles răspunse:

— Este o pacoste să fii tutore, Luce.

Valetul termină și se înclină, astfel că Miles putu să explice toată situația în timp ce își îmbrăca hainele de seară. Nu menționează însă că Felicity nu fusese virgină sau că deveniseră iubiți. Acest lucru, privit în lumina rece a judecății drepte, nu era ceva de care era mândru. Cu siguranță nu avea să se repete, cel puțin atâta timp cât era tutore.

— Doamne, ce încurcătură, spuse Lucien într-un final, ajutându-l pe Miles să își aranjeze lavaliera[16]. Dar cel puțin îți oferă o scuză în ceea ce privește modul în care te porți cu fata. Acest Dunsmore nu este, cu siguranță, genul de om care îi va plăcea lui Beth. Crezi că o va urmări pe Felicity aici? Întrebă el și înfipse un ac de argint în lavalieră. Nu-mi vine în minte decât să îl împușc pe netrebnic.

— Felicity se opune cu fermitate la așa ceva, zise Miles și își trase pe el jacheta, aruncându-i prietenului său o privire îngrijorată. Mă tem că, într-un moment de slăbiciuni, i-am promis că nu o să-l omor. Sau că o să las pe altcineva să o facă.

Lucien deschise ușa.

— Este un semn rău, Miles, când un bărbat devine slab în fața unei femei.

— Ha! Doar că Felicity Monahan are abilitatea rară de a juca bărbații pe degete.

Primul lucru pe care îl făcu Miles când ajunse în salon fu să o întrebe pe Beth dacă ușa camerei lui Felicity era încă încuiată. Beth era o femeie erudită și o admira pe Mary Wollstonecraft, autoarea cărții *Drepturile femeii*. Convingerile sale liberale erau, fără îndoială, puse serios la încercare.

— Este încuiată, zise ea. Dar nu va rămâne așa fără o explicație convingătoare.

— Gândește-te că e ca și cum ai încuia pe cineva pentru a nu fugi spre moarte, pentru o cauză pierdută.

— Asta, spuse Beth, ridică semne de întrebare spinoase despre cine decide că este o cauză pierdută și despre dreptul cuiva de a se sacrifica, mai spuse ea, după care abandonează subiectul.

În timp ce Miles se duse să îi salute pe Hal Beaumont și pe Blanche Hardcastle, știa că era doar un răgaz temporar. Hal era un brunet arătos și la fel de înalt și cu umerii la fel de lați ca marchizul și ca el.

Mâneca stângă îi atârna goală însă, pentru că își pierduse brațul într-o luptă din Canadas. Blanche era o femeie frumoasă, cu o privire inteligentă și o bărbie proeminentă. Albise prematur și transformase acest lucru într-o trăsătură distinctivă pentru că nu purta niciodată haine colorate. În seara aceasta, ca întotdeauna, avea o rochie albă. Părul ei bogat, argintiu, era prins cu piepteni cu perle și purta un șirag din perle și diamante. Ea îl sărută pe obraz.

— Nu arăți tocmai bine, Miles. Umărul dislocat ți-a creat probleme?

— Umărul meu? întrebă Miles. Mi-am revenit de câteva săptămâni. Acum mă resimt după o călătorie grea.

„Sau o viață dislocată”, gândi el. A, dar era bine să fie din nou printre prieteni. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că, fără Felicity Monahan în viața lui, putea să fi ajuns aici cu câteva săptămâni în urmă, bucurându-se de o vânătoare grozavă și de o companie selectă. Dar apoi nu își putu imagina viața fără ea și se îngrozi gândindu-se ce s-ar fi întâmplat cu ea fără intervenția lui. La naiba cu Beth și scrupulele ei.

În ciuda formalismului ținutei elegante pentru cină, masa fu relaxată, mai puțin datorită eficienței servitorilor, cât, mai ales, a discuțiilor în cea mai mare parte legate de vânătoare.

— Ți-am călărit caii așa cum ne-ai instruit, Miles, spuse Lucien. Ai câțiva potențiali cumpărători care abia așteaptă să îți faci apariția. Iar pentru cel care a sosit acum câteva zile – Argonaut – m-am gândit să licitez și eu.

— Este al tău, desigur, la un preț corect.

Încuviințară din cap, iar tranzacția fu încheiată.

— Ah, spuse Hal plângându-se, dacă aș avea la dispoziție o avere ca să îmi permit să cumpăr un astfel de exemplar de pursânge fără niciun moment de chibzuială...

Lucien rânji.

— Acord destule momente de chibzuială oricărui cal pe care îl cumpăr.

Când desertul fu servit, Beth hotărî că nu mai era nevoie de servitori. Odată ce nu mai fură întrerupți, Lucien spuse:

— Acum, Miles, explică-ne problema, ca să știm cum o putem rezolva. Preferabil fără să fie nevoie să o ții pe fată sub cheie.

Miles oferă din nou informațiile de bază – că Felicity era devotată copilului prietenei ei și era hotărâtă să se mărite cu netrebnicul de tată al acestuia pentru a-l putea proteja pe Kieran.

— Dar tutela ta se termină la 20 februarie? întrebă Beth. Mie mi se pare că doar amâni inevitabilul. Și poate că o persoană are dreptul să se sacrifice dacă știe ce face.

— Știe, admise Miles. Cred că se amăgește singură că îi poate controla pe Dunsmore, dar știe.

Nu menționează teama sa că planurile lui Felicity ar fi putut include crima. Avea încredere în Sălbatici, dar dacă omorul ar fi avut vreodată loc, nu voia ca ei să aibă acest lucru pe conștiință.

— Pentru moment, continuă el, am nevoie de ajutorul vostru ca să o țin în siguranță aici în timp ce căutăm o soluție.

— Nu este un lucru ușor, spuse Lucien, să îi refuzi unui tată accesul la propriul copil. Este vorba de neglijență sau de violență?

Miles fu nevoit să recunoască faptul că băiatul părea sănătos și bine îngrijit. Câte o bătaie ocazională conta prea puțin.

— Mie mi se pare, zise Hall, că problema nu este doar că ea vrea să protejeze copilul, ci că vrea copilul pentru ea.

— Destul de adevărat. Uneori cred că petrece prea mult timp cu puștiul, încât uită al cui copil este. Nu este un mod de gândire sănătos, dar o să îi treacă odată ce îl vede fericit, într-o casă bună.

Lucien își reumple paharul cu vin și dădu sticla mai departe, spunând:

— Ceea ce nu se va întâmpla atâta timp cât tatăl lui trăiește.

— Miles, întrerupse Blanche discuția cu fața la fel de palidă ca părul și ținuta, te-ai gândit...?

Vorbele i se opriră pe buze, și toți se uitară la ea preocupați. Își puse cu grijă cuțitul și furculița pe farfurie și continuă:

— Lăsați-mă să vă spun o poveste. Odată a fost o fată pe nume Maggie Duggins. Tatăl ei era măcelar și îi plăcea să bea, așa că nu rămăneau prea mulți bani pentru cei șapte copii. Mama fetei a murit când ea avea cinci ani, așa că nu a avut parte nici de prea multă grijă. Maggie nu era un copil rău, ci sălbatic. Căuta bunătate și atenție și, desigur, odată ce a ajuns aproape femeie, a văzut că bărbații îi dădeau atenție dacă îi lăsa.

Hal se întinse și îi apucă mâna. Ea îl strânse cu degetele și continuă:

— Inevitabil, ea a rămas însărcinată. Nu avea de unde să știe care dintre bărbați era tatăl, dar a realizat că niciunul dintre ei nu o va ajuta. Mai știa că, imediat ce sarcina începea să se vadă, tatăl ei o va da afară din casă, probabil după ce o va bate bine. Așa că fata a fugit la o prietenă și a stat acolo până când s-a născut copilul. Un bebeluș așa frumos... o fată... Vocea lui Blanche șovăi, însă ea continuă: Nu voia altceva decât să păstreze copilul pentru totdeauna, dar vedea cât de puțin avea și pentru ea și cât de puține putea face pentru viața ei având un copil de crescut. Când prietena ei a găsit o familie bună care a dorit copilul, ea a renunțat la el. În timp ce fetița îi era luată din mâini, ea a jurat ca acest sacrificiu să nu fie în zadar, realizând ceva în viață. Blanche se uită la Miles. Am ezitat să sugerez că pupila ta... dar...

Miles era aproape la fel de palid ca și ea.

— Doamne, zise el și se ridică. Aruncă șervetul de la gât și ieși din

cameră.

Beth, vizibil preocupată, se ridică pe jumătate și îl întreabă:

— Este nervos pe ea?

Lucien o trase înapoi pe scaun.

— Este nervos pe el, cred. Dar, dacă e adevărat, acest lucru face ca această problemă să fie și mai provocatoare.

Miles se opri la ușa lui Felicity și se lipi de perete. Cum putuse să nu își dea seama? Ea îi spusese până și faptul că ea și Dunsmore fuseseră amănți. Poate că spera ca el să ghicească adevărul fără ca ea să fie nevoită să i-l spună, dar el era atât de căpos. Era atât de sigur că ea dezvoltase o afecțiune obsesivă pentru copilul altei femei încât nu se gândise deloc la faptul că acest lucru nu se potrivea deloc cu felul de a fi al lui Felicity pe care el o știa. Și adăugă la muștrările sale de conștiință și faptul că acest lucru făcea problema și mai dificil de rezolvat. Desigur, Felicity nu ar fi fost satisfăcută doar la gândul că micuțul Kieran nu mai era în mâinile lui Dunsmore. Ea își dorea copilul înapoi. Să fie al ei în totalitate și legal. Și, din moment ce Miles o iubea, trebuia să obțină asta pentru ea. Sau cu ea.

Descuie ușa. Camera era întunecată și caldă, deși focul abia mocnea. Când ochii se obișnuiră cu lumina slabă, adăugă niște cărbuni în jăritic, pășind cu atenție peste micuța pisică neagră. Cineva îi adusese lui Gardeen mâncare și o farfurie cu lapte. Se îndreptă spre pat unde Felicity dormea profund. Se așteptase la asta, dar cumva simțea că trebuia să vină aici, să fie cu ea. Cu buzele relaxate și genele care îi aruncau umbre adânci pe obraji, ea arăta emoționant de tânără și de inocentă. Era o regină-războinică irlandeză care lupta pentru o cauză cu fiecare părticică din ea. Foarte încet îi îndepărtă o buclă de pe frunte.

— Mi-aș dori să fi avut încredere în mine și să-mi fi spus, copilă, șopti el. Dar mi-aș dori ca și eu să fi avut istețimea să îmi dau singur seama. Ce copil sărman trebuie să fi fost când l-ai avut în pântec. O să îl ținem în siguranță. El va fi începutul familiei noastre. Nu știu cum, dar o să reușim.

Ar fi trebuit să se ducă jos și să termine cina, însă nu putu. Trase un scaun și rămase lângă pat, ca un gardian, de veghe, așteptând ca iubita lui să se trezească. Un ceas din depărtare tocmai bătu ora una când Felicity se mișcă și își deschise ochii, căscând. Miles zâmbi, știind cum era să ai parte de un somn prea lung, chiar și atunci când era bine-venit. Turnă niște apă dintr-o carafă aflată lângă pat și îi oferî paharul.

— La naiba, o să mă păzești zi și noapte, în ciuda ușii încuiate și a paznicului de la geam?

— Nu. Vrei apă?

Ea se ridică încruntându-se la el, dar luă apa și o bău.

— Este și mâncare?

— Beth a adus o tavă înaintea să se retragă.

Miles o puse pe pat, lângă ea. Ea ridică capacul și luă niște pâine și niște șuncă rece.

— Nu i se pare deloc ciudat faptul că te-ai furișat în dormitorul meu?

— Este obișnuită cu lucrurile ciudate. Felicity, trebuie să vorbim, dar poate să aștepte până ce termini de mâncat și te trezești de-a binelea.

Ea îi aruncă o privire care se transformă dintr-odată în panică.

— S-a întâmplat ceva cu Kieran?

— Nimic de genul ăsta. Îți promit.

Ea redeveni circumspectă.

— Ce este, atunci? Încercarea de a ghici care este problema s-ar putea să îmi albească părul de timpuriu.

Ea apucă un ciorchine de struguri și rupse un bob cu dinții fără a-și lua ochii de la Miles. Neputând vedea o altă cale, el se limită la sinceritate.

— Kieran este fiul tău?

Ochii ei se măriră și se opri din mestecat. Apoi înghiți.

— Cine ți-a spus asta? Rupert este aici?

— Nu, sigur că nu. Blanche a ghicit. Ceva similar a pățit ea când era tânără.

Putea observa efortul ei de a-și stăpâni reacția și de a răspunde cu calm. Rupse un alt bob și îl mestecă, privindu-l tot timpul.

— Nu se schimbă nimic.

— Ba da. Acum înțeleg mai bine.

— Ce bine pentru tine. Asta înseamnă că o să mă lași să plec mâine ca să mă mărit cu Rupert?

— Nu.

— Atunci nu schimbă lucrurile cu nimic, nu-i așa? De fapt, le complică, pentru că acum o să mă păzești mai îndeaproape. De-asta nu ți-am spus.

Ca de obicei, atunci când avea de-a face cu această femeie, Miles era cât pe ce să își smulgă părul.

— Felicity, nu suntem dușmani. Trebuie să lucrăm împreună ca să găsim o soluție la această problemă.

— O soluție care mă va ajuta să fiu mama lui Kieran? Care alta ar putea fi decât să mă mărit cu Rupert? Mi-am pierdut fiul o dată. Nu vreau să îl mai pierd a doua oară.

— Dar eu te iubesc și te vreau. Trebuie să ții cont de asta.

— Nu trebuie. Kieran e pe primul plan.

Beth adusese și o sticlă cu vin. „Deșteaptă femeie”, gândi Miles.

Turnă în două pahare și îi dădu unul pupilei sale care îi provoca atâtea bătăi de cap.

— Cel puțin, spune-mi toată povestea. Cunoașterea înseamnă putere.

Ea luă vinul și îl sorbi, lăsându-se pe perne.

— Am fost tânără și proastă. Ce mai e de zis? Nu-mi place să recunosc, dar pentru o perioadă chiar mă simțeam foarte îndrăgostită de ticălos. Dacă nu le-aș fi ars în momente de furie, ți-aș putea arăta versurile sentimentale pe care le-am scris și în care îl comparam cu Lancelot și cu Diarmuid.

— Amândoi faimoși pentru adulter, așa că ai avut dreptate.

O umbră de zâmbet îi apăru pe buze.

— Pur și simplu, amintirea prostiei mele mă îngrozește.

— Aveai doar... cât... cincisprezece ani?

— Dar trebuia să fi știut mai bine. Cu excepția ta, nimeni nu îmi explicase nimic despre chestiunile fizice dintre un bărbat și o femeie, așa că l-am crezut când mi-a pus că femeile trebuiau să fie în perioada căldurilor pentru a fi fertile. Eu știam că e adevărat la cai.

Miles încercă să își stăpânească râsul. Nu putu rezista însă nevoii de a se apropia de ea. Se așează pe pat.

— Mi se pare perfect rezonabil să fi crezut așa, dragostea mea.

— Nu neapărat. Dacă aș fi stat să mă gândesc, aș fi realizat că, deși avea copii, niciuna dintre femeile din zonă nu se purta precum iepele. Nu aveau privirile înnebunite și nu alergau după orice însemna mascul. Sau, cel puțin, nu des...

El își trecu o mână în jurul ei pentru a o îmbrățișa.

— Când suntem tineri, suntem mereu în căutarea de chei ale lumii confuze din jurul nostru. Lipsa unei învățături bune ne poate face să tragem concluzii ciudate. Așadar, ce s-a întâmplat când ai aflat că erai însărcinată?

Pentru un moment ea rămase țeapănă în brațele lui, dar apoi se relaxă și se rezemă de umărul lui.

— Mi-a luat o veșnicie ca să îmi dau seama ce se întâmplă. Ciclul mi se opri, dar abia dacă am observat. Rupert a fost cel care a comentat despre burta mea umflată. O, ce oripilat și plin de căință a fost! Fie ca degetele de la picioare să îi putrezească încet și ce are între picioare să-i cadă.

Miles râse, deși i se rupea inima de mila ei.

— Și a fost ideea lui, bănuiesc, să îi dai copilul soției lui.

— O, da. Stai liniștit, am realizat acum câțiva ani că a fost totul plănuțit, spuse ea și își goli paharul. Este foarte umilitor să-ți dai seama cât de ușor ai fost folosit.

— Dar cum s-a aranjat totul? Nu aveai cum să fii gravidă la Foy... A, călătoria pe care ai făcut-o în Anglia. Annie a zis că ai fost trimisă

de acasă din cauza pasiunii pe care o făcuseși pentru Dunsmore. Ea știe adevărul?

— Nu știu. Nu a adus vorba niciodată. Dar are un mod de a ignora ceea ce nu vrea să vadă.

Miles îi umplu din nou paharul.

— Unde ți-ai petrecut perioada de lăuzie?

— Într-o fermă izolată nu departe de Cheltenham[17]. Kathleen, desigur, a ales în mod convenabil Cheltenham ca loc pentru a duce la bun sfârșit „sarcina delicată”, iar apele de acolo s-au dovedit cu adevărat miraculoase.

Miles îi mângâie mâna, dorindu-și să fi făcut parte din viața ei atunci, deși era o idee prostescă. În urmă cu cinci ani era un tânăr Sălbatic care își făcea de cap prin Cambridge, petrecând mai mult timp în șa decât cu cărțile. Părea greșit totuși că nu știuse nimic de nefericirea ei.

— Au fost vremuri grele? întrebă el.

— Era iarnă și mohorât. Am avut-o pe domnișoara Herries care mi-a ținut companie, iar în final și-a dat seama că are la dispoziție o captivă tocmai bună pentru educat. Nu a avut mare succes cu scrisul, dar a reușit să îmi prezinte niște cărți excelente.

— Cine mai era acolo cu tine?

— Doar fermierul, soția lui, fiul lor și familia fiului. Familia Bittens erau o companie destul de bună, dar erau taciturni. Probabil de-asta au fost aleși drept gazde. A, și faptul că Babs, cumnata, știa câte ceva despre moșit.

— Și când Kieran s-a născut, ce s-a întâmplat?

Ea privi înapoi, de-a lungul anilor.

— Era luna mai și era foarte frumos. Era destul de normal chiar și pentru o femeie cu o sarcină înaintată, cum era Kathleen, să se decidă să facă o plimbare cu trăsura. Când a venit clipa, unde putea să se refugieze decât la ferma ce se vedea în zare? Și ce noroc că acolo era și o moașă!

— Și imediat după aceea s-a întors la Cheltenham ca să se recupereze. Ai apucat măcar să îl ții în brațe?

Ea închise ochii și clătină din cap.

— Nu m-au lăsat. Mi... mi s-au dat somnifere. Când mi-am revenit pânțele meu era gol, iar bebelușul nu mai era acolo.

Miles nu știu ce să zică și își puse capul lângă al ei.

— Aveam lapte, însă. Câteva zile, în ciuda legăturilor puse peste săni, aceștia se umpleau și îmi curgeau. Era... părea așa o pierdere.

El crezu că ea va plânge, dar continuă cu hotărâre.

— A avut o doică excelentă, desigur. Kathleen a avut mare grijă de el.

Miles o trase mai aproape, cuprinzând-o strâns în brațe.

— Când l-ai văzut prima dată?

— Nu timp de câteva săptămâni. După aceea domnișoara Herries m-a dus la Gloucester. Am participat la niște evenimente muzicale și la câteva lecturi. Mi-am luat haine noi pentru că trebuia să mă laud cu ele când mă întorceam acasă. Oricum, aveam nevoie de ele. Bustul îmi devenise mai mare. Imediat ce m-am întors la Foy, toată lumea vorbea despre „miracolul” lui Kathleen. Din moment ce Rupert era plecat la Londra cu buzunarele pline, m-am furișat la Loughcarrick, sperând să văd copilul. Era acum relaxată, iar Miles bănuia că era complet pierdută în trecut. Erau cu toții pe pajiște, spuse ea încet. Kathleen, femeia care alăpta micuțul, îngrijitoarea lui și Kieran, dând din piciorușele grăsuțe pe o păturică, la umbra unui copac. Avea șase săptămâni și nu pot spune că l-aș fi recunoscut după fragmentele în care am apucat să le văd în fugă când a ieșit din corpul meu. Nu m-am putut abține să nu mă duc să îl văd. La început, Kathleen a ordonat să stau departe. Știi, se temea că o să încerc să îl iau înapoi. Când a văzut că nu aveam de gând să fac asta, a devenit drăguță, dar încă prevăzătoare. Ea chiar... chiar mi l-a dat ca să îl țin în brațe.

Brațele lui Felicity se uniră ca și cum ar fi ținut bebelușul în brațe și șopti:

— Atunci l-am recunoscut. Cred că am recunoscut mirosul. Mă întreb dacă toate mamele își pot recunoaște copilul după miros.

Când ea nu mai zise nimic, Miles spuse:

— Nu m-ar surprinde. Animalele pot. Te-a durut tare să îl lași altei femei care îi era acum mamă?

— Nu așa de mult precum crezi. Am învățat să trăiesc cu durerea pierderii lui, iar Kathleen era așa de fericită. Odată ce a fost sigură că nu o să-i creez probleme, m-a tratat ca pe cel mai mare binefăcător de pe Pământ. Eram mereu bine-venită acolo, deși stăteam la distanță când Rupert era acasă. Era suficient, chiar era, până când ea a murit. Apoi știi ce s-a întâmplat.

— Dunsmore a descoperit că tu erai moștenitoare și s-a hotărât să se folosească de copil pentru a te forța să te măriți cu el. Era foarte simplu să aranjezi moartea lui.

Ea se îndreptă ușor.

— Dar asta nu mi-l aducea pe Kieran.

— Poate ar trebui să îl furăm.

Ea se întoarse ca să se uite la el.

— Și să fugim în America, să trăim în sălbăticie, doar noi trei? La naiba, ești un visător, Miles Cavanagh. Uiți că ești moștenitorul Kilgoran?

— Nu uit niciodată că sunt moștenitorul Kilgoran. Crezi că pun asta mai presus de tine?

— Ar trebui. Kilgoran are mulți oameni care depind de buna

administrare a domeniului. Nu îi poți părăsi, la fel cum nici eu nu-mi pot părăsi fiul.

El o trase înapoi în brațe.

— Asta începe să semene foarte mult cu o fabulă irlandeză, una care se termină în sânge și lacrimi.

— Lasă-mă să mă duc la Dunsmore și se va termina totul!

— Ar putea fi numai începutul, și tu știi asta. Îți promit că nu o să-l omor. Îmi faci aceeași promisiune?

Ea se încordă.

— Nu pot. Pentru a-mi proteja fiul, chiar sunt în stare de orice.

De asta se temea Miles.

— Atunci mai bine hai să găsim o soluție la mizeria asta, zise el.

Dintr-odată, o creatură mică și neagră sări pe cuvertura de jacard, scoțând câteva fire din țesătură.

— Ai grijă la gheare, Gardeen, spuse Felicity și ridică pisica pentru a o mângâia.

— Mă întreb dacă îmi spune că e timpul să plec. Este adevărat că, ultima oară când am adormit în patul tău, nu s-a terminat prea bine, zise Miles și luă o bucată de pâine de pe tava ei. Am pierdut mare parte din cină din cauza ta, copilă.

— O, ce sacrificiu, spuse ea și zâmbi, căci adevărul dărmase unele bariere dintre ei.

Miles își luă brațul de pe umerii ei și apoi se dădu jos din pat.

— Să te părăsesc acum este un sacrificiu, dragostea mea. Dar sunt decis să fiu un bun tutore pentru tine de acum încolo.

— Bun, adică ferm?

— Într-adevăr, răspunse el, deși știa că ea prinsese celălalt înțeles – că el nu va face dragoste cu ea.

— Atunci ne este destinat să ne luptăm. Nu o să stăm aici ca să-ți fac pe plac. Intenționez să scap.

Miles se lăsă pe un capăt al patului.

— Felicity, gândește-te. Nu are niciun sens să fugi. Unde te-ai duce? Nu ai nicio idee unde este Dunsmore. Fără îndoială că te urmărește, dar poate fi oriunde între aici și Irlanda.

— Dar cum putem fi siguri că el o să mă urmărească pe mine și nu pe Kieran? Dacă l-a furat...

— Nu l-a furat. Ai încredere în mine. Aș paria oricând pe mama împotriva lui Dunsmore și este evident că nu ai vizitat niciodată castelul Kilgoran.

— Este fortificat?

— Departe de asta, spuse Miles râzând. Este un monument rece, clasic. Dar este înțesat de servitori și este condus într-un mod rigid. Nimeni nu se poate strecura înăuntru.

— Nu sună ca un loc plăcut pentru un copil.

— Nu e prea rău. În camera copiilor încă mai sunt jucăriile aduse pentru a ne amuza pe mine, pe fratele și pe surorile mele. Exista un râu cu pești și un mic lac ornamental pentru ca cei mici să meargă cu barca. Nu are decât șaizeci de centimetri adâncime. Dar domeniul este plin de servitori care stau cu ochii pe fiecare buruiănă sau fir de iarbă ce îndrăznește să crească mai înalt decât celelalte. Fiul tău e în siguranță.

— Aș vrea să te cred.

— O poți face. Mama mi-a promis că îmi trimite o scrisoare imediat ce ajunge acolo. Ar trebui să ne parvină în câteva zile. Așa că, de ce nu declari armistițiul o vreme, în timp ce așteptăm ca Dunsmore să te contacteze?

Ea se uită la el și se încruntă.

— Armistițiile se pare că nu ne servesc la nimic în comparație cu bătăliile.

— Acesta o va face. Sunt tutorele tău, iar asta va fi singurul rol pe care o să-l joc în următoarele săptămâni.

Felicity ridică sprânceana, gest ce sugera neîncrederea.

— Dar cum o să mă contacteze Rupert dacă încă sunt prizonieră?

— Dacă îmi dai cuvântul de onoare, nu o să mai fii prizonieră. Odată ce primești mesajul lui vom ști unde este și ce plănuiește. Până atunci, stai liniștită aici?

Ea se uită la el neclintită, încă mângâind felina. Era o durere cumplită că nu putea să aibă încredere în el, dar, ca un cal speriat, avea nevoie de o perioadă în care să scape de precauție. Nu pe ea se învinovăța, ci pe cei care o făcuseră să sufere prin abuz și neglijență.

— Până mă contactează, atunci, răspunse ea în final. Sau până ce vor trece două săptămâni. Nu aș îndrăzni să aștept mai mult fără vreo veste. Nimeni nu poate ști ce are de gând să facă, adăugă ea coborându-și obrazul pe blana pisicii. Prietenii tăi știu totul?

— Le-am povestit o mare parte, iar Blanche a ghicit restul.

— Sunt de acord cu toate astea?

Părea atât de tânără, iar el voia să o țină în brațe.

— Doamne, nu. Ei sunt Sălbatici. Nu ți-am zis că Blanche a trecut prin ceva similar? Apropo, este actriță. A fost amanta lui Lucien – marchizul –, iar acum este iubita unui alt Sălbatic, Hal Beaumont. Problema se pune, mai degrabă, dacă *tu* ești de acord cu toate astea.

Un zâmbet de neîncredere apărură pe chipul ei.

— Sunt absolut șocată! Observ că aici nu trebuie să îmi bat capul cu reputația mea.

El îndepărtă tava și îndreptă pătura.

— Înalta societate are propriile reguli.

Felicity se lăsă în jos, sub pături.

— Miles, ei știu despre noi?

— Nu le-am zis, dar probabil că au ghicit. Te deranjează asta?

— Nu știu.

— Orice ar fi ghicit, nu o să le dăm apă la moară. Până pe 20 februarie o să jucăm rolurile de tutore necruțător și de pupilă capricioasă.

— Nu e departe de adevăr. Dar de ce o facem, dacă prietenilor tăi neconvenționali oricum nu le pasă?

— În mare parte ca să îmi păstrez discernământul. Dar și pentru ca atunci când Dunsmore va începe să adulmece pe aici, să vadă ceea ce vrea să vadă – că ești ținută aici împotriva voinței tale.

— Ai dreptate.

— Dar lucrurile nu vor sta așa cum va crede el. Este folositor să îți copleșești inamicul cu idei greșite. O poți face? În trecut, mi-ai dovedit că ești o actriță foarte bună, dulce Joy.

— S-ar putea să mă distrez, rânji ea răutăcioasă. Trebuie să-i sărut pe îngrijitorii de la grajduri și să fac istericale?

— Numai dacă o să îți dau bătăiță pentru asta.

Ea își scoase limba și pe această notă el ieși. Dar nu încuie ușa.

capitolul 16

Epuizarea o purtă pe Felicity înapoi în somn și o ținu acolo până când o servitoare tânără, plinuță, o trezi trăgând draperiile pentru a lăsa soarele înăuntru.

— Bună dimineța, domnișoară. Eu sunt Harriet. Mi s-a spus să vă trezesc atunci când bărbații sunt pregătiți să plece la întâlnire.

Felicity se ridică în fund, frecându-și ochii. Deși ar mai fi putut dormi, simțea acea moliciune a cuiva care dormise prea mult.

— Și eu trebuie să le fac cu mâna?

Servitoarea zâmbi și în obraji i se formară gropițe uimitoare.

— Păi, doamna și domnișoara Hardcastle în general așa fac. Dar e mai degrabă vorba de micul dejun. Dacă vreți să mâncați jos ar trebui să coborâți acum. Sau puteți primi o tavă aici.

— Ce vreau cu adevărat este o baie.

Servitoarea aprobă.

— O să aranjez asta atunci, domnișoară. Vreți micul dejun înainte?

— O, doar niște ciocolată, cred, și ceva substanțial după.

Servitoarea ieși repede, iar Felicity se dădu jos din pat ca să se întindă și să se dezmoștească, amintindu-și discuția din timpul nopții. Pe jumătate își dorea să fi fost un vis, pentru că își dezvăluise secretul și nu știa ce va ieși din asta. Era plăcut să existe sinceritate între ea și Miles, iar amintirea tandreței lui îi frângea inima. Dar mai presus de toate se temea că adevărul va complica totul. El avusese dreptate însă în legătură cu nebunia de a fugi acum, de aici. Așa cum zisese Miles, Rupert o va găsi. Și atunci va fugi cu el pentru că nici măcar acești Sălbatici nu vor putea găsi o soluție mai bună. O mișcare îi atrase atenția, iar ea se aplecă pentru a ridica pisica neagră ce se zbenguia. Două farfurii goale și o litieră cu nisip de lângă șemineu demonstrau că cineva avusese grijă de ea.

— Gardeen, pari destul de fericită de situația noastră. Mă întreb dacă asta înseamnă ceva. O puse la fereastră și văzu îngrijitorii ducând trei cai în fața casei. Uită-te la asta, îi spuse ea pisicii. Cai de primă mână, dar din ce am auzit aceia sunt doar cei pe care bărbații îi călăreau până la locul de întâlnire. Vânătorii au dat deja o tură la prima geană de lumină, ca să fie pregătiți pentru cursă. Pare nesportiv, într-un fel. Vulpea nu are parte de astfel de pregătiri.

Pisica scoase un mieunat imposibil de interpretat. După poziția soarelui, Felicity bănuia că era mijlocul dimineții, într-o zi senină. În cazul în care câinii luau urma unei vulpi bune, cursa avea să fie minunată. Felicity vâna de câteva ori acasă și era nedrept că femeile nu aveau voie să facă acest lucru aici. Femeile decente, cel puțin. Auzise că amantele unor bărbați călăreau însoțite de câini.

Servitoarea se întoarce cu o tavă cu un vas de argint cu ciocolată și o ceașcă din porțelan. Apoi dădu fuga într-o încăpere alăturată – o garderobă – ca să supravegheze umplerea căzii. Felicity își turnă ciocolată și apoi se așează pe un scaun, lângă fereastră, și sorbi. Era cea mai bună ciocolată pe care o gustase vreodată și savură din plin momentul ținând la distanță temerile cu privire la viitor. Dar prezentului nu-i putu rezista. În timpul ultimului armistițiu dintre ea și Miles, dorința lor triumfase asupra rațiunii. Miles îi spusese că de data asta va juca rolul tutorelui sobru, dar va avea el, oare, tăria necesară? Dar ea o va avea? Noaptea trecută fusese aproape mai mult decât putu să suporte ca să nu îl sărute, iar ea era sigură că și el simțise la fel. Amândoi știau totuși că nu s-ar fi oprit la săruturi. Atracția era atât de puternică încât Felicity se simțea ca și cum era cu adevărat în călduri, dar doar pentru un singur bărbat. În adâncul ei acum sălășluia o dorință arzătoare. Dar a spori riscul de a concepe copilul lui Miles ar fi o nebunie dincolo de rațiune. Iar camera lui era chiar lângă a ei...

Harriet întrerupsese această nebunie pentru a o anunța că baia era gata. Felicity se duse să îndepărteze multele zile de mizerie, bucuroasă că nu avea să iasă decât după ce bărbații plecaseră pentru toată ziua. Harriet era bine pregătită și, asistată de ajutorul ei dibace, Felicity se transformă într-o tânără bine-crescută. Cufărul era cel pe care îl pregătise pentru vizita la Clonnagh, așa că avea o selecție adecvată de rochii de iarnă, precum și două de seară, mai puțin practice, în cazul în care se impunea purtarea lor. Costumul ei de călărie era, de asemenea, acolo, și ghetele confortabile pe care doamna Aideen i le împrumutase. Acestea îi amintiră de ghetele ei. La naiba, era adevărat – erau amândoi oameni periculoși. Câte femei puteau să-și plănuiască o asemenea fugă? Câți bărbați ar fi avut hotărârea de a-și răpi iubita, chiar dacă, se presupunea, pentru binele ei? Dar o asemenea convingere neîndurătoare era predestinată, cel mai probabil, să ducă la tragedie. Dar chiar știind aceasta, nu se putea înmuia. Menirea ei era să aibă grijă de fiul ei inocent și vulnerabil. Miles – un bărbat matur – putea să aibă grijă de propria persoană.

Într-un final, îmbrăcată într-o rochie din lână moale, maro, peste un jupon cald din flanelă și cu un șal tricotat drapat peste brațe, Felicity se aventură afară pentru a evalua împrejurimile. Gardeen o urmă, mișcându-și mustățile și adulmecând curioasă. Felicity se uită la ea și zâmbi.

— Aceasta pare o altă casă intimidant de bine condusă, micuț. Mă tem că nici aici nu o să ai parte de șoareci. Poate că este mai bine. Ambițiile tale tind să ignore dimensiunile pe care le ai.

În timp ce cobora scările, înțelese de ce oricine putea spune că aceasta era o casă dublă, deși era considerată doar o cabană de

vânătoare. Deși toate tablourile tratau teme de vânătoare, erau de bună calitate – observă un Stubbs și un Femley – și chiar și porțelanurile arătau ca și cum ar fi neprețuite. În holul principal, stătea un valet pudrat și cu livrea, aparent fără niciun alt scop decât de a deschide ușa din față în cazul în care soseau vizitatori sau să își ofere ajutorul oricui l-ar fi cerut. Când fu întrebat, o informă pe Felicity că doamna Arden era în camera de dimineață, o conduse într-acolo și îi deschise ușa. După aceea, probabil că își reluase rolul de statuie însufletită.

Felicity clătină din cap și își concentrează atenția asupra gazdei sale. Impresiile pe care i le lăsase cu o seară în urmă erau vagi. Era prietenă sau inamică? Doamna Arden nu păruse încântată de rolul de gardian, dar îl jucase. Faptul că îi adusese mâncare, ca unei persoane încarcerate, indica atât o participare la complot, cât și bunătate. Felicity o considera surprinzătoare pe gazda sa. Întotdeauna se așteptase ca englezii din înalta societate să fie o adunătură de incapabili răsfățați, dar doamna Arden putea fi confundată cu ușurință cu orice femeie obișnuită. Era în floarea vârstei, avea trăsături bine definite, clasice, și un păr șaten aranjat simplu. Rochia era simplă și practică, la fel ca a lui Felicity, iar singura bijuterie pe care o purta era verigheta. În ochii albaștri-cenușii se putea citi inteligența, dar și un aer de calm și de agerime, care îi indica lui Felicity că această femeie nu putea fi ușor prostită. Doamna Arden puse deoparte un volum intimidant de greu și se ridică în picioare cu un zâmbet.

— Felicity, bună dimineața! Nu te superi că îți spun Felicity, nu? La Vauxhall suntem cunoscuți pentru lipsa de formalism. Trebuie să îmi spui Beth. Și aceasta este, bineînțeles, Blanche, doamna Hardcastle. Este una dintre actrițele principale de pe Drury Lane.

Felicity se uită la femeia de o frumusețe celestă, a cărei rochie albă, din dantelă, și al cărei păr lung argintiu o făceau să arate ca și cum provenea din ținutul elfilor. Singurele lucruri colorate erau buzele și obraji roz și ochii albaștri, ce licăreau. Ea zâmbi, dar nu se ridică.

— Scuză-mă, Felicity, dar îmi zboară penele.

Felicity văzu că avea în brațe o pânză acoperită cu pene lucioase de rață. Se părea că Blanche făcea ceva din ele. Una zbură, iar Gardeen sări, ca un adevărat ucigaș ce era, ca să o prindă. Felicity apucă pisica și încercă să salveze pana, dar Blanche râse.

— O, las-o s-o ia, numai să nu se înece. Sincer, sunt mai degrabă sătulă de astea, dar odată ce mi-am pus în minte să termin proiectul, sunt hotărâtă să îl duc la capăt.

— Ce faci? Întrebă Felicity, care nu încercase niciodată să încerce meșteșuguri decorative.

— Un panaș. Nu întreba de ce, spuse Blanche cu un zâmbet ștrengăresc, din moment ce eu nu port culori. Pare genul de

îndeletnicire pentru zilele petrecute într-o astfel de leneveală bucolică.

Felicity nu asemena viața la țară cu leneveala, dar nu spuse asta. Blanche rânji parcă ghicindu-i gândul.

— Sunt o femeie de oraș, draga mea. Născută și crescută acolo.

Adună bucata de material în brațe, prinzând penele înăuntru, și puse legătura deoparte.

— Vino aici lângă mine, spuse ea apoi, și povestește-mi despre Irlanda.

Felicity își dădu seama în curând că petrecuse o oră vorbind despre țara ei, despre casă și despre viața de zi cu zi, ghidată cu îndemânare pe alocuri de cele două excelente ascultătoare.

— Nu trebuia să mă lăsați să tot vorbesc așa despre mine, spuse ea roșind.

— Dar eram fascinate, răspunse Beth. Niciuna dintre noi nu a fost vreodată în Irlanda. Faci ca totul să pară atât de misterios.

— O, sunt nimicuri, serios, dar Tara nu e departe de Foy, iar acolo se crede că s-a aflat în antichitate palatul Marelui Rege. Locul acela are un farmec aparte, iar legendele despre el se pierd în negura vremii.

— Exact așa se întâmplă și aici, spuse Beth. Dacă localnicii au încredere în tine, îți pot povesti despre zâne și vechi obiceiuri. Așa cum spui, uneori chiar și cel mai modern gânditor se întreabă dacă nu există cu adevărat ceva la mijloc. Am fost învățătoare înainte de căsătorie și am o minte curioasă.

Beth preluă apoi frâiele conversației și vorbi despre cercetarea ei legată de obiceiurile locale. Blanche adăugă câteva superstiții din lumea teatrului, care conduseră în curând discuția la viața ei de actriță, pe care Felicity o găsi fascinantă.

Când ieșiră ca să ia un prânz ușor, Felicity realizează că niciodată nu petrecuse timpul într-un mod atât de plăcut, angajată numai în conversație. Bunicul ei și Annie nu erau vorbăreți, iar la întrunirile cu vecinii și prietenii era mai multă activitate decât discuții. Asta i se păru mai degrabă deprimant. Dacă aceasta era compania de calitate cu care Miles era obișnuit, cu siguranță persoana ei i se păruse plictisitoare și stângace, prea puțin educată și periculoasă pentru sănătatea lui. Sau mai degrabă ar fi găsit-o plictisitoare dacă ar fi împărtășit zile pașnice, fără atacuri și răpiri. Nu puteau ajunge mereu să facă dragoste pasională în timpul după-amiezilor.

— Îți e cald, Felicity? întrebă Beth preocupată. Mai putem pune un paravan în dreptul șemineului, dacă vrei.

— Nu, nu, răspunse ea bâlbâindu-se și se servi cu o felie de carne rece de vițel.

După masă, Beth sugerează o plimbare de înviorare în aer liber. Felicity o lăasă pe Gardeen în camera ei, lângă foc, își puse pelerina și

se alătură celorlalte. Plimbarea fu cu adevărat de înviorare. Era încântată că dusesse o viață activă, altfel ar fi găfâit acum. Ajunseră pe coama unui deal scund de unde aveau o vedere excelentă asupra ținutului.

— Câteodată vedem vânătoarea de aici, zise Beth scoțând o lunetă pentru a cerceta pășunea întinsă. Dar, din moment ce întâlnirea vânătorilor era la ceva distanță de aici, este prea puțin probabil ca ei să se îndrepte încoace astăzi.

Se uitară cu schimbul prin lunetă și fură de acord, în final, că vânătoarea nu se putea observa din acel loc.

— Acum, Felicity, zise Beth cu fermitate, este momentul să facem planuri.

— Planuri?

— Nu poți pur și simplu să cedezi în fața tiraniei unui bărbat. Trebuie să lupți!

— Vorbim despre Miles sau despre Rupert?

Beth fu luată prin surprindere, iar Blanche chicoti.

— Toți bărbații au o inimă tirană, nu-i așa? Nu îți face griji. Atât eu, cât și Beth credem în drepturile femeilor. O să te susținem, chiar și pentru dreptul tău de a deveni o victimă, dacă se va ajunge la asta. Dar ar fi mult mai bine, totuși, să găsești o cale să îi zădărnicești planurile aceluia opresor hain.

— Vorbim despre Miles sau despre Rupert? întrebă Felicity din nou, de data aceasta cu un zâmbet forțat. Ei, dacă știi tot, ai aflat că micuțul Kieran este fiul meu. V-a convins Miles că Rupert este capabil de o cruzime fără margini? Chiar este. Poate să îi facă lui Kieran viața mizerabilă și va face asta dacă va fi înșelat. Este chiar capabil să îl omoare dacă ar ști că nu va fi prins.

— Dar de ce nu iei în calcul crima? întrebă Beth.

Felicity se holbă la ea.

— Și tu? La naiba, sunteți o gașcă de însetați de sânge! Crima nu e ceva ușor, să știi. Am încercat să îl împușc pe Rupert o dată și nu am putut să mă adun îndeajuns ca să apăs pe trăgaci.

Beth dădu din cap aprobator.

— În aceste momente devin utili bărbații. Prin natura lor, sunt mai capabili de violență decât noi.

— Vorbește pentru tine, zise Blanche și se întoarse către Felicity. Am omorât un om nu demult, dar știu ce vrei să spui. Prin acțiunile lui, victima mea și-a pierdut orice drept la viață, dar mă îndoiesc de faptul că aș fi putut să o fac dacă nu ar fi pus în pericol viețile unor nevinovați. Cred că Beth l-ar fi omorât și ea dacă ar fi avut ocazia. Femeile găsesc putere pentru orice atunci când este nevoie.

Felicity își mută privirea între doamna elegantă și actrița eterică.

— Mă simt de parcă aș fi aterizat dintr-odată printre Furii[18].

Indiferent de ce-o fi, nu regret că nu l-am împușcat pe Rupert, pentru că moartea lui nu mi-ar fi făcut niciun bine dacă nu îmi aducea și dreptul să-l am pe fiul meu.

— Ești hotărâtă, nu-i așa? întrebă Beth. Chiar dacă el ar ajunge într-o casă bună?

— Sunt. Am crezut odată că va fi îndeajuns să știu că este în siguranță și fericit. Acum vreau mai mult.

— Atunci precis nu vrei să fie târât în tribunale pentru moartea tatălui lui, nu-i așa? puse Beth punctul pe „i” la fel de limpede ca o lovitură de sabie.

— Cu siguranță nu *vreau* asta.

Beth începu să coboare panta dealului.

— Hai să lămurim care sunt scopurile. Vrei drepturi depline asupra lui Kieran. Vrei să ți se acorde dreptul de mamă?

— Nu chiar. Dincolo de scandal, el și-ar pierde dreptul la moștenire.

— O moștenire la care nu are dreptul, punctă Beth. Ar trebui, poate, să iei asta în calcul.

Nu era un aspect la care Felicity se gândise.

— Era proprietatea lui Kathleen, se apără ea, și dorea ca el să o aibă. Cu siguranță asta trebuie să conteze. Ura ideea ca Michael să intre în posesia ei.

— Foarte bine. Așadar, te-ar satisface numai să îl ai pe băiat?

— Da.

— Și totodată îl vrei pe Miles.

Felicity simți că se îmbujoră și rămase tăcută.

— Haide, zise Beth, oprindu-se pentru a se uita la Felicity. Nu are niciun sens să te eschivezi. E clar că te iubește. Tu îl iubești?

— Da, murmură Felicity. Dar nu o să las acest lucru să mă influențeze.

— O să luăm asta în calcul. Așadar, nu ai obiecta dacă te-ai mărita pentru o scurtă perioadă cu domnul Dunsmore și apoi, odată văduvă, te-ai mărita cu Miles?

Felicity se simți mai degrabă năucă de această analiză la rece, dar încercă să răspundă pe același ton.

— Cam acesta este planul meu. Deși o să o transform într-o căsătorie adevărată dacă Rupert se poartă cum se cuvine. Am *unele* scrupule, să știi.

— Asta nu o să îi placă lui Miles.

— La naiba cu Miles!

Beth îi aruncă o privire aspră și-i spuse:

— Nu cred că el merită asta.

Felicity știa că roșise ca un copil vinovat.

— Dacă el nu ar fi intervenit, totul s-ar fi rezolvat până acum.

— Vrei să spui că te-ai fi măritat cu Dunsmore și ai fi fost victima cruzimilor lui și a abuzurilor lui aproape în fiecare noapte...

Blanche întrerupse confruntarea:

— Felicity, trebuie să subliniez că, atunci când bărbații mor în împrejurări neobișnuite, soția este întotdeauna primul suspect. Ea trebuie să convingă pe toată lumea că era într-un totul devotată soțului pentru a scăpa de acuzații. O cercetare rapidă evenimentelor recente ar arunca mari îndoieli cu privire la devotamentul tău față de domnul Dunsmore.

Felicity simți că se enervează.

— Întocmai! Și asta este vina lui Miles Cavanagh! Pot să suport pipăielile lui Rupert – chiar mi-au plăcut odată. Iar oamenii din zonă știu că am fost înnebunită după acest om. Nu i-ar fi mirat căsătoria mea cu el, considerând doar că, din nefericire, un asemenea bărbat mi-a furat mințile.

— Ce e făcut e bun făcut și trebuie să facem planuri pentru viitor, spuse Beth și se puse din nou în mișcare, îndreptându-se către casa din depărtare. Decese care par accidente cu siguranță nu sunt greu de înscenat.

— Pe Sfânta Bridget, faci să sune totul ca și cum ai plănuî o cină!

— Asta îmi amintește... zise Beth încruntându-se și mergând mai departe. O cădere de pe stâncă, de exemplu. Sau un înec. Domnul Dunsmore știe să înoate?

— Habar n-am.

— Dacă ai ocazia, află. Acum, continuă ea, în mod clar principala noastră problemă este să obții controlul legal asupra lui Kieran. Asta nu va fi ușor, dar principalul adversar ar putea fi mai degrabă acest văr, Michael, decât Dunsmore. Ar putea deveni foarte interesat să preia controlul asupra băiatului când se va trezi cu o moșie și cu o avere, încât nu putem să nu luăm în vedere jucătorii care ne creează inconveniente în acest joc.

— Ca să nu mai amintesc de soția lui și de cei patru fii, murmură Felicity.

— Chiar așa. Dar ar fi posibil să îl *convîngem* de punctul nostru de vedere. Are ambiții mari?

— Ambiții? Este un fel de comerciant, parcă.

— Comerciant. Excelent. Atunci înseamnă că poate fi cumpărat.

Blanche râse.

— Știi, Beth, pentru o persoană cu principii egalitariste, începi să vorbești îngrozitor de asemănător cu Lucien.

— Da? Întrebă Beth oprindu-se, surprinsă. Doamne, presupun că ai dreptate. Îmi cer scuze domnului Michael cum-îl-cheamă pentru că i-am pus la îndoială onoarea doar pentru că se ocupă de comerț. Ar putea la fel de bine să fie sincer preocupat de bunăstarea vărului lui

mai presus de orice câștig comercial.

— Puțin probabil, totuși, spuse Blanche zâmbind.

Felicity aduse discuția pe făgașul inițial.

— Așadar, am putea să-l mituim pe Michael să nu aibă pretenții asupra lui Kieran. Totuși, încă nu avem o soluție clară pentru Rupert.

— O să facem un plan de război diseară, zise Beth și îi zâmbi lui Felicity. Deși uneori nu pun mare preț pe rang și pe privilegii, ai foarte multe de partea ta prin Sălbatici. Și am înțeles că numele unchiului lui Miles, contele de Kilgoran, atârână greu în Irlanda.

— Iar mama lui este o Fitzgerald.

— Deci trebuie să fie o cale, chiar și de a împiedica procedurile legale. Stephen va afla dacă cineva cunoaște o metodă. Sir Stephen Ball. A ajuns târziu aseară. Pentru că este membru în parlament, cunoaște bine legile. Dar trebuie să avem grijă să nu pomenim de crime în fața lui. Nu vrea să aibă conștiința încărcată.

— Și își petrece timpul cu voi, Sălbatici?! remarcă Felicity. Ce bizar.

Timpul din restul după-amiezii fu petrecut cu ocupații zilnice, obișnuite. Blanche se întoarse la penele ei. După ce duse la bun sfârșit câteva treburi casnice, Beth se întoarse la cartea pe care o citea, care se dovedi a fi o ediție din Sofocle în greacă. Felicity descoperi pianul și își trecu timpul destul de plăcut cu Gardeen încolăcită în apropiere, dând din când în când din coadă pe ritm. După un timp, Blanche veni să asculte și propuse câteva duete vocale. Vocea neantrenată a lui Felicity nu putea egala o profesionistă, totuși i se păru o încântare să cânte astfel. Apoi Beth își făcu apariția.

— Felicity, zise ea zâmbind, am înțeles că se presupune că te afli într-un moment de cruntă rebeliune. Asta nu se încadrează în poveste.

— Nu am pe nimeni în jur împotriva căruia să mă răzvrătesc.

— Pot schimba asta, zise Beth cu un zâmbet de tachinare și îi arătă o carte. Hai în bibliotecă, domnișoară, și citește.

Felicity luă volumul subțire cu o ezitare vădită.

— Dacă e Sofocle, totul este în greacă pentru mine!

— Este în engleză și are mai puțin de treizeci de ani. *Apărarea drepturilor femeii*, de Mary Wollstonecraft. Când ai terminat-o, vii să vorbim despre ea.

Felicity nu făcu niciun efort pentru a-și ascunde, neplăcerea.

— Am menționat că am fost întotdeauna un elev lamentabil?

— Am menționat că am fost întotdeauna o profesoară excelentă și foarte hotărâtă?

Prefăcându-se enervată doar în parte, Felicity ieși din încăpere și se îndreptă către biblioteca intimidantă și sobră pentru a citi textul care îi fusese impus. Totuși, deveni repede fascinată de el. Uneori, atenția îi era captată de punctele de vedere excelente, dar alteori o dezaproba

cu convingere pe autoare. Puse bucățele de hârtie pentru a marca paginile care îi stârniseră în special interesul, anticipând discuția. Voci o avertizară că bărbații se întorceau acasă. Merse în vestibul unde găsi patru gentlemen fericiți, cu fețele bătute de vânt și împroșcați cu noroi, în straie de vânătoare, vorbind toți o dată despre ziua în care alergaseră după vânat. Felicity se opri pentru un moment pentru a-i studia pe cei trei bărbați pe care nu îi știa. Cu siguranță nu erau dintre cei pe care i-ar alege ca adversari în viață. Doi erau înalți, cu o constituție impresionantă – unul brunet, iar celălalt blond-auriu. Al treilea era mai puțin blond și mai puțin impresionant din punct de vedere fizic, fiind mai plăpând, însă era ceva la chipul lui slab care sugera un intelect provocator. Ar fi fost în stare să pună pariu că era Stephen Ball, membru în parlament și expert juridic. Sălbaticul care mai avea unele scrupule. În acel moment, Miles o zări. Felicity putea jura că zâmbise ușor, dar se controlă.

— Te-ai purtat frumos, Felicity?

Era timpul să își joace rolul.

— Ce altceva puteam face, captivă aici în mijlocul unui ținut de nicăieri? Întrebă ea pe un ton obraznic, privind spre ceilalți bărbați într-o manieră îndrăzneată. Și cine sunt amicii tăi, dragă tutore?

Brunetul și membrul parlamentului ridicară din sprâncene. Cel cu părul auriu rânji.

— Blondul este gazda ta, marchizul de Arden, moștenitor de Belcraven, răspunse Miles. Ar trebui să îngenunchezi și să îi săruți piciorul aristocratic. Brunetul este maiorul Hal Beaumont, ultimul dintre cei zece. Ar trebui să îi săruți și lui piciorul pentru că este un erou de război. Cel mic de statură nu trebuie nici el ignorat deoarece este unul dintre legiuitorii aleși de națiunea noastră. Deși toți zâmbesc, este bine să ții cont că aceste creaturi au dinții foarte ascuțiți. Nu aș recomanda nimănui să se joace cu ei.

Felicity fu zguduită de aceste cuvinte care îi aduseră aminte de petrecerea de la Foy. Și de ce urmasă apoi în dormitorul ei... Alungă imaginea și își lăsa privirea să scruteze compania.

— Dacă insiști să mă ții închisă aici, să mor de plictiseală, dragul meu tutore, trebuie să accepți consecințele.

Intrând și mai mult în rolul femeii ușoare pe nume Joy, se îndreptă legănându-se către marchiz, își puse mâna pe pieptul lui larg și se uită în sus, la ochii lui albaștri și limpezi.

— Lord Arden, sunt sigură că ai ceva aici care să îmi alunge plictiseala.

Ea puse accentul pe cuvântul *aici* cu un mic dans al degetelor. Buzele lui se crispară.

— Dacă nu am, o să fiu devastat, domnișoară Monahan. Ce te bine-dispune cel mai mult?

Bărbații tocmai se întorseseră după o zi de stat în șa, iar Felicity era înconjurată de transpirație și de mirosul de piele și cai. Își trăise viața alături de acest miros, iar acum acesta îi amețea simțurile. Lucru ce o ajută să își joace rolul și mai bine. Își plimbă degetele pe pieptul lui.

— Multe lucruri mă bine-dispun, lordul meu, dar călăritul în special. Am auzit că ai un echipament magnific... pentru călărit.

— Cu adevărat magnific, răspunse el, cu vizibil amuzament în privire. Îi luă mâna, o ridică și o sărută într-o manieră cu totul nepotrivită. Într-o zi, murmură el încet, dacă o să fii fată cuminte, s-ar putea să te las să îmi explorezi... grajdurile.

Cineva își înăbuși un hohot de râs, iar Felicity realizează că Miles nu spusese nimic altceva decât adevărul. Acești bărbați erau mai mult decât putea ea să facă față.

Asta nu era o surpriză. Mare parte din experiența ei în aceste chestiuni era reprezentată de vecinii prietenoși și de Rupert Dunsmore! Nu era însă în firea ei să dea înapoi în văzul lumii. Și, oricum, l-ar fi ales pe marchiz ca țintă pentru că soția lui era în apropiere. Așadar, el era sigur. Așa trebuia să fie, nu?

Nu își trase mâna dintr-a lui. De fapt, se apropie cu câțiva centimetri.

— O, dar sunt *foarte* experimentată la grajduri, lordul meu. Cred că o să fii plăcut surprins. Pretinzi că mărimea alor tale va fi mai impresionantă decât ce am văzut până acum?

El rânji, arătându-și dinții care erau, într-adevăr, albi și ascuțiți.

— Depinde dacă ai văzut-o pe a lui Miles, draga mea. A lui o bate cu siguranță pe a mea în mărime, iar îndemânarea și experiența în aceste probleme le aruncă pe ale mele în umbră.

Ea oftă. O mână o trase deoparte.

— Felicity, zise Miles, te-am avertizat să nu te joci cu animalele.

— Mă joc cu oricine doresc! îi replică ea tăios, smulgându-se din mâna lui în momentul în care mulțimea Cerului că o salvase la timp.

— Nu, nu o să faci așa, făcu el pe tutorele nemilos.

— Și mă duc unde vreau, când vreau! De fapt, acum sunt sătulă și odihnită și cred că o să plec.

— Pe naiba, pleci. Ești prizonieră, ai uitat? o întrebă Miles prinzându-i încheietura și târându-o de-a lungul holului către bibliotecă. Ce făceai acolo? Puneai la cale fărădelegi, sunt sigur.

— Fărădelegi! O să afli... „Ce naiba faci?”

El o împinse într-un scaun solid de stejar, pentru care era nevoie de doi oameni ca să-l ridice.

— Te țin departe de prostii în timp ce fac o baie. Lucien, dă-mi ceva ca să o leg.

Felicity auzi un sunet ce veni dinspre Beth, dar aceasta se stăpâni. Știa că totul era doar un spectacol, dar acum tremura de furie

adevărată.

— Să nu îndrăznești! O să te dau pe mâna legii. O să vă acuz pe fiecare dintre voi de răpire, de sechestrare...

Marchizul își scosese cravata și o tăiașe în fâșii cu ajutorul cuțitului de buzunar. Miles îi legă încheieturile lui Felicity de mânerul scaunului.

— Așa, asta ar trebui să te țină aici. Și nu este ilegal. Sunt tutorele tău.

— Asta nu *poate* să îți dea dreptul să fii temnicerul meu!

— Poate doar atunci când nu numai că ameninți să fugi, dar faci tot posibilul să îl seduci pe soțul gazdei!

Nesigură unde se termina rolul și unde începea realitatea, dar urând faptul de a fi din nou legată, Felicity se uită în ochii lui.

— Ești gelos? Ai fi preferat să te seduc pe *tine*?

Stephen Ball interveni între ei:

— Dacă ești pusă pe seducție, draga mea, încearcă-mă pe mine. Sunt singurul de aici fără obligații.

Ochii lui cu pleoape grele erau surprinzător de plăcuți.

— Promite-mi că mă ajuți să scap de el, Sir Stephen, și vin la tine în cameră la noapte.

— A, nu, te rog. Fără obligații. N-am chef de sex în piața publică.

Lucrurile scăpau de sub control. Apoi apărură Gardeen și sări în poala lui Felicity. Parcă revenindu-și de sub o vrajă, Beth se apropie ca să desfacă legăturile.

— Gata cu prostia asta. Nu ai nicio intenție să fugi în noaptea asta, nu-i așa, Felicity?

— Nu am? Întrebă ea, frecându-și încheieturile, deși țesătura nu lăsase nicio urmă.

— Nu, în cazul în care nu ai înnebunit. Se face întuneric, nu ai bani, iar dacă nu îți dai cuvântul de onoare o să te leg din nou.

Felicity se încruntă, dar încuviință din cap, fără să revină la atitudinea rebelă.

— O, foarte bine. Și, să știi – adăugă ea mângâind-o pe Gardeen care apăruse din nou la țanc –, nu am avut nicio intenție reală să vă seduc soțul, doamnă Arden.

— Bine, spuse Beth prietenoasă, sau te-aș fi încuiat chiar eu. Asta dacă aș fi crezut că ai cea mai mică șansă de a reuși. Și Blanche e interesată de Hal, pe care e posibil să îl apere. Dacă dorești să te amuzi flirtând, pentru binele tău, limitează-te la Stephen și la Miles.

— Dar unul nu poate fi cumpărat, iar celălalt se presupune că trebuie să mă protejeze de astfel de prostii.

Felicity își mută privirea la Miles și vântură bucățile de țesătură.

— Ai de gând să mă distrezi, dragă tutore?

El prinse cârpele și o împinse la o parte.

— Ia acuarelele sau ceva. Vreau să scap de mizeria asta și îți sugerez să te pregătești și tu pentru cină.

Din moment ce toată lumea se împrăștia, Felicity se supuse, cu nervii praf după scena pe care o jucase. Poate nu era ciudat că putea să interpreteze rolul unei rebele, însă era surprinsă de abilitatea ei de a juca o seducătoare. I se părea chiar natural, așa cum fusese când jucase rolul lui Joy. În mod cert era genul de femeie care era atât hotărâtă cât și răutăcioasă în anumite circumstanțe.

capitolul 17

În timpul cinei în care toată lumea se veselea și binedispusă, Felicity își intră în rol, făcându-l pe Miles să se crispeze destul de des. Ceilalți bărbați erau înclinați să îi fie pe plac, dar în ciuda avertismentului lui Miles de mai devreme, ea se simțea în deplină siguranță. Marchizul, însă, ridică o problemă.

— Am invitat câțiva prieteni pe aici duminică, pentru puțin sport și cină. Prezența lui Felicity face lucrurile puțin ciudate.

— De ce? întrebă Miles. Să știi că nu încercăm să o ținem ascunsă.

— Mă refeream la reputația ei.

— Felicity joacă atât de bine rolul ștregăriței oprimată încât nimeni nu va crede că e aici din proprie voință.

— Nu este niciun rol, Miles Cavanagh! declară ea.

— Nu în ceea ce privește emanciparea, replică Miles.

Ea se încruntă la el fără să se prefacă.

— Te înștiințez că sunt o emancipată pentru că nu accept să îmi conducă bărbații fiecare gând și fiecare gest.

— Și nu este tocmai aceasta definiția unei emancipate.

— Atunci sunt mândră să fiu una!

Beth și Blanche aplaudară, iar bărbații schimbă priviri chinuite. O slujnică tocmai părăsea încăperea ducând vasele murdare, iar spatele ei rigid arăta deplina dezaprobare față de domnișoara irlandeză sălbatică.

— Nu cred că servitorii aprobă această atitudine la fel de mult ca tine, Beth, spuse Felicity rânjind.

— Nu fi foarte sigură că aprob în totalitate. O convingere care susține niște drepturi nu scuza proastele maniere. Oricum, acești servitori au cea mai bună pregătire în domeniu, spuse Beth și se uită la majordomul care supraveghea masa. Nu se amestecă în treburile noastre, nu-i așa, Corser?

— Bineînțeles că nu, milady.

— Însă, dacă ținem această petrecere, o să trebuiască să îi folosim pe unii dintre servitorii noi. Nu putem fi siguri de ei.

— Cât de adevărat, draga mea, spuse Lucien făcând cu ochiul. O necesitate nefericită.

Felicity prinse înțelesul acestor vorbe. Dacă *voiau* ca prezența ei ca prizonieră rebelă să fie cunoscută prin toată zona, petrecerea ar fi un mijloc excelent pentru a împrăști vorba.

— Oricum, cea mai mare parte a noului personal este angajată din afara casei, adăugă Lucien.

Felicity aproape că zâmbi auzind această conversație cu două tăișuri. Asta însemna că ea trebuia să fie văzută, preferabil cât mai

îmbufnată.

— Dacă voi credeți că o să mă țineți închisă înăuntru, spuse ea, mai gândiți-vă!

Miles oftă într-un mod care denota o îndelungă suferință.

— Presupun că trebuie să îți permitem câteva plimbări în grădină. Escortată, desigur.

Felicity scutură din cap.

— Escortată de tiranul meu? Soarta mi-e prea crudă.

Însă, în gând se întreba dacă pasiunea care mocnea în ei putea fi controlată dacă își petreceau timpul singuri, împreună, chiar și afară. Poate că Miles gândea la fel. El se uită la ceilalți bărbați.

— Am încredere în voi trei să fiți paznici.

— Putem să facem cu schimbul.

— Eu și Blanche putem să facem și noi pe escortele, spuse Beth.

Blanche aprobă.

— Ne va da ocazia să o luminăm pe biata copilă în legătură cu drepturile și responsabilitățile ei ca femeie.

— Dumnezeu să ne ajute pe toți, murmură Miles.

— O fi bine pentru tine, Miles Cavanagh, replică Felicity. Tu nu trebuie să o citești pe Mary Wollstonecraft!

Beth bătu cu degetele în masă.

— Atenție, vă rog! Nu am discutat despre posibilele pericole de la această petrecere. Într-o zi, Felicity s-ar putea să vrea să dețină o poziție respectabilă în societate. Cu toții știm că a petrece zile sau chiar săptămâni aici ca femeie tânără, nemăritată, ar putea arunca o umbră asupra ei, iar petrecerea va face cunoscut acest lucru multora.

Felicity ridică din umeri.

— Odată ce mă mărit cu Rupert, nu va mai conta o iotă.

— Din moment ce *nu* te vei mărita cu el... spuse Miles.

Felicity își dădu ochii peste cap, iar Beth interveni:

— Nu îți tăia punțile, draga mea. Într-o bună zi, o să vrei să faci parte dintr-o familie în care demnitatea și cinstea sunt importante.

— O, Doamne! exclamă Felicity cu nerușinare. Nu cred că am *întâlnit* pe cineva vreodată care să pretindă că are parte de demnitate și de cinste.

— În numele viitorilor duce și ducesă de Belcraven, spuse Lucien cu blândețe, o să ignor această remarcă.

Felicity își puse bărbia în palmă și îi zâmbi.

— Da, dragul meu marchiz, când cineva ia în calcul lipsa de demnitate și de cinste a capetelor încoronate din Anglia, trebuie să recunoști că nici măcar ducii nu ar trebui să pretindă să fie mai presus de ei.

— Trădare, zise Miles cu un oftat. Nu ai o temniță umedă și întunecată ca să o aruncăm acolo?

— Strămoșii mei și-au abandonat castelul cu secole în urmă, spuse Lucien. Dar se pare că pe domnișoara Monahan nu o deranjează posibilitatea de a-și păta reputația. Deci?

Blanche întrerupse discuția în acel moment.

— Problema aici nu e Felicity, ci eu. Fără prezența mea, această casă ar fi destul de respectabilă, chiar dacă este doar un conac de vânatoare. Trebuie să mărturisesc că nu ar fi un sacrificiu prea mare să mă întorc la civilizație.

— Nu o să scapi de plăcerile bucolice așa de ușor, draga mea, spuse Beth. Dacă prezența ta ar dăuna la ceva, răul e deja făcut.

— Dacă te-ai mărită cu mine, punctă Hal, astfel de probleme nu ar mai apărea.

— Ar fi apă de ploaie, și știi asta, replică Blanche. Și se va duce repede!

— Să ne întoarcem la festivitate, spuse Lucien cu fermitate. Vorbim despre o gașcă de Meltonieni, nu de patronii de la Almack. Nu sunt chiar atât de rafinați în ceea ce privește comportamentul social.

— Adevărat, spuse Beth și apoi aruncă o privire tăioasă soțului. Numai dacă nu ai invitat și anumite femei.

— Phoebe Higgs, Violet Vane și pe cele de genul lor? rânji el. N-aș îndrăzni. Deși ți-ar plăcea Phoebe. Lui Blanche sigur îi place.

— Are o inimă bună, spuse Blanche. Își petrece mare parte din timp ajutându-i pe cei săraci...

— ... și recent a cerut o mărire a alocației din partea protectorului ei, sub amenințarea armei.

— Cred că mi-ar plăcea de ea, spuse Beth zâmbind.

— Nu, spuse Lucien cu fermitate.

— Cu siguranță nu acum, zise Blanche. Cu toate virtuțile ei, Phoebe nu e o companie bună pentru o domnișoară bine-crescută.

— Care domnișoară bine-crescută? întrebă Miles aruncându-i o privire întunecată pupilei sale.

— Nu e nimic în neregulă cu buna mea creștere, replică Felicity cu un ton plăcut, servindu-se cu încă o bucată de cotlet. Linia genealogică a tatălui meu poate fi urmărită până la Brian Boru[19].

— Atunci lipsește antrenamentul.

Felicity împunse o bucată de came cu furculița și întrebă:

— Vrei să spui că nu sunt destul de dresată pentru a mi se pune căpăstrul? Nu sunt o partidă ușoară?

— Pace! strigă Beth, râzând. Îmi doresc să fi avut o temniță pentru voi amândoi, spuse ea și se întoarse către soțul ei. Atâta timp cât sunt numai bărbați și presupunând că nu ai invitat numai ticăloși, cred că putem trece și peste asta. Noi, doamnele, o să stăm confortabil în salonul de dimineață, iar gentilomii care doresc să se poarte frumos ne pot vizita. Ceilalți vor avea la dispoziție restul casei.

— O, exact așa cum spui, toți sunt băieți buni. Atâta timp cât puteți suporta discuții nesfârșite despre vânătoare, se vor purta frumos.

— Am suportat discuții nesfârșite despre vânătoare în ultimele săptămâni, nu-i așa? zise Beth. Deși niciodată nu mi-ai dat indicii că ai avea o minte atât de limitată.

— Ah, spuse Lucien rânjind, îți e dor de o discuție despre Sofocle, nu-i așa?

— Acum că tot ai adus vorba...

Blanche, Hal, Miles și Stephen căsară la unison.

— Nu la masă, spuse Hal cu tărie.

Blanche surprinse privirea dezorientată a lui Felicity.

— Încercau să pregătească terenul pentru o dezbatere filosofică... în una sau mai multe limbi. Astfel de lucruri trebuie stârpite de la rădăcină.

— Mai târziu, îi spuse Lucien soției sale, cu o privire aproape senzuală.

Beth îi zâmbi în aceeași manieră, dar discuția se întoarse la aspectele practice ale evenimentului ce avea să urmeze. Felicity se uită la Miles.

— Ei vorbesc despre astfel de lucruri de plăcere? îl întrebă ea.

— Uimitor, nu-i așa? Dar pentru ei la fel de stranie este o discuție despre bolile cailor sau despre potcovit. Sau, cel puțin, pentru Beth.

Viața la Vauxhall nu era deloc formală, dar până la urmă femeile se îndepărtară pentru a lua ceaiul, lăsându-i pe bărbați să își bea vinul. Felicity se întrebă dacă va fi tratată cu mai puțină căldură după episoadele de flirt, dar nici Beth și nici Blanche nu părură a fi preocupate de asta. Se gândi cu nostalgie că trebuie să fie frumos să fii atât de sigur de afecțiunea partenerului, dar apoi realizează că și ea se simțea complet sigură de afecțiunea lui Miles. Tragedia era că nu își putea permite să se bucure de ea. Când fu rugată să cânte la pian, făcu acest lucru de bunăvoie, deoarece putea oricând să se elibereze prin muzică.

Deși fusese lăsată într-un dormitor din apropiere, Gardeen apărură și se așeză lângă pian pentru a se bucura de melodii. Ușile închise păreau să nu prezinte nicio piedică pentru pisicuță. Poate că servitorii care intraseră și ieșiseră din cameră nu o observaseră. Da, asta trebuia să fie. Dar adevărul era că pisicile lui Annie formau o adunătură ciudată, iar Gardeen II putea fi cea mai neobișnuită dintre ele. Nu peste mult timp bărbații li se alăturară, iar Felicity fu rugată să mai cânte ceva. Era destul de încântată să demonstreze că avea cel puțin o calitate. Însă, după câteva piese, Miles puse punct momentului.

— Este timpul pentru consiliul de război. Trebuie să găsim o soluție la problema lui Felicity. Înainte ca minunatul ei talent actoricesc să

facă ravagii, adăugă el cu o privire plină de subînțeles.

Felicity se mută pe un scaun strâmbând din nas către el.

— Cel puțin, recunoști că *este* teatru.

— Uneori. Nu este o domnișoară inofensivă, îi atenționează Miles pe toți. Este periculoasă.

— Și sunt mândră de asta!

Beth bătă din palme.

— Copii! Suntem o echipă aici. Nu vă luați la bătaie, vă rog.

Felicity aprobă, hotărâtă să își păstreze un ton civilizat și să arate că în mare parte chiar interpretează un rol.

— Așa e, spuse Lucien. Poate că Felicity ar trebui să ne prezinte problema, așa cum o vede ea.

Aceasta fu luată prin surprindere, dar acceptă necesitatea acestui lucru.

— Cu toții știți despre copilul meu, începu ea. Sper că înțelegeți nevoia de a-l obține, chiar dacă nu sunteți în totalitate de acord. Când eram foarte tânără, am fost convinsă să îl dau și am fost norocoasă. Totul a ieșit destul de bine. Însă, acum sunt mai matură și am mai multă putere. De asemenea, îl cunosc mai bine și, într-un fel, îl iubesc mai mult. Nu aș putea să îl abandonez acum în mâna unor străini, indiferent cât de buni par, spuse ea și se uită în jur. Recunosc că este vorba de lăcomie. *Îl vreau.*

— Cred că înțelegem, Felicity, spuse Beth.

Felicity îi aruncă o privire lui Miles, care o mângâia pe Gardeen așezată în poala lui. Nu era sigură că el înțelesese de ce Kieran trebuia să fie o prioritate pentru ea, înaintea iubirii lor. Își dorea ca el să o mângâie mai degrabă pe ea... Se concentrează înapoi la subiectul principal.

— Rupert Dunsmore este tatăl lui Kieran, prin sânge și prin lege. Acest lucru îi dă toată puterea în această poveste. El vrea averea mea și îl oferă pe Kieran la schimb. Cu asta mă momește. Dacă mă mărit cu el, o să fiu mama legală a fiului meu. Și apoi mai este biciul, în cazul în care refuz – Rupert se va purta urât cu Kieran.

— Se poartă urât cu el oricum, și știți asta, zise Miles.

— Nu la fel de urât. Iar eu o să fiu acolo. Cel puțin, o să fiu în stare să abat cruzimea lui asupra mea.

— Pentru Dumnezeu, Felicity! Alungă-ți asta din minte și stai să ne gândim la alte soluții.

Poate că atingerea lui Miles devenise mai aspră, pentru că Gardeen îi sări din poală și se ghemui în fața șemineului.

— Miles, îl întrerupse Lucien, să rămânem calmi. Soluția cea mai evidentă este să îndepărtăm această piedică.

— Dar în acest caz, Kieran va fi pierdut pentru totdeauna, spuse Felicity, încercând cu disperare să-și păstreze calmul.

Cunoștea felul în care bărbații reacționau când femeile deveneau emoționale— le considerau slabe. Deși se presupunea că acești bărbați îi erau aliați, era speriată că își vor folosi puterile fizice și legale pentru a-i încălca dorințele. Așa cum făcuse Miles. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Stephen zise:

— Nu îl poți învinui pe Miles sau pe oricare dintre noi că nu vrem să te vedem subjugată de acest Dunsmore.

Ea îi întâlnește privirea sfredelitoare.

— Dar trebuie să acceptați dreptul meu de a decide pentru mine, cel puțin când voi fi majoră. Același drept l-ați vrea și voi.

— O să accepte, spuse Beth.

După un moment, Lucien adăugă:

— Cu reticență.

Dar era o aprobare.

— De acord, zise Hal.

Stephen fu și el de acord, ca un ecou. Toată lumea se uită la Miles.

— Eu nu sunt de acord, zise el. Nu te-ai putea lăsa să te arunci într-o prăpastie, Felicity, și nu te pot lăsa să faci nici asta.

După un moment, Stephen rupse tăcerea tensionat

— Atunci ar fi bine să...

Fu întrerupt de Blanche, care își dresese vocea.

— Sunt elementul neglijabil? Întrebă ea și apoi se uită la Felicity. Nici eu nu pot promite. Aș putea foarte bine să decid să te opresc și sunt capabilă de asta. Mi s-a părut corect să te avertizez.

— Mulțumesc, spuse Felicity. Dar de ce tu, dintre toți oamenii, m-ai opri?

— Pentru că trebuie să fie o cale sigură de a ieși învingătoare dacă te străduiești îndeajuns de mult și dacă ești îndeajuns de neîndurătoare. O să te opresc de la a te da bătută prea ușor.

Felicity nu știa ce să mai zică.

— Acum, zise Stephen, trebuie să găsim acea cale, nu-i așa? Eu sugerez să îl lipsim pe domnul Dunsmore de drepturile sale de proprietate.

— Ce vrei să spui? Întrebă Felicity.

Stephen zâmbi.

— Pur și simplu că nu are niciun drept asupra averii. Este vinovat de furt și, probabil, de fraudă și de sperjur.

— Doamne, Dumnezeu, spuse Miles, așa el

— Totuși, nu este totul atât de limpede și de evident îi avertiză Stephen, pentru că, din câte știu eu, legea este neclară în privința maternității dubioase. Nu se întâmplă prea des. În caz de paternitate îndoielnică, minorul se prezumă a fi al soțului mamei copilului, cu excepția situației în care el neagă în mod specific acest lucru. Odată ce a acceptat un copil, un bărbat nu poate să se răzgândească. Aceasta se

întâmplă deoarece paternitatea este imposibil de confirmat sau de infirmat. În acest caz însă, aş zice că avem o fraudă ce poate fi dovedită.

— L-am prins! zise Miles.

Stephen ridică o mână.

— Nu chiar. Avem doar ceva cu care să îl încolţim. În primul rând, trebuie să obţinem dovezi documentate că povestea lui Felicity este adevărată.

— Ce? exclamă Felicity.

— Nu fi supărată. Eu te cred, dar tribunalele vor dovezi. Avem nevoie de mărturia familiei la care ai stat şi de cea a doctorului doamnei Dunsmore, care trebuie să fi ştiut că ea nu a dat naştere copilului. Asta poate fi dificil, din moment ce presupun că el a sprijinit această înşelăciune.

— Vrei să spui că el ar putea să fie dispus să jure că lucruri le au stat altfel pentru a-şi scăpa pielea? întrebă Miles.

— Într-adevăr.

— La naiba! Şi dacă se va ajunge la cuvântul lui împotriva familiei Bitten, ar putea fi crezut.

— Cel puţin, va ridica unele îndoieli. Dacă obţinem destule dovezi ca Dunsmore să se îngrijoreze, am putea să îl speriem fără să se ajungă la tribunal.

Felicity se aplecă înainte.

— Dar am putea să îl speriem ca să renunţe la orice contact cu Kieran? întrebă ea.

— Depinde cât de disperat şi de hotărât este şi de cât de bine înţelege legea. Un asemenea caz nu va fi rezolvat uşor, în special dacă doctorul este capabil să mintă. Ar putea să se judece câţiva ani. Administratorii averii băiatului vor trebui, probabil, să facă faţă acuzaţiilor, iar costurile ar putea seca averea. El ar putea să ne ameninţe cu asta.

— Aş plăti eu orice cost din averea mea.

— Atunci va seca a ta, punctă Stephen. Procesele au caracteristica remarcabilă că pot dura până când banii reclamanţilor se termină. Administratorii tăi vor face tot posibilul pentru a preveni un astfel de abuz asupra moştenirii. Înţeleg că ai administratori până împlineşti treizeci de ani?

— Cu excepţia cazului în care mă mărit, spuse Felicity şi nu îşi putu stăpâni o privire aruncată lui Miles. Atunci soţul meu devine administratorul averii.

Stephen ridică din umeri.

— Atunci nu o să poţi să contribui cu bani la această cauză până când împlineşti treizeci de ani sau te măriţi. Să sperăm că Dunsmore va da înapoi când va vedea cărţile pe care le avem în mână.

Grupul începu să discute unele chestiuni practice cu privire la adunarea dovezilor. Felicity îl întrerupse:

— Problema este că Rupert nu o să mi-l dea *mie* pe Kieran. Ce motiv ar putea avea?

Stephen își frecă nasul bine definit.

— Acesta este un laț la frânghie, nu-i așa? Poate că, din moment ce el va pleca din zonă, ar putea să lase copilul în grija ta.

— Administratorii averii băiatului nu vor agreea acest lucru, spuse Miles. Fără supărare, dar conacul Foy nu e tocmai locul ideal pentru a crește un copil.

— Iar Michael Craig va ține totul sub observație, punctă Felicity. Dacă avocații nu vor obiecta, el o va face. Nu va merge.

Blanche interveni:

— Ți amintești ce ți-am zis despre renunțatul cu ușurință, Felicity? Voi, irlandezii! Parcă mereu căutați sfârșitul tragic.

— Atunci, ce sugerezi să fac? întrebă Felicity.

— Mărită-te cu Miles.

— Ce?

Blanche zâmbi.

— Gândește-te, zise ea. Dacă te măriți cu Miles, îl dezarmezi complet pe Dunsmore. După cum ai zis, el îl va răni atunci pe copil din răzbunare. Dar dacă îi sunt prezentate dovezi care l-ar putea băga la închisoare, l-ar aduce la stâlpul infamiei sau l-ar putea urca într-un vas către Australia, atunci ar putea fi oprit. Dacă îți vei permite să îi oferi o mită, o mică parte din averea ta, ar putea chiar să fie rezonabil.

— Nu văd cum l-ar putea ajuta asta pe Kieran.

— În schimbul păstrării tăcerii și a sumei oferite, el ar trebui să părăsească Irlanda, după ce își va încredința fiul ca pupil unuia dintre cei mai respectabili și mai puternici oameni din zonă.

— Conte de Kilgoran, spuse repede Beth. Genial! Acest lucru îi va da chiar acestui ticălos aparenta virtute că a luat această decizie înțeleaptă.

— Și este chiar mai minunat, zise Stephen, dacă ne amintim că, în curând, Miles va moșteni această tutelă.

— Dumnezeule! exclamă Miles. Și, potrivit mamei mele, oricine din Irlanda poate găsi vreo relație de rudenie cu altcineva, astfel că Dunsmore poate susține chiar că Kilgoran este o rudă îndepărtată a soției sale. Zâmbi către Felicity și exclamă: Am reușit!

— Da?

Felicity ar fi vrut să creadă, dar i se părea un plan atât de fragil ca dantela de mătase a rochiei lui Blanche.

— Trebuie să văd planul înfăptuit înainte de a crede în el, zise ea.

— Ar trebui să îți spună Tomasina[20], remarcă Miles binedispus.

Așadar, primul lucru pe care trebuie să îl facem este să adunăm dovezi. Cum ziceai că se numește familia aceea?

— Bitten. Stăteau nu departe de un orașel numit Long Upton.

— Mă duc eu, zise Miles ridicându-se în picioare.

— Stop! spuse Stephen. Dincolo de faptul că este prea târziu să te duci undeva în noaptea asta, nu trebuie să fii implicat, Miles. Cunoscut un avocat bun din zona aceea. O să îi scriu să adune documentele necesare și să vadă dacă poate să afle care doctor s-a ocupat de doamna Dunsmore. Deși acest element mă îngrijorează încă.

Miles începu să se plimbe prin încăpere ca un tigru ce nu-și găsește liniștea.

— Vrei să spui că eu nu pot face *nimic*? întrebă el.

— Nimic ce poate să pară o interferență sau o simplă intimidare.

Miles mai făcu un tur al camerei.

— Atunci ce dracului să fac?

— Du-te la vânătoare, prigonește-o pe Felicity și așteaptă să apară Dunsmore. În curând, cu voia lui Dumnezeu. Și atunci vom ști că nu e în altă parte.

— Ca să-l răpească Kieran, vrei să spui! exclamă Felicity ridicându-se în picioare.

— Mai degrabă mă gândeam să nu ne ghicească planul și să nu intervină în adunarea probelor. Dar nu pare a fi un om cu o vedere largă.

Miles își trecu un braț în jurul lui Felicity, iar ea se sprijini de el recunoscătoare.

— Nu cred că va bănuși nimic, spuse ea. Doamne, dacă m-aș fi gândit că ce a făcut era ilegal...

Stephen închise carnetul în care luase notițe și se ridică.

— O să scriu epistolele și le putem trimite la prima oră. Un portret al lui Felicity ar fi folositor.

— Pot face eu unul, zise Beth.

Felicity își puse mâna pe brațul lui Stephen și întrebă:

— Cât timp va dura?

— Cel puțin o săptămână.

— O săptămână!

Miles o luă în brațe.

— Urăști așteptarea la fel de mult ca mine, iubire, dar o să așteptăm atâta timp cât trebuie.

Ea ridică privirea spre el.

— Cât timp avem vești de la mama ta că fiul meu este în siguranță.

— Vom avea, îi răspunse el, apoi un zâmbet îi lumină fața. Să înțeleg că suntem logodiți în vederea căsătoriei ce trebuie să se petreacă imediat ce tutela mea ia sfârșit?

Felicity se dădu înapoi puțin.

— Nu am promis asta!

— Este o parte a planului. Dacă reușim să îl facem pe Kieran pupilul lui Kilgoran, cum altfel ai putea să ai grijă de el mai bine?

Era o perspectivă atât de atrăgătoare – că i-ar putea avea atât pe Kieran, cât și pe Miles – încât lui Felicity îi veni să plângă. Dar ar fi periculos să se îmblânzească atât de curând. Îndepărtă tandrețea seducătoare a îmbrățișării lui.

— Cu această tentație, Miles Cavanagh, ai putea să mă duci la altar într-o zi. Dar trebuie întâi să văd documentul de tutelă semnat și sigilat.

— Cred că puțină relaxare și distracție sunt binevenite, zise Beth, ridicându-se.

Se duse la un sertar și, spre uimirea lui Felicity, scoase un pachet de bețișoare de joc. Le împrăstie pe masă și toți se implicară cu toată seriozitatea în acest joc de copii, condimentând totul cu mize ridicol de mari. Felicity avu nevoie de puțină convingere ca să se alăture, dar câteva ore mai târziu, complet relaxată, realizează că petrecuse, poate, cele mai frumoase clipe din viața ei. Totuși, nu ar fi trebuit să se distreze în astfel de momente. Își mască starea de confuzie printr-un căscat și se scuză că e obosită.

— Da, e târziu, zise Beth, și cred că am reușit un portret destul de asemănător.

Felicity fu uimită să observe că Beth avea un caiet de desen. Se duse să se uite și văzu câteva schițe reușite ale ei la masa de jos, atât din profil, cât și din față.

— Sunt foarte bune, spuse ea, dar, de fapt, abia o recunoștea pe acea fată care râdea.

Beth închise caietul.

— Ar trebui să servească scopului de a fi recunoscută de familia Bittens. Vrei să mănânci ceva înainte să te retragi?

Felicity refuză și îi lăasă să se bucure de supă, de ceai și de sendvișurile cu brânză, întrebându-se de ce i se părea totul atât de alarmant. Până să ajungă în cameră și să sune după Harriet, înțelese. Se temea că, în ciuda tuturor, tânăra care râdea din desene era o iluzie; în realitate, era Felicity cea precaută, amenințată de o viață plină de teamă și de luptă alături de Rupert Dunsmore.

A doua zi, fiind duminică, nu se vâna, dar toată lumea avea să fie salvată de la plictiseală de petrecerea lui Lucien. Nu era disponibil nici serviciul poștal, dar scrisoarea lui Stephen fu trimisă printr-un servitor. În timp ce Felicity stătea lângă Miles, uitându-se după omul care se îndepărta călare, ea spuse încet:

— Vreau să merg cu el.

— Știi. Este înnebunitor, nu-i așa, să trebuiască să pierdem vremea și să jucăm jocuri stupide.

— Pupila capricioasă și tutorele nemilos, oftă ea. Deci, ce se întâmplă în actul următor?

— Cu excepția cazului în care refuzi să mergi la biserică, nu îmi pot imagina.

— Atunci o să las Sabatul să mă înmoaie un pic, spuse ea și îl privi. Totuși, cred că te-ai distrat când m-ai legat.

— Nu e adevărat, dar nu m-am distrat nici când te-am văzut cățărându-te pe Lucien.

— M-am cățărat!?

— O descriere politicoasă. Ești prea bună, în special în acest rol.

Din moment ce se părea că găsiseră un subiect de ciondăneală, Felicity își puse mâinile în șolduri și ridică vocea.

— Ești gelos, Miles Cavanagh. Tutore sau nu, cred că ai pus ochii lacomi pe averea mea. O să fie șerpî în Irlanda înainte să vezi vreun bănuț din ea!

— Este deja un șarpe în Irlanda, trebuie să recunoști. Și nu știai că, în calitate de tutore al tău pot să pretind cheltuieli rezonabile? Cum ar fi costul aducerii tale aici.

— *Costul...* Dumnezeu să te facă să putrezești, Miles Cavanagh! Încerci să mă faci să plătesc pentru propria mea întemnițare? O să mă apuc să scriu administratorilor mei chiar în acest moment!

Ea se îndepărtă observându-l pe majordom cum își dădea ochii peste cap auzind aceste lucruri.

Totuși, nu avea niciun rost să înceapă o ceartă despre mersul la biserică, așa că Felicity se alătură celorlalți într-o excursie pe jos de peste trei kilometri către cel mai apropiat sat, Thorpe, pentru a participa la slujba de duminică.

Beth explică faptul că ei preferau biserica simplă din sat în locul celei mari de la oraș, frecventată tot timpul de meltonieni.

— Prin aceasta mă refer la oaspeții care vin la vânătoare, nu la rezidenții locali, săraci, care trebuie să suporte congregația din timpul iernii care, în cea mai mare parte a timpului, doarme din cauza efectelor petrecerilor de sâmbătă noaptea.

— Mă îndoiesc că sunt atât de săraci cu toți oamenii aceștia de vază în jur.

— Adevărat. Este un loc prosper în ziua de azi.

Plimbarea scurtă în soarele iernii fu plăcută, în special deoarece fusese acompaniată spre final de sunetul clopotului ce chema congregația. Biserica avea frumusețea pe care i-o dau locului câteva sute de ani de rugăciuni, iar slujba fu simplă și plină de cucernicie. Când veni vremea să iasă și să stea de vorbă cu localnicii, lui Felicity îi veni greu să-și amintească faptul că trebuia să fie o răzvrătită. În timp ce se întorcea spre casă, la brațul lui Miles, ea spuse:

— Mi-aș dori să știm ce pune la cale Rupert.

Miles îi atinse ușor mâna.

— Liniștește-te, copilă. Va fi aici cât de curând și atunci vom ști când se va întâmpla acest lucru pentru că o să te contacteze.

— Să mă liniștesc!

Acea atingere era menită să o calmeze, știa asta, și totuși fusese scuturată de un fior de dorință. Își eliberă mâna și lăsă un spațiu între ei.

— Dacă aş putea fi sigură că fiul meu este în siguranță...

— Ai încredere în mama mea.

— Încerc. Încerc.

capitolul 18

La întoarcere se așezară cu toții pentru a se desfăta cu un prânz ușor. După aceea însă, începură pregătirile pentru petrecere. De fapt, pentru că duminica după-amiaza era momentul tradițional al vânzărilor de cai în Melton – Târgul, le ziceau ei – oaspeții puteau sosi oricând. Lucien, Hall și Stephen pleacă în vizită, iar Miles plănuise să rămână la grajdurile de la Vauxhall, din moment ce erau atâția bărbați interesați să îi cumpere caii.

— Presupun că eu va trebui să stau aici ca să pun masa și să aranjez florile, spuse Felicity cu un sincer resentiment, deoarece tânjea după cai.

Miles o surprinse.

— Sunt chiar așa de crud? Poți veni cu mine dacă te porți frumos. Ca reprezentantă a Foy, ai dreptul ăsta.

Felicity fu foarte tentată să își iasă din rol și să îl îmbrățișeze. Încet, spuse:

— Și va fi o ocazie excelentă ca să mă dau în stambă și să stabilesc un contact.

Nu mult după aceea, se plimbau prin grădină către grajduri, acompaniați de o pisică mică și voioasă. Grajdurile de la Vauxhall nu erau la fel de mari precum cele de la Foy sau de la Clonnagh, dar erau cu adevărat magnifice.

— Ia uite, zise Felicity în timp ce se apropiau de clădirea principală, oricine ar putea crede că acesta e un conac în toată regula.

Adevărul era că proporțiile elegante și ferestrele înalte chiar dădeau această impresie.

— Tot acest loc a fost construit abia acum cinci ani, pentru majoratul lui Lucien. Atât prin eleganță, cât și prin eficiență, așa spune că sunt cele mai bune grajduri din Anglia.

Felicity își aminti o anumită conversație provocatoare purtată cu marchizul. Nu se putu abține să nu roșească. Cum putuse să fie atât de îndrăzneată? Era interesant, totuși, că Miles fusese gelos. Ce excitant era să știe că îl putea înnebuni doar flirtând cu un alt bărbat.

Își forță mintea să se concentreze la chestiuni ecvestre în timp ce intrau în clădirea grajdului printr-o ușă frumoasă din mahon. Felicity se trezi într-un fel de coridor, înconjurată de stâlpi ornați cu caneluri și un tavan boltit.

— Doamne, e o catedrală!

— Toată Anglia divinizează caii și ce altă creatură ar merita oare venerația? zise Miles.

O conduse către o zonă în care erau boxe deschise dinspre care se simțea mirosul de cai. Gardeen sări la un mănunchi de paie.

— Este posibil să fi găsit un șobolan? Întrebă Felicity. Annie va fi extrem de supărată dacă se întâmplă ceva cu Gardeen.

— Un șobolan? Mușcă-ți limba! Ar îndrăzni oare o asemenea creatură să invadeze un astfel de loc sfânt? Și, pe lângă asta, sunt atât terieri, cât și pisici care elimină dăunătorii.

Miles ridică totuși picuța.

— Dar terierii și pisicile de grajd ar putea să nu tolereze un invadator și ar putea să o servească la prânz, spuse el. Mai bine îți păstrezi ghearele, micuț.

Felicity își dădu seama că acele cuvinte fuseseră, de fapt, adresate ei. Șeful grăjdarilor se apropia pentru a-l întâmpina, iar mai mulți grăjdari și ajutoare erau în preajmă, pregătind locul pentru Târg. Oricare dintre acești bărbați putea fi genul de bârfitor care să împrășteie vestea că o ștregăriță irlandeză sălbatică este ținută prizonieră în zonă. Oricare dintre ei ar putea avea un mesaj pentru ea.

Felicity își ridică bărbia și călcă apăsător.

— Observ că englezii construiesc palate pentru cai și lasă țăranii în bordeie.

— Țăranii irlandezi o duc, de cele mai multe ori, mai rău decât oamenii de rând de aici.

Ea rânji la el.

— Ei na! În curând o să spui că englezii sunt oamenii lui Dumnezeu!

— Nicidecum, spuse Miles, care era imaginea perfectă a tutorelui obosit. Ești interesată de cai, Felicity?

— Singurii care merită interesul sunt cei irlandezi.

— Aici, draga mea, ai putea avea dreptate.

Erau boxe deschise pentru douăzeci de cai, iar Miles îi spuse că erau la fel de multe și de cealaltă parte a clădirii. Majoritatea cailor din această secțiune îi aparțineau lui, iar Felicity îi inspectă cu interes. Erau animale frumoase, așa cum ea se și așteptase. Era interesată însă să găsească unul pe care îl știa – Argonaut, calul care era să dea de necaz de două ori din cauza ei.

— Cum a ajuns aici? Îl întrebă ea pe Miles.

— Era destinat pentru Lucien. I l-am trimis imediat ce am ajuns la Clonnagh.

Argonaut îi stârnea amintiri despre prima întâlnire cu Miles, urmate de amintiri ale zădărniciii fugii ei. Felicity se uită la Miles și bănuî că era bântuit de gânduri asemănătoare.

— Nici să nu te gândești, murmură el. Tutorele nemilos și pupila răzvrătită, îți amintești?

Servitorii își făcură de lucru în altă parte, în mod politic, dar unii rămăseseră în apropiere. Nesigură dacă juca sau nu teatru, Felicity se apropie de Miles și își puse mâna pe brațul lui.

— Dar ce-ar trebui să facă o răzvrătită? îl tachină ea încet. În special în preajma unui tutore atât de chipeș și de arătos?

El își încleștă fălcile.

— Să se poarte cum se cuvine de teama consecințelor.

— Sau să îl seducă pentru a-și urma cauza, spuse ea și își strecură mâna în sus, peste pieptul lui și îi mângâie ușor obrazul. Ceea ce ar putea duce la *cele mai* interesante consecințe...

El îi prinse mâna.

— Cum ar fi o sarcină, spuse Miles în șoaptă. Se uită repede în jur. Ești însărcinată, Felicity?

Încheietura o ardea în mâna lui.

— Nu o să am nici cea mai vagă idee timp de încă o săptămână sau mai mult.

— Dar nu ai vrea să mărești riscul, nu-i așa?

Miles îi dădu drumul atât de brusc încât ea se întrebă dacă și el simțise aceeași căldură chinuitoare.

— Așa că să nu mai încerci așa ceva într-un loc și mai intim. Nu te aștepta la o reținere supraomenească din partea mea de fiecare dată.

Felicity simțea că îi vine să râdă de bucurie pentru că el era atât de vulnerabil în fața ei. Se îndepărtă cu un pas, dar nu putu rezista să nu murmure:

— Îmi lipsești atât de mult.

Miles se întoarse să mângâie pata albă de pe botul unei iepe din apropiere.

— Ah, îmi amintesc de o partidă bună de călărit, spuse el ca și cum s-ar fi adresat calului. Dacă aceasta ar fi o lume liberă și normală, am fi liberi să călărim din nou.

Felicity prinse înțelesul vorbelor.

— Dar așa cum este, s-ar putea să o vezi că se duce la alt mascul.

Mâna lui se strânse pe coama calului.

— Ea nu se va duce niciodată la un mascul care nu este demn de ea.

— Ești un prost romantic.

— Sunt irlandez, zise el și, adăugă, de parcă se adresa iepei: Ești demnă de tot ce este mai bun, frumoasa mea mătăsoasă, și o să mă asigur că o să ai parte de așa ceva. Și o să te călăresc din nou, pe cuvântul meu. O partidă hună în lumina soarelui, prin ploaie blândă și prin foc...

— Este o iapă miraculoasă, cu adevărat, dacă o poți călări prin foc!

Dar Felicity nu își putu controla vocea care îi tremura într-un amestec de râs și dorință animalică. Se apropie și își puse mâna pe a lui, pe gâtul calului.

— Recunosc faptul că a trecut ceva vreme de când am călărit ultima oară, spuse ea și mângâie mâna lui frumoasă. În special așa

cum a vrut Dumnezeu. Cu puterea animalului între picioarele mele.

O nuanță purpurie se strecură pe chipul lui, iar răsuflarea i se accelerează.

— O, Doamne, suntem nebuni, zise ea făcând un pas înapoi. Gata cu asta!

El râse și se îndepărtă.

— Cumva cred că niciodată nu o să mă satur de genul ăsta de călărit. De fapt, o partidă acum ar fi o ușurare binecuvântată.

Merseră până la capătul boxelor într-o liniște precaută, timp în care inima lui Felicity își temperă ritmul.

— Vrei să inspecțezi magazinele și încăperile pentru echipamentul de călărie? întrebă el, din nou în rolul tutorelui plictisit.

Felicity ieși la aer.

— O, sunt sigură că sunt corespunzătoare, așa cum reușesc banii englezești să le facă. Iar când el veni lângă ea, Felicity adăugă: Urască asta.

— Nici eu nu mă simt mai confortabil.

Felicity îl înțelese și își înăbuși râsul. Suferea și ea de o durere similară și de altele mai profunde și mai pline de semnificație. Trebuia să vorbească cu el, să aibă o discuție adevărată, dar zona grajdurilor nu era mai ferită decât fuseseră boxele și, în curând, avea să fie plin de meltonieni.

Se uită în jur, apoi se îndreptă prin poarta pentru trăsură, către un gard din lemn ce înconjura o pajiște unde pășteau câțiva cai. El o urmă și zise:

— Nu uita să pari nemulțumită.

— Asta nu e greu pentru că sunt nemulțumită de viață în acest moment. Ce-am făcut ca să merit asta?

— Ai făcut sex cu Dunsmore, replică el categoric.

Ea se uită la el, iar resentimentul pe care îl simțea era real.

— Aveam cincisprezece ani!

Ochii lui erau reci când îi întâlneau pe ai ei.

— Sunt băieți care luptă pe corăbii la cincisprezece ani, iar alții sunt implicați în comerț. Fetele de vârsta aia lucrează cot la cot cu adulții. Adevărul este că ai fost la fel de încăpățânată ca și acum. Dacă te-ai fi purtat cum se cuvenea, asta nu s-ar fi întâmplat.

— Deci e numai vina mea, nu-i așa?

Furia se trezi în ea, ridicându-se precum un abur fierbinte.

— Vreau doar să zic că ai făcut ceva. Nu ai fost răpită și obligată. Îți aduci aminte ce a zis mama legat de felul în care Sălbaticii declanșau capcanele lordului Whitmore? Și aia a fost ceva intenționat. Pretindeam că luptam împotriva cruzimii, dar adevărul e că era o aventură, un mod de a arăta că eram în stare să îi păcălim pe cei care ne supravegheau. Credeam că emoția merită orice risc. La dracu', nu

ar fi fost nicio emoție fără vreun risc.

— Nu e același lucru!

Miles îi înfruntă furia cu calm.

— Există unele similitudini. Cum era ca paznicul terenului de vânătoare să ne prindă și să ne împuște? Cum era dacă eu sau unul dintre ceilalți rămâneam ologi pentru tot restul vieții? Am fi. Trăit astăzi toți având pe conștiință consecințele și nu am mai fi putut spune că nu am făcut *nimic*. Este un mod prea ușor de a scăpa de responsabilitate.

— Dar...

El o întrerupse:

— Dar, în cazul tău, ai fost sedusă și păcălită. Adevărat. De-asta aș vrea să îl împușc acum pe Dunsmore.

Ea se simți la fel de dezorientată ca și cum ar fi fost lovită în cap.

— Niciodată! răspunse.

— Cea mai mare parte a planului nostru va merge la fel de bine dacă el este mort.

— Nu, nu va merge. Nu avem nimic împotriva lui Michael Craig, iar dacă Rupert este mort, el va deține puterea legală.

Asta îl puse pe gânduri pe Miles.

— La dracu', e adevărat.

Felicity se opri ca să își tragă răsuflarea și să își regăsească echilibrul.

— Așadar, prelegerea ta despre responsabilitate a fost doar pentru a pune în scenă o ceartă pentru un eventual observator?

— Nu.

— Adică ai vorbit *serios*? Cum îndrăznești să dai vina pe mine? Cum?

— Cum de crezi că nu ești de vină? Dacă ai fi stat acasă și ai fi cusut goblenuri sau ți-ai fi îmbunătățit caligrafia, Dunsmore nu ar fi venit să te adulmece.

— Și dacă tu ai fi stat acasă ai fi murit de plictiseală!

— Eu am fost la școală. Caligrafia mea este excelență și pot citi și în latină, și în greacă. Te asigur că nu am avut timp de întâlniri secrete la țară.

— Ai găsit timp să declanșezi capcane, nu? spuse Felicity lovind cu pumnul în gardul de lemn. Erai băiat și erai liber să te duci unde pofteai. Dacă o femeie localnică s-ar fi decis să te seducă, nu ar fi avut nicio problemă. La naiba, probabil că așa ai și trăit prima experiență cu o femeie!

— Nu a fost așa. Dar dacă ar fi fost, nu aș fi avut deloc de suferit, cu excepția cazului în care ar fi avut sifilis. Asta e diferența dintre băieți și fete. Ar fi trebuit să știi asta. Și cred că ai știut asta.

— Nu am știut. Nu mi-a spus nimeni niciodată.

— Aveai nevoie să ți se spună? Nu a fost nicio fetișcană de prin zonă prinsă nemăritată cu burta la gură?

Felicity se dădu înapoi.

— De ce mă ataci așa? Întrebă ea.

— Pentru că toată această furie clocotitoare nu este un rol. Trebuie să încetezi să dai vina pe toată lumea și să plesnești din bici în stânga și în dreapta. Sigur, viața ta nu a fost mereu dreaptă, nu mai mult decât ar fi fost a mea dacă aș fi fost împușcat de paznicul terenului de vânătoare al lordului Whitmore și nu aș mai fi putut niciodată să mai călăresc. Dar ai avut un rol în a crea încurcătura în care ai intrat, așa cum aș fi făcut-o și eu. Trebuie să dai totul uitării.

— Și să stau acasă și să cos goblenuri?

El zâmbi discret.

— Dacă ai fi fost crescută cum se cuvine, ai fi depășit stadiul goblenurilor.

Felicity șuieră de nervi.

— Miles Cavanagh, vrei să spui că vezi în mine un bucluc prea mare și vrei să devin un fel de neroadă care face tot ceea ce i se spune? Asta se va întâmpla când peștii vor sări din râul Shannon direct în plasele pescarilor!

Spunând aceasta, Felicity se întoarce brusc și se îndreptă spre casă. Miles nu se duse după ea, dar asta, doar pentru că primul membru din fraternitatea vânătorilor sosi să inspecteze și, posibil, chiar să facă o achiziție.

Felicity intră furioasă în casă, resimțindu-se după muștrarea primită și aproape că se ciocni de Beth, care ducea un vas mare cu portocale.

— Te-a supărat ceva? Întrebă Beth.

— Doar un anumit tutore hain, atâta tot.

Felicity s-ar fi strecurat mai departe, dar Beth îi înmână bolul.

— Du astea în sufragerie, dragă. Vin și eu imediat cu nucile.

Felicity fu tentată să scape de povară și să lase portocalele să se rostogolească pe podea, dar acest lucru ar fi dovedit că este o căpoasă și o rebelă fără minte, astfel că se supuse. Sufrageria era aproape gata pentru masa de seară, decorată cu frumoase aranjamente culinare. Ea puse vasul într-un spațiu rămas liber, însă îi dădu drumul mai tare decât se așteptase, iar unele portocale se clătinară și căzură pe podea. În timp ce se întindea să le adune, o auzi pe Beth care intră în încăpere. Puse pe masă un bol mare cu nuci și prinse o portocală care se rostogolea.

— Așa, zise ea punând fructul înapoi în bol, spune-mi ce ți-a mai făcut omul acela îngrozitor.

— Ești la fel de rea ca și el! Presupun că *tu* nu te-ai fi lăsat sedusă la cincisprezece ani, nu-i așa, indiferent cât de singură ai fi fost? Și chiar dacă erai genul care se lăsa sedusă – nebună și ușuratică, mai bine zis

–, sunt sigură că nu ai fi avut ocazia pentru că ai fi stat unde trebuia să stai, cosând goblenuri!

— Am avut astfel un astfel de handicap, răspunse Beth cu blândețe. Am fost crescută într-o școală de fete.

— *Crescută?*

— Da. Cred că nu am mers nicăieri fără însoțitor până după căsătorie.

— Nicăieri?

Felicity rămase aproape fără cuvinte. Știa că educația ei fusese neconvențională, dar nu și-ar fi imaginat astfel de restricții. Nu e de mirare că Miles fusese surprins că avusese ocazia să o ia pe căi greșite.

— Este normal? o întrebă ea pe Beth.

— Nu este ciudat în rândul înaltei societăți, iar școala era în oraș, unde oricine trebuie să fie mult mai atent. La țară, tinerele au mai multă libertate, dar înțeleg că tu ai avut toată libertatea din lume.

Felicity izbucni:

— Libertate! Acesta este cuvântul. Și de ce nu ar trebui să fim toți liberi?

— Poate pentru că libertatea este periculoasă pentru cei care nu sunt pregătiți pentru ea. Oare îi lăsăm pe copii să meargă oriunde doresc?

— Eu nu eram un copil.

— Eu am crezut că erai. Nu asta era ideea? Chiar un copil neglijat. Libertatea ta nu ar fi fost periculoasă dacă nu ai fi simțit că atenția unui bărbat, a oricărui bărbat, avea valoare. Și, desigur, dacă ai fi fost informată cu privire la curtare și la felul în care aceasta se desfășoară.

Felicity se simți amenințată.

— Vrei să spui că femeile *nu ar trebui* să fie libere? Mi se pare că Mary Wollstonecraft zicea că femeile sunt creaturi slabe și, precum copiii, trebuie să fie protejate pentru binele lor. Mi se pare un lucru dezgustător.

Ochii lui Beth se aprinseră.

— Hai să ne luăm ceaiul, în timp ce discutăm despre asta. Cred, zise ea conducând-o către bibliotecă pe Felicity, că doamna Wollstonecraft voia să spună că femeile, așa cum sunt ele acum, nu sunt pregătite pentru libertate, din moment ce mințile nu le sunt educate, iar trupurile nu le sunt puternice. De asemenea, nu au fost antrenate să accepte responsabilitățile care vin odată cu drepturile.

— Și a cui vină este? întrebă Felicity, aruncându-se în scaunul solid ce fusese, nu cu mult timp în urmă, închisoarea ei.

— A părinților lor. De cele mai multe ori a mamelor, la fel ca și a taților. Mamele au tendința îngrozitoare de a încuraja orgoliul fetelor lor. Țiți amintești de părinții tăi? întrebă Beth în timp ce suna clopoțelul.

Până să vină valetul ca să preia comanda pentru ceai, Felicity împărtași amintirile vagi pe care le avea despre părinții ei. Beth ascultă, apoi zise:

— Se pare că părinții te-au crescut într-un mod foarte convențional.

— Probabil.

— Ti-ar fi plăcut să fie așa? Întrebă Beth, care se așeză pe un scaun, mai aproape.

Felicity se gândi să se opună acestei discuții, care avea, în mod clar, un scop educativ. Nu era sigură dacă vreunul dintre acești oameni avea dreptul să o educe. Dar apoi i se păru o prostie. Educația are oricând valoare, iar din momentul sumbru în care părinții ei muriseră îi lipsea o persoană sufletistă cu care să aibă discuții lungi. Recent, fusese Miles, dar discuția lor aluneca spre prea multe alte subiecte care o împiedicau să fie rațională. Poate că în Beth putea avea încredere.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut o viață de familie normală, spuse ea desfăcându-și boneta și lăsând-o pe jos. Și cred că ar fi fost mai bine dacă aș fi fost educată așa cum se cuvine de o persoană care m-ar fi obligat să învăț lucrurile pe care nu voiam să le învăț, adăugă și apoi zâmbi. Dar a fost o viață frumoasă până la urmă, am fost liberă să călăresc la țară pe cei mai frumoși cai pe care Dumnezeu i-a creat.

— Ai avut mai multă libertate decât majoritatea băieților, să știi, din moment ce nu erai deranjată de tutori și de școli. Poate mai multă libertate decât e înțelept să fie acordată. Ai fi putut întâlni multe pericole.

— Bunicul meu m-a învățat să trag cu arma.

Apoi Felicity își aduse aminte morala pe care i-o făcuse Miles cu privire la realitatea irlandeză.

— Ai dreptate însă, spuse ea. Necazul cu familia mea este că lor nu le place să aibă de-a face cu lucruri neplăcute, așa că le ignoră. Am crezut că oamenii sunt buni și binevoitori și nu îmi vor face rău. Majoritatea sunt, să știi.

— Da, dar problema o reprezintă excepțiile.

Tava cu ceai sosi, iar Beth turnă în cești.

— Cum e Rupert Dunsmore, afirmă Felicity în timp ce își lua ceașca. Eu și Miles tocmai am înscenat o ceartă foarte convingătoare.

— Excelent.

— Da? Era despre adevăr. Cum m-aș putea căsători cu un bărbat care mă consideră un copil răsfățat?

— Miles ar putea să vorbească din experiență. Și el e, într-un fel, răsfățat.

— *Miles?* Doamna Aideen nu pare genul de femeie care să cocoloșească un băiat, iar el mi-a spus că a fost la o școală strictă.

— A, da, zise Beth zâmbind. Dar ca Sălbatic. Vezi tu, ei și-au format

un grup pentru protecție. Pretind că se apără unul pe altul de nedreptăți, dar a învăța să te descurci cu nedreptatea face parte din pregătirea pentru viață, nu crezi? Și, deși mama lui l-a educat bine, fără îndoială, cu privire la maniere și alte asemenea, ea l-a cocoloșit în vederea viitorului.

— Ce vrei să spui? Întrebă Felicity, bucurându-se cu șiretenie de această discuție despre omul pe care îl iubea.

Beth lăasă jos ceașca goală.

— În prezent, Miles și Lucien sunt la capete opuse ale grupului Sălbaticilor dar, în realitate, sunt aproape egali. Lucien va fi într-o zi duce de Belcraven, unul dintre cei mai importanți oameni din ținut. Într-o zi – probabil cât de curând –, Miles va fi conte de Kilgoran. În Irlanda, din câte am înțeles, rangul este la fel de înalt.

— Adevărat. Domeniul contelui a fost bogat și puternic timp de multe generații, dar contele actual și-a făcut o reputație de politician înțelept al Irlandei. Nu este un rol ușor de asumat.

Beth aprobă din cap.

— Știi că Miles e înspăimântat. Pe lângă complicațiile politice, este o moșie vastă și plină de dependenți.

— Printre care și Kieran, sper.

— Sunt sigură că așa va fi. În ceea ce-l privește pe Miles, probabil că cea mai înțeleaptă cale ar fi fost să fie pregătit fără milă pentru acest rol, așa cum s-a întâmplat cu Lucien. Nu te lăsa înșelată de firea lui blândă. Ar putea să preia frâiele ducatului chiar și mâine. Din câte am înțeles, unchiul lui Miles și-a dorit ca el să aibă parte de o educație asemănătoare, chiar să îl crească la castelul Kilgoran. Părinții lui au refuzat. Singurul compromis pe care l-au făcut a fost să îl trimită la o școală în Anglia astfel încât să învețe să se poarte când are de-a face cu noi. Și acolo s-a alăturat Sălbaticilor.

— Conform spuselor versiunii lui, asta i-a salvat viața.

— Exagerare tipic irlandeză. Fără îndoială că l-a salvat de unele bătăi. Dar înțelegi cum a fost? Părinții lui l-au salvat de presiunile pe care le aducea rangul lui viitor, iar Sălbaticii l-au salvat de riscurile dușmăniei englezești. Din moment ce este, prin natura lui, un tip lipsit de griji și comod, nu s-a confruntat cu probleme. Nici măcar nu trebuie să își conducă propria moșie. De la moartea tatălui, mama lui s-a ocupat de asta pentru el, lăsându-l pe Miles liber să vâneze șase luni pe an și să se joace în cea mai mare parte a timpului rămas.

— Nu ești de acord cu asta? Măi să fie, cred că ai o inimă puritană.

— Cred că adulții ar trebui să aibă o abordare matură asupra vieții. În ceea ce te privește, Miles trebuie să gestioneze o situație pentru adulți. Îi va face bine.

— Așadar, sunt un fel de doză de purgativ rapid?

Beth râse de indignarea ei.

— Să zicem că, mai degrabă, un stimulent. Totuși, ideea e că tu și Miles aveți mai multe în comun decât credeți. Ești la fel de potrivită să fii contesă de Kilgoran așa cum este el să fie conte.

— Dumnezeu să ajute Irlanda.

— Irlanda va fi foarte norocoasă. Acum, spuse Beth ridicându-se, te pot convinge să mă ajuți să aranjez câteva decorațiuni florale?

— Numai cu un pistol, spuse Felicity și înhăță exemplarul ei din *Drepturile femeii*. Aș prefera să mă lupt cu ăsta. Apoi se opri. Presupun că este răspunsul greșit, zise.

— Nicidecum. Contesa de Kilgoran poate, fără îndoială, să poruncească altora să aranjeze florile pentru ea. Va trebui însă să se gândească și la ea însăși.

capitolul 19

Felicity citi puțin din Wollstonecraft, dar se gândi mult la ea însăși. Fără tragere de inimă, fu de acord că vorbele lui Miles conțineau mult adevăr. Lăsase resentimentele să o conducă. Deși fusese atașată de bunicul ei, dăduse mereu vina pe el pentru problemele ei. Dăduse vina și pe mătușa Annie că era atât de nepricepută ca mamă surrogat. Și dăduse vina chiar și pe părinții ei pentru că muriseră. Și îl ura pe Rupert Dunsmore. Asta, simțea ea, era rezonabil, dar furia ei îndreptată asupra tuturor nu era. Însă Miles intenționase să spună mai mult decât atât. O avertizase cu privire la pericolul pe care îl aducea convingerea ei că avea dreptul să fie crudă, pentru că nimeni nu putea fi sigur întotdeauna cine va fi rănit. El avea dreptate. Tremură când își aduse aminte că, pentru un moment, se gândise să dea foc la Vauxhall. Dar cuvintele lui Miles nu fuseseră declanșate doar de dezaprobarea modului în care ea se comportase. Ele fuseseră și rezultatul aceluia joc periculos pe care îl jucaseră în grajduri, a nevoii frustrante care îi cuprinsese pe amândoi. Așa cum spusese Felicity odată, ea și Miles erau în pericol să se sfâșie reciproc și să îi rănească astfel și pe alții, nevinovați. Să vină Rupert Dunsmore mai repede și să se termine totul!

Puțin mai târziu ușa bibliotecii se deschise. Miles intră, dar precaut.

— Mergem afară pentru o distracție ecvestră. Vrei și tu să vii?

Îngrijorarea și resentimentele dispărură.

— Dacă vreau? Întrebă Felicity. *Pot?*

— De ce nu? Ai fi singura femeie, pentru că Beth și Blanche nu sunt dornice, deși e o diferență între o petrecere privată și o vânătoare.

Felicity sări imediat în picioare.

— Mă îmbrac imediat și cobor! Se opri însă la ușă. Presupun că nu este nicio șansă să îmi pun pantalonii de călărie...

— Niciuna, zise el rânjind.

Felicity trecu grăbită prin salonul jumătate plin cu călăreți entuziaști, fugi în sus pe trepte și trase de cordonul clopoțelului din camera ei. În câteva minute era dezbrăcată de rochie și își pusese costumul de călărie, de damă.

Când ieși pe ușa principală, scena din fața clădirii Vauxhall semăna a întrunire de vânătoare, doar că lipseau câinii. Peste treizeci de cai erau răspândiți pe alee și pe pajiște, unii ținuți de îngrijitori și deja înșeuai. Alți servitori se agitau cu scărițele. Entuziasmată la gândul că va călări, își ridică poalele rochiei și se îndreptă grăbită spre Miles, care verifica un cal castrat.

— Este pentru mine? îl întrebă ea. Sunt perfect capabilă să-mi verific singură calul.

Aceste cuvinte erau adresate de fapt unui îngrijitor tânăr, cu părul blond-deschis care ținea căpăstrul, însă nu putu să găsească și privirea încruntată care să fie în ton cu vorbele tăioase. Miles lăasă scărița din mâini.

— Este datoria mea, ca tutore, să am grijă să fii în siguranță. M-aș face de răs dacă ai cădea și ți-ai rupe gâtul atâta timp cât te afli sub protecția mea.

— Sau să-mi rup glezna? îl tachină ea, știind că acesta era cuvântul din argou care semnifica o sarcină.

— Și asta, spuse el, cu un gest de avertizare din cap.

— Trebuie să te avertizez că nu am căzut de pe un cal dresat de mai bine de cinci ani.

— Banshee a sosit. Măine te pun pe el, dacă vrei. Ar fi un test corect.

— Banshee? Întrebă ea, după care își aminti de calul sur și urât care îi scosese mâna lui Miles din umăr. A, da. Avem un pariu.

— Abia aștept prăjitura aia.

Felicity se uită în jur la adunarea de cai de primă calitate și râse.

— Nu o să reușești niciodată să convingi pe unul dintre acești bărbați să cumpere acea bucată de carne pentru câini pentru cincizeci de guinee. Niciodată.

— Tu zici „niciodată” despre prea multe lucruri, ghimpe ce ești. Să te salt acum?

Îl lăasă să o ridice în șa, apoi își aranjă rochia în timp ce un îngrijitor îi înmână frâiele. Ea le luă absentă, încă aranjându-se și încercând să se deprindă cu șa. Atunci simți bucata de hârtie care îi fusese strecurată odată cu frâiele. Îi aruncă o privire îngrijitorului cu părul blond, apoi încercă să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Ce spusese Miles? Ceva despre garduri...

— Sigur că o să abordez și câteva obstacole, răspunse cu vădită iritare. Nu te mai fâțâi pe lângă mine.

— O șa laterală nu este bună pentru sărituri, și știi asta.

Felicity ardea de nerăbdare să citească biletul.

— Totul ține de echilibru, îți amintești? Echilibrul meu este excelent. Acum du-te.

El se uită în jur, iar Felicity realizează că îngrijitorul se îndepărtase și nu era nimeni în preajmă pentru a asista la jocul ei. Nu trebuia ca el să suspecteze ceva.

— Vorbesc serios, Miles. Nu accept să mi se spună cum să călăresc. Acest cal pare liniștit și bine dresat. Te-ai asigurat că harnașamentul este bine legat și sigur. Acum du-te și lasă-mă.

În mod uimitor, el se supuse și plecă pentru a încăleca pe un cal frumos, de culoarea castanei, cu „ciorăpei” albi. Felicity simți că biletul îi ardea parcă mănuaș, și totuși reuși ca nici măcar să nu

arunca o privire în el. Trebuia să fie de la Rupert și nu îl mai putea ignora prea mult timp. Dacă o anunța de o întâlnire în timpul excursiei călare! Îl strecură într-o mânășă și îl ghemui în palmă, marginile ascuțite înțepându-i pielea. Dar ar fi fost o prostie să îl citească acum pentru că Miles încă se uita la ea ca și cum ar fi crezut-o încă un călăreț începător, fir-ar să fie!

Testă calul, dându-i o comandă de mișcare. Imediat, acesta păși înainte.

— Ah, frumusețe! îi spuse ea.

Felicity își modifică ușor poziția, iar calul schimbă direcția, cea mai mică atingere a cravașei pe partea dreaptă făcându-l să se întoarcă în stânga. Era un animal cu un comportament perfect, bine antrenat pentru șaua laterală. Desigur, nu trebuia să se aștepte la mai puțin. Știa că Miles va alege tot ce e mai bun pentru ea. La cai, cel puțin. În inima ei știa că și-ar fi dorit ca el să aleagă tot ce era mai bun pentru ea în orice privință, dar el nu vedea lumea întotdeauna așa cum o vedea ea.

Nu putu să reziste și își aduse calul mai aproape de al lui. Miles verifică fiecare detaliu tehnic cu o privire fugară.

— Cum este calul?

— Superb. Este unul de-al tău?

— Te-aș încredința unuia mai puțin bun? Se numește Adonis și are o părere bună despre el.

— Pe bună dreptate. Este dresat de minune chiar și pentru șaua laterală.

— În general, îmi obișnuiesc caii cu ea. Niciodată nu poți ști când un nebun va urca pe unul dintre ei o doamnă, fără să stea și să se gândească prea mult la urmări, zise el și își închise ochii pentru scurt timp și scutură din cap. O să discutăm vreodată despre călărit fără gânduri lascive?

Fără să vrea, Felicity chicoti.

— O să încercăm. Până la urmă, călăritul este una dintre marile noastre plăceri în viață.

Cu un zâmbet devastator, el zise:

— Țasta e un adevăr binecuvântat.

În curând, toți se puseră în mișcare, îndreptându-se către un câmp din depărtare, crescând treptat ritmul până când ar fi putut părea că sunt la vânătoare, urmărind o vulpe. Felicity rămase în urmă, sperând să îl piardă pe Miles. Știa în adâncul inimii ei, și avu dreptate, că în curând el avea să fie înapoi lângă ea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

— De ce întreb?

— Nu ești în fruntea tuturor.

— Sunt pe șaua laterală.

— Te-aș sprijini să îi întreci pe toți, chiar și cu acest handicap.

Din moment ce el era în mod clar de neclintit, ea grăbi ritmul. Erau la o distanță de un câmp de ceilalți, care păreau a fi adunați în jurul unei spânzurători enorme.

— Ce e aceea? întrebă Felicity.

— Chiar dacă pare greu de crezut, este o țință de genul celor folosite de cavaleri pentru a se antrena la mânuirea lancei. Lucien a construit-o acum câțiva ani și a devenit un mijloc de distracție popular.

Acum putea vedea că țința era formată dintr-un manechin cu brațele întinse, unul dintre ele ținând un sac.

— Cum funcționează?

— În cazul în care călărețul lovește centrul cu lancea, manechinul se lasă pe spate, iar el poate trece. Dacă lovește oriunde în altă parte decât în centru, pivotează. Atunci sacul se învâрте și îl lovește.

— Pare amuzant. Vreau să încerc.

Miles o privi cu severitate, dar râse.

— Pe naiba. Dacă vrei, uită-te mai bine înainte. Este o șmecherie.

O grămadă de bâte lungi – lăncile – așteptau într-o parte, supravegheate de câțiva servitori. Lucien luă una și încercă primul, explicând procedura celor care nu mai încercaseră acest joc. El lovi puțin pe lângă, însă reuși să se lase în jos astfel încât să nu fie lovit de sacul ce se clătina. Miles fu următorul și lovi fix în mijloc, în inima manechinului. Felicity se alătură uralelor. Următorii bărbați lovira și ei bine, având, în mod evident, experiența anilor trecuți. Apoi cineva atacă prea rapid, rată țința și fu lovit de sacul ce se legăna. Însă, în loc să-l facă să cadă din șa, sacul se sparse și aruncă făină și fân peste el. Felicity se alătură râsetelor, dar în timp ce un nou sac fu agățat ea realizează că acesta era, probabil, cel mai bun moment pentru a citi biletul. Aproape că ezita, dar murmură „Kieran” ca o incantație și se strecură prin mulțime.

Deschise foaia de hârtie pe gâtul calului, încercând să o țină cât mai ferită cu putință. Printr-un miracol, Miles era atent în altă parte, inspectând calul ce șchiopăta al ultimului călăreț. Îndreptă biletul și putu citi scrisul elegant și odios de familiar al lui Rupert. Un alt motiv pentru care era îngrozită de caligrafie era că nu voia să aibă vreodată un scris ca acesta. Îi spusese asta lui Miles, iar el avusese dreptate: era un lucru copilăresc.

Draga mea Felicity, regret enorm că mi-a luat atât de mult ca să te salvez. Tremur când mă gândesc ce trebuie să fi suferit, despărțită de cel pe care îl iubești și care te iubește la fel de mult.

Kieran, se referea la Kieran. Încercă să își stăpânească panica ce o cuprinsese brusc. Tot ce spusese el era foarte adevărat.

Am auzit că ești păzită îndeaproape și că ai suferit deja de pe urma

unui tratament brutal când ai încercat să scapi. Sunt sigur că ești nerăbdătoare să nu suferi și mai mult.

O altă amenințare voalată. O, era atât de bun la asta! Era o scrisoare isteată. Dacă îngrijitorul ar fi citit-o, ar fi părut că este o comunicare între doi îndrăgostiți separați.

Am înțeles că lordul Arden își duce oaspeții într-o excursie călare. Acesta ar fi un moment bun pentru noi – pentru că știu că niciodată nu ai refuza un trap vioi. Dacă poți, strecoară-te neobservată și îndreaptă-te spre est, departe de casă. O să ajungi la drumul spre Grantham unde eu o să te aștept cu o caleașcă. Dacă planul eșuează, trebuie să pleci la noapte. O să fiu lângă drumul de la Vauxhall. Știu cât de nerăbdătoare trebuie să fii să te reîntâlnești cu cel pe care îl iubești atât de mult și care te iubește. Și tu știi cât de mult va suferi el dacă nu putem fi împreună. Viitorul tău soț devotat.

Tremurând, Felicity împături biletul și îl strecură în buzunar. Cuvântul „suferi” era menit să o îngrozească. Și reușise. Oare îl avea pe Kieran cu el? Știa ce era în stare să îi facă Rupert copilului dacă era tras pe sfoară. Dacă Rupert îl avea pe Kieran... O, de ce nu trimisese doamna Aileen o veste mai repede? Oare Rupert o urmărea chiar acum? Dacă da, își va da seama că ea nu avea cum să se strecoare în acel moment neobservată. Cu ușurare, realizează că mai avea cel puțin câteva ore de răgaz. Nu putea să scape până noaptea. Însă își dădu seama că nu era nimic ce îi putea opri fuga. Camera ei nu era încuiată, iar promisiunea pe care i-o făcuse lui Miles fusese să rămână două săptămâni sau până avea să primească vești de la Dunsmore. Miles presupunea că, atunci când va primi un mesaj, ea va împărtăși vestea, dar acest lucru nu făcea parte din promisiune. Dar dacă ea ar fi fugit înainte de a da o șansă planului Sălbaticilor, s-ar fi dat bătută prea repede. Blanche va fi dezgustată. Și Miles. Nu reuși să-și imagineze cum se va simți el. Prin gestul ei i-ar fi respins atât ajutorul, cât și protecția. Ea ar fi spus că nu putuse avea încredere în ajutorul lui. Și-ar fi ținut promisiunea, dar ar fi spulberat spiritul pactului dintre ei.

Felicity se uită către Miles, care cerceta piciorul rănit al calului, atingând cu mâinile lui pricepute și atente animalul surescitat. Putea spune, chiar și de la distanță, cât de relaxat era el atât cu animalele, cât și cu oamenii, cât de simpatizat era și de respectat. Fără îndoială că merita mai mult în viață decât o rebelă prost crescută aflată pe calea pierzaniei într-o misiune care putea duce la o tragedie. Își aminti că Beth îl descrisese ca fiind răsfățat. Ei nu i se părea răsfățat. Chiar era la polul opus – deloc răsfățat, trecut prin încercări grele, capabil încă să se bucure de lucrurile simple și să arate lumii o imagine deschisă și prietenoasă. Beth părea să creadă că Felicity era medicamentul necesar pentru a-l scoate pe Miles cu forța din această stare de beatitudine. De fapt, ar fi dat aproape orice să i se alăture lui

în această stare de fericire și să simtă bucuria vieții. Ar fi dat orice, cu excepția fiului ei.

Calul rănit fu luat de un îngrijitor, iar călărețul preluă un cal de rezervă. Atacul asupra manechinului reîncepu, iar Felicity luă o decizie. Rupert putea să aștepte o zi sau două. Avea încredere în convingerea lui Miles că mama lui va trimite de veste și se convinge că Rupert nu îl avea pe Kieran cu el. Dacă lucrurile stăteau așa, el nu avea pe ce să mizeze. Se gândi mai departe. Dacă va veni o scrisoare de la doamna Aideen care să-i alunge temerile, va arăta acest bilet Sălbaticilor. Lucien se apropie călărind ușor pe calul său negru, magnific.

— Miles zice că vrei să încerci și tu.

— Desigur. Sunt într-o stare perfectă pentru a lovi cu putere ceva.

— Ești o împielită, nu-i așa?

Replica fu spusă într-un mod destul de amiabil, iar ea desluși o urmă uimitoare de admirație și chiar de afecțiune. Nu era sigură că putea face față la mai multă afecțiune. Îl urmă către grămada de băte, iar Miles se apropie în timp ce ea încerca să găsească echilibrul „lăncii”.

— Te-ai răzgândit?

— Pe naiba. Dar jocul acesta nu a fost proiectat pentru o șa laterală. Este greu să ții bâta astfel încât să nu se lovească de capul săracului căluț. Iar dacă mă înclin prea mult, îmi pierd echilibrul.

— Poate ar fi mai bine să renunți. Putem să revenim într-o zi în care vei fi în pantalonii de călărie...

— Să renunț? Niciodată!

Rânjind, Felicity își mută priza astfel încât ținea bâta grea deasupra capului, ca pe o suliță. Apoi, cu un strigăt de luptă irlandez, își îndemnă calul către spânzurătoare, concentrându-se la echilibru și la ținta de pe pieptul manechinului. De fapt, o văzu ca pe o țintă pe pieptul lui Rupert Dunsmore. Mâna îi obosi, dar nu voia să o lase să șovăie. Cu un alt strigăt păgân împunse ținta, în zona inimii lui Rupert, și călări triumfătoare, fluturând bâta ca semn al victoriei, în uralele bărbaților. Miles se apropie, râzând.

— Ah, regina mea războinică, nu trebuia să mă fi îndoit de tine nicio clipă.

Ea se încruntă în timp ce îi dădu bâta unui servitor care aștepta.

— Ține minte că data viitoare mă voi bate cu tine, tiranul meu fără inimă.

— Atâta timp cât ne luptăm goi în pat, nu cred că îmi voi mai aduce aminte nimic.

El se îndepărtă ca să atace din nou manechinul folosind tehnica lui Felicity, lăsând-o în urmă cu trupul îndurerat și cu inima bătând sălbatic. Era ca și cum el călărea dezbrăcat, atât de conștientă era de

corpul lui frumos, unul cu calul, perfect echilibrat. Cum ar fi putut să lase un asemenea bărbat? Cum ar fi putut să nu o facă dacă era necesar? Își schimbă poziția în șa, realizând că ardea de dorință. Nu mai trăise așa ceva până atunci – să fie în aer liber, printre oameni, și să fie aproape în călduri. Simți că roșește la acest gând și probabil că avea deja obrații îmbujorați. La naiba, în curând toată lumea avea să își dea seama. Spera că oamenii nu erau deloc precum cailor, altfel toți acești armăsari ar simți nevoia ei și ar începe să dea cu copitele în pământ și să se lupte pentru ea!

În acel moment, știu că trebuie să mai petreacă o noapte cu Miles. Rupert era aici și era posibil să câștige, iar ea să fie nevoită să plece cu el, chiar și cu prețul pierderii lui Miles. Meritau o noapte adevărată de dragoste. Fusesse acea partidă de amor în sala de biliard, uimitoare și plină de disperare. Apoi fusesse ultima noapte la Clonnagh, dulce dar sfâșietor de incompletă. Își dorea o noapte de plăcere molcomă, plină până la refuz și stoarsă de ultima picătură. Și trebuia să fie noaptea următoare, pentru că nu avea idee ce avea să aducă ziua de mâine.

Călăriră înapoi spre casă în timp ce se lăsa amurgul, binedispuși de mișcare și de veselia din jur. Deși Felicity încă se simțea excitată, observă că oamenii nu erau precum cailor deoarece meltonienii părea să o considere una de-a lor. La Vauxhall, Beth și Blanche erau pregătite să întâmpine pe toată lumea cu boluri mari cu puncte. Bărbații se rezeziră la vasele aburinde precum râul care iese din matcă.

— Ia te uită, zise Felicity, cine i-ar vedea ar crede că nu au mai băut de o săptămână.

— Bărbații au un apetit nestăpânit, zise Blanche, iar Felicity nu își dădu seama dacă vorbele aveau cumva un dublu înțeles.

Beth îi zâmbi.

— Ai dat o lovitură excelentă pentru feminitate, spuse ea.

Felicity tresări.

— Ai fost acolo?

— O, nu. Eu și Blanche am fost leneșe. Am stat în camera pentru copii, bine înfășurate în pături, am sorbit ceai și ne-am uitat prin binoclu.

Alertată, Felicity întrebă:

— Cât de bine ați văzut? Apoi adăugă repede: Pot să încerc și eu? Expresia de pe fața lui Beth era de nedeșluit.

— Dacă vrei, zise ea. Vino. Apoi se întoarse către Blanche. Sunt convinsă că te descurci cu treizeci de bărbați, draga mea.

— Fără să ridic un deget, spuse Blanche făcând veselă cu ochiul.

Beth o conduse pe Felicity două etaje mai sus, către camera de copii care era rece și întunecoasă, și îi dădu lui Felicity binoclu.

— Este o priveliște foarte bună.

Felicity se concentră pe zona unde se afla spânzurătoarea.

Manechinul atârna ca un cadavru, în așteptarea jocurilor viitoare. Binoclul era atât de bun încât putea distinge zgârieturile din vopsea. Ridică binoclul ca să privească ceva mai încolo, spre ceea ce trebuia să fie drumul către Grantham, și se uită la acoperișul unei călești trase dincolo de un gard viu. Întrebarea era dacă Beth văzuse. Lăsa jos binoclul și se întoarse.

— Da, am văzut, zise Beth. Ai primit un bilet, nu-i așa? De asemenea, o trăsură a stat pe drumul către Grantham în cea mai mare parte a după-amiezii, mutându-și locul din când în când pentru a încălzi caii.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic. Cred în libertatea de acțiune.

— Chiar și pentru copii și biete femeii slabe, care nu sunt pregătite pentru ea?

— Nu m-am referit la tine. Când am plecat de la școală ca să mă mărit cu Lucien, eram complet nepregătit pentru viață și asta aproape că a dus la dezastru. Dacă noi două am fi fost abandonate în sălbăticie, care dintre noi crezi că ar fi supraviețuit?

— Amândouă. Ne-am fi ajutat reciproc.

Beth zâmbi.

— Sper că asta este adevărat. Lasă-i pe Sălbatici să te ajute, Felicity. Cel puțin, nu fugi până în ultimul moment. Nu este ultimul moment acum, nu-i așa?

— Așa cred... Nu! spuse ea ferm. Dacă l-ar fi avut pe Kieran ar fi menționat asta în bilet.

Beth o strânse brusc la piept.

— Știi cât de greu trebuie să îți fie.

Deși se încordă, Felicity răspunse îmbrățișării, prima de acest fel pe care o primise vreodată de la o prietenă.

O prietenă. Senzația era misterios de plăcută, și Felicity o îmbrățișă pe Beth la rândul ei.

— Îți mulțumesc că păstrezi secretul. Nu poate să-ți fie ușor.

— Nu. Chiar nu îmi place să ascund lucruri de Lucien. Poți să ai încredere în noi toți, să știi, fiecare în felul nostru diferit.

Felicity se trase din brațele ei cu un zâmbet trist.

— Ah, tocmai de acele feluri diferite îmi e teamă.

— Cel puțin, lasă deoparte grijile astăzi. Hai să ne bucurăm de adunarea asta nebună! Beth se întoarse la parter, în timp ce Felicity merse în camera ei pentru a se spăla și schimba. Din moment ce spera să îl seducă pe Miles, alegea cea mai frumoasă rochie. Până la urmă îl adusese în pragul nebuniei ultima oară când o purtase. Pe coridoarele reci era nevoită să poarte un șal, dar îl putea lăsa să cadă la un moment dat... Însă, până să se schimbe și să coboare scările, nebunia începu să fie evidentă în volumul zgomotului și în vocile bărbaților

care începuseră să pară amețite. Se opri, dintr-odată nesigură de hainele ei provocatoare. Miles urcă.

— A, aici erai, spuse el și se uită la ea. Parcă știu de undeva rochia asta, zise și îi îndepărtă șalul. Ești nebună? Te prezentăm ca pe o tânără inocentă aflată în situația asta din nechibzuința mea, nu ca pe o membră a lumii mondene!

Ea își trase șalul înapoi pe umerii reci.

— Nu era nicio problemă cu rochia asta când mă aflam într-o companie decentă!

— Nu era? Gândește-te la ce a dus. Și, deși decenti, acești bărbați nu sunt vecinii și prietenii tăi de încredere.

Du-te și schimbă-te.

— Nu, zise Felicity încăpățânată, văzând un servitor care urca, dar care apoi se retrase discret, așteptând ca drumul să fie liber.

Miles, desigur, nu avea cum să știe asta, iar ea nu avea intenția să îi spună. Porunca pe care i-o dăduse nu făcea parte din teatrul lor și ea nu îi acordase lui dreptul de a-i ordona. Miles strânse din dinți.

— Atunci o să te încui în camera ta în seara asta.

— Atunci o să țip și va auzi toată casa. Ce vor crede oaspeții?

— Odată ce începe petrecerea propriu-zisă nu vor mai auzi nimic.

Felicity bătu din picior.

— Miles Cavanagh, o să port rochia aceasta!

— Felicity Monahan, nu o să o faci.

Pe o măsută din apropiere se afla un bol cu fructe. El luă un ciorchine de struguri negri și îl strivi pe partea din față a rochiei de mătase, frecându-l pe toată lungimea ei.

Felicity se zvârcoli în strânsoarea lui.

— Să ajungi în iad!

— Ca tutore al tău, sunt deja în iad.

Apoi îi dădu drumul încheieturii și o împinse înapoi în cameră. Imediat ce ajunseră înăuntru, ea zise:

— Era un servitor care asculta.

— Am ghicit și eu asta. Dar nu totul a făcut parte dintr-un rol.

— Nici în ceea ce mă privește, spuse ea încă respirând greu. Nu o să te las să îmi dai ordine!

Nici respirația lui nu era mai calmă.

— Iar eu nu o să te las să te plimbi prin această adunare îmbrăcată așa.

— Oh, să te ia dracu', oricum eram pe cale de a mă schimba, spuse Felicity și se încruntă uitându-se la petele întunecate de pe rochie. Ai distrus-o, ticălosule!

— O să-ți cumpăr una nouă. Nu a fost decentă de la bun început.

Miles deschise sertarele și găsi cealaltă rochie de mătase, mai sobră. Aruncând-o pe pat, zise:

— Poartă asta dacă insiști să îngheți. Ai perle?
— Nu are orice doamnă?
— Cu tine n-aș paria. Poartă-le. Ele sunt simbolul heraldic al neînținerii.

— Oh, *ăsta* este scopul lor? Întrebă ea obraznică, devenind dintr-odată conștientă că erau împreună, singuri...

Gândul îi însuflețise și vocea sau el devenise la fel de conștient de acest lucru? Miles se îndreptă spre ușă.

— Ai nevoie de servitoare? Întrebă el.

— Ai putea să mă servești tu.

— Nu, n-aș putea.

Ea se duse repede și se așează între el și ușă, sprijinindu-se de ea și blocându-i drumul.

— Sărută-mă, îi zise Felicity.

— Nu.

Ea renunță la toate șiretlicurile.

— Te rog, Miles. Am putea avea atât de puțin timp și uneori nu mai știu ce e rol și ce e realitate, spuse ea așezându-și mâinile pe umerii lui. Nu putem fi sinceri în acest moment scurt?

— Sinceritatea e periculoasă, dragostea mea.

Dar mâinile lui se așezară pe talia ei.

— Uneori sinceritatea vorbește cu o voce furioasă.

— Dar cel puțin e reală. Ca și nevoia mea. Am nevoie de un sărut. Tu nu?

— Am nevoie de mai mult și, la dracu', știi asta.

Își coborî gura spre a ei. Felicity închise ochii și buzele ei începură să le exploreze pe ale lui, ușor, delicat, de parcă i-ar fi fost teamă de contact. Și așa și trebuia să fie. Focul o cuprinse instantaneu, un foc pornit din dorință, pe care, ca toate incendiile, doar o pâlpâire îl depărta de distrugere. Oare ea se apropiase sau el își adâncise sărutul? Și cine suspinase? Stăpânirea de sine o părăsi, alunecând ca o rochie de mătase, lăsând-o amețită și moleșită în mâinile lui, legată de el printr-un sărut care ar fi vrut să nu se mai termine. Cine a gemut? Cine a găsit puterea de a-i pune capăt?

Poate că fuseseră într-o armonie perfectă pentru că amândoi se îndepărtară ca și cum s-ar fi luptat cu legături invizibile, încă prinși prin privire și prin dorința care fremăta în trupurile lor. Nesigură pe picioare, Felicity se sprijini de ușă, apoi alunecă la o parte din calea lui. După o clipă, îl auzi plecând.

capitolul 20

Harriet sosi de îndată, plângându-se când văzu rochia pătată, deși ceva din purtarea ei îi dădu de înțeles lui Felicity că povestea disputei de mai devreme cu Miles îi distrase deja pe servitori. Spera că amețea ei produsă de excitare va fi interpretată drept îmbufnare. Acum mai mult ca oricând însă, Felicity era hotărâtă să își petreacă noaptea împreună cu Miles. După ce Harriet termină, se contemplă în oglindă. Rochia albă de mătase avea aproape pe doi ani vechime și căpătase un aspect gălbui care îi întuneca pielea. Modelul era potrivit pentru o domnișoară foarte tânără și avea un decolteu modest, decorat cu un mic volan din dantelă. Croiala fustei era amplă, făcută parcă să ascundă mai degrabă decât să scoată în evidență forma corpului. Tivul era ornat cu volan modest cu boboci albi de trandafir – probabil un alt simbol heraldic al neînținerii. Felicity instrui pe Harriet să îi rearanjeze părul strâns într-un stil simplu, prins cu un alt set insipid de boboci albi de trandafir. Cu șiragul de perle efectul era complet. Pentru bărbații de aici va fi la fel de seducătoare precum o soră. Dar putea să pună pariu că efectul nu va fi același și asupra lui Miles.

Când se întoarse pe coridor, el o aștepta ca să o conducă jos. Felicity îl cercetă în fugă pentru a observa vreo urmă de tulburare și nu găsi vreuna, iar atunci își stăpâni și ea semnele de la suprafață. Mai presus de orice, erau jumătăți perfecte.

Zgomotul de jos se amplificase.

— Nu trebuie să te avertizez să nu te lipești de nimeni, nu-i așa? întrebă el.

— Nu prea, răspunse ea și îl văzu îmbujorându-se din cauza amintirilor vinovate ale atacului de la Foy.

Felicity se întrebă cum de reușea ea oare să alunece într-o poziție bătaioasă atât de repede.

— Trebuie să recunoști, adăugă cu o voce moderată, că sunt inaccesibilă prin ținută.

Miles o privi cu atenție, iar ea realizează că el nu o făcuse până atunci.

— Adevărat. Micii boboci de trandafir dau o notă excelentă.

— Așa am crezut și eu.

— Iar nuanța gălbuie te face aproape pământie.

În timp ce coborau scările, ea spuse:

— Ți dai seama, măcar, de ce această rochie nu a fost prima mea alegere.

— Adevărat, dar nu îmi aduce nicio ușurare, și o știi prea bine.

Felicity se îndreptă către sanctuarul reprezentat de salonul pentru micul dejun, simțindu-se sigură de victorie în acea noapte. Era un adevărat chin că mai erau atâtea ore prin care trebuia să treacă.

Majoritatea bărbaților veniră să salute respectuos gazda și prietenele ei, dar numai câțiva dintre ei rămaseră în atmosfera serioasă. Felicity descoperi că Beth avusese dreptate totuși în legătură cu faptul că acest grup nu se preocupa de formalitățile sociale. Puținii bărbați care își exprimaseră curiozitatea în ceea ce o privea găsiseră foarte mulțumitoare explicația lui Miles că el nu putea lipsi de la vânătoare. Niciunul nu ar fi ratat-o dintr-un astfel de motiv. Iar faptul că ea era irlandeză – și de aici firea ei ciudată – îi făcu pe mulți să nu își mai bată capul.

Până să se așeze la cină, toți erau într-o stare de euforie, însă nimeni nu exagerase încă. Cele trei femei se așezaseră împreună, în siguranță, la capătul mesei. Miles se afla lângă Felicity, însă alături de Blanche stătea corpulentul lord Greshingham. El îi aprecia în mod evident compania, deși o dată făcu o greșală de etichetă referindu-se la nenumăratele dăți în care o întâlnise în acel loc în anii anteriori. Felicity se întrebă cum ar fi făcut față întâlnirii unei foste iubite a lui Miles și, mai ales, unei amante dovedite. Ar fi urât acest lucru. Se uită când la Beth, când la Blanche, și observă că nu exista nicio undă de resentiment între cele două. Considera că ea nu ar fi în stare de o asemenea mărinimie.

— La ce te gândești? Întrebă Miles.

Felicity sorbi din vinul excelent, știind că, după punciul de bun venit și după acest pahar, deja băuse mai mult decât era obișnuită.

— Mă întrebam cine a fost prima ta.

— Prima ce?

— Femeie.

El aproape se înecă. Deși nimeni nu era atent la conversația lor, el murmură:

— Poartă-te cum se cuvine.

— Tu m-ai întrebat. Nu pot să nu fiu curioasă, iar tu știi totul despre viața mea intimă.

El se uită strâmb la ea, dar șopti:

— O prostituată din Dublin. Și, dacă aș avea a doua șansă, aș alege mai înțelept. Acum hai să discutăm despre lucruri decente.

Felicity fu de acord.

— Mulțumesc. Aveam nevoie să știu.

— Probabil pentru că eu știu atâtea despre tine. Este un dezechilibru.

— Da. Și avem nevoie de echilibru.

Greshingham o auzi.

— Echilibru, da, spuse el. Acesta este secretul! Niciodată nu poți călări bine dacă nu îl ai.

— Într-adevăr, milord, replică Felicity, încercând cu disperare să nu se mai gândească la o altă conversație despre călărit.

— Călăriți bine pentru o femeie, spuse el.

— Mulțumesc, milord, răspunse ea politicoasă. Este una dintre marile mele plăceri.

Ea avusese gânduri inocente, dar Miles îi atinse glezna pe sub masă. Fu îndeajuns încât să-și muște limba.

— Din păcate, adăugă ea, în acest moment sunt deposedată de această plăcere, milord. Vedeți, nu am echipamentul de călărie la mine. Am fost forțată să îl las în Irlanda, când Miles m-a târât aici. Acum, ca tutore al meu, nu agreează o călărie adevărată!

— Ce păcat, zise lordul corpolent. Poate că nu sunteți în stare de un galop susținut?

Felicity zâmbi către Miles.

— Tu trebuie să răspunzi, dragul meu tutore. Tu mi-ai testat ritmul.

Maxilarul lui se încleștă amenințător, dar Felicity nu își putea da seama dacă era de furie sau își stăpânea râsul.

— Este o bună călărie... călăreață, Greshingham. Aș putea spune că depășește orice bărbat. În plus, are o experiență surprinzătoare pentru vârsta ei.

Felicity simți cum căldura i se ridica în obraji.

— Nu mai multă experiență decât aveai tu la vârsta mea, cu siguranță.

— Subestimezi faptul că ești precoc, puștoaico, spuse Miles, apoi se întoarse către Greshingham. Locuiește la conacul Foy. Din copilărie a stat în preajma cailor.

— Foy! Ah, asta e explicația! Atunci este greu de înțeles de ce nu o lași să călărească, Cavanagh.

— Pare să creadă că o să-mi rup ceva, spuse Felicity. O gleznă, poate.

— O gleznă? repetă Greshingham, uitându-se atent de-a lungul mesei. Puțin probabil de la o căzătură, draga mea.

O privire tăioasă a lui Beth sugera că era pe cale să cadă în capcana dublului sens al vorbelor.

— Miles își ia foarte în serios atribuțiile de tutelă, îi spuse Felicity lui Greshingham. Este atât de atent în ceea ce privește bunăstarea mea încât sunt aproape o prizonieră.

— Nu puteți permite așa ceva, dacă vă oprește de la a vă bucura de o bună partidă de călărie. Ce spui, Cavanagh?

Miles zâmbea amenințător.

— Felicity poate călări oricând vrea. Nu trebuie decât să se prezinte cu îmbrăcămintea potrivită...

Ea se uită la el cu inima bătându-i repede.

— ... și imediat ce pot aduna un număr potrivit de însoțitori, o să îi fac pe plac.

— Însoțitori! exclamă Felicity și își ținu răsuflarea.

— Ca să te protejeze să nu pățești ceva.

— Eu nu o să *călăresc* sub supraveghere.

Miles zâmbi la ea.

— Pare a fi un cerc vicios, nu-i așa?

Felicity râse și îi spuse:

— Cred că regreti că ai lansat invitația și acum o îngreunezi cu unele condiții inacceptabile. Asta înseamnă trișat, domnule.

— Hai, hai, tânără domnișoară! protestă Greshingham, șocat de acuzație.

— Are o limbă ascutită, spuse Miles. Dar are și o moștenire considerabilă. Am motive să cred că unii ar vrea să i-o fure și de aceea se află aici și nu are voie să călărească singură.

— Nu mai spune! exclamă Greshingham. Credeam că astfel de lucruri nu se mai practică. Dar bănuiesc că este vorba de afaceri irlandeze. Niciodată nu poți ști ce pun la cale irlandezii... Ei, atunci, ai dreptate să o ții sub supraveghere, dar cu siguranță poate călări, Cavanagh. Îți spun asta. Trebuie să ne adunăm duminica viitoare, toată gașca noastră. Treizeci și ceva de englezi. Asta o să îi asigure o partidă bună de călărie toată după-amiaza, dacă face față!

Felicity își mușcă buza și nu îndrăzni să se uite la nimeni.

— Ei, Felicity? Întrebă Miles cu vocea sugrumată.

Ea rezistă tentației de a înrăutăți lucrurile.

— Vă mulțumesc pentru sugestie, milord. Poate că Beth și Blanche vor dori să ni se alăture.

Beth ridică repede o mână.

— Nici Blanche și nici eu nu suntem adeptele unor astfel de exerciții fizice.

Apoi își dădu ușor ochii peste cap, arătând că prinsese dublul înțeles al vorbelor. Felicity rânji la ea.

— O, sunt sigură că ai învățat multe de când te-ai măritat.

Loviturile lui Miles în gleznă erau acum mai puternice, încât ea trebui să își înăbușe un țipăt. Presupuse că replica întrecuse măsura. Însă Beth zâmbea.

— O, adevărat. Lucien a insistat. Este una dintre activitățile lui favorite, până la urmă.

— Deștept bărbat, deștept bărbat, spuse Greshingham. Călăritul este sănătos. Stimulator, știți. Cu moderație, desigur, pentru o femeie, adăugă el repede.

— Oh, zise Felicity, noi, femeile, avem nevoie de puțină stimulare din când în când...

— Aveți de gând să mă includeți și pe mine în conversația voastră? Întrebă Blanche făcând cu ochiul, arătând că prinsese și ea înțelesul discuției.

Felicity îi aruncă o privire amuzată.

— Nu pot să spun decât că sunt sigură că aveți un talent natural, doamnă Hardcastle.

Blanche chicoti.

— Cât de adevărat! exclamă ea. Și totuși, niciodată nu am călărit un cal.

Greshingham se uită la ea oripilat.

— Niciodată, doamnă Hardcastle? Voi fi fericit să vă arăt eu cum se face oricând aveți dorința de a învăța.

Felicity aproape că nu își mai putea stăpâni râsul și îi văzu și pe ceilalți luptându-se să se abțină. Dar Blanche reuși să îi zâmbească partenerului de discuție.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, milord, dar cred că sunt prea bătrână ca să învăț trucuri noi.

După masă, Felicity se trezi trasă într-un colț liniștit pentru a i se ține o morală despre conduită.

— Da, știu că am greșit făcând acea remarcă despre Beth, dar, sincer, a fost extrem de distractiv. Săracul lord Greshingham nu a înțeles nimic din ce se întâmpla.

Miles clătină din cap.

— Este ca și cum ai încerca să oprești un vulcan care erupe. Întotdeauna găsești un mod de a exploda și de a crea dezastru.

Felicity nu văzuse lucrurile astfel, dar el avea dreptate. Energia ei clocotea, stârnită de temerile cu privire la Kieran, încălzită de dorința de a-l avea pe Miles. Dacă nu o lăsa să se reverse, ar fi explodat într-un mod imprevizibil.

— Nu m-am putut abține. Niciodată nu m-am priceput să stau și să aștept.

— Orice altceva este al naibii de periculos în acest moment. Du-te în salonul pentru micul dejun și stai acolo. Te rog.

Felicity era destul de încântată să se strecoare în încăperea relativ liniștită și să își bea ceaiul cu Beth, Blanche și un mic grup format din bărbați care veneau și plecau în permanență. Se întrebă dacă aceștia făceau cu schimbul din curtoazie sau găseau binevenit un moment de respiro din gălăgia și discuțiile despre cai din restul casei. Pentru că îi plăcea distracția, erau momente în care Felicity își dorea să iasă și să li se alăture, dar avea destulă minte încât să își dea seama că aceasta nu era adunarea mixtă de la sărbătorile irlandeze pline de muzică și dans. Aceștia erau bărbați implicați în unul dintre riturile lor ciudate, păgâne.

Miles nu veni deloc în vizită la doamne. Felicity bănuia că se îmbăta și își făcu griji cu privire la efectul alcoolului asupra dorinței masculine. Nu i-ar fi convenit când se ducea la el în cameră, să îl găsească rece și mahmur. Așa cum se desfășurau lucrurile, pentru ea seara era un preludiu către pasiune și o petrecu precum o marionetă.

Zâmbi, vorbi și chiar participă la câteva jocuri de cărți în timp ce dorința fierbinte îi gonia prin vene și îi zgândărea nervii, determinând-o să se miște întruna pe scaun, încercând să ușureze senzația înnebunitoare pe care o simțea în trup. Era mai bine că Miles nu veni deloc acolo. Probabil că l-ar fi aruncat pe covorul de Axminster și i-ar fi sfâșiat hainele.

Până la urmă, binecuvântați să fie, primii bărbați începură să plece, iar alții îi urmară la scurt timp. Felicity merse în salon împreună cu Beth și Blanche pentru a-și lua rămas bun. Nu aveau pasul sigur, iar unii dintre ei trebuiseră să fie urcați pe cai, pe jumătate conștienți și escortați de câte un îngrijitor. Nu era nici urmă de Miles. La dracu'! Putea să pună pariu că zăcea undeva pe sub o masă. În timp ce ultimii bărbați erau ghidați în direcția cea bună, Felicity se strecură afară ca să îl caute. Dacă *era* beat avea de gând să arunce o găleată cu apă pe el!

Îl găsi singur în camera cu masa de biliard, în cămașă, ciufulit, dar lovind bilele cu o îndemânare ce nu sugera că ar fi avut capul tulbure. Se uită la ea și se încruntă.

— Vrei să joci?

— Da.

Dar nu se mișcă pentru a lua un tac. Când el înțelese, obrații i se colorară.

— Nu, zise el și se întoarse ca să trimită cu putere o bilă roșie într-un buzunar al mesei. Rată.

Felicity plecă și se gândi că i-ar fi plăcut să vadă reacția lui, însă nu se uită înapoi. Dacă Miles își pusese în cap să fie încăpățânat, nu avea rost să se certe cu el. În casă se lăsase tăcerea, iar Felicity se îndreptă spre dormitor. Sunete îndepărtate de veselă îi indicau că servitorii curățau locul; alimente pe jumătate mâncate și pahare pe jumătate golite rămăseseră precum fantomele în urma distracției. Ca o fantomă plutea în aer și urma veseliei petrecerii, și Felicity bănuî că fiecare simțea aceeași agitație ca și ea. Deși, spera, nu toți în același mod.

Hal trecu pe lângă ea și îi zâmbi de „noapte bună“, îndreptându-se spre camera pe care o împărțea cu Blanche. Felicity bănuî că și energia lui neliniștită era asemănătoare cu a ei. Sună după Harriet și, odată schimbată, se pregăti pentru escapadă neavând altceva mai bun de făcut decât să aștepte. Așa cum spusese, nu era deloc pricepută să aștepte; nici corpul ei neliniștit nu era. Se plimbă prin cameră, sub privirile pisicii impasibile.

O dată, Gardeen îl împiedicase pe Miles să o atace. De data aceasta o va opri pe Felicity să-l atace pe Miles? Tot ce auzea din camera de lângă era tăcere. La naiba cu bărbatul ăsta! Avea de gând să stea jos toată noaptea ratând bilele? Își puse halatul, intenționând să se ducă să îl caute, dar se opri. Cu siguranță, nu era cea mai bună idee. Pentru

că își ciulise urechile, îi auzi pe Beth și Lucien apropiindu-se împreună, vorbind încet și râzând o dată. Ce frumos trebuie să fie să te îndrepti spre pat într-un mod relaxat și în perfect acord și anticipare. Apoi auzi ușa de la camera lui Miles închizându-se. Cineva intrase în camera de lângă, dar putea fi Hennigan. Alergă și își lipi urechea de ușa despărțitoare, încercând să interpreteze sunetele slabe. Apoi ușa se închise din nou și auzi voci. Bine. Acum era sigură. Erau amândoi înăuntrul. Se sprijini de ușă așteptând cu răbdare până când sunetele îi indicară faptul că valetul plecase.

Acum, că venise timpul, dorința ei fu înăbușită de teamă pură. În afară de noaptea aceea de la Clonnagh, când cel puțin fusese invitată, în viața ei nu abordase niciodată un bărbat în acest fel. Ei, poate Joy o făcuse, dar acela fusese doar un rol. În această noapte nu era actorie. Era timpul pentru un desfrâu pur. Când avea să intre în camera lui Miles, prima lui reacție aproape sigur va fi acel sec „nu“. Trebuia să se gândească la cum va proceda mai departe. Să plângă? Să aducă argumente? Să încerce hărțuiala? Rânji la acel gând și se studie în oglindă. Cămașa de noapte din flanelă, cu guler înalt și mâneci lungi și părul turtit sub o bonetă de noapte cu siguranță nu erau echipamentul necesar pentru o seducătoare. Boneta avea să dispară. Apoi își desfăcu părul și îl perie. Următoarea întrebare era: dezbrăcată sau nu? Cu siguranță, un corp gol va înnebuni *orice* bărbat, dar focul care ardea între ea și Miles putea trece peste orice armură. Putea totuși să dăruie rezistența din capul unui bărbat? Miles era hotărât să fie un bun tutore și chiar să o protejeze de ea însăși. Se săturase să tot fie protejată.

Înainte ca temerile ei să domine chiar și puterea dorinței, Felicity întoarse cheia în broască și deschise ușa despărțitoare. Miles îi aruncă o privire tăioasă. Stătea lângă foc, bând un lichid gălbui dintr-un pahar. Halatul lui din catifea maro era legat ușor la brâu și nu lăsa nicio urmă de îndoială că era gol. Indiferent dacă pe un bărbat l-ar fi înnebunit corpul unei femei goale, o privire aruncată spre pieptul gol al acestui bărbat avu un efect puternic asupra ei. Ca și cum el și-ar fi dat seama, își trase marginile halatului și îl legă mai strâns.

— Ce dorești? întrebă el.

— Pe tine.

Felicity aproape că văzu cum el face din rezistență o armură.

— Ce joc nou e ăsta? Nu vrei să riști o sarcină. Sau te-ai gândit la un mod de a folosi un alt copil în bătlia asta?

— Eu nu îl *folosesc* pe Kieran!

El clătină din cap.

— Nu, sigur că nu. Nu am vrut să spun asta. Dar el este folosit. Cu siguranță nu vrem să punem în pericol un alt copil, adăugă el cu blândețe. Și ți-am zis. Îmi pare rău, dar nu pot promite că voi fi la fel

de nobil cum am fost la Clonnagh.

— Nu are importanță.

De fapt, avea importanță, dar dorința nebună îi dicta acum lui Felicity. Era o poftă ca cea a unui muritor de foame, care o împiedica să țină cont de precauție. Mâna lui de pe șemineu se strânse.

— Pentru mine are importanță. Știu că s-ar putea să nu te pot ține lângă mine. Nu vreau să cresc riscul de a te lăsa să pleci cu copilul meu.

Ea păși înainte.

— Putem măcar să ne atingem și să ne sărutăm? Dacă ai ști cât tânjesc...

El se dădu înapoi.

— O, știu. Cum poți să crezi că nu știu?

— La naiba, te iubesc!

— Și eu te iubesc, dar nu vorbim despre dragoste. Vorbim despre poftă. Dragostea nu va muri, iar pofta mai poate aștepta. O să fie momente mai bune decât asta.

— Și dacă nu o să mai fie?

Disperată în fața rezistenței lui, ea începu să își desfacă nasturii perlați de la gât. El se întinse și îi prinse mâinile, capturându-le într-o strânsoare puternică.

— *Nu mă voi lăsa sedus*. Ochii lui Miles licăreau de îndârjire. De fapt, adăugă el, este insultător dacă te gândești că privești unu sântă va abate din drum. Crezi că ești singura care are voință?

Ea se smulse din strânsoare.

— Doamne, ai idee cât de sătulă sunt de morală?

— Atunci poate ar fi mai bine să te schimbi.

— Pe dracu'.

Înainte ca el să se poată feri, ea își strecură mâna pe sub halatul lui pentru a-l mângâia.

— Vrei să spui, Miles Cavanagh, că nu arzi de dorință pentru mine?

El se îndepărtă.

— Am recunoscut deja, spuse Miles și se întoarse brusc cu spatele. Pe toți dracii, Felicity, dincolo de riscul de a rămâne însărcinată, sunt în continuare tutorele tău și încerc să fac ceea ce trebuie. Dacă mă seduci – și ai putea –, chiar crezi că ne va fi mai bine?

— Îmi va da ceva...

El se întoarse către ea, alertat.

— Pentru când vei pleca? Ce plănuiești?

Ea își adună în grabă puterile.

— Nu te poți aștepta să îți spun toate planurile mele, nu-i așa?

— Ba da. Nu suntem dușmani.

Vinovată de tănuirea biletului de la Rupert, Felicity izbucni:

— Putem foarte bine să fim, pentru binele pe care mi-l aduce!

Era ca și cum l-ar fi lovit. Vocea lui fu lipsită de expresie când îi spuse:

— Felicity, du-te înapoi în cameră și lasă cheia în ușă pe partea mea. În mod clar am nevoie de ea mai mult decât tine.

Ea pierduse. Se uită la el, căutând o altă cale, o cale prin care să-l învingă. Dar apoi realizează că orice ar fi câștigat cu un asemenea preț ar fi de fapt cenușă, niciodată flacăra. Odată aflată în cameră, auzi cheia răsucindu-se în broască. Apoi, un moment mai târziu, auzi și că și ușa ei dinspre coridor fu încuiată. „Așadar, se gândi ea obosită, ne-am întors la război.“ Dar cel puțin dacă s-ar fi înmuiat și s-ar fi gândit să se întoarcă la Rupert la noapte, nu avea cum să o facă.

Zgârie cu unghia gheața de pe geam și privi prin gaura astfel formată către drumul întunecat unde, fără îndoială, o aștepta o trăsură cu un Rupert din ce în ce mai furios, Atâta timp cât nu îl avea pe Kieran putea să se înece cu furia și, cu siguranță, ea s-ar fi bucurat. Dar furia lui avea să se reverse mai târziu dacă ea ar fi ajuns în puterea lui. Și acest lucru se va întâmpla dacă planul Sălbaticilor nu va funcționa. Se ruga cu ardoare ca acest lucru să se întâmple printr-un miracol. Apoi își dădu jos hainele și se urcă în pat unde își eliberă de tensiune corpul ce ardea. Fusesse un substitut sărăcăcios.

capitolul 21

Ziua următoare toată lumea părea să sufere de pe urma efectelor distracției din seara precedentă – sau în cazul lui Miles și al lui Felicity, a altor lucruri. Totuși, urma să aibă loc vânătoria, iar bărbații se adunară pentru micul dejun îmbrăcați în straiile speciale, nerăbdători să își petreacă ziua vânând, în ciuda burniței și a cerului înnorat. Felicity, Beth și Blanche erau acolo când sosi sacul poștal care nu aducea nicio veste de la mama lui Miles, iar sufletul lui Felicity se întunecă. Sau, mai degrabă, dat fiind temperamentul ei, se adună în el o furtună tulburătoare și amenințătoare.

— Cu siguranță trebuia să primim vești, îi spuse hotărâtă lui Miles.

El ridică privirea spre ea, mutându-și ochii de pe un exemplar vechi de două zile al ziarului *Times* care tocmai sosise, și îi răspunse:

— Nu neapărat. Aici scrie că a fost o furtună pe Marea Irlandei la o zi după ce am trecut noi. Toate corăbiile, chiar și pachetele de poștă, au fost ținute în port, unele pentru încă o zi. Fără îndoială că Dunsmore a fost și el întârziat. Sau, mai bine, poate a fost prins pe mare, zâmbi el. Te poți bucura la gândul că poate a dat ortul popii.

Felicity ar fi vrut să poată face acest lucru. Își dorea să îi poată spune lui Miles despre scrisoare. Se simți la fel de încurcată ca o frânghie înnodată. Dar dacă i-ar fi spus, el ar fi fost și mai sever și protector. Ar putea chiar să o țină încuiată ziua și noaptea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Credeam că te vei bucura imaginându-ți acest lucru.

— Acum nu îmi pasă unde este Rupert Dunsmore, atâta timp cât nu îl are pe Kieran cu el.

— Măine, zise el. Sunt sigur că mâine vom avea vești.

Ea lăsa să cadă cu zgomot cuțitul și furculița pe farfurie.

— Și ce vom face dacă nu primim vești? Doamne, de ce a trebuit să mă târăști atât de departe? Chiar dacă aş afla că micul Kieran este în pericol, mi-ar trebui zile să ajung la el!

Înspăimântată de propria izbucnire, Felicity își acoperi fața cu mâinile. Beth veni și o luă în brațe. Vocea lui Miles fu tăioasă însă când îi spuse:

— Dacă te-aș fi lăsat în Irlanda te-ai fi măritat cu Dunsmore. Nici ție și nici lui Kieran nu v-ar fi fost mai bine.

Felicity își recăpătă controlul și își descoperi fața.

— Aș fi acum lângă el.

— Îți înțeleg temerile, rosti Miles cu blândețe, dar fiul tău este în siguranță și o să avem vești, fie că vine o scrisoare de la mama sau de la Dunsmore.

Cu un efort enorm de voință Felicity reuși să nu se uite la Beth. Se

anunță sosirea cailor, iar Miles se ridică împreună cu ceilalți bărbați, punând ziarul deoparte.

— Pot să am încredere în tine că o să fii aici când mă întorc, Felicity?

Ea ridică ziarul pentru a-și ascunde nesiguranța. Dacă va veni un alt mesaj, unul în care i se va forța mâna? Beth o strânse de umăr și zise:

— Pe o zi ca asta, numai meltonienii nebuni ar ieși afară. Te asigur, nu mergem nicăieri.

Felicity înțelese și aproape că izbucni în plâns de ușurare. Dacă ea stătea în casă, Rupert nu avea cum să o contacteze. Se uită la Miles și chiar zâmbi.

— Da, o să fiu aici când o să te întorci.

El aprobă din cap și o ridică pe Gardeen de la picioare, punând-o în brațele lui Felicity.

— Ai grijă ca și ea să stea pe aproape.

— De ce? Crezi că e în pericol?

— Este timpul ca Dunsmore să apară și se pare că îi place să rănească pisici.

Ea mângâie pisica somnoroasă.

— Asta pentru că îi e frică de ele.

— Ce specimen jalnic este.

Felicity ridică privirea.

— Crezi că nu ai de ce să te temi de pisici?

— Nu mai mult de o zgârietură sau două.

— Ah, Miles, uneori mă îndoiesc de tine. Dar du-te și vânează vulpi cu adevărat nevinovate.

Imediat ce bărbații plecară, Felicity se cufundă în confortul oferit de pian și își petrecu următoarea oră șlefuiindu-și îndemânarea cu game și exerciții. Beth și Blanche veniră și ele și se așezară ca să citească. Felicity se uită la ele, cu degetele încă alergând pe claviatură.

— Biblioteca sau salonul nu sunt mai plăcute?

— Nu neapărat, zise Beth. Și te păzim. Dacă ajunge vreo vorbă la Broscoiul Dunsmore, nu vrem să afle că ești liberă să faci ce vrei. Ar putea chiar să îi stârnească inteligența aia trândavă.

— Nu este neapărat prost.

— Sunt doar răutăcioasă. Este, cu siguranță, un broscoi.

— Nu, zise Felicity, executând gânditoare un arpeggiu. O nevăstuică. Are un nas mai degrabă ascuțit și își ține burta aproape de pământ. Broscoii sunt animale bune, până la urmă. Foarte folositoare în grădină.

Beth râse.

— Cu siguranță, nevăstuicile au și ele virtuțile lor. Dar fie cum o fi, îi vom spune Nevăstuică. Și pentru nasul lui adulmecător, noi o să

părem gardienii.

— Vă mulțumesc. Va fi, cu siguranță, obositor.

— Doar dacă ai de gând să cânti game toată dimineața.

Felicity prinse ideea și trecu la o piesă de Bach care îi puse la încercare disciplina degetelor. Încăperea se umplu cuprinsă de calm, iar armonia era întreruptă ocazional de trosnitura unui buștean în focul mare din șemineu însă, în interior, Felicity se simțea la fel de calmă ca un vulcan. Beth avusese dreptate când spusese că nu era nimic dincolo de ferestrele înalte care să tenteze pe cineva, cu excepția unui vânător pasionat, dar totuși simțea o chemare.

Se trezi uitându-se de-a lungul drumului bătut de vânt, așteptând să vadă ceva sau pe cineva venind, probabil pe Rupert cu Kieran lângă el. În timp ce degetele se mișcau disciplinate deasupra claviaturii, mintea ei se chinuia să-și imagineze ce ar putea face sau plănui Nevăstuica. Va crede că ea este prizonieră și că nu putea să se supună instrucțiunilor lui? Acest lucru ar trebui să îl țină în șah o vreme. Dacă el realiza că ea plănuia să îl păcălească, s-ar fi întors fără îndoială în Irlanda pentru a-și asigura asul din mânecă, pe Kieran. Nu se putea convinge prin simplă voință că Kilgoran era invincibil. Avea nevoie de vești de la doamna Aideen. Avea nevoie de dovezi ale fraudei, ale sperjurului și ale furtului lui Rupert. Avea nevoie de acțiune. Miles îi promisese că a doua zi urma să sosească o scrisoare din Irlanda, dar cât de curând se așteptau să primească vești de la Cheltenham? Nu timp de cel puțin câteva zile. Aveau să fie câteva zile foarte lungi...

Beth veni și se sprijini de pian.

— Te simți bine?

— Desigur. De ce?

— Cânti același pasaj de peste o jumătate de oră, din ce în ce mai repede. Mă mir că degetele tale pot face față.

În acel moment, interpretarea automată a lui Felicity a *Preludiului* de Bach se prăbuși în dezacord, iar ea își lăsă mâinile pe claviatură.

— Nu mă pricep să aștept.

— Ai nevoie de o distragere a atenției. Vrei să joci biliard?

— *Nu!* Dar regretă imediat exclamația, din mai multe motive. Abia pot să joc, spuse ea. Miles m-a învățat puțin în Clonnagh.

Amintirile și senzațiile o copleșiră încât nu mai putu să continue.

— E clar că nu a fost prea plăcut, zise Beth. Atunci, putem să jucăm cărți.

— Nu.

Felicity se ridică și lăsă capacul pianului.

— Biliardul este o idee excelentă, spuse. Blanche știe să joace?

— Chiar prea bine. Să nu o lași pe ea să stabilească miza. Biliard, Blanche?

Actrița ridică imediat privirea cu ochi scăpărători.

i O idee minunată, spuse ea. Acest roman este extraordinar de plictisitor. Dacă oamenii au intenția de a predica, ar trebui să scrie predici.

În timp ce le conducea pe drumul spre camera cu masa de biliard, Beth zise:

— Ți-am spus să încerci *Rațiune și simțire*.

— Suna așa de plictisitor, dar nu poate fi mai plictisitoare decât *Caeleb își caută o nevastă*. Beth te-a avertizat, Felicity, că sunt destul de bună la biliard?

— Da. Și mi-a spus să nu te las să stabilești miza.

— Plictisitor. În timp ce intrau în încăpere, Blanche aprinse lămpile și adăugă: Speram să câștig rochia ta albă cu boboci de trandafir.

— Crezi că ești demnă de ei? întrebă Felicity zâmbind.

Blanche îi făcu cu ochiul.

— Nu sunt demnă de boboci albi de trandafir de când eram copilă. Contrastul este o parte din înfățișarea mea. Luă un tac, alinie cele trei bile și o trimise cu ușurință pe cea roșie într-un buzunar al mesei. Sunt sigură că nu poți fi atașată de acele ornamente. Nu ți se potrivesc.

— Nici nu trebuie. Sunt menite să țină intrușii la distanță. Nu ți-e teamă că vor avea efectul ăsta?

— Pot să țin intrușii la distanță în multe alte moduri. Și, oricum, zilele acestea, nu am decât unul care este deja la bord și este mai mult decât suficient pentru orice femeie

— Să înțeleg că vrea să se însoare cu tine.

— Este un romantic nebun și crede că poate cizela lumea ca să se potrivească viziunii lui roz.

— Pare a fi o tendință a Sălbaticilor.

— Nu îi subestima, spuse Beth, apropiindu-se cu tacul. Ca grup, ei pot comanda puterile întunecate ale rangului și ale banului.

— Vorbind ca membră a uneia dintre cele mai vechi familii irlandeze, spuse Felicity, și ca proprietară a unei averi ridicol de mari, nu văd nimic în neregulă cu rangul și cu banii. Se întoarse spre Blanche și adăugă: Sigur că pun la bătaie acei boboci de trandafir caraghioși. Dar tu ce mizezi?

Blanche se îndreptă ca să se gândească.

— Nu am nimic care să nu fie alb și asta nu e culoarea ta. Aș putea să pun la bătaie aranjamentul din pene de rață, spuse ea încrezătoare.

— S-a făcut. Felicity se întoarse apoi spre Beth. Intri și tu în concurs? Câștigătorul ar putea lua totul. Cred că, judecând după mizele de până acum, ar trebui să pui la bătaie ceva de care ai prefera să scapi.

— Păi, ar fi una dintre servitoarele de la bucătărie, spuse Beth făcând cu ochiul, dar cred că e ilegală cumpărarea și vânzarea de oameni. Ce ai zice de cravașa mea cu capăt de chihlimbar? Îmi place

prea puțin să călăresc. Cel puțin la modul propriu, adăugă ea.

Felicity râse și, în ciuda protestelor lui Blanche, că nici-odată nu va fi văzută cu o cravașă cu măciulie de chihlimbar, chiar dacă ar călări un cal, stabiliră mizele și trecură la joc. Beth se dovedi un jucător indiferent, dar Felicity și Blanche erau aproape egale. Felicity bănuia că Blanche trăgea de timp, dar nu o deranja. Oricum, totul avea rolul de a face timpul să treacă mai ușor. Din moment ce nu stabiliseră și o limită a concursului, continuară să joace până când foamea și setea le învinseră.

— Oh, zise Beth în timp ce turna ceai, iar celelalte se serveau cu sendvișuri, este o cantitate alarmantă de *știință* în acest joc. Continuăm? Cred că Felicity are un oarecare avans în acest moment.

Blanche se lăsă cu delicatețe pe spate, într-o poziție languroasă.

— Sunt epuizată. Nu aş mai putea găsi putere să mai ridic tacul.

— Vrei să spui că vrei să scapi de penele alea.

Blanche își ridică pleoapele cât să facă cu ochiul.

— Oh, foarte bine, spuse Felicity. O să te scap de ele atunci. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru Gardeen, care le poate vâna.

Felicity își petrecu restul după-amiezii punând cap la cap penele de rățoi formând un panaș frumos. Se duse la oglindă ca să vadă rezultatul.

— O, Doamne, zise Blanche, ridicându-și privirea din *Rațiune și simțire*. Cum ai reușit să faci așa ceva într-un timp atât de scurt?

— Bunicul m-a învățat să leg momeli pentru pescuit. Cred că penele întunecate se potrivesc foarte bine pe părul meu negru; par misterioase și diavolești.

— Nu e ciudat, zise Beth, cum în natură masculul este întotdeauna mai împopoțonat decât femelele și totuși femeile iau aceste arme masculine și le folosesc în propriile războaie?

În timp ce Blanche ajuta la fixarea panașului cu ace, Felicity zise:

— Poate că avem nevoie de armele bărbaților ca să luptăm împotriva lor.

— Nu este mereu război, să știi.

— Nu?

Felicity se întoarse la pian și cântă o piesă dramatică și rebelă de Beethoven.

Când bărbații se întoarseră acasă după o zi de vânătoare nefructuoasă, Miles observă panașul și o complimentă pentru el. Când ea îi mărturisi că ea îl făcuse, sprâncenele lui se arcuiră a mirare.

— O, un alt talent feminin. Nu sunt sigur că pot să fac față atâtor schimbări.

— Foarte înțelept, spuse ea. Schimbările nu sunt întotdeauna bune. Ziua trecu fără niciun mesaj de la Nevăstuică.

Dimineața următoare o parte din tensiunea lui Felicity se risipi

când veni o scrisoare de la castelul Kilgoran. Lucien, care golea sacul poștal, i-o pasă lui Miles, care se uită la ea și i-o oferi lui Felicity. Ea scutură din cap.

— Nu. Este pentru tine de la mama ta. Dar, te rog, citește-o repede.

El rupse sigiliul și începu să citească:

— Totul este bine. Ea este la castel, plângându-se de stilul dictatorial al contelui... Se ciocnesc precum valul de mal, slăbit, chiar dacă el este fragil. Kieran și doamna Edey sunt cazați în aripa destinată copiilor, cu o duzină de servitori care le îndeplinesc orice dorință... Miles parcurse repede textul: Mai scrie despre Kilgoran, care a desemnat un îngrijitor solid și sănătos care să fie servitorul personal al flăcăului și să meargă cu el oriunde. Este bine.

Felicity, care realizează că își ținuse mâinile atât de crispatе încât o dureau, se relaxă.

— Slavă Cerului! zise ea.

Dacă Rupert se afla aici, nu avusese timp să schimbe această situație minunată înainte de a pleca. Fiul ei era în siguranță. Apoi, deși Felicity își menținu zâmbetul pe buze, balonul de săpun care îi aduse ușurare și încântare se sparse brusc. Își promisese că, atunci când va primi vești îmbucurătoare, îi va spune lui Miles despre scrisoarea de la Rupert. Dar cum ar fi putut face asta fără să recunoască faptul că ținuse un secret mai mult de o zi? Că nu avusese încredere în el și în prietenii lui? Nu putea. Dar trebuia să îi spună. Așa era corect.

Cutremurându-se la gândul că va trebui să facă această confesiune în public, Felicity se decise să aștepte un moment de intimitate. Dar, desigur, imediat ce micul dejun se terminase, bărbații plecară pentru o altă zi de vânătoare, așa că nu se ivi niciun moment de intimitate. Ea ar fi putut crea unul – nu trebuia decât să îi spună lui Miles să iasă pentru un moment –, dar cedă în fața eschivării lașe. Poate, dacă aștepta, îi va veni o idee cum să evite confesiunea. Dumnezeu știa, Miles era suficient de conștient de greșelile ei încât nu mai era nevoie să îi ofere ea încă un exemplu.

Felicity își petrecu o altă zi închisă în casă, „păzită“ de Beth și de Blanche, încercând să se convingă că nu era nevoie să îi spună nimic lui Miles. Până la urmă, nu reieșea nimic din mesajul acela. Dar oare Beth îi va zice? Nu. Așa că nu avea niciun motiv să spună vreun cuvânt, chiar dacă se simțea oribil de vinovată și de lipsită de onoare. Era cea mai josnică lașă care călcase pe pământ.

Până în ziua următoare fu atât de neliniștită încât aproape că i se făcu rău. Cu o seară înainte, chiar și Miles cel încrezător își manifestase preocuparea că Rupert nu dăduse niciun semn. Admițând posibilitatea că Nevăstuica îl urmărea pe Kieran, ar fi menționat faptul că pleacă în Irlanda ca să se asigure că băiatul este în siguranță.

Beth se uită la Felicity cu subînțeles. Felicity nu o băgă în seamă, dar știa că trebuia să facă ceva. Pe lângă îngrijorarea lui Miles, și ea era preocupată. Neaflând nimic de la Rupert de duminică – deși acest lucru fusese influențat de comportamentul ei –, acum era nesigură de planurile lui. Întârzierea îngreuna și mai mult necesitatea de a-i spune lui Miles adevărul.

În timp ce cânta un cântec de leagăn liniștitor, îi veni o idee. Dacă ar fi primit un *alt* mesaj, ar putea să îi spună lui Miles despre el fără să îi amintească și de primul. Și atunci nu mai era nevoie ca ea să se ascundă de teamă. Atâta timp cât Kieran era în siguranță, Rupert putea să amenințe oricât de fioros fără să o afecteze.

Felicity scăpă de gardieni așa cum o făcuse odată cu Miles, folosind toaleta ca scuză. Apoi se strecură prin coridorul nefamiliar folosit de servitori și găsi ușa către exterior, cu câteva pelerine din lână roșie agățate în spatele ei. Înghățând una dintre ele, ieși afară și luă o gură de aer proaspăt. Era încă înnorat, dar aerul era destul de uscat. Nu avea să fie o zi rea pentru vânătoare. Principala ei grijă însă era ca un anumit îngrijitor să fie în grajduri, nu plecat cu vânătorii.

Se grăbi în zona grajdurilor și văzu cinci bărbați ocupându-se de diferite sarcini, doi dintre ei inspectând un cal castrat, cenușiu. Niciunul dintre ei nu era mesagerul blond. Curiozitatea profesională o conduse pe Felicity către calul care, trebuia să recunoască, nu arăta prea fericit. Căsca și chiar tremura puțin.

— Colici? întrebă ea.

Unul dintre bărbați ridică privirea și își atinse pălăria.

— Da, domnișoară. Dar nu prea rău, băgăm seama.

Ea simți o doză de nesiguranță și se uită în jur.

— Unde este șeful îngrijitorilor?

— A fost chemat la unul dintre caii de vânătoare, domnișoară.

— Aha.

În mod clar, bărbații știau ce aveau de făcut, dar erau nesiguri de autoritatea lor. Dar oare o vor accepta pe a ei? Ea se apropie, își puse urechea pe o laterală a calului și auzi zgomotul familiar al gazelor din stomac. Dar în mod evident calul nu avea dureri prea mari.

— Nu, nu e un caz grav. Fără îndoială că aveți de gând să îi dați un terci din tărâțe și să îl duceți să facă mișcare. Asta va rezolva problema.

Fața omului se luminează.

— Da, chiar asta aveam de gând, domnișoară.

În timp ce el se îndepărta cu animalul, celălalt îngrijitor se duse să prepare terciul.

Și acum? Ar fi oare bine să întrebe de blond? Atunci Rupert ar putea crede că ea aștepta un mesaj. Aproape că îi veni să râdă. Dacă el credea că ea este prizonieră, se aștepta ca ea să caute un mod de a

comunica și căi de evadare. Felicity se întoarce să ceară ajutorul unuia dintre bărbați, dar fu întreruptă de o trăsură trasă de patru cai negri, identici, ce intră în curte. Cineva nou sosise la Vauxhall. Fără îndoială, un alt Sălbatic.

Curiozitatea ei fu copleșită de ușurare când îngrijitorul blond coborî din vehicul pentru a se ocupa de caii plini de spumă. Felicity se apropie astfel încât să fie cât mai aproape de prada sa.

— Frumoși cai. Ai cui sunt?

— Nu știu, răspunse el în timp ce desfăcea legăturile. Hei, Harry. Ai cui sunt ăștia?

— Ai lordului Middlethorpe, iar el e un om generos, Josh, așa că ai grijă de ei. Apoi o văzu pe Felicity. Cer scuze, domnișoară.

Blondul – Josh – îi aruncă o privire speriată și apoi se întoarce la treabă.

— Sunt sigură că ai fost mereu de încredere, Josh, zise ea și se uită la alți cai, dând omului șansa de a termina treaba și de a o aborda, dacă era cazul. Cât timp mai avea oare până când Beth urma să o caute? Bărbatul eliberă caii de legături și, în timp ce trăsura era dusă la spălat, ei șterseră caii și îi acoperiră cu pături.

Apoi îl văzu pe Josh intrând într-una dintre încăperi. Ieși afară cu o altă pătură și îi aruncă o privire lui Felicity. Inima îi bătu tare și se apropie de calul pe care el îl ștergea. O bucată de hârtie îi fu strecurată în mână.

— El a spus că ar fi bine să acționați de data aceasta, murmură.

— Spune-i că sunt păzită zi și noapte. Am reușit doar să... uite, adăugă ea, uite că vin temnicerii mei.

Exact la țanc, Beth sosi, acompaniată de un bărbat zvelt și brunet.

— Felicity! spuse Beth tăios. Ce naiba cauți aici?

Felicity strecură biletul în buzunar și luă un aer răzvrătit.

I La naiba! Nu am voie nici măcar să ies la aer? Am vrut să simt din nou aroma dulceagă a grajdului. Îl studie apoi pe străinul chipeș, de la cizmele de piele până la pălăria lucioasă din blană de castor. Și cine este gentilomul de lângă tine?

Ochii lui Beth exprimau exasperarea, dar vocea îi fu calmă în timp ce zise:

— Francis, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Felicity Monahan de la conacul Foy, din ținutul Meath. Ea este pupila lui Miles pentru câteva săptămâni și nu apreciază prea mult această situație. Felicity, ți-l prezint pe lordul Middlethorpe, un alt Sălbatic. Acum hai înapoi în casă, pesemne ai înghețat.

Felicity zâmbi către lordul Middlethorpe.

— V-a adus aici în caz de forță majoră, nu-i așa? întrebă ea.

El părea mai degrabă delicat și poet, dar nu fu nimic delicat în atitudinea sa când răspunse:

— Și chiar este așa? Îmi place să fiu avertizat dacă sunt nevoit să țin în frâu o femeie.

Felicity își înăbuși o exclamație de surpriză. El nu o plăcea. Nu era deloc surprinzător date fiind circumstanțele, dar fu oarecum șocată. În toată viața ei, singura persoană întâlnită care căpătase rapid aversiune față de ea fusese Miles. Desigur, în ambele cazuri, jucase un rol neplăcut. La naiba, chiar era o actriță talentată și ar trebui să îi ceară ajutorul lui Blanche să apară pe scenă! Râse cu insolență.

— Îmi place să mențin elementul-surpriză, milord, în special când mă aflu printre inamici.

Cu aceasta, o luă înaintea celor doi pe drumul către casă. Odată ajunsă înăuntru se încuie în camera ei.

Aflată în intimitate scoase recompensa expediției, biletul.

Dragă Felicity, nu îți poți imagina suferința mea că nu suntem încă împreună. „O, sigur nu pot, Nevăstuică ce ești? Probabil că rozi lambriurile de furie.“ Gândul că ești prizonieră mă tulbură. Mi-e rău din cauza asta. Dumnezeu știe ce o să fac mai departe. „Asta era o amenințare. Ce păcat că nu ai ce să scoți la înaintare!“ Îți poți imagina durerea pe care am simțit-o când te-am văzut călărind, atât de aproape, și totuși atât de departe. Și apoi, în acea noapte, așteptând, urmărind lumânările tremurânde din spatele draperiilor de la camera ta, sperând că vei găsi puterea de a urma instrucțiunile mele și că vei fugi cu mine.

Felicity tremură din cauza senzației oribile că fusese urmărită, în special când știa care era puterea unei lunete. Cu câte alte ocazii o mai urmărise și ce văzuse oare? Cât de multe bănuia Rupert? Nu era prost. Oare realiza că, dacă ea voia cu adevărat să scape din acest loc, ar fi putut-o face?

Bătând în scrisoare cu degetele, Felicity evaluează situația. Dacă Rupert nu avea un spion în interior, atunci ar trebui ca totul să fie în regulă. Cu siguranță, servitorii principali bârfeau și acesta era motivul pentru care ea și Miles înscenaseră mici certuri. Dar spera că niciuna dintre familiile de slugi nu ar oferi informații din casă unui străin sau chiar unei creaturi josnice precum Josh. De aceea, Rupert nu avea de unde să știe cât de fragilă era paza ei. În acest caz, scena din zona grajdului funcționase perfect. Apariția lui Beth, acompaniată de cineva care îi putea stăpâni voința era exact ce voiau ei ca Josh să îi povestească lui Rupert. În acest ritm, ea ar putea să îl țină pe loc până când avea să primească vești de la Cheltenham.

Citi ultima parte din bilet – instrucțiunile.

Servitorul care îți dă biletul este de incredere. „O, Rupert, prost îngâmfat ce ești!“ Înștiințează-l cu privire la cea mai bună cale de scăpare și eu o să mă asigur că se va realiza. Cu bărbații plecați în fiecare zi în urma câinilor de vânătoare, va fi posibil să te strecuri afară. Părea a fi puțină suspiciune aici. Am nevoie să te aud, să vorbesc cu tine, să te

sărut, draga mea. Nu mă face să aștept. Amintește-ți întotdeauna că cel pe care îl iubești și care te iubește va suferi pentru fiecare moment de întârziere.

De nervi, Felicity făcu biletul ghemotoc, dar apoi își aduse aminte că fiul ei era în siguranță la Kilgoran, cu un paznic personal, nu în mâinile lui Rupert. Dar știa că amenințarea era cât se poate de reală. Dacă îl înșela pe Rupert și îl scăpa pe Kieran în mâinile lui, el se va răzbuna pe copil. Și nimic pe lumea aceasta nu avea să schimbe faptul că Rupert era tatăl lui Kieran. Fu din nou tentată să renunțe și să fugă, dar scutură din cap. Fusesse de acord cu planul și trebuia să îl ducă până la capăt. Va aștepta până ce va afla ceva de la Cheltenham. Netezi hârtia. Cel puțin acum avea ceva să îi arate lui Miles și putea să lase rușinea deoparte. Apoi mâinile ei înghețară. Era evident din acest bilet că mai fusese și altul! Se așează cu zgomot. Ce putea să facă?

După o jumătate de oră de gândire, simțindu-se mizerabil, Felicity își dădu seama că nu avea altă opțiune decât să îi spună lui Miles oribilul adevăr. Nu putea face asta acum, însă. Bărbații erau încă plecați.

Pe la jumătatea zilei, Beth veni însoțită de o servitoare care aducea o tavă. După ce plecară, ușa fu încuiată din nou, fără îndoială în văzul servitoarei. O, ce schemă excelentă. Ignorând tava cu mâncare, Felicity se duse la fereastră. Voia să fie văzută. Cum Rupert aflase că ea era încuiată în cameră, voia ca el să-și amintească imaginea ei la fereastră, privind melancolică spre libertate. Era straniu totuși gândul că el o urmărea chiar acum de undeva.

Când se așează într-un final la masă, Felicity descoperi că Beth îi adusese o carte pentru a o ajuta să-și petreacă timpul mai ușor – sau să o educe, mai degrabă. *Scrisorile lordului Chesterfield*. De fapt, sfatul spiritual și lumesc al contelui era mai interesant de citit decât predica lui Mary Wollstonecraft, totuși Felicity începu să sperie ca Chesterfield să nu fi fost atât de ferm legat de subiectul sincerității. „*Virtutea consistă în a face bine și a spune adevărul...*”, „*Sunt sigur că știți că încălcarea cuvântului este o nebunie, o dezonoare și o crimă*”, „*Nu cunosc ceva mai criminal, mai rău și mai ridicol decât minciuna. Este produsul răutății, al lășității sau al vanității...*”

Închise cartea întrebându-se care dintre aceste forțe o determinaseră să mintă în legătură cu scrisoarea. Pentru că fusese o minciună, chiar dacă una tăcută. Vanitatea. Și, poate, lășitatea. Dar nu frica de expunere; frica de consecințe. Se temuse că odată ce Miles afla că Rupert este în preajmă, va sta și mai aprig cu ochii pe ea. Ba, mai mult, se temuse că Miles și-ar fi putut încălca promisiunea și îl va omorî. Da, gândi ea ridicându-se și plimbându-se prin încăpere, lordul Chesterfield omisese un factor: neîncrederea. Miles avea să fie încântat de asta, nu-i așa? Cât despre lășitate, asta complicase problema.

Îi văzu pe bărbați întorcându-se și îi auzi intrând în casă. Se aștepta ca Miles să vină să vorbească cu ea, însă în locul lui sosi Harriet ca să descuie ușa și să o pregătească pentru cină.

capitolul 22

Când Felicity intră în salon, Miles veni la ea cu o înfățișare sobră. Ea se gândi că el deja știa oribilul adevăr, dar el spuse:

— De ce naiba te-ai dus la grajduri? Putea să fie periculos, nu-ți dai seama?

— Periculos? Locul ăsta este înțesat de servitori.

El clătină din cap.

— Înțeleg că l-ai întâlnit pe Francis. Chiar este un tip de treabă.

— Nu mă place.

— *Francis?* întrebă Miles și apoi oftă. Presupun că i-ai oferit una dintre cele mai bune reprezentatii ale tale de protejată capricioasă.

— Nu am avut încotro. Beth l-a adus cu ea când a venit să mă caute și erau atât de mulți servitori în jur...

El o atinse pe spate – o atingere blândă, simplă.

— Este în regulă. O să-i explicăm mai târziu.

Dar, după cină, după ce doamnele se retraseră, Beth văzu lucrurile altfel.

— Dacă nu te superi, Felicity, nu o să îi spunem lui Francis despre situația ta prea curând. Lucien zice că e ceva în neregulă cu el. Iar Francis este un tip cu o inimă așa de bună încât ne este teamă că va ține secret ceea ce îl frământă dacă apar alte probleme ce trebuie rezolvate.

— Cu inimă bună? sună vocea lui Felicity ca un ecou, amintindu-și de omul cu privirea rece care o tratase cu grosolanie.

— Chiar este. Dacă ți se pare puțin rigid este o dovadă în plus că ceva nu e în regulă. Acum, spune-mi de ce ai fugit.

— Crezi că am fugit pentru că am primit un mesaj. Nu am primit.

Beth se relaxa.

— Atunci e bine. Am fost îngrijorată că unul dintre servitorii principali a fost mituit. Nu sunt obișnuită cu atât de mulți servitori și gândul că unul aflat atât de aproape de mine nu poate fi de încredere mă face să tremur. Presupun că ai simțit nevoia de acțiune și de exercițiu fizic.

— Chiar așa.

Și era adevărat, deși nu așa cum o spusese Beth. Și mai multe minciuni. Lordul Chesterfield cu siguranță nu ar fi fost de acord.

— Am citit o parte din cartea pe care mi-ai adus-o.

— Chesterfield. Amuzant pe alocuri, nu-i așa? De fapt, el îmi amintește mai degrabă de ducele de Belcraven.

— De tatăl lui Lucien?

— Da, răspunse Beth și turnă ceai. Strict, dar înțelept și spiritual.

— Pe de altă parte, zise Blanche, Chesterfield a avut o părere

proastă despre femei. Cum zicea? Că niciodată nu a cunoscut o femeie rațională?

— Este ciudat felul în care chiar și bărbații inteligenți sunt orbi, spuse Beth. El pretinde că femeile sunt conduse întotdeauna de pasiune sau de umor în detrimentul acțiunii.

— Dar de ce nu? Întrebă Felicity. Nu sunt umorul și emoțiile ceea ce ne diferențiază de jucăriile mecanice?

Beth îi zâmbi.

— Cât de adevărat! Uneori mă adâncesc atât de mult în scrierile despre bărbați încât uit realitatea, spuse ea și apoi expresia feței îi redeveni serioasă. Păstrează-ți umorul și emoțiile, Felicity. Ele, așa cum spui, ne fac umani.

Era un oarecare sprijin, iar Felicity îl prețui în timp ce aștepta să se confeseze. Când bărbații se alătură doamnelor, ea se ridică imediat.

— Miles, trebuie să vorbesc cu tine.

El fu surprins și, poate, puțin îngrijorat, dar spuse:

— Să mergem în bibliotecă.

— Ca să poți sta pe scaun?

În timp ce ea ieșea din cameră, auzi în urmă un chicotit. Odată ajunsă în bibliotecă însă, starea de spirit îndrăzneată se risipi.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu mâinile strânse în față.

— Pentru ce? Că te-ai dus la grajduri? Așa cum ai zis...

— Nu! Nu pentru aia.

— Atunci, pentru ce? După câteva momente de liniște, el confirmă: Ești însărcinată.

— Nu! Nu știu... Lasă-mă un moment, Miles, și o să-ți spun tot.

— Orice ar fi, zise el cu o undă de umor, nu poate fi atât de rău pe cum crezi. Decât dacă ai reușit cumva să te măriți cu Dunsmore, desigur.

Replica lui îi smulse un zâmbet.

— Poate dacă am avut un preot ascuns în grajd, iar Rupert era jumătatea din spate a unui cal de pantomimă...

El râse, dar lacrimile aproape că îi curmară lui Felicity vorbele și trase aer în piept. Miles se apropie și puse un braț în jurul ei, în ciuda opoziției ei slabe.

— Haide, spuse el, trăgând-o la piept. După ce am scos din calcul adevăratul dezastru, hai să auzim vestea care nu poate fi nici măcar groaznică.

Felicity uitase senzația plăcută de a fi ținută în brațele lui blânde și își acordă un moment pentru a permite simțurilor să își extragă puterea și să se hrănească din acea îmbrățișare.

— Am primit un bilet de la Rupert astăzi.

Brațele lui se încordară puțin.

— În sfârșit! Deci este în zonă. Miles se dădu puțin în spate ca să se

uite la ea. Te-a speriat? o întreabă și apoi redeveni grijuliu. Ce-ai făcut?

— Am venit înăuntru și l-am citit. Nimic mai mult, spuse ea și luă o gură de aer. Dar am mai primit încă unul duminică.

Simți reacția ce străbătu corpul lui Miles, dar fu capabil să se stăpânească. Nu zise nimic și o trase înapoi la piept, dar ea știa că făcea asta ca să aibă timp să se gândească într-un final, el zise:

— Ar fi fost plăcut dacă ai fi avut încredere în mine.

— O, Miles...

Mâna lui o liniști.

— Dar înțeleg. Toată viața eu am avut aproape o familie și prieteni care mi-au fost ca frații. Niciodată nu a trebuit să fac ceva singur. Tu nu ai avut pe nimeni de când au murit părinții tăi. Odată ce ai învățat să te descurci singură, trebuie să fie foarte greu să cedezi altuia o parte din control.

Felicity se apropie mai mult de jacheta lui.

— Am crezut că o să mă urăști.

— Niciodată. Mă sperie, dar asta pentru că ai putea să dispari în orice moment...

Ea oftă.

— Da, aș putea... Eu... nu sunt sigură că pot schimba asta vreodată.

— O să fac din asta un jurământ la nunta noastră.

Când ea încercă să protesteze, el îi acoperi gura cu un sărut. Imediat ce găsiră putere să se oprească, zâmbi în ochii ei.

— Observ că ești încă aici ca să fii sărutată. Dacă îmi amintesc bine promisiunea ta, primul bilet te-ar fi eliberat și ai fi putut pleca.

— În mijlocul petrecerii?

— Asta nu te-ar fi oprit.

Putea măcar să îi acorde toată sinceritatea.

— M-am gândit la asta, dar nu am vrut să plec. Nu vreau să plec acum. Și, dacă mă mărit cu Rupert, o să plâng în timp ce îmi spun jurămintele.

— Asta este o consolare prea mică, zise el și o împinse cu blândețe. Acum lasă-mă să văd scrisoarea. Pe amândouă, dacă o mai ai pe prima.

Felicity le scoase din corset.

— Nu sunt sigură că te merit.

El luă cele două bucăți de hârtie.

— Nici eu nu sunt sigur, când ții scrisorile altui bărbat atât de aproape de inimă.

— Prostule! Rochia asta nu are buzunare.

— Scuze, scuze, zise Miles în timp ce despături scrisorile și le citi repede. Se pricepe să facă amenințări voalate, nu-i așa? Te-au speriat?

— Prima, da. Dar apoi m-am gândit că dacă l-ar fi avut pe Kieran ar

fi scris mai multe despre el decât amenințări goale. Cea de azi nu m-a deranjat deloc până când mi-am dat seama că ai fi aflat că mai fusese una. Felicity nu era sigură că el înțelesese perfidia ei. Știi, m-am dus afară sperând să primesc un alt mesaj, adăugă ea. A fost o încercare deliberată ca să te înșel. Lordul Chesterfield ar fi fost dezgustat.

Miles o privi confuz.

— Ce naiba are el de-a face cu toate astea?

Felicity râse.

— O, Miles, te iubesc în cel mai dureros mod.

El împături scrisorile.

— Așa cum te iubesc și eu. Și trăiesc cu speranța vie că într-o zi va fi mai puțin dureros pentru amândoi. Acum, din moment ce Luce nu vrea să îl deranjăm pe Francis cu afacerea asta decât dacă este necesar, o să avem un consiliu de război de două persoane.

Felicity aprobă și se așează în scaunul familiar.

— Așa cum văd eu problema, atâta timp cât Rupert crede că nu pot scăpa, suntem în siguranță. Odată ce avem vești de la Cheltenham, putem să îl contactăm și să îi spunem condițiile. Principala mea preocupare este că el își va da seama de cacealmaua noastră și va încerca pună mâna pe Kieran.

— Trebuie mai întâi să-l liniștim pe Rupert.

Ea se cutremură.

— Mai multă violență.

— Ar putea fi mai simplu să îl omorâm.

Ea se uită la el, la omul pe care îl credea atât de blând.

— Ai putea?

— O, da.

Iar ea îl crezu. Bărbații erau creaturi stranii.

— Vom încerca mai întâi prin rațiune și prin mită. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă ții sub pază sau închisă încă vreo câteva zile, spuse Felicity și se ridică. Presupun că trebuie să ne întoarcem acum. Numai Dumnezeu știe ce gândește lordul Middlethorpe.

— În niciun caz că facem dragoste. L-am convins că te consider o povară exasperantă.

Atrasă irezistibil, Felicity se lăsă înapoi în brațele lui.

— Și așa și sunt, nu-i așa?

El îi sărută părul.

— Destul de adevărat. Dar o povară pe care aș fi bucuros să o port pentru tot restul vieții mele.

Următoarele zile trecură așa cum plănuseră – bărbații plecau la vânătoare, iar Felicity era în continuare bine păzită. Beth și Blanche nu o lăsau niciodată neînsoțită, iar dacă ea alegea să stea în camera ei o încuiau înăuntru. Stephen trebui să plece, chemat de chestiuni politice, dar asigură pe toată lumea că nu era nevoie de el, odată ce

veneau dovezi de la Cheltenham. Felicity bănuia că el nu dorea să fie în preajmă în caz că se comiteau ilegalități.

Nici nu se așază bine praful pe drum după plecarea lui, că locul îi fu luat de un alt Sălbatic pe nume Con Somerford, căruia i se spunea viconte Amleigh. Era un alt specimen bine făcut. Își purta părul castaniu-închis tuns scurt și avea un maxilar pătrat și puternic. Veselia părea să licărească mereu în ochii lui cenușii, iar când zâmbea larg, făcea gropițe în obraji.

Felicity era epuizată tot încercând să creeze o impresie proastă tuturor oaspeților, așa că îi spuse adevărul.

— O adevărată adunătură de probleme, nu-i așa? zise el și îi apărură gropițele fermecătoare. Amintește-mi să mă feresc de femei ca de dracu'.

— În cazul meu, mi-ar fi fost mai bine fără amestecul bărbaților, spuse Felicity, deși se referea mai degrabă la Rupert decât la Miles. Dar se pare că doamna lui Francis are nevoie de ajutor, totuși.

Lucien avusese dreptate. Francis avea o problemă. O femeie cu care se împrietenise era persecutată de frații ei, care chiar îi furaseră o parte din moștenirea de văduvă. Fusese încropit un plan destul de curat, prin care să fie recuperată o parte din bani prin intermediul unei curse de cai – o cursă ce implica un anumit cal sur, numit Banshee. Miles fusese cel care concepuse planul.

— Lui Tom și lui Will Allbright le plac pariurile, caii și femeile, în această ordine, și nu sunt prea pricepuți la niciuna dintre ele. De ce nu îi abordăm la două din trei?

— Cum? întrebă Francis.

— Îl știi pe Banshee?

Francis tremură.

— Da.

Miles rânji.

— În timpul Târgului de duminică nu va fi prea greu să stabilim un pariu între Banshee și una dintre mârțoagele lui Allbright. Au câteva de care sunt foarte mândri. Eu o să câștig și gata.

Con sublinie punctul slab al planului:

— Cei doi Allbright ar trebui să fie imbecili să subestimeze orice cal al tău, Miles, și cu siguranță nu sunt chiar atât de proști.

— Iar aceasta este problema mea până la urmă, spuse Francis, așa că eu o să îl călăresc. De fapt, o să cumpăr calul întâi, ca să fiu sigur. Cât vrei pe el?

Miles rânji către Felicity.

— Cincizeci.

Francis se strâmbă, dar zise:

— S-a făcut.

— Gata, copilă, spuse Miles. Îmi datorezi o prăjitură făcută de

mâinile tale frumoase.

Felicity râse.

— Miles Cavanagh, câteodată trebuie să îmi placă de tine, șmecher ce ești. Dar acum partea proastă e că ești nevoit să mănânci o prăjitură!

Cel puțin, orele petrecute în bucătărie încercând să stăpânească arta pregătirii unei prăjituri o ajutară să treacă timpul mai repede. Și să amuze servitorii, pentru că Felicity jucă rolul răzvrătitei, descriind personalului scena răpirii și povestea persecuției de către tutorele brutal. Ei nu crezură o iotă, pentru că îl cunoșteau bine pe Miles, dar îi cântară în strună, amuzând-o. În timp ce bătea ouăle și cernea făina – pentru că insistase că trebuie să facă totul singură – ea povesti despre cruzimea lui fără limite pentru că nu o lăsa să se mărite cu bărbatul pe care îl alesese. Se plânse amar de faptul că era închisă în casă, deși era obișnuită să călărească liberă și nestingherită oricând dorea. Acest lucru îi scandaliză – așa cum ea intenționa –, repunându-l pe Miles cu fermitate în drepturi.

Rezultatul final al eforturilor ei se dovedi a fi mai degrabă prea consistent, dar bucătarul o salvă înecând prăjitura în coniac.

— Noi îi spunem prăjitură cherchelită, domnișoară. Puneți un bulgăre de frișcă pe fiecare bucată și toată lumea va fi încântată.

Așa se și dovedi, deși Miles o tachină, propunând să țină un toast cu prăjitura.

Când sacul de poștă de sâmbătă nu aduse nicio veste din Cheltenham, Felicity mai avea puțin și tipă.

— Trebuie să plec de aici, îi spuse ea lui Miles. Am nevoie de aer proaspăt, iar Josh ar putea avea un alt mesaj de la Rupert. Așa am ști ce pune la cale.

— Dacă reușești să te strecuri din nou, el ar putea să se întrebe de ce nu ai fugit de tot. Oricum, nu e niciun motiv pentru care să nu poți să călărești la Târg duminică.

— O femeie? Asta înseamnă sfârșitul lumii!

— Deloc. Câțiva dintre bărbați au întrebat de ce nu mergi la vânătoare din moment ce ești atât o Monahan de la Foy, cât și o doamnă de Quintain. Ei te vor accepta. O să călărim pe acolo și o să căutăm cei mai bun cai – o să îți placă asta –, apoi ne întoarcem aici la timp pentru concursul lui Francis cu frații Allbright. Poate că tânărul Josh îți va strecura un alt bilet atunci.

— Atunci de ce *nu pot* merge și eu la vânătoare?

— Stingeți flacăra aia din ochi! Nu am zis că toți bărbații sunt de acord. Tom Assheton-Smith o să facă un atac de apoplexie dacă apare la Quorn. Apoi există riscul ca Dunsmore să însceneze o răpire.

— În ciuda a patruzeci și ceva de bărbați care se vor asigura că am parte de o partidă bună de călărie? Întrebă ea răutăcioasă.

— O să mă bagi în mormânt. Jur asta.

— Într-o zi, da, sper.

— La dracu', oprește-te, Felicity, sau nu o să-mi mai revin niciodată. Îți spun, când vine vorba de călărit, voi, femeile, vedeți lucrurile prea ușor.

— Atunci, poate, voi toți bărbații ar trebui să stați acasă, în siguranță, și să coaseți goblenuri.

Ziua de duminică se desfășură așa cum plănuiseră, iar Felicity privi cum lordul Middlethorpe își momește ținta. La final, Tom Allbright parie trei mii de guinee că pursângele lui va bate năvășa adunătură de oase numită Banshee. Fu nevoită să rateze cursa în care, desigur, Banshee – calul argint-viu care nu putea suporta ideea de a rămâne în urmă – câștigă. Dar auzi povestea la nesfârșit, la o cină zgomotoasă de celebrare a succesului.

În timpul zilei primi o veste de la Rupert Dunsmore. De data asta, nu fusese o scrisoare. În timp ce se afla la grajdurile Vauxhall, Josh îi atrase atenția. Ea îl urmări precaută pe îngrijitor într-o boxă goală.

— Ai o scrisoare pentru mine?

Josh scutură din cap.

— El zice că dumneavoastră trebuie să îi scrieți, domnișoară. El... el nu este încântat. Pare să creadă că puteați scăpa de aici dacă voiati.

— Cum? Întrebă tăios Felicity. Sunt escortată peste tot. Deși totul pare foarte civilizat, o vorbă nelalocul ei și sunt legată. Spune-i asta. Spune-i că trebuie să așteptăm câteva săptămâni până voi atinge vârsta pentru a fi independentă. Nimeni nu ne va putea opri atunci.

Tânărul făcu o grimasă.

— Este, fără îndoială, foarte nerăbdător, domnișoară. Jos la Trei Mâini se vorbește că sunt oameni pe urmele lui pentru că le datorează bani. Mulți bani. El se ascunde – ce-am auzit eu a fost ce le-a zis acestor oameni, că le dă niște pământ care o să acopere datoriile, dar nu îi aparține lui, ci fiului lui. Ei sunt genul de oameni care, dacă nu pot avea bani, vor sânge.

Felicity se stăpâni din greu să nu rânjească la acest gând. Dar, probabil, nu era amuzant.

— Spune-i că o să fug la el dacă pot, dar să nu se aștepte la prea mult. E posibil să trebuiască să aștepte.

Josh clătină din cap.

— Nu va fi încântat, zise el și se uită la ea ciudat. Cer scuze, domnișoară, dar sunteți sigură cu privire la el? Pare că i-a înșelat pe acești oameni și, deși sunt cămătari, mie nu-mi pare deloc în regulă. Iar el nu e... să zicem, nu e un om bun. Vă spun adevărul, nu aș vrea ca sora mea să se mărite cu un astfel de om.

Era teribil de greu pentru Felicity să nu îl îmbrățișeze pe acest tânăr pentru îngrijorarea lui sinceră. Dar își ridică fruntea și zise hotărâtă:

— Știi ce fac.

Rezistă tentației de a alerga la Miles ca să discute noutățile și, în schimb, făcu o glumă cu un meltonian. Mai târziu însă, după ce lordul Middlethorpe se retrase ca să își odihnească trupul care suferea de pe urma experienței cu Banshee, restul Sălbaticilor ținură un alt consiliu de război.

— Deci, zise Miles după ce Felicity îi povesti cele întâmplare, este afundat până în gât din cauza datoriilor către cămătari. Ce plăcut. Cred că acum l-am prins.

Luni, sacul poștal conținea o altă scrisoare de la Kilgoran plină de vești despre viața în acele saloane reci și elegante. Împăturit cu scrisoarea mai era un desen colorat, cu mesajul scris cu atenție *Pentru Felicity, de la Kieran George Dunsmore*. De-a lungul desenului, în caz că era vreo îndoială, scria *Un cal alb*. Felicity îi zâmbi lui Miles, cu ochii n lacrimi.

— Nu a avut niciodată până acum ocazia să îmi scrie. Binecuvântată fie doamna Aideen!

— Și scrie chiar bine pentru vârsta lui. Deși, trebuie să spun, „calul alb“, în cazul în care e un cal, seamănă mai mult cu Banshee decât mi-aș dori.

Ziua următoare sosi un pachet cu documente de la Cheltenham. Din moment ce era o zi de vânătoare, bărbații plecaseră deja, dar femeile, care voiau să studieze actele, nu mai aveau răbdare. Lui Felicity i se păru straniu să citească declarația luată familiei Bitten, ai cărei membri erau analfabeți, și să audă povestea tragică relatată în cuvinte prozaice. Da, o tânără doamnă, asemănătoare cu cea din desen, își petrecuse iarna și prima parte a primăverii anului 1811 cu ei, purtând în pânțe un copil. Iar ea dăduse naștere unui băiat care îi fusese luat de o femeie și de soțul acesteia. Da, și doamna aceea părea să fie însărcinată, dar nu născuse acolo. Da, cuplul fusese chemat de familia Bitten imediat ce începuseră durerile tinerei lady. Fuseseră instruiți să facă asta.

O doamnă Stafford din Cheltenham își scrisese singură declarația despre șederea la ea a domnului și a doamnei Dunsmore din Irlanda. Domnul Dunsmore stătuse cu ea, în timp ce doamna lui primea îngrijiri medicale pentru sarcină. Doamna Dunsmore pleca în fiecare zi cu trăsura și într-o zi se întorsese cu copilul nou-născut în brațe, care părea că venise pe lume într-un bordei de la țară. Ea părea surprinzător de în formă și de viguroasă. Nu, nu alăpta copilul la sân, din câte știa doamna Stafford, iar o doică era mereu în preajmă.

Felicity își ridică ochii din document, încruntată.

— Asta arată exact cum s-au petrecut lucrurile, dar este circumstanțial.

— Da, zise Beth, citind scrisoarea de la avocat. Domnul Scope

spune că doctorul care s-a ocupat de doamna Dunsmore era foarte bătrân – era retras din activitate, de fapt – și a murit între timp.

— Șmecher, într-adevăr, să aleagă unul așa! exclamă Felicity. Nu știam că are o asemenea inteligență.

— Numește-o mai bine viclenie. Trebuie să spun, Felicity, că asta nu este bine. Dunsmore poate să pretindă că soția lui pur și simplu te-a ajutat în problema ta și ai găsit o casă bună pentru copilul tău. Și că, printr-o ciudată coincidență, a dat și ea naștere chiar în trăsură, pe drumul către casă.

Felicity trecu printr-un moment de panică oarbă, apoi își puse mâinile pe cap.

— Nu, așteaptă! Vizitiul trăsurii ar trebui să știe. Ea nu ar fi putut să lase copilul cuiva pe drum și să dea naștere altuia către casă, fără știrea lui.

— Adevărat, dar mai mult ca sigur că a fost o trăsură închiriată. Cum îl găsim pe vizitiu?

— Trebuie să fie o cale. Am ajuns prea departe ca să renunț acum.

Blanche zâmbi.

— Foarte bine, spuse ea.

Dar Felicity nu era sigură că era bine. Știa că își coborâse prea mult garda și că își deschisese inima către durere. Dacă ar fi trebuit să se mărite cu Rupert, ar fi fost mult mai rău acum decât ar fi fost înainte să găsească prieteni de încredere și să se îndrăgostească profund de Miles Cavanagh.

În seara aceea, bărbații își exprimară aceeași opinie cu femeile. Beth trimisese deja un alt servitor la Cheltenham ca să cerceteze lucrurile în legătură cu conducătorul trăsurii soților Dunsmore.

— Altă așteptare, îi spuse Felicity lui Miles. Sincer, o să înnebunesc!

Două zile mai târziu, Francis, care își căpătase din nou mobilitatea, anunță că trebuie să plece. Nu spuse nimic, dar toți bănuiră că avea legătură cu domnița la ananghie, Serena Riverton.

— La naiba, nu se poate însura cu ea, spuse Lucien după ce trăsura lui Francis dispăru de-a lungul drumului. Se pare că ea nu poate avea copii.

Acest lucru o afectă pe Felicity.

— Dacă bărbații nu ar fi atât de obsedați de ideea de a avea copii, lumea ar fi un loc mai bun.

— Este legea moștenirii care dictează acest lucru, punctă Miles, nu înclinația noastră.

— Nu? îl întrebă ea cu o privire plină de subînțeles și toată lumea râse.

A doua zi însă, trebui să îi spună lui Miles, roșind, că nu este însărcinată. El o strânse în brațe.

— Simt o undă de regret, dar este, fără îndoială, mai bine așa. Prefer ca primul nostru copil să se nască la cel puțin nouă luni după căsătorie, în special dacă trecutul tău iese la iveală.

— În mod ciudat, și eu simt puțină dezamăgire. Cu siguranță, ar fi un copil frumos cel care s-ar naște dintr-o asemenea iubire sălbatică.

El îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi.

— Atunci trebuie să fim la fel de sălbatici când va veni momentul. Sunt sigur că ne vom descurca.

Un fior de dorință o străbătu pe Felicity și îl îmbrățișă strâns.

— Cu siguranță asta este purul adevăr.

capitolul 23

Lucrurile începură să se desfășoare cu o viteză uluitoare. Servitorul care fusese trimis la Cheltenham goni pe drumul înghețat pe un cal înspumat cu știri care spuneau că cel care condusese trăsura soților Dunsmore în acea primăvară din urmă cu patru ani era un văr de-al doilea al doamnei Stafford despre care aceasta știa doar că se mutase la Londra pentru a lucra la niște grajduri. Nu – mai zicea în raportul domnului Scrope –, omului nu i se păruse nimic ciudat în ziua aceea, dar era taciturn din fire – un individ care credea că e mai bine să își vadă de treaba lui.

— Ciudat, zise Miles, mă gândisem că Dunsmore a făcut ceva pentru acest om. Că poate l-ar fi mituit să tacă.

Felicity zâmbi.

— Mai degrabă l-a ignorat ca și cum nu ar fi existat. Rupert Dunsmore are o atitudine perfect disprețuitoare față de servitori, ceea ce i-a cauzat necazuri și în trecut.

— Atunci se pare că trebuie să mergem la Londra și să îl găsim pe acest Sam Greenwood, ca să îi facem lui Dunsmore și mai multe necazuri.

— Dar cum rămâne cu Rupert?

— Când va afla că ai plecat va veni după tine. Recunosc că nu va fi ușor să îl ținem sub supraveghere în Londra, dar putem oricând să fim siguri că el te va găsi.

— De ce mă simt că o capră pusă de momeală în fața unui leu?

Miles izbucni în râs.

— Săracul leul ăla care crede că *tu* ești o pradă ușoară!

Mai târziu în aceeași zi primiră o scrisoare de la Francis, mai degrabă concisă, în care îi informa despre mariajul lui cu Serena, Lady Riverton, și despre intenția de a vizita Londra pentru câteva săptămâni împreună cu proaspăta soție. Lucien fluieră.

— Ce întorsătură! Dar detectez o aprobare tăcută, spuse el și se uită la Beth. Ar fi un sacrificiu teribil să te muți la Londra pentru o vreme?

— Să merg în *Oraș*! suspină Beth cu mâna pe inimă. Să merg unde sunt biblioteci, teatre, muzee?... Să las în urmă ținutul acesta al cailor și al câinilor? Cum poți să *sugerezi* așa ceva?

Blanche era deja în picioare, cu ochii scânteind.

— Poruncesc acum să ni se facă bagaje!

Miles se uită la Felicity.

— Și tu? Va fi și pentru tine o ușurare?

— Va fi o ușurare binecuvântată să fac *ceva*.

Călătoriră într-un alai de vehicule – Lucien și Hal într-o cabrioletă, Con și Miles în alta, iar doamnele și pisica în trăsura lui Miles. O mică

suită de servitori o luară înainte pentru a face pregătirile. Din moment ce era un ger aspru și chiar și ceva zăpadă, Felicity era destul de încântată să fie înăuntru, cu pături și cărămizi fierbinți care să o facă să se simtă confortabil. Era și mai mulțumită să găsească hanurile întotdeauna pregătite pentru a-i primi cu tot confortul. Era un contrast remarcabil față de ultima ei călătorie.

Înainte de a pleca, se strecurase afară la grajduri și îi dăduse lui Josh un mesaj pentru Rupert, în care îi spunea unde era dusă și că el trebuia să o salveze în Londra. Acum spera că el era pe urmele lor. Odată ce aveau dovada de la conducătorul trăsurii, totul avea să se rezolve.

Sosiră la Londra în după-amiaza zilei următoare, îi lăsară pe Blanche și pe Hal la casa lor frumoasă și apoi se îndreptară spre casa Belcraven, un conac magnific din Mariborough Square, căruia Lucien îi spunea „Palatul”. În atmosfera relaxată de la Vauxhall fusese ușor de omis faptul că Lucien avea un rang înalt. Când urcă pe treptele largi către ușile duble strălucitoare și intră în holul magnific de marmură, Felicity își aminti rapid de acest lucru. Servitori distinși mișunau peste tot, asigurându-se că stăpânii aveau tot ce le trebuia. În doar câteva minute Felicity se trezi într-o cameră splendidă, cu tapet chinezesc, draperii de mătase și totul era pregătit pentru confortul ei. Se schimbă, apoi i se alătură lui Beth pentru a lua ceaiul în budoarul ei minunat care conținea multe rafturi cu cărți.

— Le-ai citit pe toate? întrebă Felicity, uitându-se peste rânduri.

— Cel puțin le-am frunzărit. Nu-ți place să citești?

— Nu mă dau în vânt. Prefer să fiu activă. Când toate astea se vor termina, mă întorc în Irlanda, îmi pun pantalonii de călărie și o să călăresc din zori și până în amurg.

Când toate se vor termina... Felicity realizează că era prima propoziție cu adevărat optimistă pe care o spusese. Însemna că începea să spere? Era oare înțelept? Beth îi turnă ceai și îi oferă o prăjitură.

— Lucien și Miles au plecat deja să dea de acest Sam Greenwood, așa că până diseară s-ar putea ca toate să fie clare.

Felicity apucă strâns farfuria.

— Sper asta. Desigur, cu excepția faptului că atunci va trebui să îmi asum rolul de capră priponită. Chiar nu mai vreau să îl văd pe omul ăla vreodată...

— Sălbaticii vor avea grijă de tine.

Atunci Beth devie conversația către modă, dar, fiind Beth, se angajă într-o discuție despre efectele modei asupra statutului femeii în societate. În ciuda neliniștii sale, Felicity fu prinsă de subiect și abia observă când trecu timpul până să revină Miles cu noutăți.

— L-am prins, declară el.

— Prins! strigă Felicity și sări în picioare, aproape dărâmând o

măsuță.

El o prinse de mâini.

— Liniștește-te. Nu vreau să spun că l-am prins încă pe Dunsmore, continuă Miles și o puse pe Felicity pe canapea așezându-se lângă ea. Greenwood și-a spus povestea destul de ușor când l-am convins că a fost martorul unei ilegalități. Poate că este taciturn, dar acest lucru reflectă o moralitate fermă.

Miles se servi cu o bucată de prăjitură cu fructe și continuă.

— Va merge la orice tribunal și va jura că soții Dunsmore au intrat în bordei și au ieșit cu un copil... și apoi el i-a transportat acasă fără niciun incident. I s-a spus, și el a crezut, că ea a dat naștere acolo, pe neașteptate. A recunoscut că la acel moment i s-a părut că femeia era surprinzător de robustă dacă fusese în stare să iasă de acolo atât de vioaie, după un asemenea eveniment.

— Așadar, spuse Felicity cu speranța înflorind, tot ce avem nevoie acum este să îl confruntăm pe Rupert cu dovezile. Dar el nu o să se întâlnească cu mine aici! Trebuie să ies...

Miles o prinse pentru a o împiedica să se ridice din nou.

— La naiba, vulcanul meu preferat, stai locului puțin!

O să îl lăsăm să te găsească, adevărat, dar la momentul potrivit și cu pază. Ar fi o prostie, într-adevăr, să îi permitem să te răpească în acest moment al jocului.

Felicity se lăsă în brațele lui. Avea să fie bine. Poate că îi va fi permis să se bucure de dragostea și de tandrețea lui Miles pentru totdeauna. Ușoare îndoieli o zgândăreau, totuși.

— Sper că Rupert va avea bunul-simț să accepte înfrângerea. Chiar *este* ca o nevăstuică, să știi. Când e încolțit, devine rău și necugetat.

— O să fim cu ochii pe el până când îi va trece furia. Bărbați ca el nu își pot menține mult timp țelul.

Felicity intenționa să îl contrazică, dar Beth întrebă:

— Unde este Lucien?

— A făcut un ocol pe la casa lui Francis, în speranța că va vorbi cu el.

— O, ce bine. I-am zis să îi întrebe pe Francis și pe Serena dacă pot lua cina aici, diseară. Cred că vom avea ceva de furcă să o integrăm pe ea în societate. Dacă o să batem toată Londra pentru această cauză, Felicity, ar trebui ca Nevăstuica să aibă ocazia să ia legătura cu tine.

Simțindu-se cu adevărat ca o momeală pentru un prădător, Felicity se cuibări și mai adânc în brațele lui Miles. Se gândi că începea să îi placă să fie protejată și ferită dacă avea destulă încredere în asta.

Așa cum era plănuit, soții Middlethorp veniră la cină în acea seară. Doamna misterioasă a lui Francis se dovedi frumoasă, dar era în mod clar cu nervii întinși la maximum. Felicity se întrebă cum putea cineva

care se presupune că își atinsese scopul și se măritase cu un bărbat pe care îl alesese de bunăvoie să se simtă atât de stânjenită. Apoi află că primul soț al Serenei Riverton fusese un ticălos, astfel încât era îngrozită la gândul că înalta societate o va respinge. Beth cu siguranță se pricepea mai bine decât Felicity la asemenea lucruri, astfel încât, când veni momentul ca doamnele să părăsească masa, ea îi făcu semn lui Beth cu ochiul și rămase în urmă.

Bărbații nu părură să bage de seamă, iar o jumătate de oră mai târziu discuția despre cai făcu minuni pentru starea de spirit a lui Felicity. Până să ajungă sus în salon, Serena era calmă, iar Beth deja plănuia asaltul asupra înaltei societăți. Planul era să înăbușe scandalul primului mariaj nefericit al Serenei prin influența Sălbaticilor.

— Pentru că noi putem să influențăm o mulțime uimitoare de reprezentanți ai înaltei societăți, zise ea. Duci, marchizi, conți și – mai important – pe rudele lor feminine. În mijlocul a toate astea, adăugă ea către Felicity, dacă Nevăstuica nu te poate găsi, nici nu mai merită deranjul.

În ziua următoare, toată paza evidentă a lui Felicity fu abandonată, deși Miles nu o scăpa din ochi. De dimineață, ea se plimbă cu o servitoare și cu un valet pentru a vizita câteva magazine locale. Cumpără săpun, două perechi de ciorapi de mătase și o clamă lucioasă pe care o crezu potrivită pentru panașul din pene de rață. Nimeni nu încercă să o contacteze. Când se întoarse acasă, scăpă de însoțitori și se plimbă prin grădinile ducale, aventurându-se chiar și în grajduri. Din nou, nimic. Vechile temeri o încolțiră din nou. Dacă Rupert își pierduse răbdarea și se întorsese în Irlanda pentru a pune mâna pe Kieran? Știa că Miles trimisese un avertisment mamei lui, dar puteau oare chiar și doamna Aideen și contele de Kilgoran să îl țină pe băiat împotriva legii?

După-amiază se plimbă prin Mariborough Square, singură, timp de o oră, sperând să primească vești.

Cu cât se apropia seara și, odată cu ea, ieșirea planificată la teatru pentru a o prezenta pe Serena într-o companie de soi, cu atât Felicity era mai disperată. Era aproape gata să alerge pe străzile Londrei fluturând un semn pe care să scrie *Rupert Dunsmore, vino la mine!*

Miles se uită la ea, îmbrăcată cum era în cea mai bună rochie de mătase și cu nervii la pământ, și o trase în cea mai apropiată cameră,

— Ce este?

— Nimici Tocmai asta este. O cantitate înfricoșătoare de nimic! Nu mai suport.

El o trase în brațe și o ținu strâns.

— Dunsmore probabil că ajunge mai încet.

— Dacă s-a întors în Irlanda? Să-l ia dracu', Miles, eu asta aș face în locul lui. Să pună mâna pe Kieran, să îl ascundă undeva și apoi să

aștepte în ascunzătoare ca eu să ajung la vârsta majoratului.

— Nu este la fel de inteligent ca tine și nu cred că are o fire răbdătoare. Și sunt sigur că cei care sunt pe urmele lui nu sunt deloc răbdători. În plus, crede-mă, nu este destul de bărbat ca să îl scoată pe fiul tău din castelul Kilgoran.

Ea se agăță de el.

— Încerc să cred astea. Încerc, zise ea, apoi se uită peste umărul lui. La naiba, știi în ce cameră suntem?

El își slăbi strânsoarea ca să se uite, apoi gemu când văzu masa de biliard.

— Voința mea care slăbește nu are nevoie de așa ceva.

— Poate că este mirosul de serj și de cretă, spuse ea și își ridică mâna spre obrazul lui. O să câștigăm. Crezi asta, nu-i așa? În câteva săptămâni, ne putem căsători. Așa că, de ce nu...

El o răsuci ca să nu îi mai vadă fața, dar încă o ținea strâns în brațe.

— Nu mă mai tenta.

Dar vocea lui se frânse, iar buzele atinseră ceafa ei. Ea se cutremură și simți o dorință puternică.

— Miles, am atâta nevoie de tine.

Brațele lui se strânsă și mai tare, legănând-o ușor.

— Nici măcar pe aproape cât am eu de tine.

Legănându-se cu el într-un ritm vrăjit, ea îi strânse mâinile.

— Vrei să pui pariu?

El se lipi de spatele ei, iar ea îl simți, lung și tare. Râse din toată inima.

— Trebuie să explorezi ceva până să găsești dovada, dar e acolo, îți spun adevărul, zise Felicity.

Fiorul lui o pătrunse și pe ea.

— Nu, zise el. O să așteptăm.

Iar ea putea să își dea seama, din controlul pe care îi impuse el vocii lui, că vorbea serios. Se întoarse, aproape smulgându-se din îmbrățișare, deși el nu îi dădu drumul.

— Știi că nu mă pricep să aștept!

— Iar tu știi că mă poți ademeni în flăcările iadului, zise Miles și își puse capul pe al ei, reducând-o la tăcere. Dar nu, Felicity. Nu. Avem o viață înainte. Chiar cred asta. Dacă ne înmuiem acum, o să șovăi. Nu o să-ți fiu de niciun folos în ceea ce va trebui făcut.

Ea înțelese adevărul din vorbele lui și reuși să se îmbărbăteze. Dacă era nevoie, ea avea să îl protejeze de pasiunea ei nerăbdătoare. Se îndepărtă din brațele lui și își îndreptă rochia.

— Foarte bine, atunci. Sunt din nou calmă.

— O, creatură norocoasă...

Ea își înghiți râsul și adoptă un ton echilibrat.

— Te cred în legătură cu Kilgoran, iar siguranța lui Kieran este singurul lucru ce contează, spuse ea și apoi se opri brusc. N-am vrut să spun asta!

— Ba da, ai vrut și este în regulă.

Zâmbetul lui fu o adevărată capodoperă. Găsi chiar puterea să îi ia mâna.

— Fiul tău trebuie să fie pe primul loc, pentru că el este slab și lipsit de putere și nu are pe nimeni. Și eu simt la fel. O, nu pentru că simt ce simți și tu pentru Kieran – încă –, ci pentru că dragostea mea pentru tine este la fel de profundă ca a ta pentru el.

Felicity îi strânse mâna, pătrunsă încet de un sentiment de plăcere și de uimire.

— Dacă am fi împreună toți, am fi cei mai fericiți oameni de pe pământ.

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

— Cu excepția câtorva lupte din când în când, regina mea războinică. Dar vei fi o mamă bună și pătimășă pentru copiii mei, zise el și îi apucă și cealaltă mână. Dacă ai putea să îți slăbești grija pentru fiul tău în schimbul dragostei pentru mine, cum aș putea să am încredere că o să ai grijă de copiii noștri?

Ea îi ridică mâinile și i le sărută.

— Iar grija ta pentru mine – așa condamabilă cum a fost uneori – îmi arată că o să fii un tată excelent. Și știu că ești un iubit minunat...

— Șșșt!

Miles îi întoarse mâinile și i le sărută, cu un devotament cald și senzual care aproape îi tăie picioarele. Miles probabil că își dădu seama de asta, căci o conduse departe de camera tentantă. Își eliberară mâinile drăgăstoase abia când intrară în holul în care oaspeții deja soseau.

Dar chiar și cu cel mai puternic efort de voință de care erau în stare, nu își putură împiedica privirile să se întâlnească, să se sărute, să promită și să se iubească de-a lungul întregii cine.

După masă, grupul plecă spre Drury Lane, unde majoritatea luară loc în loja ducelui de Belcraven. Însă Felicity și Miles se așezară împreună cu alții în sala zgomotoasă, unde era mai probabil ca Dunsmore să încerce să stabilească un contact. De asemenea, locul presupunea ca Miles și Felicity să fie înghesuiți unul lângă altul pe o bancă, fapt ce le provoca în continuare voința și-așa greu încercată. Ținând cont de asta și de așteptarea ca Dunsmore să facă un pas, pentru Felicity piesa putea să fie chiar și o predică plictisitoare – deși oamenii din jur se bucurau în mod evident de ea.

În timpul pauzei, ea și Miles se plimbară. La un moment dat, el plecă în mod deliberat și o lăsă nesupravegheată. Deși știa că o urmărește, Felicity ura felul în care se holbau la ea bărbații din

apropiere. Unii dintre ei se apropiară și îi făcură invitații lascive. Viața pe care o dusesse la Foy nu o pregătise pentru așa ceva și începu să se enerveze că ei o credeau o femeie sărmană, fără escortă. Un bărbat chiar îi fură un sărut. Felicity era gata să-l pocnească în momentul în care Miles îl trase la o parte și îi explică greșeala pe care o făcuse.

— La naiba, Londra este un loc mizerabil! exclama Felicity, încercând să scape de gustul de ceapă de pe buze. Și, dacă ai fi fost un adevărat cavaler în armură lucitoare, i-ai fi tras una.

— Nu ar fi dus decât la un scandal, spuse Miles, atingând-o blând ca să o calmeze. Aceste grupuri de la teatru nu au nevoie decât de o scânteie ca să izbucnească o revoltă. Și, oricum, s-ar putea să fim observați. Dacă nu ar fi așa, te-aș săruta ca să treacă orice urmă de la ticălosul acela. Asta avu asupra ei efectul unui sărut pătimaș.

— Puteai măcar să îl scoți afară. Fiind tutorele meu aveai dreptul asta.

— Calmează-te, femeie sălbatică. Era mult sub demnitatea mea.

— Dar nu și sub a mea?

— Atunci cheamă-l.

Ea se uită după atacator.

— Sunt foarte tentată.

Miles râse.

— Fie săbii, pistoale sau pumni, aș paria pe tine. În timp ce o așeza înapoi pe bancă, el murmură: Nimic, presupun.

— Nu. Îmi tot spun că nu a ajuns încă la Londra, deși ce dracu' l-ar mai putea întârzia, nu știu. O, Miles, vreau să se termine totul!

— Nu mai mult decât mine, dragostea mea.

Piesa era un mare succes, judecând după hohotele de râs din jurul ei, dar Felicity abia putea să zâmbescă. Până să iasă din teatru, prinsă în obișnuita înghesuială de la ușă, mai avea puțin și plângea. De ce nu puteau fi ca doi îndrăgostiți normali, capabili să își arate sentimentele și să se bucure de fericirea lor? Acum că totul era aproape la vedere, putea fi atins, mirosit, ca o plăcintă aburindă într-o brutărie, era o agonie să fie lipsită de ea.

Miles își ținea brațul în jurul ei pentru a o proteja de înghesuială, iar ea fură orice fărâamă de plăcere din acea strânsoare, în ciuda izbiturilor transpirate de care avea parte. Îi invidia pe cei care stătuseră în loje pentru că aveau propria ieșire. Șchiopăta pentru că o cizmă grea o călcase pe picior când un grup de tineri amețiți se decisese să se repeadă spre ieșirea plină de oameni. În busculada care urmă, Felicity și Miles fură despărțiți, iar ea sfârși prin a se rezema de un perete cu boneta pe jumătate smulsă.

Văzând în aceasta un real pericol, lăsa mulțimea să o depășească. În câteva clipe însă, presiunea crescuse, iar țipetele o atenționară că unii fuseseră răniți. Ea începu să se strecoare înapoi către sala relativ

sigură. Atunci o mână o înconjură pe după talie și o ajută. Miles. Mulțumi lui Dumnezeu. Dar când se eliberă, își dădu seama că era în strânsoarea lui Rupert Dunsmore.

— În sfârșit, mârâi el, trăgând-o mai departe de ușa blocată.

Nu avea încotro decât să îl urmeze și, oricum, își dorise această întâlnire. Se așteptase totuși ca Miles să fie în apropiere. Aruncă o privire rapidă și realizează că el nu era nicăieri. Rupert găsi un colț liniștit și o înfruntă.

— Nu pot spune că ai fost îndeajuns de descurcăreț așa cum ești de obicei, Felicity. Trebuie să îți mulțumesc pentru asta, îi zise el și făcu un gest către față.

Felicity scoase un icnet când văzu un ochi învinețit, o buză umflată și, posibil, nasul rupt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Credeam că țăranii aia irlandezi erau răi, dar cămătarii... Dintr-odată el zâmbi, un zâmbet strâmb din cauza buzei rănite. Toate problemele astea s-au sfârșit acum, nu-i așa? Hai pe aici, îi zise el și o împinse către scenă.

Felicity se uită în jur după ajutor.

— Unde mergem?

— În spatele scenei. Am mituit pe unul dintre servitorii de acolo. Nu m-am așteptat să fie atât de ușor să te separ de tutorele tău, dar destinul se pare că ne vine în ajutor. Destinul și câteva monede pentru tinerii aceia scandalagii.

La ușa simplă din laterală scenei el îi aruncă o privire întunecată.

— Sper că nu vei începe să te porți din nou prosteste. Trebuie să îți reamintesc ce se va întâmpla cu țăncul dacă vei face asta? El va primi o bătaie cel puțin la fel de rea ca asta, dacă nu și mai și. Doctorul mi-a spus că am fost cât pe ce să îmi pierd un ochi. Ar fi foarte trist să vezi un băiețel orb, nu-i așa?

Corpul lui Felicity fu străbătut de un fior de gheață. Adevărul e că l-ar fi omorât dacă ar fi avut o armă la îndemână. Rupert răpăi cu degetele în ușă, iar un om precaut o deschise.

— Grăbiți-vă, șopti el. Nu vrem ca vreunii dintre cei din aglomerație să creadă că este o altă ieșire pe aici.

Felicity se uită să vadă dacă ieșirea principală era complet blocată. O parte dintre spectatori intraseră în sală pentru a căuta o altă modalitate de a scăpa din clădire. Miles nu era printre ei, iar loja Belcraven era goală. Cam atât cu Sălbaticii. Ca întotdeauna, era pe cont propriu.

Ușa dădea spre un coridor care mirosea a costume mucegăite și a machiaj. Actorii se strecurau afară din teatru, iar servitorii se grăbeau ca să prevină agitația de la ușă. Rupert își făcu loc, trăgând-o pe Felicity după el.

— Unde mergem? suspină ea.

— Afară. Unde crezi? Din moment ce nu ai reușit să mă ții la curent cu mișcărilor tale, a trebuit să pun la cale un plan atât de bun pe cât am putut.

— Cum puteam să te informez? Întrebă Felicity și se lovi de un stâlp încercând să împiedice înaintarea fără ca lui Rupert să nu i se pară ceva ciudat. La Vauxhall nici nu mă lăsau la toaletă neescortată după ziua în care m-am furișat afară. Aici în Londra am așteptat să mă contactezi.

El se opri să o studieze.

— Mă întreb dacă spui adevărul. Mă îndoiesc, dar nu contează. Nu e nicio scăpare, și știi asta.

Adunându-și toate abilitățile de a minți, Felicity se uită în ochii lui.

— Da, știu. Nu eu am fost cea care a pus la cale fuga aceea? Și ar fi mers, blestematele, dacă nu te-ai fi oprit să te cerți pentru pisică.

— Ar fi mers dacă ai fi fost de acord să o iei cu tine.

— Sau dacă tu ai fi fost de acord să îi dai drumul.

— Sau dacă tu ai fi alergat către barcă și nu către cal când a apărut Cavanagh! Strânsoarea pe încheietura ei deveni atât de puternică încât ea gemu de durere. Am omorât nenorocita aia de pisică și îmi voi omori și fiul smiorcăit dacă doresc. Singurul lucru care mă va opri este ca tu să devii soția mea dulce și supusă. Ține minte asta!

Fierea i se ridică în gât și lui Felicity i se făcu rău, dar își ținu ochii fixați asupra lui.

— Atunci hai să o facem înainte ca Miles Cavanagh să vină în fugă pentru a mă *proteja* din nou!

Doi bărbați care alergau cu o scară îi făcură să se lipească de perete. Buzele lui Rupert se schimonosiră într-un zâmbet odios.

— Am perceput mult sentiment în asta. Dacă nu mi-ar fi fost dușman, l-aș fi putut chiar admira pe Cavanagh. A învățat destul de repede că ai nevoie de o mână fermă.

— Cu excepția faptului că acum l-am păcălit.

Rupert râse.

— Tu chiar vrei să îl necăjești cu asta, nu-i așa? Haide, atunci.

El o trase, dar ea își atinsese scopul. Strânsoarea era mai slabă, iar suspiciunile se mai domoliseră. Ce era de făcut acum, însă? Cu niciun preț, nu trebuia să îl lase pe Rupert să își dea seama de faptul că plănuia să se opună, cu excepția situației în care îl lua prizonier. Știa, fără urmă de îndoială, că dacă el își dădea seama că își pierduse puterea de a o forța să se mărite, îl va captura pe Kieran cu orice preț.

O pală de vânt rece o avertiză că se îndreptau către o ușă ce dădea în exterior. Doamne, ce putea să *facă*? Atunci când o actriță își făcu loc cu grosolănie împingând-o cu cotul, Felicity profită de ocazie și căzu cu un țipăt de durere. Rupert o trase ca să o ridice. Ea țipă din

nou.

— Glezna mea! Mi-am rupt-o!

Amintindu-și de un anumit joc de cuvinte, Felicity era cât pe ce să o pufnească râsul, așa că își acoperi fața, sperând disperată că șovăirea ei va fi luată drept lacrimi.

— Nu aveai cum! zise el și îi apucă glezna.

Felicity țipă cât de tare putu. Dacă ar fi adus cu ocazia asta și o mulțime curioasă ar fi fost mulțumită. Bolborosind înjurături, el se aplecă pentru a o lua în brațe. Însă, el nu era Miles și, deși se speti din greu, se clătină sub greutatea ei. În această situație ridicolă, Felicity își pierdu controlul. Își ascunse fața în umărul lui și începu să râdă până când îi dădură lacrimile, udându-i lavaliera.

— Nu mă mai uda, dracu' să te ia, gemu el încercând să se târască spre ușă.

— Poate că speră să mai crești, se auzi o voce bine-venită, cu accent irlandez.

capitolul 24

Felicity fu salvată din brațele lui Rupert în ale lui Miles și îl văzu pe Lucien punându-l la zid cu abilitate pe dornicul soțior. Din nou, Felicity își îngropa capul în umărul unui bărbat, dar de data aceasta cu sinceră ușurare.

— Era și timpul, suspină, încă pe jumătate neputincioasă din cauza celui râs sălbatic.

— La dracu', Felicity, nu am avut nicio alternativă decât să merg mai departe și apoi să mă întorc înapoi. Lucien a văzut totul din loja lui și, datorită tinereții pe care a petrecut-o în mod necuviincios, cunoaște culisele de la Drury Lane la fel cum cunoaște Vauxhall. Miles se uită apoi la ea, cu ochii sclipind de furie. Te-a rănit?

Ea își recăpătă controlul și își șterse obrajii umezi.

— O, deloc. Poți să mă lași jos acum.

Furia dispăru, iar el își lipi fața de obrazul ei, de colțul buzelor ei.

— Trebuie neapărat să te las jos? o întrebă Miles.

— Va fi interesant de văzut cât poți să mă cari...

Lucien îi întrerupse:

— Amintiți-vă că avem alte treburi de care trebuie să ne ocupăm în noaptea asta. Trebuie să găsim un loc în care să-l punem pe asta până mai târziu.

— Proasto! mârâi Rupert cu ochii licărindu-i de turbare. O să regreți asta până în ultima zi!

Apoi Dunsmore gemu – în mod evident, Lucien își sporise strânsoarea paralizantă.

— Mă tem că dumneata o să regreți, domnule Dunsmore. Amarnic.

Rupert albi de teamă.

— Omorâți-mă și nu o să ajungeți nicăieri! L-am înștiințat pe Michael Craig despre comportamentul tău nesănătos și obsesiv cu privire la băiat, Felicity. Dacă el va deveni tutorele lui Kieran, nu o să-l mai vezi niciodată.

Tipătul lui Dunsmore îl făcu până și pe Miles să tresară.

— O, zise Lucien eliberându-și prada, cred că am rupt ceva.

Rupert era alb ca varul și plângea în hohote, ținându-se de încheietura mâinii. Felicity nu putea să se bucure de asta și își întoarse fața cu milă. Miles o lăsă jos, încă ținând-o aproape.

— Pentru o regină războinică, iubirea mea, ești cam sensibilă. Lasă-mă să te duc la trăsură și apoi o să mă întorc cu un îngrijitor ca să scăpăm de mizeria asta. Lucien trebuie să se ocupe de cucerirea de către Serena a societății.

Fără să se uite în urmă, Felicity merse cu el la o trăsură care o aștepta și o duse la Emile's, unde Beth prezida calmă peste o cină

elegantă dată în cinstea tuturor. În curând, Lucien și Miles ajunseră și ei, la fel de senini și de fermecători ca întotdeauna. Încercând să își joace rolul, Felicity nu putu să nu arunce priviri fascinate către marchiz, căutând în el prădătorul care, în mod clar, era. Oare și Miles era așa în spatele învelișului exterior plăcut? El spusese că l-ar putea omorî pe Rupert dacă ea îi permitea. Poate că nu zisese decât adevărul.

Când partea oficială a serii se încheie, Lucien, Miles și Con se adunară ca să discute despre Rupert. Felicity li se alătură.

— Sper că nu mă ții departe de asta.

— Nu-ți place violența, obiectă Miles.

— Și chiar mai puțin îmi place să stau acasă și să cos goblenuri.

El încuviință din cap.

— Dacă te-aș trimite acasă nu ai face altceva decât să te strecorei pe străzile Londrei și să vii să ne cauți.

Ea rânji.

— Mă cunoști prea bine.

Doar pentru urechile ei, el murmură:

— Nu îndeajuns de bine pentru a mă simți bine, apetisantă Joy.

În timp ce se urcau în trăsură, Felicity fremăta de dorință și de speranță că în curând va fi posibil să îi dea curs. O noapte de iubire. Nu doar o noapte. O viață de nopți. Ca un castel făcut din diamante sau ca luna în mâinile ei, părea imposibil. Și totuși, era posibil să fie ale ei. Luă mâna lui Miles, simțindu-l în acea mică părticică de piele, extrăgându-și din acest contact seva de care avea nevoie sufletul ei. Blânda mișcare a mâinii lui, ușoara frecare a degetului mare de al ei îi spuse că și el simțea la fel.

Îl ascunseseră pe Rupert în casa lui Blanche și îl găsiră acolo, legat de pat. Cel puțin, mâna lui dreaptă era legată de un picior al patului, iar stânga era liberă și bandajată. Lucien dădu din cap către Blanche.

— Voi, femeile cu inima sensibilă.

— Adu-ți aminte cu cine vorbești, pufni ea. Cred că domnul Dunsmore a înțeles că nu e bine să încerce ceva.

Privirea speriată a lui Rupert îi confirmă acest lucru. Dar furia îi înlocui teama când o văzu pe Felicity.

— Ce păcat de Kieran, îi spuse el, ca o promisiune răutăcioasă.

Felicity tresări în interior, dar speră să nu se fi observat. „Este un leu fără dinți, care rage fără rost. Fără dinți. Fără dinți.”

— Dacă vrei ca restul oaselor să stea la locul lor, zise Miles destul de calm, ai grijă ce vorbești. Până să terminăm aici, nu o să mai ai nicio putere asupra băiatului.

— O, nu? Nici măcar nenorocitul de moștenitor de Kilgoran nu poate fura drepturile unui tată.

Miles se așează pe un colț al patului într-un mod aproape prietenesc.

— Dar pot să iau presupusele drepturi ale unui tată, nu-i așa?

Rupert se încruntă la el, părând să nu priceapă nimic.

— Ce? întrebă el.

— Kieran nu este fiul lui Kathleen, așa că el nu are niciun drept la Loughcarrick. Așadar, nici tu nu ai. Furt se numește asta. Pe lângă multe alte acțiuni criminale.

Rupert se holbă la Felicity.

— Ai spune lumii că ești o curvă?

Miles îl apucă de guler, dar apoi îi dădu drumul încet.

— Nu am să adaug nicio altă rană, Dunsmore, atâta timp cât ești legat, dar o să țin o evidență.

Simțind situația grea în care se afla, Rupert se transformă dintr-un leu fără dinți într-un iepure captiv. Sau o nevăstuică, poate, pentru că era îndeajuns de multă viclenie în ochii lui, împreună cu teamă.

— Minți, Cavanagh. Nu vei duce niciodată asta într-un tribunal. E clar că ești mort după ea. Dacă se afla asta, moștenitorul de la Kilgoran nu se poate însura niciodată cu una ca ea.

— M-aș însura cu Felicity chiar dacă păcatele ei ar fi mai grave decât să fi fost ademenită când a fost copilă.

Rupert se întoarse către Felicity.

— Ți-ai eticheta fiul ca bastard?

— Ca să-l feresc de mâinile tale, da. Mai bine bastard decât orb.

— Nu poți să iei asta în serios! mârâi el.

— Nu pot? Ai omorât-o pe Gardeen.

— Pisica? Te agiți pentru o *pisică*!

Sătulă că îl lăsase pe acest bărbat să o atingă, Felicity se întoarse.

— Explicați-i condițiile noastre.

Miles trecu în revistă dovezile pe care le aveau și condițiile pentru a fi îngăduitori – ca Rupert să cedeze tutela fiului său către contele de Kilgoran; ca niciodată să nu dezvăluie adevărul despre nașterea copilului; și ca niciodată să nu mai pună piciorul în Irlanda. În schimb, va primi o sumă lunară pentru tot restul vieții. Când termină, Felicity se simți destul de puternică pentru a se întoarce să vadă reacția lui Rupert.

— Să nu pun piciorul în Irlanda va fi ușor, mârâi el, într-un fel mai calm și mai șiret. O țară nesemnificativă, populată de proști. Dar cum o să explic faptul că mi-am abandonat fiul iubit unor străini?

— Pentru motivul pe care tocmai l-ai dat, răspunse Felicity. Urăști Irlanda, dar știi că fiul tău trebuie să crească acolo. Cât despre Kilgoran, nu trebuie decât să spui că este o rudă îndepărtată a lui Kathleen și cel mai onorabil om din Irlanda.

— Este la fel de bine, atunci, că nu vorbim despre următorul conte.

Ea se duse lângă pat.

— Deși mărturisesc faptul că sunt cam moale, nu cred că ar fi dincolo de puterile mele să îți învinețesc și celălalt ochi.

Buzele lui se curbară într-o grimasă de ură pură.

— O, dar partea care îmi displace cel mai mult este faptul că nu te pot împlânzi, cătea.

Miles îl reduce la tăcere cu un dos de palmă. Când Rupert se uită în sus la ei, buza umflată sângera și o furie sălbatică îi ardea în ochi.

— Foarte bine, bolborosi el. Accept condițiile. Să vă ia dracu' pe toți!

— Minte, zise Felicity. Plănuiește ceva.

Miles ridică din umeri.

— O să-i vină mintea la cap când o să-i piară furia, zise el și se aplecă, apucând bărbia lui Rupert. Pentru că știe, nu-i așa, frumoasa mea, că numai dacă respiră în direcția greșită de acum încolo, o să-l omor încet. Am dreptul, atât pentru ce ți-a făcut, cât și pentru ce plănuiește să facă.

Destul de relaxat, îl dezlegă pe celălalt și îl împinse către masa unde Lucien întindea niște documente.

— Inteligent din partea ta să nu îi rupi mâna cu care scrie, Luce.

Miles puse niște hârtii în fața lui Rupert.

— Acesta este contractul prin care contele de Kilgoran devine complet responsabil de Kieran George Dunsmore și de averea lui, Loughcarrick din ținutul Meath. Semnează fiecare pagină.

Pentru un moment, Felicity crezu că Rupert se va opune; apoi, cu degetele albe pe peniță, semnă. Lucien și Con veniră să fie martori la semnătură. Apoi Miles mai puse niște hârtii pe masă.

— Acestea sunt declarații pe care le-am adunat despre nașterea fiului tău. Poți să le citești dacă vrei. Trebuie să scrii la sfârșitul fiecăreia: „Acesta este adevărul despre nașterea fiului meu, Kieran George Dunsmore, de către Felicity Monahan”.

Rupert îi aruncă lui Felicity o privire plină de răutate, dar semnă, așa cum i se spusese, la sfârșitul fiecărui document. Felicity privea, însă nu era sigură că acesta era finalul la care ei sperau. Știa că era un loc în Rupert care nu se supunea regulilor ce țineau de logică și de rațiune.

— Bun băiat, zise Miles ironic când totul fu încheiat. Și acum, dă-mi detalii cu privire la datoriile pe care le ai și o să le rezolv.

— De ce naiba ai vrea să faci asta? întrebă Felicity pe un ton tăios.

— Nu m-am înmuiat la inimă sau la cap, iubire. Putem însă să îi dăm dreptul la un început curat. O nevăstuică disperată este mai periculoasă decât una care își permite să își înecă amarul.

Rupert se întoarse pe scaun ca să se uite la Miles și își recăpătă o parte din aerul arogant.

— Suma este puțin peste cinci mii de guinee, către David Saul din

Dublin. Dacă administratorii averii lui Kieran ar fi fost mai flexibili în legătură cu cheltuielile, suma nu ar mai fi fost o preocupare pentru nimeni.

— Dacă ar fi fost mai flexibili cu cheltuielile, băiatul nu ar mai fi avut nicio lețcaie acum. O să plătesc eu. Amintește-ți însă ca în viitor să nu mai joci mai mult decât îți permiți.

— Sau? Întrebă Rupert ridicându-se și îndreptându-și haina cu o mână, cu un zâmbet care îi schimonosea gura pocită. Nu mă poți omorî, nu-i așa? Pentru că dacă ai face-o, înțelegerea devine nulă, iar copilul ajunge la Michael Craig.

— Trebuia să fi citit înainte să fi semnat, zise Miles. Înlocuiește dreptul tău și îl face pe Kilgoran – și pe viitori conți de Kilgoran – tutorele băiatului chiar dacă tu mori.

Buzele lui Rupert se curbară și aproape că își arată colții, dar se stăpâni.

— Michael Craig va avea în continuare un drept și pretenții. Cred că o să îl găsești foarte interesat.

Miles îi luă mâna lui Felicity.

— Vino, iubire. Hai să plecăm înainte să fac ceva ce s-ar putea să regret.

— Aș vrea să faci, zise ea și îi aruncă lui Rupert o privire plină de silă.

Furia lui turbată și ura o făcură să tresară.

— N-o să scapi, zise Rupert aproape pe un ton normal. N-o să îl ai niciodată pe Kieran!

Ea ieși din cameră, spunându-și că nevăstuică nu avea dinți. Dar acea declarație de posesiune o sperie. La venirea lui Blanche, Miles o luă pe Felicity în brațe.

— Ușor, iubire. Ușor. Nu îl lăsa să te sperie. Nu are ce face.

Ea se adăposti aproape de el.

— Știu, știu. Și totuși... Cum o să ne eliberăm de el?

El o mângâie pe spate.

— Dacă te mai deranjează vreodată, o să îl omor și nu o să mă poți convinge să nu o fac. Nu ai de ce să te temi.

Felicity se adună și se dădu puțin înapoi.

— Dar cum rămâne cu Michael Craig? Rupert are dreptate. Ar putea avea pretenții. Este o avere însemnată la mijloc.

— O să ne ocupăm de asta dacă apare vreo problemă. Hai acasă acum, la odihnă. În câteva zile ar trebui să ne întoarcem în Irlanda.

Era ca prima rază de soare după o furtună.

— Da?

— Da. Dar deocamdată, zise el zâmbind, va trebui să îi mai suporti pe cei de la casa Belcraven.

Când se întoarseră la Palat, trebuiră să istorisească toată povestea

lui Beth, care apoi o însoți pe Felicity în camera ei.

— Nu arăți extaziată.

Felicity își întinse mâinile aproape de foc.

— Îmi e teamă că ura lui Rupert va fi ca sabia lui Damocles atârând deasupra capetelor noastre. Sau al lui Kieran. Va trebui oare să îl ținem mereu sub pază?

— Cu siguranță Dunsmore va realiza că nu are ce face.

— Asta presupune ca el să se poarte ca un om rezonabil. Fiind tras pe sfoară... Gardeen se frecă de gleznele lui Felicity, iar ea o ridică încercând să o liniștească. Poate că trebuia să te fi luat la teatru, micuț. Puteai să ne îndrumi.

— Ai mare încredere în pisici.

Felicity mângâie blana neagră.

— Ea m-a salvat odată... cred.

Servitoarea sosi, iar Beth ieși. Felicity se pregăti pentru culcare, simțind că ar trebui, într-un final, să se Simtă liniștită. În schimb, era devastată de privirea din ochii lui Rupert când spusese: „Nu o să îl ai niciodată pe Kieran”. Oare ce avea de gând să facă pentru a-și susține afirmația?

În dimineața următoare însă, temerile i se părură iraționale lui Felicity, un produs al șocului și al epuizării. Se așeză și cântă la pian până când un valet o întrerupse spunându-i că domnul Cavanagh îi solicita prezența în camera de oaspeți. Merse împreună cu bărbatul, întrebându-se de ce Miles nu venise direct la ea.

Când intră în cameră însă, îl văzu împreună cu un bărbat solid, de vârstă mijlocie, cu perciuni grizonanți. Felicity își înăbuși un strigăt de alarmă când îl recunoscă pe verișorul lui Kathleen, Michael Craig. Atât de curând, previziunea lui Rupert se adevărea. Reuși să îl salute politicos pe bărbat, apoi se așeză, cu inima bătându-i nebunește. Miles avea o expresie binevoitoare pe care ea nu o putu descifra. Domnul Craig avea o privire amenințătoare, dar acest lucru se întâmpla mereu.

— Felicity, zise Miles punându-și un picior peste celălalt, domnul Craig a sosit la Londra cu unele chestiuni extraordinare, ce trebuie discutate...

„Știe!”

— ... iar eu am vrut să fii și tu prezentă.

— O prostie să implici o femeie, spuse răspicat domnul Craig. Dar, dacă insistați. Domnișoară Monahan, am primit recent o scrisoare de la soțul lui Kathleen, un om pe care, nu ezit să spun, îl urăsc. Oricum, părea destul de sincer în îngrijorarea că *dumneata* plănuiești să îi furi copilul. Că, de fapt, ai reușit acest lucru luându-l pe băiat de acasă.

Felicity îi aruncă o privire inexpressivă.

— Să îl fur? De ce aș vrea să îl fur pe Kieran?

„Oare Rupert i-a spus adevărul?”

Bărbatul se trase de buza de jos.

— El spune că ai o obsesie nesănătoasă față de băiat. Nu poți nega că ai petrecut foarte mult timp cu el, Kathleen a remarcat asta.

Inima lui Felicity se liniști puțin.

— Mi-a plăcut de Kathleen și îmi place de Kieran. Pe patul de moarte ea m-a rugat să fiu cu ochii pe fiul ei. Nu puteți nega asta, domnule Craig, că domnul Dunsmore nu este chiar tatăl ideal.

— Adevărat, adevărat. Dar tocmai asta e îngrijorarea mea, domnișoară Monahan. Știind cât de puțin preț se poate pune pe domnul Dunsmore, trebuie să mă ocup chiar eu de bietul puști. Ce puneți la cale?

Felicity îi aruncă o privire lui Miles, dar acesta era în continuare neclintit. Oare îngrijorarea domnului Craig era reală sau era interesat numai de averea consistentă?

— Nu pun nimic la cale, domnule Craig. Adevărul este că domnul Dunsmore este înclinat să își descarce nervii asupra copilului. De la moartea lui Kathleen a intrat în datorii, iar încercările lui de a storce mai mulți bani de la arendași i-a supărat pe localnici. A devenit destul de crud. Când mama domnului Cavanagh s-a oferit să îl ia pe copil în vizită la ea, m-am gândit că ar fi un respiro bine-venit.

Michael Craig își frecă maxilarul pătrășos.

— Mă îndoiesc de faptul că este un tată bun. Dar băiatul nu poate fi ținut departe de mâinile lui pentru totdeauna. Eu m-am oferit să iau copilul în grijă, dar el a refuzat.

„Și ce s-ar fi întâmplat cu un copil care stătea între tine și o moștenire?”

— Legat de asta, domnule Craig, este o posibilitate ca micul Kieran să rămână în grija contelui Kilgoran. Domnul Dunsmore nu are nicio pretenție legată de băiatul lui și a fost de acord că un astfel de aranjament este potrivit.

Michael Craig își trecu privirea pătrunzătoare de la Felicity la Miles căruia îi zise:

— Și dumneavoastră, am auzit, sunteți moștenitorul de la Kilgoran.

— Pentru păcatele mele.

— Ha! exclamă bărbatul și se ridică în picioare. Simt tot felul de ciudățenii, dar sunt dispus să cred că încercați să faceți tot ce e mai bun pentru băiat. Copiii mei au crescut și nu am nicio dorință să mai am unul mic. Dar vă avertizez, zise el, încruntându-se la amândoi, că o să fiu cu ochii pe afacerea asta legată de copilul verișoarei mele. Eu am angajat-o pe doamna Edey, știți?

— Nu, zise Felicity. Nu știam. Cu adevărat este o femeie extraordinară.

— Chiar este. I-am verificat referințele îndeaproape. Pentru că Dunsmore avea de gând să lase băiatul în grija servitorilor. Sper că

intenționati să o păstrați.

— O, da.

— Bine, zise el și se încruntă și mai mult. Spuneți-i să îmi scrie. Regulat! Băiatul nu va fi lăsat fără apărare.

Îngrijorarea bărbatului era reală! Rușinată de suspiciunile ei, Felicity îi zâmbi.

— Domnule Craig, Kieran este foarte norocos să vă aibă ca rudă.

— Ah, păi, murmură bărbatul nesigur, legat de asta, mă întreb dacă puteam face mai mult. Dar, drepturile unui tată, știți cum e. Drepturile unui tată...

— Înțeleg. Dar din moment ce domnul Dunsmore și-a cedat de bunăvoie drepturile, putem să ne liniștim cu toții.

Domnul Craig aprobă.

— Sper asta, zise el. Și dacă tânărul Kieran are nevoie de ceva... finanțele mele nu sunt în cea mai bună stare acum – o corabie s-a scufundat și niște răufăcători mi-au distrus fabrica dar încă am destul ca să îmi ajut familia. Nu ar trebui să fie întreținut de străini.

— O să ținem cont de asta.

Dar, în timp ce Felicity își lua rămas-bun de la bărbat, o așchie de nesiguranță o străpunse. După ce domnul Craig plecă, Miles spuse:

— Extraordinar. În spatele celui exterior sumbru chiar se află o inimă caldă!

— Și Kathleen era așa.

Felicity se întrebă dacă ar trebui să îi spună lui Miles despre îngrijorarea ei, dar voia ca mai întâi să cugete asupra ei. Se gândi toată ziua și chiar în timpul unei vizite antrenante la amfiteatrul Astley. Însă nimic nu o putu face să se răzgândească și, în acea noapte, își puse halatul și se strecură pe coridor până în camera lui Miles. El era în pat, dar citea la lumina unei lumânări. Era dezbrăcat.

— Ce este? întrebă el îngrijorat. Nu am cum să mă scol din pat.

Felicity nu ar fi vrut nimic mai mult decât să se strecoare lângă el, dar păstră distanța.

— Stai liniștit. Nu am venit să îți iau cu asalt virtutea. Am ceva despre care vreau să îți vorbesc.

El puse cartea deoparte.

— Dă-mi halatul și nu va trebui să îți offensez decența.

Ea râse în timp ce i-l aruncă.

— Nu va fi o ofensă, doar tentație, după cum știi.

El se strecură jos din pat îmbrăcat acum destul de decent și o conduse pe Felicity către cele două scaune situate de-o parte și de alta a șemineului. După ce se așezară, situația lor era cât de sigură putea fi în condițiile în care erau amândoi singuri, nemaivorbind că erau pe jumătate dezbrăcați în dormitor... Ea tremură de dorință, dar și-o potoli cu fermitate.

— Acum, dragostea mea, îi zise el, ce este?

Ea se uită la cărbunii încinși, nesigură cum să își exprime îngrijorarea în cuvinte.

— Simt că nu e bine să caut fericirea prin minciuni și furt.

— Sunt și minciuni nevinovate, să știi. Cele care duc la bine, nu la rău.

— Adevărat...

— Spunând adevărul despre ce s-a întâmplat acum mulți ani nu vă va face decât rău, ție și lui Kieran. Nu va ajuta pe nimeni, zise Miles.

— Îl va lăsa pe Rupert fără armă, însă. Ar putea să spună totul ca să se răzbune.

— Ar fi nebun.

— Uneori e nebun. Dar mai este un aspect al acestei probleme.

— Da?

— Michael Craig.

— Am crezut că vizita lui de astăzi te-a liniștit.

— A făcut-o, într-un fel, dar m-a și îngrijorat. Nu realizezi? Legal, el ar trebui să aibă Loughcarrick. Asta am vrut să spun prin furt. Prin înșelătorie, noi îi furăm proprietatea, proprietate de care este clar că are nevoie. Nu e corect.

Miles își lăsa capul pe spate ca să se gândească, iar lumina flăcărilor îi licărea pe gât și pe maxilar într-un mod în care aproape că o distrase pe Felicity de la scopul ei. Rupse tăcerea.

— Cred că trebuie să spunem adevărul, să spargem buba și să lăsăm puroiul să se scurgă. E singurul mod în care ne putem începe viața împreună în sinceritate.

El își coborî ochii și se uită la ea, zâmbind ușor.

— Viața noastră împreună. Îmi place cum sună asta. Dar nu va fi ușor.

— Știu.

— Vei fi expusă unei cercetări atente și neplăcute.

— Știu.

— Kieran va fi etichetat drept un bastard.

Ea își strânse mâinile una într-alta.

— Știu.

Miles se ridică și o ridică și pe ea în picioare.

— Ai onoarea trufașă a unui patriot sălbatic. Am știut din prima că o să îmi dai de furcă.

— Cu siguranță ai avut dreptate.

— Cât de prost am fost să nu îmi dau seama imediat că îmi vei aduce o asemenea fericire.

Sărutul lui fu aproape reverențios, dar din el nu lipsi pasiunea. Felicity i-l întoarse în același mod. Nu intenționase asta, dar apoi – fără să se gândească – mâinile ei se strecurată în jurul lui prin halat,

astfel că pentru ea el era dezbrăcat, iar nevoia lui, evidentă... El o ținu strâns un moment lung, încât aproape că nu mai putea respira, și apoi se dădu în spate legându-și halatul.

— Două săptămâni până la ziua ta.

Ea găsi putere să îi imite tonul echilibrat.

— Cred că o să-mi fie dor să am un asemenea tutore dârz.

— Nu, n-o să-ți fie, zise el hotărât, conducând-o către ușă. De fapt, te eliberez chiar acum. Niciodată nu mi-a fost ușor să îți înfrâng voința și, din moment ce în mod clar nu te vei mai oferi lui Dunsmore, nu mai e niciun motiv. Fie că adevărul e spus sau nu, este treaba ta, atât în ceea ce te privește, cât și în ceea ce-l privește pe Kieran. O să te ajut și o să te sprijin, dar nu o să-ți influențez în niciun fel acțiunile.

Felicity se cuprinse cu brațele.

— Mă simt ciudat de dezbrăcată.

El râse.

— Nu băga astfel de idei în creierul meu și-așa slăbit. Ești liberă. Dar hai să vedem dacă nu ne putem gândi la un mod care nu presupune o expunere publică.

Știind că nu e bine să îl atingă, indiferent cât de mult și-ar fi dorit asta, Felicity spuse simplu:

— Te iubesc, să știi. Mai mult decât am crezut că este posibil să iubesc un alt adult. Este un gen de emoție tulburătoare și de slăbiciune, nu-i așa?

— Foarte. În special partea cu slăbiciunea. O să te măriți cu mine de ziua ta, nu-i așa?

— Inșiști asupra căsătoriei înainte să te lași pradă slăbiciunii, deci?

Ochii lui erau întunecați de dorință.

— În curând nu o să mai fiu în stare să insist la nimic.

— Mă simt ca o iapă în călduri, iar tu te porți foarte asemănător cu un armăsar. Ea se întoarse dintr-odată ca să își ascundă fața lângă ușa rece. Suntem nebuni!

El o prinse acolo cu tot corpul, tare, fierbinte, cu mâinile peste ale ei.

— Nu trebuia să lăsăm pasiunea să se dezlănțuie în acea zi în camera de biliard. A avea o însoțitoare pe post de supraveghetore are logica ei. Trebuie să îi reamintesc lui Beth asta, sau într-o zi nu o să mă mai stăpânesc... Șoldurile lui se mișcă pe ale ei, apoi cu o înjurătură, se îndepărtă și se opri în celălalt colț al camerei.

— Nu mai petrecem niciun moment singuri, Felicity. Niciunul.

Ea ardea de dorință, dar știa că el avea dreptate.

— Niciodată nu am crezut că o să aștept o zi de naștere cu atâta înfrigurare, spuse ea și îl lăsă în pace.

Miles își petrecu a doua zi în siguranță, afară din casă, aranjând lucrurile privind banii lui Rupert și modalitatea lor de plată. Sălbaticii

îl puseseră pe Nevăstuică sub supraveghere și se părea că stătea în vizuină lingându-și rănila.

Felicity se bucură să îi vadă pe Sălbatici acționând și fără violență, ajutând-o pe Serena Middlethorpe să acceadă la înalta societate fără să facă prea multe valuri.

În același timp însă, ea se lupta să găsească o ieșire din dilema morală care o frământa. Ar fi acceptat orice preț pentru ea, dar ezita să spună adevărul când atât Miles, cât și Kieran puteau suferi de pe urma lui. Pe de altă parte, simțea că nimic nu putea înflori de pe urma indiscutabilei fapte necinstite de a-l lipsi pe Michael Craig de averea care era, în mod legal, a lui.

Toată ziua, mintea lui Felicity răsuci problema pe toate părțile, ca un câine care aleargă după coadă. Apoi, găsi o soluție.

capitolul 25

Ziua următoare, îl invită pe Miles să discute cu ea în siguranța oferită de o plimbare prin Mariborough Square. O siguranță relativă. Nu putea să știe că nu vor scandaliza zona făcând dragoste pasională lângă bazinul cu rațe din centru.

— Nu sunt pentru moralitate absolută, spuse ea plimbându-se pe piatra cubică, lângă iubitul ei. Pur și simplu, singura incorectitudine este că Michael Craig ar trebui să aibă averea.

— Destul de adevărat.

— Fiind comerciant în Liverpool, s-ar putea să nu vrea să se încurce cu o proprietate din Irlanda. Dar dacă i-am oferi valoarea ei cu condiția să renunțe la orice pretenție asupra lui Kieran? Legal vorbind, dreptatea nu s-ar face decât în sensul pur moral...

Miles se uită la Felicity.

— Inteligent. Dar nu poate fi făcut acest lucru fără să îi spui lui Craig totul.

— Știi. Dar seamănă destul de mult cu Kathleen, așa că am încredere în el. Dacă mă înșel...

— Dacă te înșeli, va face totul public.

Felicity se uita fix la primii muguri galbeni de forșiția care își făceau loc prin gardul din jurul grădinii centrale.

— Ceea ce ar putea să însemne că unchiul tău ar putea interzice căsătoria, zise ea.

— Kilgoran nu are puterea de a-mi interzice ceva.

Ea îi aruncă o privire.

— Totuși, va face lucrurile să fie mai dificile.

— Cu tine, sunt obișnuit cu dificultățile, zâmbi el.

Felicity scoate un sunet de enervare.

— Aș vrea să iei asta în serios!

— De ce? Se pare că nu poți omorî, minți sau fura. Asta te face un Sălbatic slab, dar, ca viitor soț al tău, sunt de acord. Sper că domnul Craig este dornic să accepte planul tău pentru că va fi mult mai confortabil pentru tine și pentru Kieran. Pentru mine nu are prea mare importanță.

— Ai vorbit serios. Chiar ai făcut-o, zise Felicity și se uită la el. Aș vrea să te sărut.

— Cred că de-asta suntem aici, sub supravegherea atentă a sute de ferestre.

— Dar eu sunt o răzvrătită irlandeză sălbatică, spuse Felicity aruncându-se în brațele lui și sărutându-l.

După prima ezitare, o sărută și el, cu poftă, într-un fel care, cu siguranță, ar fi mărit ochii oricărui privitor.

— Uite, zise ea când se depărtară, roșind și râzând. M-ai compromis. Nu mai e nicio scăpare!

— La naiba, și eu care credeam că m-ai compromis tu pe mine.

Căută prin buzunar și scoase o cutiuță. Când o deschise, dezvălui un rubin în formă de inimă care lucea ținut de două mâini.

— Este inelul de logodnă al familiei. Prevăzător cum sunt, l-am adus cu mine din Irlanda. Nu îl poți purta încă, dar aş vrea să-l ai.

— Din Irlanda? repetă ea, ca un ecou, vorbele lui. Chiar și când îmi puneai călușul în trăsura aceea... *Ești* un optimist, nu-i așa?

— Până în măduva oaselor și, în general, s-a dovedit că e bine. O să fim minunat de fericiți, dragostea mea. Așadar, accepți inelul?

Ea își scoase mănuașă și întinse mâna stângă.

— Aș vrea să îl port pentru o clipă.

El i-l strecură pe deget și apoi îl sărută.

— Cred că am fost destinați unul altuia. Momentul ăsta pare extrem de potrivit.

Felicity se lăsă în brațele lui.

— Cât de adevărat. Și când mă gândesc la Gardeen...

Miles o strânse mai tare.

— Dacă suntem prinși în magia irlandeză, hai să sperăm măcar că ea creează o poveste fericită.

Ea se eliberă și trase aer în piept.

— Ar fi bine să începem cu adevărul și onestitatea. Hai să îl vizităm pe Michael Craig!

Totul se desfășură mult mai ușor decât se așteptase Felicity. Domnul Craig fusese șocat, dar dădu vina numai pe Dunsmore. Fu de acord că verișoara lui, Kathleen, dorise ca micuțul pe care îl credea băiatul ei adevărat să moștenească averea ei. Fu de acord, de asemenea, că averea era a lui, în mod legal.

— Trebuie să recunosc, spusese el țeapăn, că afacerile mele merg mult mai prost decât v-am dat de înțeles. Dacă ar fi vorba numai despre mine... dar am o soție, o fiică nemăritată încă și doi fii care depind de afaceri. Nu aş putea să îi lipsesc de acest câștig.

— Nici nu trebuie să o faceți, domnule Craig, spuse Felicity. Prețul moșiei este mai mic decât jumătate din venitul meu anual din proprietatea bunicului, iar tranzacția îmi va oferi un somn liniștit. Veți avea partea dumneavoastră, iar Kieran nu trebuie să știe niciodată adevărul despre nașterea sa.

Bărbatul îi luă mâna și o bătu ușor.

— El nu va afla de la mine, domnișoară Monahan. Pot să-ți spun că îți admir curajul și onestitatea. Și, deși Kieran nu este, se pare, rudă cu mine, întotdeauna o să am grijă de el în numele lui Kathleen.

Felicity îl sărută pe obraz, făcându-l să roșească.

— Ne vom asigura că va păstra legătura cu dumneavoastră,

domnule Craig. Vă mulțumesc.

În timp ce Miles și Felicity pășeau în soarele de februarie, ea începu să danseze, sperînd o doică.

— Mă simt ca primăvara! Nouă, curată, plină de speranță. Mai există Rupert încă, dar o să mă predau speranței. Nu o să ne mai deranjeze niciodată.

Miles o prinse de mâini.

— O să mă asigur de asta. Vrei să mergi acasă mâine?

Ea se uită la el.

— În Irlanda?

— Ce altă casă avem? Nu mai e nimic ce ne poate ține aici și cred că ai vrea să fii cu fiul tău.

Felicity se aruncă în brațele lui.

Călătoriră din nou în trăsură, cu Hennigan și Gardeen ca însoțitori. Săracul valet se urcă îngrijorat, ca și cum ar fi intrat într-o groapă cu șerpi, dar se relaxă curând când văzu că nu mai trebuia să asiste la brutalități. Gardeen părea relaxată și mulțumită.

Cele mai periculoase erau însă serile, în timp ce stăteau în camerele private ale hanurilor, singuri, pentru că Hennigan locuia cu ceilalți servitori, iar Gardeen, în general, dormea. Dar, siguri de faptul că mai aveau doar două săptămâni de parcurs, găsiră puterea să aștepte.

Traversarea cu vasul fu lină, iar după ce debarcară trăsura mai aveau doar o zi de mers spre sud, până la castelul Kilgoran. În timp ce treceau prin uriașele porți ornamentate, Felicity se întoarse către Miles.

— Acum înțeleg ce ai vrut să zici când ai spus că acest loc este sigur.

În sufletul ei însă, purta un sâmbure de îndoială care putea dispărea numai când avea să își vadă fiul în siguranță și fericit.

— Zidul din jurul proprietății are numai trei metri. Nu este un obstacol insurmontabil, spuse Miles făcându-i cu mâna portarului care se înclină când trăsura pătrunse în interior. Toate astea fac parte din ideea lui Kilgoran de condiție adecvată.

După o vreme de mers pe un drumul lin dintre câmpiile pe care se aflau câprioare și vaci, Felicity întrebă:

— Unde e casa?

— La aproape cinci kilometri distanță.

— O, Doamne! Aproape că ai nevoie de un han în care să te odihnești pe drumul dintre casă și poartă!

— Te bate gândul să renunți de pe acum?

Ea își ridică mâna ca să atingă inelul pe care îl purta pe un lăntșor în jurul gâtului.

— Prostutule, dacă mă accepți după tot ce s-a întâmplat, o avere intimidantă nu o să stea în calea fericirii noastre.

El răsă, dar adăugă:

— Așteaptă să vezi castelul.

Străbătură ceea ce părea un ținut rural fără de sfârșit, apoi se întrezări o licărire de apă ce apăru printre copaci, care se transformă în curând în imaginea unui lac.

— Acesta este lacul cu bărcuțe? Întrebă ea părându-i-se periculos. Acolo unde era Kieran?

— O, Doamne, nu. Acesta e o porțiune lărgită dintr-un râu și este destul de adânc pentru a te îneca. Se pescuiește bine în el, însă. Uite. Se vede castelul.

La capătul lacului se afla un templu în stil grecesc.

— *Aceea* este casa?

— Inima și casa contelui Kilgoran. Ești sigură că nu vrei să dai înapoi?

Felicity nu mai știa ce să zică. Nu putea vedea decât fațada castelului, dar se înălța în patru etaje. Stâlpi imenși în stil grecesc, opt la număr, se întindeau pe toată înălțimea, separând rândurile rigide de ferestre strălucitoare. Totul era încoronat de un fronton cu un gen de basorelief.

— Din câte știu, designul a fost creat pe baza Partenon-ului și, de aceea, frontonul recrează marmura Elgin[21], spuse Miles și îi abătu atenția departe de această priveliște intimidantă către un loc din apropiere. Acela este lacul cu bărcuțe.

Era destul de mic, cu o insulă în mijloc ce conținea o ruină pitorească din marmură. Într-o laterală era o miniatură a casei-templu.

— Oh, este o căsuță-ponton! Este fermecător.

— Mi-a plăcut întotdeauna. Este mai aproape de înălțimea unui om.

Chiar atunci o barcă se strecură pe apă din spatele insulei, pusă în mișcare de un tânăr viguros. Un copil stătea în spate, trăgând prin apă o plasă.

— Kieran, șopti Felicity.

Ea nu auzi decât jumătate din ordinul dat de Miles către vizitiu ca să se oprească și țâșni peste iarbă către capătul lacului.

— Kieran! strigă ea făcând cu mâna.

— Sissity!

Kieran se ridică și, pentru o clipă, Felicity fu îngrozită că el va cădea peste bord, chiar dacă lacul era cu adevărat foarte puțin adânc. Dar tânărul zise ceva, iar Kieran se așează imediat, în timp ce barca era trasă la mal. Felicity își ridică deja poalele rochiei ca să îl prindă, când Miles o opri.

— Așteaptă aici, zise el, iar ea se supuse.

Se urcă pe margine, cizmele protejându-l de noroi, îl ridică pe Kieran în brațe și îl lăsa pe iarbă. Apoi Felicity îl luă pe fiul ei în brațe.

— Mi-a fost dor de tine, Sissity, spuse băiatul, dar imediat după

aceea se eliberă și îl salută pe Miles. Este un loc foarte amuzant, domnule. Și distractiv, adăugă el și apoi chicoti la propriul joc de cuvinte.

Felicity vru să îl strângă din nou în brațe și să nu îi mai dea drumul niciodată, dar Kieran nu știa nimic despre războaiele purtate în numele lui. Pentru el, ea nu era decât o vecină foarte prietenoasă. Se ridică în picioare.

— Cine este însoțitorul tău?

— El este Liam. Cel mai bun prieten al meu de aici. Liam! strigă el. Ea este cea mai bună prietenă, Sissity. Felicity, se corectă cu atenție. Doamna Aideen mi-a zis că trebuie să îți pronunț numele cum se cuvine.

— Oricum îl pronunți este muzică pentru urechile mele, dragule. Bună ziua, Liam.

Tânărul își atinse moțul de pe frunte.

— Bună ziua, domnișoară. Bună ziua, domnule Cavanagh. Dacă sunteți cu ochii pe copil, o să duc barca de aici.

Simpla idee de a-l lăsa pe Kieran să plece după o separare atât de lungă o rănea pe Felicity, dar spuse:

— Ei, Kieran? Vrei să mergi cu noi, în trăsură, până la casă sau vrei să mai stai aici?

În mod evident nu era o alegere ușoară, dar el spuse:

— În trăsură, te rog. Pot să merg cu barca și mâine.

Îl făcu cu mâna lui Liam și o trase pe Felicity spre trăsură, sporovăind deja despre o mulțime de servitori, animale și aventuri. Și despre „unchiul Kilgoran”. Odată aflați din nou în trăsură, Miles și Felicity își aruncară unul altuia priviri uimite. Când Kieran luă o pauză ca să respire, Miles îl întrebă:

— Îl vezi des pe unchiul Kilgoran?

— În fiecare seară, domnule. Îi place să îi povestesc ce am făcut.

Iar asta conduse la un nou torent de povestiri.

Castelul deveni și mai intimidant văzut îndeaproape. Pajiști netede duceau la pereții albi, neîntrerupte de flori, boscheți sau vițe. Treptele largi de marmură se terminau la ușile duble, albe, ce se deschideau într-un interior de un alb strălucitor. În timp ce intră, Felicity descoperi, înconjurată fiind de o armată de servitori, că aici era ceva culoare – la nișele verde pal ce susțineau statuile de marmură albă. Slavă Domnului, Kieran părea să nu fie deranjat de spațiul rece, cu ecou, în timp ce îi prezenta servitorii preferați și statuetele.

Apoi sosi doamna Edey.

— Hai, Kieran, nu trebuie să vorbești atât. Domnișoara Monahan și domnul Miles sunt obosiți după călătoria lor.

Deși vocea ei era calmă, se uită la Felicity cu o privire întunecată de îngrijorare.

— Domnul Dunsmore?

— Cel mai probabil stă în Anglia, îi spuse Felicity și văzu cum umbra întunecată se risipește. Cred că intenționează să îi ceară contelui de Kilgoran să aibă grijă de Kieran.

— Minunat, răspunse domnișoara cu obraji colorați de ușurare. Kieran trebuie să facă lecții acum. Contelui îi place să îl audă citind și nu vrem să îl dezamăgim.

Kieran era destul de copil ca să se strâmba la această idee, dar se supuse fără să se plângă.

— Locul ăsta are nevoie, de o mulțime de copii, zise Miles.

Felicity își luă cu greu privirea de la micuțul care dispăru și se uită apoi în jur, la splendoarea de marmură.

— Nu sunt sigură că o școală plină de copii ar putea împlânzi aspectul acestui loc. Dar dacă castelul Kilgoran este singura noastră problemă, atunci vom fi binecuvântați.

El îi sărută mâna.

— Atunci suntem binecuvântați.

Doamna Aideen și Colum apărură, îmbrățișându-i și salutându-i. În doar câteva momente, erau într-un salon micuț și confortabil luând ceaiul. Fără să dezvăluie adevărul despre nașterea lui Kieran, explică faptul că Dunsmore fusese convins să cedeze autoritatea asupra copilului în schimbul unui venit regulat. Simplul fapt că doamna Aideen nu puse întrebări o făcu pe Felicity să creadă că trebuia să bănuiască adevărul. Dacă era așa, în mod evident nu îi afectase comportamentul. Miles îi spuse mamei sale că el și Felicity urmau să se căsătorească pe data de douăzeci, ceea ce provacă zâmbete și feliicitări.

— Poate că ar trebui să vă căsătoriți aici, zise doamna Aideen.

— De ce? întrebă Miles făcând o grimasă.

Răspunsul mamei lui nu lăsa loc de compromisuri.

— Pentru că este viitoarea voastră casă. Felicity, ai ceva împotrivă să te măriți aici?

— N-am nicio preferință specială pentru Foy, dar nu putem folosi Clonnagh?

— Mi-e teamă că domnul conte nu poate să călătorească. Și va dori să participe.

Felicity își reaminti că locuința intimidantă era o problemă minoră.

— Atunci cu siguranță nu am nicio obiecție.

— Excelent! Kilgoran va face din asta un motiv pentru o mare adunare. Trebuie să mergem mâine la Dublin ca să comandăm repede rochia de mireasă. Presupun că nu ați mai putea aștepta câteva săptămâni...

— Nu! ziseră Miles și Felicity la unison, apoi râseră și roșiră la unison.

Aideen și Colum răsăuă cu ei și nu se mai discută nimic despre amânarea ceremoniei. Apoi doamna Aideen o luă pe Felicity în camerele pregătite pentru ea – frumos decorate în stil franțuzesc.

— Un pic prea fantezist pentru gustul meu, spuse doamna Aideen, dar cel puțin Kilgoran nu a fost destul de nebun ca să continue motivul clasic peste tot.

— Castelul este puțin cam intimidant.

— Inteligent din partea lui Miles să-ți câștigue mâna înainte de a-ți arăta locul ăsta! zise ea și o îmbrățișă cald pe Felicity. Inteligent din partea lui Miles în toate privințele. O să ador să te am ca fiică. Acum, odihnește-te înainte de cină, pentru că domnul Kilgoran te va interoga la final.

Aceasta era una dintre temerile lui Felicity. Deși încerca să fie optimistă și lipsită de griji, nu se putea abține să nu caute și un impediment în fericirea ei. Poate că acesta era reprezentat de Kilgoran. În ciuda încrederii lui Miles, cu siguranță puternicul conte putea opri mariajul lor dacă ar fi încercat. Chiar dacă nu știa adevărul despre ea, nu era chiar soția ideală pentru un Kilgoran.

Cina fu încântătoare, deși nu participară numai Miles, Felicity, doamna Aideen și Colum, ci și în jur de douăzeci de persoane care apăruseră precum furnicile la un biscuit.

— Relații, murmură Miles ca o explicație pentru prezența lor și apoi trebui să facă față multor întrebări de la acești oameni despre ce făcuse în ultima vreme.

După aceea, Felicity și Miles fură chemați de conte, încăperea mare era încălzită de un foc jucăuș și năpădită de mobilă și de cărți, ca și cum contele ar fi încercat să își strângă toată viața în jurul lui în ultimele zile de viață. Lordul Kilgoran se odihnea pe un pat enorm cu perdele din damasc roșu, dar prea puțin rămăsese din el. Sfrijit, galben și aproape chel, singurul lucru cu adevărat viu erau ochii. Încă sfredelitori.

— Veniți aici și lăsați-mă să vă văd!

În foc ardeau bușteni aromați de măr, iar mirosul se răspândea prin cameră, dar nimic nu putea estompa izul de bătrânețe și de decădere. „Săracul om“, se gândi Felicity, în timp ce se apropia de o laterală a patului. Era un mod trist de a încheia o viață plină de putere.

— Miles, băiatul meu! zise bărbatul întinzând o mână osoasă, iar Miles o apucă într-o strângere fermă.

Exista, în mod clar, respect de ambele părți, dar probabil nimic mai mult de atât.

— Arăți bine, continuă contele. Am auzit că ai fost rănit. Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Cel puțin până când vei avea un moștenitor sau doi.

— Apropo, zise Miles, lasă-mă să ți-o prezint pe viitoarea mea soție,

domnișoara Felicity Monahan de Foy, zise Miles și puse mâna ei în a unchiului, care părea ca o foiță de hârtie peste oase.

Ea o strânse cu multă blândețe. Privirea albastră, tăioasă, o studie.

— Foy, ei? Înțeleg atracția. Miles umblă după herghelia ta.

Felicity nu putu rezista.

— Împărtășim o mare pasiune pentru călărit, milord.

Miles o ciupi, dar nu tare.

— Foarte bine. Partenerii căsătoriți trebuie să aibă ceva în comun, iar călăritul este un sport bun. Iar el a fost tutorele tău, nu-i așa? I-ai oferit o cursă frumoasă?

— Ce altceva ar putea face o tânără într-o astfel de situație?

El chicoti.

— Du-te, Miles. Vreau să discut cu mireasa ta.

Miles nu se opuse, doar trase un scaun pentru Felicity și îi strânse încet umărul pentru a o încuraja înainte să iasă. Felicity avea nevoie de această consolare. Inima îi bătea de teamă.

— Am văzut asta, zise Kilgoran. Crede că o să te mănânc? Oricum, nu pot să mănânc decât terci zilele astea. Nu pari îngrozită.

— Nu sunt, milord, minți ea.

— Spune-mi Kilgoran. Țin foarte mult la Miles, să știi.

Felicity nu găsi altceva de zis decât „0“.

— Sunt fericit să îi las toate astea, dar știu că el ar fi preferat ca eu să am propriii fii.

— Va fi o responsabilitate.

— Este un nenorocit de mausoleu. Părea o idee bună la acea vreme. Arăta lumii că nu suntem simpli țăranii aici, în Irlanda... Dar destul despre asta. Spune-mi de ce îl iubești.

Felicity tresări la această cerere directă.

— Nu știu dacă pot.

— Trebuie să fie ceva la el care să îți placă.

— Totul.

Poate că mișcarea buzelor fusese un zâmbet. Un indiciu al unui hohot de râs fu înecat de o tuse uscată.

— Destul de corect. Am crezut că umbli după herghelia *lui*.

— Întâmplător, am o mare moștenire.

— Într-adevăr? Nu mi-au spus asta, lua-i-ar naiba. Foarte bine pentru Miles, atunci. Poți avea o mulțime de copii și să îi întreții pe toți.

— Așa e.

— Și o să înveselești locul ăsta. Am putut vedea legăturile dintre voi, ca lumina care dansează. De asta e nevoie aici. Și eu am iubit la fel odată. Ea a murit. Rosti cuvintele rece, dar o altă tragedie irlandeză se ascundea în spatele vorbelor lui. Poate a fost mai bine, murmură el. Nu aș fi avut timp să mă dedic Irlandei dacă Mary ar fi

trăit.

— Atunci sper că Irlanda nu are nevoie de la fel de mult devotament din partea lui Miles. Nu am de gând să fiu o martiră pentru această cauză.

— Ha! Îmi place o femeie care spune ce gândește. O să îmi facă plăcere să am o fiică. Îl consider pe Miles fiul meu, să știi. Buzele lui se mișcă într-un zâmbet strâmb și adăugă: Ei au crezut că a fost o strategie faptul că am vrut să îl cresc aici, dar a fost lăcomie egoistă. Tânărul Kieran este un cadou rar pe care mi l-ai oferit. Am înțeles că eu o să răspund legal pentru el. Brusc o fixă cu o privire tăioasă. Mama lui a fost puțin cam bătrână.

— Cred...

— Iar el are bărbia ta. Miles știe?

Felicity rămăsese cu gura căscată.

— Da, icni ea.

— Bine.

Un ceas sună de jumătate de oră.

— Du-te. Este momentul să stau de vorbă cu el.

Felicity plecă amețită. Kieran aștepta afară cu doamna Edey, plimbându-se nerăbdător. Dacă Kilgoran îl plăcea pe Kieran, era clar că sentimentul era împărtășit. El alergă înăuntru, deja spunând „unchiului” ceva despre lintiță. Doamna Edey intră și închise ușa, iar Felicity se întoarse, trăind o altă turnură de situație debusolantă.

Când îl văzu pe Miles așteptând puțin mai departe pe coridor, se duse la el.

— Te-a supărat? întrebă el.

— Nu. De ce?

— Pari tristă.

Ea oftă.

— Acum mi-am dat seama că am aranjat lucrurile de o asemenea natură încât Kieran nu o să îmi spună niciodată mamă.

El îi luă mâna.

— Poți spune tot adevărul dacă vrei.

Ea clătină din cap.

— Cea mai mare povară va cădea asupra lui. Dar îți mulțumesc că îmi oferi libertatea de a alege.

Porniră de-a lungul coridorului.

— Deci Kilgoran nu te-a speriat. Mă bucur. Nu e mereu un om ușor de suportat.

— Este isteț.

— O, da, cu certitudine.

— Miles, știe.

El se opri și se uită la ea.

— Despre Kieran?

— Da. Trebuie să fi făcut cercetări. Știe de Kathleen, că era prea bătrână pentru a rămâne gravidă. Vede o asemănare. Dacă...

El își puse degetele pe buzele ei.

— Nu va spune nimic. Nu te mai agita pentru fiecare lucru neînsemnat, iubire. Kieran este în siguranță. Unchiul meu e de acord. Toate necazurile noastre s-au terminat, iar de ziua ta ne căsătorim.

— Tot îmi e greu să cred...

El se uită la ea și scutură din cap.

— Tomasina. Așa va fi. Ai încredere în mine.

Pentru binele lui, ea voia să creadă, dar o îndoială ca o lamă de ferăstrău încă o străpungea.

— Încerc, spuse, foarte mult.

O însoți către camera ei, vorbind liniștitor despre lucruri obișnuite, și o lăsă la ușă. Felicity intră în cameră, hotărâtă să încerce mai mult. Toate motivele temerilor ei fuseseră șterse. Însă ar fi fericită dacă timpul ar trece instantaneu. Își dorea ca ziua nunții să fie *acum*.

capitolul 26

Ziua următoare, doamna Aideen o târî pe Felicity la Dublin. Miles imploră să fie scutit de călătorie, aproape oripilat, iar Felicity ar fi vrut să poată face la fel. Nu îi fusese permis să îl ia pe Kieran, ceea ce o făcea și mai puțin dornică să meargă.

— Se spune că femeile ar trebui să manifeste interes pentru astfel de lucruri, să știi, o tachina doamna Aideen în timp ce studiau schițe la salonul de modă.

— Îmi place o rochie frumoasă, la fel ca oricărei femei, replică Felicity, dar nu pot să manifest interes pentru virtuțile mătăsii scoțiene în comparație cu crepul din lână, sau pentru superioritatea țesăturii de chembriță, aspră, față de cea moale, de bumbac.

— Și vrei să te întorci la Kilgoran.

Zâmbetul cu subînțeles al doamnei Aideen se referea, fără îndoială, la Miles, dar Felicity dorea cu disperare să fie cu Kieran. Se întrebă dacă *asta* era problema de care se temea – că Miles va fi gelos pe dragostea pentru fiul ei.

Când mergeau înapoi pe lungul drum către castel, întâlniră trei călăreți – Miles, Liam și Kieran pe un ponei gri. Micuțul făcu voios cu mâna, dar nu arată niciun semn că ar vrea să i se alăture în trăsură. Felicity făcu și ea cu mâna și lăsă atelajul să meargă mai departe fără să se oprească. Poate că problema ar fi că va fi geloasă pe dragostea fiului ei pentru Miles.

Felicity îi scrisese lui Annie pentru a o informa despre aranjamente și să o invite la nuntă. Când răspunsul veni însă, află că Annie nu voia să își lase pisicile singure, dar se aștepta ca Felicity și Miles să o viziteze înainte de nuntă.

Felicity îi duse scrisoarea lui Miles.

— Presupun că sunt chestiuni ce trebuie neapărat rezolvate la Foy. Nu știu cum va putea mătușa Annie să se descurce singură.

— Nu este deloc singură, dacă restul pisicilor sunt precum Gardeen...

— Nu fi prostuț. Poate că ar trebui să aranjăm pentru o supraveghetorie. Te deranjează călătoria?

— O zi întreagă în trăsură cu tine? Întrebă el zâmbind. Nicidecum.

— Și cum rămâne cu jurămintele noastre?

— Consideră-l un test de voință.

Ea scutură din cap.

— Annie a sugerat să îl aducem și pe Kieran, astfel încât el și doamna Edey să fie supraveghetorii noștri.

— Nu uita de Gardeen.

— Gardeen parcă pare mai atașată de Kieran zilele acestea decât de

tine sau de mine. Mă întreb de ce Annie este atât de insistentă să avem grijă de Kieran și cât de multe știe. În general, pare să cunoască lucrurile cele mai importante.

— Atunci poate că știe că vom avea nevoie de un supraveghetor.

Felicity râse, dar o problemă o zgândărea.

— Este sigur să îl luăm pe Kieran de aici?

— Nu te mai îngrijora, dragostea mea. Dunsmore este departe.

Felicity nu se putu abține să nu fie îngrijorată, dar trebuia să recunoască faptul că prognozele optimiste ale lui Miles se dovediseră corecte până atunci. Așadar, a doua zi porniră la drum în trăsură, supravegheați de doamna Edey, de Kieran și de pisicuța ce părea foarte atașată de Kieran.

— Nestatornică ființă, nu-i așa? remarcă Miles.

— Poate că se duce acolo unde este nevoie cel mai mult de ea, spuse Felicity, apoi alungă gândul că micul Kieran ar putea avea nevoie de un paznic special. În plus, Kilgoran insistase ca Liam și un alt servitor să meargă și ei pe post de însoțitori călare.

Călătoria se desfășură fără incidente. La Foy, Annie îi întâmpină destul de veselă.

— Bine. Poți lua caii, îi zise ea.

— Să îi iau? întrebă Felicity, care abia avusese timp să își scoată mănușile.

— Ca dar de nuntă. Caii de la Foy.

Miles și Felicity se uitară unul la altul.

— Este un dar magnific, domnișoară Monahan, zise Miles.

— Eu nu îi vreau. Sunt niște brute mari și rele. Îi puteți folosi. Totul e aranjat. Apoi, privirea lui Annie, înșelător de rătăcitoare, se fixă asupra lui Kieran. Iată-l și pe băiat, zise ea.

Din moment ce nu se putea ști cât de multe cunoștea Annie, Felicity îi dădu o explicație rapidă legată de tutelă. Annie aprobă.

— Un aranjament foarte convenabil. La fel și căsătoria voastră. Fitzgerald și Monahan. Buni pentru prăsilă, spuse ea și se uită apoi la Gardeen. Chiar te-ai descurcat bine, micuțo.

Apoi se îndepărtă, urmată de pisici. Dar nu și de Gardeen, care rămase să îl păzească pe Kieran.

— Prăsilă, zise Miles dând ochii peste cap.

— Nu *se poate* să fi fost totul plănuit...

Miles râse.

— În Irlanda, cine poate spune? Dar nu am nimic împotriva planului atâta timp cât nu sfârșim prin a fi transformați în lebede sau în pietre.

— Nu, zise Felicity înfiorată.

El o trase în brațe din moment ce erau în siguranță, păziți de supraveghetori.

— Să nu iei nimic din astea în serios. Am avut de-a face cu un ticălos mărunț. Orice alte probleme vor fi de aceeași natură lumească.

Miles părea totuși un pic prea încrezător. Ea îl privi.

— Și cum rămâne cu o pisică mică îngropată lângă un cadran solar? Zâmbetul lui pieri.

— Foarte bine, credincioasă în onestitatea totală! Orice fel de magie peste toate astea pare să lucreze în favoarea noastră. Hai să avem încredere în noi!

Încercând să adopte modul optimist în care gândea Miles, Felicity dădu la o parte grijile și se apucă să trateze chestiunile practice.

A doua zi, un mesager sosi cu un mesaj pentru Miles, trimis de la Clonnagh. În timp ce rupea sigiliul, Felicity încercă să își reprime panica, dar când îl văzu încruntându-se, se dezlănțui.

— Ce este? *Ce este?*

— Nimic pentru care să te îngrijorezi...

— *Miles!*

El oftă.

— Dunsmore a reușit să scape de sub supraveghere. Lucien nu are nicio idee unde e. Dar nu va veni în Irlanda. Ce rost ar avea...

— Kieran!

Felicity alergă ca să îl mai găsească. Era în siguranță, exersând socotelile cu doamna Edey. Felicity se controlă cu greu. Nu își putea forța fiul să trăiască în frică. Sigur că lui Rupert nu i-a convenit să fie urmărit, dar nu avea niciun motiv să vină în Irlanda. Își aduse aminte de vorbele lui: „Nu o să-l ai niciodată pe Kieran!“ Dar Kieran nu mai reprezenta bani pentru el. Nu avea de ce să-i pese...

Felicity o trase deoparte pe guvernantă ca să o avertizeze să nu părăsească locuința fără ca Liam să fie pe-aproape. Când ieși din camera destinată lecțiilor, Miles o aștepta încruntat.

— Va trebui să o omor pe nevăstuică, spuse el, doar ca să fii liniștită. Felicity, nu poți continua așa.

— Nu pot să mă abțin să nu-mi fie teamă. Cine știe, poate, în timp...

— Să sperăm.

Felicity îl urmări îndepărtându-se, știind că această teroare irațională ar fi fisura care le-ar putea distruge șansa la fericire. Așa cum spusese el, nu puteau trăi astfel. Ca urmare, se hotărî să nu îl copleșească cu atenția pe Kieran. Îi avea pe doamna Edey și pe Liam. Nimic nu i se putea întâmpla, chiar dacă apărea Rupert. Totuși, împrăstie vorba printre localnici ca să fie atenți la Rupert Dunsmore și să îi spună dacă îl vedeau.

Cel mai rău fu când îl duseră pe Kieran în vizită la Loughcarrick. Totuși, nimeni nu îl văzuse pe Rupert. De fapt, primiseră ordine să îi trimită toate bunurile la o adresă din Londra.

— Vezi, zise Miles în timp ce plecau, fără îndoială că a scăpat de supraveghetori pentru că nu avea niciun chef să fie urmărit.

— Da, desigur, spuse Felicity. Dar m-aș bucura să fiu înapoi la Kilgoran.

Miles râse și o sărută.

— Cred că îi datorez lui Rupert Dunsmore o parte de mulțumire. Niciodată nu mi-aș fi imaginat ca viitoarea mea soție să spună acest lucru.

Înapoi la Foy, Kieran ceru voie să se joace afară cu Gardeen. După ce se asigură că doamna Edey și Liam vor fi cu el, Felicity îi permise, chiar dacă se lăsa amurgul iernatic.

— Uite ce curajoasă devin, îi zise ea lui Miles, refuzând să își supravegheze fiul de la fereastră.

El o mângâie pe ceafă ca și cum ar fi știut că era tensionată.

— Nu m-am îndoit de curajul tău niciodată. Dar dacă nu înveți să te relaxezi, o să te distrugi.

Ea își plecă gâtul către atingerea lui liniștitoare.

— Mmm. Ce minunat este.

O așeză pe canapea și îi masă ușor ceafa până când tensiunea se diminuează.

— *Domnișoară Monahan!*

Felicity își îndreptă spatele și o văzu pe doamna Edey intrând în încăperea cu fața roșie.

— Kieran! A dispărut!

— Ce?

Felicity se ridică în picioare cu inima bătându-i nebunește. Femeia se prăbuși, gâfâind, într-un scaun.

— Se juca cu... Gardeen în grădină. Eu atunci scriam o... scrisoare. Pisica a sărit pe mine și paginile au zburat, zise femeia și își puse mâna pe piept încercând să își recapete respirația. Am fugit... să le adun și când m-am întors... dispăruseră amândoi!

— Liam? Întrebă Miles.

— A dispărut. Auzise un țipăt... S-a dus să verifice...

— Acum cât timp a fost asta? Întrebă Felicity pe un ton poruncitor, strângând mâna femeii. Se întunecă.

— Poate un sfert de oră, zise doamna Edey începând să tremure. Am încercat să îi găsesc. Cum puteau să dispară toți? Dar e o ceață...

Servitorii se adunau, iar Miles îi porunci unuia să aducă niște coniac pentru femeie.

— Unde erați? Întrebă el.

— În colțul acoperit de lângă grajduri, spuse femeia și se ridică în picioare. Mă duc să caut din nou.

— Nu, stai aici.

Coniacul veni, iar Miles o puse să ia o gură înainte să organizeze

personalul din interior ca să caute prin casă și prin grădini și trimise un mesaj în sat.

Felicity îl lăasă și plecă spre grajduri. Aproape că se izbi de Annie.

— Kieran a dispărut!

— Cu Gardeen?

— Așa cred.

— Atunci o să fie bine.

— O, mătușă, ce poate face pisicuța? Rupert a omorât-o odată. Sau, cel puțin... își puse mâinile pe capul care i se învârtea. Trebuie să îl gădesc, spuse ea. Trebuie... Ai văzut ceva?

— Doar pisici și ceață. O să caut. Nu te îngrijora, dragă, zise ea și plecă legănându-se.

Apoi sosi Miles.

— Ce-a zis Annie?

— Să nu ne îngrijorăm, spuse Felicity amar. Că Gardeen o să aibă grijă de el, adăugă ea și se întoarse ca să se uite în locul în care întinericul o înghițise pe mătușa ei.

— Ce? întrebă el.

— Nu avea nicio pisică cu ea...

— La dracu', nu contează asta, Felicity!

— Doamne, ai dreptate, spuse ea și alergă la grajduri. Servitorii căutau deja în toată zona.

— Nimic, domnișoară, îi spuse șeful de la grajduri. Dar unuia dintre bărbați i s-a părut că a auzit un cal pe drum acum ceva vreme.

Felicity se întoarse către Miles.

— Rupert!

— Nu se poate, zise el, dar îi spuse repede îngrijitorului: Cel mai bun cal!

— Și Dana, spuse Felicity. Pune-le doar căpăstrul. Felicity fugi în încăperea pentru harnașamente și își despică rochia de lână, în față și în spate. Până să fie gata, Dana era pregătită. O apucă de coamă și se aruncă pe ea, apoi ieși în galop din grajduri, cu Miles alături. În curând se întâlniră cu o parte dintre căutători, care clătinău din cap. Dar în grupul următor era unul care văzuse un călăreț.

— Se îndrepta spre Monagal!

— Avea un copil cu el?

— Greu de spus, domnișoară.

Miles și Felicity se întoarseră în acea direcție.

— Ce e acolo? întrebă el. Mlaștină, presupun.

— Într-adevăr. I se spune Mlaștina Englezească.

Se grăbiră în acea direcție, dar se opriră din nou pentru a verifica un alt grup de bărbați ale căror felinare luminau straniu în noapte.

— Nu am văzut niciun călăreț, dar am văzut o mulțime drăcească de pisici.

— Pisici?

— Peste tot. Toate se îndreptau spre Monagal.

— Annie! exclamă la unison Miles și Felicity și apoi se încruntară unul la altul dezorientați.

— Dacă l-a rănit pe Kieran, o să... zise Felicity și își înghionti ușor calul ca să pornească în galop, în ciuda întunericii ce tocmai se așternuse.

Binecuvântată, luna ieși din spatele norilor. Lumini pâlpâiau în zare. Pentru un moment, Felicity crezu că erau alte felinare, dar apoi realizează că erau razele lunii ce se reflectau în ochii pisicilor. O mulțime de feline alergau către ea. Pisici la vânătoare. Vâneau un bărbat. Un bărbat care fugea după un copil mic. Felicity își îmboldi calul, apoi se dădu jos ca să îl prindă pe fiul ei care plângea în hohote și să îl țină aproape, dorindu-și să fi avut la ea un pistol pe care să îl întoarcă împotriva lui Dunsmore.

Miles trecu pe lângă ea. Cineva avea un pistol. O detunătură. O scânteie. Un țipăt. Toate veneau din față. Calul lui Miles se cabră cu un nechezat și îl aruncă jos.

Ținându-l pe Kieran în brațe, Felicity se clătină către locul în care Miles căzuse de pe cal, rostogolindu-se din calea bății copitelor. În față, Rupert părea să se lupte. Se zbătea din cauza pisicilor. Una dintre ele probabil că sărise pe el chiar când trăsesese acel foc de armă și de aceea nu nimerise ținta.

— Gata, gata, își liniști fiul și apoi îi zise lui Miles: Ești bine?

— Doar șifonat, zise el ridicându-se în picioare și uitându-se în față. Ce dracu'...

— Sunt pisicile, bolborosi Kieran. Ele m-au salvat. Papa m-a luat. Pisicile i-au făcut calul să se dea înapoi.

Felicity îl ținu și mai strâns. Rupert fugea. Fugea de ei și de pisici.

— Papa a vrut să mă arunce în mlaștină.

Miles și Felicity schimbară o privire îngrozită.

— Era doar o glumă, zise Miles.

Kieran se zbătu în brațele lui Felicity, iar ea fu nevoită să îi dea drumul.

— Nu a fost o glumă! Mi-a zis că nu o să mă ai niciodată, Sissity! M-a rănit! Nu pot să îmi iubesc tatăl. Nu pot! Nu îmi pasă ce spune Biblia! Nu îmi pasă!

Miles îl luă în brațe.

— Nici nu trebuie, Kieran. Iar el nu o să-ți mai facă niciodată vreun rău. Îți promit.

Băiatul se agăță de el, suspinând. Felicity se întinse spre fiul ei, dar un alt țipăt de panică tăie aerul. Ea se uită în față și îl văzu pe Rupert schimbându-și din nou direcția, torturat de un râu mișcător de corpuri îmblânite de prădători. Țipă după ajutor.

— Ar trebui să facem ceva, șopti ea.

— Nu, zise Miles ferm.

Rămase în picioare, cu micul Kieran în brațe, și își puse mâna în jurul ei. Era atât un gest de a o opri, cât și unul menit să o liniștească.

— Cum rămâne cu libertatea mea?

După un moment, el își retrase mâna.

— Ești liberă. Dar dacă încerci să salvezi acea nevăstuică de la destinul pe care îl are, o să mă îndoiesc de sănătatea ta mintală.

Vocea lui Rupert era acum ascutită, panicată. Înjura și se ruga. Felicity își strânse mâinile una într-alta și stătu nemișcată. Rupert merita asta și era ciudat de corect ca pisicile să îi aducă sfârșitul.

Norii se adunară peste lumina lunii, așa că abia putea vedea ceva, dar auzi un țipăt turbat și un pleoscăit care trebuia să însemne că pisicile îl împinseseră, într-un final, în mlaștină. După șuierat, cineva ar fi putut probabil să creadă că era un fier încins înmuiat într-o găleată cu apă. Era șuieratul unei armate de pisici.

— Este adâncă acolo? întrebă Miles.

— Foarte.

Apoi Felicity suspină și simți ceva frecându-se de glezna ei. Se uită în jos și o văzu pe Gardeen. Ridică micuța pisică și se uită în ochii ei lucitori.

— Nu vreau să știu nimic despre astea.

Gardeen mieună și apoi sări în locul în care Kieran stătea în brațele lui Miles. Simțindu-se liniștit și în siguranță, băiatul ceru să fie lăsat jos. Părea să înceapă deja să își revină după experiența înspăimântătoare.

Felicity se uită pe câmp și văzu pisicile, ca niște prădători nocturni ce erau, strecurându-se în liniște prin întuneric.

— Cu siguranță că au fost mai multe pisici decât are Annie.

— Iar Colum a zis că ea se va răzbuna pe oricine i-o rănește pe una dintre ele. Dar pisicile nu pot...

— Ai fi uimit de câte pot face pisicile.

— Nu mai sunt. Stați aici, le zise el și se duse să se uite la apă. Se întoarse după câteva momente. Trebuie să dragăm ca să găsim cadavrul.

O ajută pe Felicity să se urce pe cal și îl ridică pe Kieran lângă ea, ținând-o pe Gardeen în brațe. Apoi urcă și el pe cal și se întoarseră încet la Foy.

Kieran nu părea afectat în mod special, dar Felicity simți că trebuia să stea de vorbă cu el.

— Cred că tatăl tău e mort, dragule.

— Pisicile l-au omorât, spuse Kieran, mângâind-o pe Gardeen. Îmi plac pisicile.

— Nu cred că ele l-au omorât, minți ea. Atât de frică îi era de ele

încât a fugit în mlaștină ca să scape.

— Pariez că ele l-au ucis. El a omorât pisica din bucătărie, acasă, când a găsit-o pe scară. A spânzurat-o.

Felicity îl ținu aproape și renunță să mai încerce să acopere realitatea. Când ajunseră la Foy, o găsiră pe Annie înconjurată din nou de pisici și îngrijindu-l pe Liam în bucătărie pentru că bărbatul fusese găsit în grădină, lovit, fără cunoștință.

— Îmi pare teribil de rău, domnule, spuse Liam. Am auzit un țipăt și am văzut o pisică rănită. Când m-am aplecat să o iau în brațe, cineva m-a lovit.

Așadar, se părea că Rupert nu avusese un complice. Felicity nu se putu abține să nu se uite la Annie, care era, cel mai probabil, cea care să fie ajutată de o pisică. Dar ce rost avea să răscolească astfel de lucruri acum?

Ziua următoare, cadavrul lui Rupert fu recuperat și dus la Loughcarrick. Sir Dennis Yeates, judecătorul local, constată repede decesul și accidentul nefericit. Aranjamentele funerare fură lăsate în grija servitorilor de la Loughcarrick, care păreau toți foarte încântați de această sarcină.

Felicity și Miles se pregătiră să se întoarcă la Kilgoran. Ea încercă să discute despre această afacere cu Annie, dar femeia în vârstă deveni din nou vagă. Singurul lucru pe care îl spusese la un moment dat fusese: „Va fi o mare ușurare pentru această zonă că a dispărut acel om”.

capitolul 27

A doua oară când Felicity se îndrepta spre castelul Kilgoran, acesta nu mai părea atât de copleșitor. Își imagina caii cei mai buni hoinărind pe pășunile imense și își putu chiar imagina că se va atașa de această zonă. Interiorul era și el îmbunătățit. Cu trei zile înainte de nuntă, unii oaspeți sosiseră deja și câțiva dintre ei luau deja pulsul locului.

— Vor fi șaiszeci de invitați, spuse Aideen uitându-se cu o privire puțin îngrijorată către fiul ei. Sunt sigură că ai fi preferat un eveniment simplu, dar Kilgoran a insistat.

— Pot suporta orice, zise Miles, atâta timp cât nunta va avea loc.

Felicity îi împărtăși în tăcere spusele. Descoperi că doamna Aideen se ocupa foarte bine de toate aranjamentele, așa că își petrecu timpul în barcă, împreună cu Kieran sau jucând crichet cu el, Miles și Liam. Așteptând. Așteptând.

Toată așteptarea avea, însă o limită, iar ziua de naștere a lui Felicity și nunta sosiră, într-un final, însoțite de un răsărit minunat și de primele semne verzi ale primăverii. Verdele speranței. Verdele dorinței galopante.

Chiar și aspectul rigid al castelului Kilgoran fusese atenuat de oaspeți și de servitorii lor. Era prezentă crema aristocrației irlandeze, iar Miles era însoțit de marchizul și marchiza de Arden, Sir Stephen Ball și lordul Amleigh. Rochia de mireasă a lui Felicity avea culoarea verde-argintiu, decorată cu argint și perle. Beth o însoțea, supraveghind aranjarea părului și punându-i bijuteriile din perle.

— Ești emoționată? o întrebă Beth. Pari încordată.

— Emoționată? repetă Felicity. Sunt disperată!

Când Beth râse, ea roși și își ascunse fața în mâini. Dar era adevărat. Aceste ultime zile fuseseră, poate, cele mai grele, pentru că nu făcuse nimic altceva decât să aștepte. Nu mai era nicio grijă care să îi distragă atenția. Rupert era mort. Nașterea lui Kieran rămăsese un secret care nu avea să fie aflat niciodată. Ea era în siguranță și putea, în sfârșit, să spere la fericirea adevărată. Și tocmai asta făcea ca așteptarea să fie atât de grea. În fiecare zi, în fiecare oră, gândul că nu mai exista nicio barieră îi dădea târcoale. Urmau să se căsătorească. Nu mai avea rost așteptarea. Cu excepția faptului că își stabiliseră acest test, precum eroii din Antichitate, că se vor dovedi demni de marele premiu de a fi cu adevărat onorabili în ciuda tentației. Nu aveau să fie precum Diarmuid și Grania, furând fericirea cu prețul nefericirii altora sau împotriva codului moral. Aveau să aștepte până la momentul potrivit.

Nevoia arzătoare fusese prețul pe care îl plătiseră, dar avuseseră

parte și de recompense. Zilele de așteptare le oferiseră oportunitatea de a vorbi, de a gândi, de a învăța unul de la altul, în tăcere, secretele sufletelor lor. Dar acum, așa cum spusese, momentul se apropia și era disperată. De ce fuseseră de acord ca acest eveniment să ia o asemenea amploare? Ar fi putut să meargă la o capelă, să își spună jurămintele și să termine cu tot. În schimb, avea să fie o ceremonie lungă – exista chiar și un cor – urmată de o recepție pentru onorații oaspeți și de alta în satul din apropiere pentru arendași. Se părea că oamenii veniseră de la kilometri din jur pentru a-i zări pe viitorul conte și pe soția acestuia. Deși urmau să se căsătorească la prânz, aveau să fie norocoși dacă vor fi singuri înainte de miezul nopții.

Când Felicity se uită în oglindă înainte să coboare fu încântată că arăta atât de bine pentru această zi specială. Pentru Miles. Culoarea o prindea bine, iar simplitatea croielii îi conferea demnitate. Voalul delicat din dantelă estompa negrul puternic al părului. Astăzi ea nu era o regină războinică și spera să nu mai trebuiască să lupte niciodată. Cu siguranță, nu împotriva lui Miles.

Capela castelului nu era destul de încăpătoare pentru toți oaspeții, așa că ceremonia urma să aibă loc în sala de bal. Când intră, Felicity îi zâmbi lui Kieran, care era îmbrăcat într-un frumos costum de mătase și ținea o pernuță pe care era așezat inelul. Lângă el stătea o micuță pisică neagră cu o fundă albă la gât. Iar lângă amândoi era Miles, zâmbindu-i ca și cum ea era cea mai frumoasă ființă din lume.

Nicio femeie nu merita să fie atât de iubită. Cu excepția faptului că ea îl iubea la fel de mult. Încerca din răspuț să fie rezervată, dar nu își putu stăpâni zâmbetul larg. Deși încerca să meargă cu o demnitate lentă, vechea sălbăticie izbucni și își ridică rochia și alergă în brațele lui. În timp ce adunarea izbucni în râs, el o ridică în aer într-o răsucire de mătase parfumată și dantelă. Când o lăsă jos, ea își ascunse fața în umărul lui.

— Nu o să fiu *niciodată* o contesă de Kilgoran cum se cuvine.

El îi ridică bărbia ca să îi întâlnească ochii veseli.

— Vei fi o contesă de Kilgoran perfectă. Hai să facem primul pas.

Zâmbetul ei se dezlănțui din nou. Trecuseră prin încercări grele, câștigaseră bătălii și meritau un moment de triumf.

Buzele preotului se mișcau în timp ce ținea slujba. Cântecul corului păreau a fi cu adevărat un imn închinat bucuriei. Când preotul îi dădu lui Miles permisiuni să o sărute mireasa, el o trase aproape de inimă și o sărută foarte entuziast.

După ce semnară în registru, conduseră invitații către recepția din salon. Deși contele nu putuse participa la ceremonie, era prezent la recepție într-un scaun special. Binecuvântă căsătoria lor și apoi se apucă să discute politică împreună cu vechii lui tovarăși.

Toți cei trei Sălbatici veniți în vizită sărutară mireasa entuziasmați,

dar mai erau multe, multe ore de zâmbete către străini înainte ca Miles și ea să poată fi împreună într-o beatitudine binemeritată. Ea aproape că nu mai avea răbdare. În sfârșit, era al ei. Al ei, pentru eternitate.

Nu era miezul nopții, dar întunericul se lăsase de mult când Felicity putu în sfârșit să se ducă în camera ei și să se pregătească. Era o cameră nouă, aflată lângă apartamentul lui Miles, decorată într-un stil chinezesc ținător. Nu îi păsa însă de decor. Nu voia decât ca Miles să vină cât mai repede la ea. Își grăbi servitoarea cu dezbrăcatul, apoi se puse pe așteptat, tremurând ușor, îmbrăcată numai într-o cămașă de noapte din mătase. Tremurul era provocat nu de teamă, ci de dorință.

Mușcându-și buza, realizează că și Miles aștepta, probabil, asigurându-se că ea trepidase destul. Ce ridicol! Se gândi să se ducă la el, dar măcar o dată ar trebui să se poarte ca o doamnă. Și, până la urmă, nu avea de unde să știe că el nu era implicat în vreun ritual ciudat al bărbaților. Ar fi fost o scenă frumoasă să intre în mijlocul Sălbaticilor îmbrăcată în mătase transparentă.

Se privi în oglindă. Adevărul e că arăta ispititor. Mătasea frumoasă abia îi ascundea formele, iar părul ei era un nor negru. Ochii erau întunecați de dorință, iar ea roși la acest gând. Bănuia însă că o mireasă trebuia să fie palidă de teamă mai degrabă decât îmbujorată de pasiune.

Când Miles intră îl întrebă:

— Te deranjează că nu sunt virgină?

El râse și replică:

— Ce?

Ea se repezi în brațele lui.

— Un bărbat merită o mireasă virgină.

— Ca pedeapsă pentru păcatele lui? Își trecu mâna prin părul ei și o făcu să se uite în sus, în ochii lui. Dragostea mea, anticipez o noapte de plăceri, de care nu aș fi putut să mă bucur alături de o mireasă virgină.

Ea se predă sărutului lui, mișcându-și mâinile în părul lui pentru a-l ține aproape, în posesia ei. *Al meu*. Mâinile lui alunecară în jos, pe spatele ei și îi apucară fesele, trăgând-o spre el. *A mea*.

— Mătasea este o țesătură minunată, murmură el, îndepărtând-o de pe pielea ei.

Felicity îi desfăcu halatul pentru a-i atinge pielea.

— Atunci trebuie să te îmbraci în mătase pentru mine, zise ea.

El râse aproape de gâtul ei, mușcând-o.

— Pentru tine, dragostea mea, orice.

Ea îi îndepărtă halatul și se dădu înapoi ca să îl privească, conștientă de respirația ei rapidă. Conștientă de a lui. Își puse mâna pe pieptul lui musculos – care se ridica și cobora – apoi în jos pe burtă,

pe buric... îi atinse erecția, ușor, blând, jucându-se cu puterea stăpânită.

— Nu e interesant, murmură ea încântată de modul în care el fremăta sub atingerea ei chinuitoare, că ceea ce suntem pe cale să facem e binecuvântat de Dumnezeu?

— Un avertisment, spuse el, frecându-și mâinile, la fel de ușor, pe sfârcurile ei. Nu chiar totul.

Felicity simți un fior străbătându-i corpul, dar tot nu voia să stea în brațele lui, dorindu-și să vadă cât timp, după o așteptare atât de lungă, el se putea abține. Se duse în spatele lui, mișcându-și ușor degetele pe coaste.

— Al meu, zise ea cu voce tare. Își plimbă palmele pe spatele lui frumos și în jos pe fesele încordate și puternice. Al meu.

Îi putea auzi respirația sacadată, îi putea simți corpul mișcându-se.

— La asta sunt virgină, spuse ea. La gândul înspăimântător că avem o viață înainte...

— Nu fi sigură de asta. În orice moment s-ar putea să explodez.

Râzând, ea îl sărută în adâncitura caldă a șirei spinării, între omoplați, apoi se lăsă în jos, plimbându-și limba pe spatele lui și întinzându-și mâinile în față pentru a-l cuprinde.

— Ia uite, zise ea, rezemându-și capul de fesele lui, ai reușit până la urmă să mă aduci în genunchi.

El îi prinse mâinile.

— Dacă îmi amintesc, dulce Joy, acolo ești cea mai periculoasă. O trase în sus și o aruncă pe pat. Ții minte acest loc? Poate fi incredibil de confortabil.

Clocotind de excitație la dorința lui disperată, Felicity se rostogoli pentru a se așeza pe cuvertură.

— Pari să ai mai multă experiență cu paturile decât mine, dragul meu soț. Te las să preiei conducerea.

— Minunile nu vor înceta niciodată.

Trase cearceafurile și păturile de sub ea, lăsând-o pe spate, astfel că mătasea se ridică. Apoi o acoperi, o pătrunse. Felicity scânci de uimire și de plăcere, apoi îl ținu din ce în ce mai strâns în timp ce el începu să se miște.

— Ești grăbit, ei? suspină ea.

— Am avut o lună întreagă de preludiu și m-ai stârnit nebunește...

Ea își dădu seama că era adevărul minunat, delicios, își încrucișă picioarele în jurul lui, hotărâtă să îl facă să își piardă complet mințile. Fu uimitor de ușor. Mai târziu, mângâindu-i pieptul, spuse:

— Poate că ar trebui să mai încercăm o lună de preludiu.

El râse și o strânse într-o îmbrățișare feroce.

— Pe viața ta, nu, dulce Joy. Pe viața ta prețioasă, nu.

- [1] Casnică, în limba germană, în original (n.tr.)
- [2] Club exclusivist din Londra destinat înaltei societăți (n.tr.)
- [3] Fericire (n.tr.)
- [4] Colonie în Australia unde erau exilați condamnații (n.tr.)
- [5] Renumite în Irlanda secolului al XVIII-lea pentru frumusețea lor (n.tr.)
- [6] **VATIR** *n.* : **Pânză** ~ pânză foarte apretată care servește la întărirea unor detalii de îmbrăcăminte (gulere, revere, buzunare). / < germ. *Wattier*
- [7] Vânător și luptător din mitologia irlandeză (n.tr.)
- [8] Zeități precreștine irlandeze (n.tr.)
- [9] Personaj din poemul epic Marmion al lui Sir Walter Scott (n.tr.)
- [10] Personaj din legenda irlandeză în *căutarea lui Diarmuid și a Graniei* (n.tr.)
- [11] Rebeli irlandezi, care s-au opus uniunii Irlandei cu Marea Britanie (n.tr.)
- [12] Cai celebri pursânge din secolul al XVIII-lea (n.tr.)
- [13] Joc de cuvinte - Banshee este o zână din mitologia irlandeză a cărei apariție anunță moartea cuiva (n.tr.)
- [14] Locul în care se afla „piatra destinului”, sălașul regilor irlandezi din Antichitate (n.tr.)
- [15] Dispozitiv din ace orizontale cu ochiuri, montat la războaiele mecanice de țesut, care produce țesături cu desene complicate. (n.tr.)
- [16] Cravată lată înnodată în formă de fundă, ale cărei capete, scurte, atârnă în jos (n.tr.)
- [17] Localitate recunoscută pentru apele tămăduitoare (n.tr.)
- [18] Genii răzbunătoare din mitologia romană, care pedepseau fărădelegile muritorilor (n.tr.)
- [19] Rege irlandez care a domnit în 1002-1014 (n.tr.)
- [20] De la Toma Necredinciosul (n.tr.)
- [21] O colecție de sculpturi și inscripții în marmură de pe clădirile de la Acropole, vândute Marii Britanii de lordul Elgin (n.tr.)